

*Svjatiljka
mojoj stazi*

BIBLIJSKA DNEVNA ČITANJA

WILLIAM MACDONALD

WILLIAM MACDONALD

*Svjetiljka
mojoj stazi*

DNEVNA ČITANJA

EURO LIBER

Izvornik:

Truths to Live By – One Day at a Time

by William MacDonald

Copyright © 1985 by William MacDonald

Originally Published by Everyday Publications Inc.

310 Killaly St. W, Port Colborne, ON, Canada, L3K 6A6

Copyright za Hrvatsku © 2013

Euroliber d.o.o.

Izdavač

Euroliber d.o.o.

Petrova 10, 21000 Split, 021/782-530

mail@euroliber.info

Tisak: Printera grupa

Naklada: 1000kom

Sva prava pridržana. Nijedan se dio ove knjige ne smije umnožavati, reproducirati ni prenositi u bilo kakvu obliku (elektronički, mehanički itd.) bez prethodnoga pisanog dopuštenja hrvatskoga nakladnika.

Navodi biblijskih tekstova, ako nije drugačije navedeno, preuzeti su iz Varaždinske Biblije (Biblija, Sveto pismo Staroga i Novoga zavjeta) u izdanju Hrvatskog biblijskog nakladnika, Varaždin, izdanje 2012.

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 879409

ISBN 978-953-6423-31-6

Urednik: Christoph Krumm

Prijevod i prilagodba: Julijana Matacin

Lektura i redaktura: Anton Žagar

Dizajn naslovnice: Ivan Marečić

Prijelom teksta: Christoph Krumm

Tiskano: 2014.

Predgovor

William MacDonald, pisac ove zbirke biblijskih dnevnih čitanja, poznat je kao autor brojnih komentara svih biblijskih knjiga i sastavljač dopisnih biblijskih tečajeva Emaus, prevedenih na mnoge jezike i objavljenih u milijunima primjeraka. Od ostalih djela koja obrađuju praktičan kršćanski život, posebno se ističe knjiga „Istinsko učeništvo“. Ova knjiga bila je presudan poticaj za nasljedovanje Isusa tisućama mladih kršćana.

Premda William MacDonald ima doktorat sveučilišta Harvard, njegovi se radovi ističu lako shvatljivim i živim stilom. Bog ga je obdario sposobnošću da važne i često zanemarene principe Božje riječi snažno utisne i prenese i do običnog čitatelja.

Do 1973. godine W. MacDonald bio je ravnatelj biblijske škole Emmaus u Sjedinjenim Američkim Državama. Otada je osposobljavao misionare i suradnike u programu obučavanja pod nazivom „Discipleship Intern Training Program“ u San Leandru (Kalifornija). Osim toga, on je međunarodno cijenjeni učitelj i navjestitelj Božje riječi.

Svrha ove knjige dnevnih duhovnih čitanja je da u nama razbudi ljubav za Božju riječ i predanost našem Gospodinu Isusu Kristu da bismo i svoju svakodnevnicu mogli živjeti na slavu Bogu.

1. siječnja

“Ovaj mjesec neka vam bude početak mjesecima; neka vam bude prvi mjesec u godini.” (Izlazak 12,2)

Novogodišnje odluke dobre su, ali i krhke, odnosno lako se izjalove. Od njih su bolje novogodišnje molitve jer se dižu do Božjeg prijestolja i budu uslišane. Na početku još jedne godine bilo bi dobro kad bi sljedeći molitveni zahtjevi postali i naši:

Gospodine Isuse, danas ti se nanovo predajem. Želim da u ovoj novoj godini uzmeš moj život i upotrijebiš ga za svoju slavu. “Uzmi moj život da bude posvećen tebi, Gospodine.”

Molim te da me sačuvaš od grijeha, od svega što bi obeščastilo tvoje Ime.

Drži me u poslušnosti Duhu Svetomu. Želim se pokrenuti za tebe. Ne dozvoli da potonem u kolotečinu.

Neka moj moto ove godine bude: “On treba rasti; a ja se umanjivati.” Sva slava mora pripasti tebi. Pomogni mi da ne posežem za njome.

Nauči me da pitanje svake odluke učinim predmetom molitve. Plašim se pomisli da se oslonim na vlastiti razbor. “Znam, Gospode, da put čovjekov nije do njega; nije na čovjeku koji hodi da upravlja korake svoje” Jeremija 10,23.

Neka umirem svijetu, čak i odobravanju ili prijekoru od strane onih koje volim ili od strane prijatelja. Daj mi iskrenu, čistu želju da činim ono što će ugoditi tvojemu srcu.

Sačuvaj me od ogovaranja i kritike usmjerene prema drugima. Radije mi pomogni da govorim ono što izgrađuje i ono što je na korist.

Vodi me k dušama u potrebi. Poput tebe, želim postati prijatelj grešnika. Podari mi suze samilosti za one koji propadaju. “Daj mi da ljude gledam kao i moj Spasitelj dok se moje oči ne zamute od suza. Daj mi da sa samilošću gledam lutajuće ovce i da ih ljubim iz ljubavi prema Njemu.”

Gospodine Isuse, sačuvaj me da ne postanem hladan, ispunjen gorčinom i ciničan, ma što da mi se dogodi u mom kršćanskom hodu.

Tražim tvoje vodstvo u upravljanju novcem. Pomogni mi da budem dobar upravitelj svim dobrima koje si mi povjerio.

Iz trenutka u trenutak podsjećaj me da je moje tijelo hram Duha Svetoga. Neka ova snažna istina djeluje na moje cjelokupno ponašanje.

I molim, Gospodine Isuse, da ovo bude godina tvojega ponovnog dolaska. Čeznem da vidim tvoje lice i padnem do tvojih nogu u obožavanju. Tijekom ove godine neka ova blažena nada bude živo prisutna u mom srcu i neka me odvoji od bilo čega što bi me ovdje zaokupljalo te me ispuni iščekivanjem. “Dođi, Gospodine Isuse!”

2. siječnja

“... nego u poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe...” (Filipljanima 2,3b)

Neprirodno je držati drugoga boljim od sebe. Pala ljudska priroda buni se protiv takvog udarca svojemu egu. S ljudske strane to je nemoguće. U sebi nemamo snage živjeti životom koji je od drugog svijeta. Međutim, s Božje strane to je moguće. Duh Sveti koji prebiva u nama osposobljava nas da maknemo svoje “ja” kako bismo drugima iskazali čast.

Ilustraciju za naš tekst nalazimo kod Gideona. Nakon što je njegovih tri stotine ljudi porazilo Midjance, on je pozvao ljude iz Efrajimova plemena da im zadaju konačni udarac. Oni su im presjekli putove povlačenja i zarobili dva midjanska kneza. No, prigovorili su Gideonu što ih ranije nije pozvao. Gideon je uzvratio da je Efrajimovo pabirčenje bobica grožđa bolje od Abizerove berbe (Suci 8,2), odnosno da je završna akcija koju su izveli ljudi iz Efrajima bila puno značajnija od cijelog Gideonovog vojnog pohoda. Ovaj duh nesebičnosti smirio je ljude iz Efrajima.

Joab je pokazao veliku nesebičnost kad je zauzeo Rabu i onda pozvao Davida da zada konačni udarac (2. Samuelova 12,26-28). Joab je bio u potpunosti zadovoljan što će Davidu pripasti zasluga za pobjedu. Bio je to jedan od uzvišenijih trenutaka u Joabovu životu.

Apostol Pavao držao je Filipljane boljima od sebe. Rekao je da je ono što su oni učinili važna žrtva Bogu, dok on sâm nije ništa više doli žrtva ljevanića koja se izljuje na žrtveni prinos i službu njihove vjere. (Filipljanima 2,17)

U novije vrijeme dogodilo se da je jedan dragi Kristov sluga čekao u predvorju zajedno s drugim uglednim propovjednicima da jedan za drugim istupe na pozornicu. Kad se on konačno pojavio na ulazu i kad su zaorile gromoglasne ovacije, on se brzo maknuo u stranu tako da bi aplauz dobili oni koji su se pojavili nakon njega.

Vrhunski primjer samoodricanja je Gospodin Isus. On se ponizio da bismo mi bili uzvišeni. Postao je siromašan da bismo mi bili bogati. Umro je da bismo mi živjeli.

“Ta neka u vama bude ona misao koja je i u Kristu Isusu.”

3. siječnja

“Ne sudite po vanjštini, nego presudite sudom pravednim.” (Ivan 7,24)

Jedan od najdublje ukorijenjenih nedostataka pale ljudske prirode je stalna sklonost da se druge sudi po vanjštini. Osobu prosuđujemo prema njenom izgledu, automobil prema karoseriji, a knjigu prema njenim koricama. Bez obzira na to koliko smo se puta razočarali i izgubili iluzije, tvrdoglavo odbijamo naučiti da „nije zlato sve što sja“.

U svojoj knjizi “Hide or Seek” (Skrivati se ili tražiti), dr. James Dobson kaže da je fizička ljepota najcjenjenija osobna karakteristika u našoj kulturi. Učinili smo je, kako on to zove, “zlatnim novčićem ljudske vrijednosti”. Tako prekrasno dijete uživa veću naklonost odraslih od manje lijepog. Učitelji naginju tome da ljupku djecu bolje ocjenjuju. Dražesna djeca manje su izložena kaznama od ostale. Neuglednu se djecu više okrivljuje zbog pogrešaka.

Samuel bi bio odabrao za kralja stasitog i lijepog Eliaba (1. Samuelova 16,7), ali Gospodin ga je ispravio rekavši: “Ne gledaj na njegov izgled ni na njegov visok stas, jer sam ga odbacio. Ta Gospod ne gleda kao što gleda čovjek; jer čovjek gleda na oči, a Gospod gleda na srce.”

Najizrazitiji slučaj pogrešne prosudbe u povijesti dogodio se kad je Gospodin Isus došao na ovu zemlju. On očigledno nije bio neodoljiv što se tiče fizičkog izgleda. Nije imao privlačnu vanjštinu ni pristalost niti je na njemu bilo ljepote zbog koje bi se ljudi u njega zagledali (Izaija 53,2). Nikakve ljepote oni nisu mogli vidjeti na jedinoj istinski lijepoj Osobi koja je ikada živjela!

Štoviše, niti je on sâm upao u ovu strašnu zamku da donosi sud na temelju izgleda jer je još prije njegova dolaska o njemu predskazano da “neće suditi po viđenju očiju svojih niti presuditi po čuvenju svojih ušiju” (Izaija 11,3). Za njega nije bio važan izgled lica, već karakter, ne pakovanje, već sadržaj, ne fizičko, već duhovno.

4. siječnja

“Ne silom ni snagom, već Duhom mojim”, veli Gospod nad Vojskama.”
(Zaharija 4,6b)

Ovim retkom zapečaćena je važna istina da se djelo Gospodnje ne obavlja ljudskom genijalnošću i snagom, već Duhom Svetim.

To je vidljivo u zauzimanju Jerihona. Zidine se nisu srušile zbog oružane sile Izraela. Gospodin je bio onaj koji je izručio grad u njihove ruke nakon što su svećenici sedam puta zatrubili u trube.

Da je uspjeh ovisio o mnogobrojnoj vojsci, Gideon ne bi nikada porazio Midjance jer je njegova vojska smanjena na samo tri stotine ljudi. A njihovo se nekonvencionalno naoružanje sastojalo od glinenih vrčeva u kojima su bile luči. Samo je Gospodin bio onaj koji im je dao pobjedu.

Ilija je namjerno otklonio svaku mogućnost da se vatra na žrtveniku zapali posredstvom ljudske snage ili moći tako što je po njemu izlio dvanaest vrčeva vode. Kad se vatra spustila, nije više bilo nikakve sumnje u njeno božansko izvorište.

Da su bili prepušteni ljudskoj domišljatosti, učenici su mogli loviti ribu cijele noći i ništa ne uloviti. Gospodinu je to bila prilika da im pokaže kako radi efikasnosti u službi trebaju gledati na njega.

Mi olako mislimo da je novac najveća potreba kršćanske službe. Zapravo nikad nije bio niti će biti. Hudson Taylor bio je u pravu kad je rekao da ono čega se trebamo bojati nije nedostatak novca, nego previše neposvećenog novca.

Ili, pak, pribjegavamo zakulisnom politiziranju, intenzivnim promotivnim programima, psihološkoj manipulaciji ljudima ili nadarenom govorništvu. Upuštamo se u kolosalne programe izgradnje i u organizacijske imperijalne tvorevine, uzaludno misleći da sve to predstavlja ključ uspjeha.

Ali niti silom niti snagom niti ma jednom od ovih stvari djelo Gospodnje ne može napredovati. Samo Duhom Gospodnjim.

Mnogo od današnjeg tzv. kršćanskog rada i dalje bi se nastavilo čak i bez Duha Svetoga. Ali u autentičnom kršćanskom radu, Duh je prijeko potreban za duhovnu borbu – ne tjelesnim oružjem, već molitvom, vjerom i Božjom riječi.

5. siječnja

“Previše je puka što je s tobom...” (Suci 7,2)

Svi potajno žudimo za brojkama i skloni smo uspjeh mjeriti statistikom. Postoji doza predbacivanja vezana uz male grupe, dok velike grupe pobuđuju pažnju i uvažavanje. Kakav bi u tom smislu trebao biti naš stav?

Ne bi trebalo prezirati velike brojke ako su one plod djelovanja Duha Svetoga. To je bio slučaj na Pedeseticu kad je oko 3000 duša primljeno u kraljevstvo Božje.

Trebali bismo se radovati velikim brojkama kad one znače slavu za Boga i predstavljaju blagoslov za čovječanstvo. Ispravno je kad težimo vidjeti kako mnoštvo diže Boga srce i glas u slavljenju i donosi svijetu poruku otkupljenja.

S druge strane, velike brojke su loše ako potiču na ponos. Bog je morao smanjiti broj Gideonovih ratnika kako Izrael ne bi rekao: “Moja me je ruka spasila.” (Suci 7,2). E. Stanley Jones jednom je rekao da prezire našu današnju “jagmu za brojkama koja nas vodi u kolektivnu samodopadnost”.

Velike su brojke loša stvar ako nas vode u ovisnost o ljudskoj snazi, a ne u ovisnost o Gospodinu. Vjerojatno je to bio problem i s Davidovim popisom (2. Samuelova 24,2-4). Joab je osjetio da kralj nema ispravne motive i usprotivio se – ali uzalud.

Velike brojke nisu poželjne ako radi njihovog postizanja snizimo standarde, kompromitiramo biblijske principe, razvodnimo poruku ili propustimo primijeniti disciplinu. Uvijek smo u kušnji da ovako postupimo onda kad na umu imamo brojnost, a ne Gospodina.

Velike brojke ne dosežu ideal ako rezultiraju gubitkom bliskog zajedništva. Kad se pojedinci izgube u mnoštvu, kad njihovu odsutnost nitko ne zamjećuje, kad nitko ne dijeli njihove radosti i boli, tada je napušten cjelokupni koncept života Tijela.

Velike brojke su loše ako guše razvijanje darova u Tijelu. Nije nevažno što je Isus odabrao 12 učenika. Veliko mnoštvo bilo bi preglomazno.

Općenito je Božje pravilo da djeluje kroz svjedočanstvo Ostatka. Njega ne privlači veliko mnoštvo niti ga odbija malo. Ne bismo se smjeli hvaliti velikim brojkama niti bismo smjeli biti zadovoljni malima ako su one rezultat naše lijenosti i ravnodušnosti.

6. siječnja

“Jer znam da u meni, to jest u tijelu mojemu, ne prebiva dobro.” (Rimljanima. 7,18)

Ako mladi vjernik nauči ovu lekciju na početku kršćanskog života, uštedjet će si kasnije mnoge nevolje. Biblija uči da nema NIKAKVA DOBRA u našoj staroj, zloj, neobnovljenoj prirodi. Stari čovjek je apsolutno beskoristan. U trenutku našeg obraćenja on se nije niti za milimetar popravio. Nije postao ništa bolji niti kroz cijeli vijek dosljednog kršćanskog življenja. Zapravo, niti ga Bog ne pokušava učiniti boljim. On ga je na križu osudio na smrt i želi da ga mi zadržimo na tom mjestu smrti.

Ako ovo uistinu vjerujem, bit ću oslobođen od beskorisne potrage. Neću tražiti nikakvo dobro ondje gdje je Bog već rekao da se ne može naći.

Bit ću oslobođen od razočaranja. Nikad nisam razočaran kad u sebi ne nalazim nikakvo dobro. Prvenstveno zato jer sam znao da toga ondje nema.

Bit ću oslobođen od samopreispitivanja. Krenut ću od pretpostavke da u starom ‘ja’ nema pobjede. Zapravo, zaokupljenost sobom nužno vodi do poraza.

Bit ću pošteđen od psihoterapijskog i psihijatrijskog savjetovanja gdje je reflektor usmjeren na vlastito ‘ja’. Ovakva terapija samo pogoršava problem umjesto da ga riješi.

Naučit ću se da budem zaokupljen Gospodinom Isusom. Robert Murray McChyne je rekao: “Za svaki pogled koji usmjeriš na sebe, deset pogleda usmjeri na Krista.” To je prava mjera! Netko je rekao da je posvećeno ‘ja’ bijedna zamjena za proslavljenog Krista. A pisac himni je napisao: “Kako je dobro pobjeći od sebe i skloniti se u našem Spasitelju.”

Mnogo toga u današnjem propovijedanju i mnogo suvremene kršćanske literature upućuje ljude na samopreispitivanje te ih navodi da se bave svojim temperamentom, viđenjem sebe, svojim napetostima i inhibicijama. Cijeli ovaj pravac je tragedija neuravnoteženosti i vuče za sobom trag ljudskih ruševina.

“Skroz sam pokvaren da bi o meni vrijedilo razmišljati. Želim zaboraviti sebe i gledati na Boga koji je jedini uistinu vrijedan svih mojih misli.”

7. siječnja

“Ta po vjeri hodimo, ne po gledanju.” (2. Korinćanima 5,7)

Jesi li ikad razmislio zašto je nogometna utakmica za većinu ljudi uzbudljivija od molitvenog sastanka? Međutim, usporedni podaci o posjećenosti potvrđuju da je tako.

Mogli bismo upitati: “Zašto je privlačnije biti predsjednik države, nego nadglednik u zajednici?” Roditelji ne kažu sinovima: “Jedi pa ćeš jednog dana možda biti starješina.” Ne, oni kažu: “Počisti tanjur pa ćeš jednog dana narasti i možeš biti predsjednik.”

Zašto je uspješna poslovna karijera atraktivnija od života misionara? Kršćani često odvrću svoju djecu od službe u misijskom polju i zadovoljavaju se time da ih vide kako se uspinju do pozicija dužnosnika u svjetovnim poduzećima.

Zašto je televizijski dokumentarac zanimljiviji od proučavanja Božje riječi? Pomisli na sate provedene pred televizorom i one užurbane trenutke pred otvorenom Biblijom!

Zašto su ljudi za novac spremni učiniti ono što ne bi učinili Isusu za ljubav? Mnogi koji neumorno rade za poduzeće, postaju letargični i bez odaziva kad Spasitelj zove.

Konačno, zašto nam vlastita nacija poprima veliku važnost i postaje važnija od crkve? Nacionalna politika je privlačna i uzbudljiva. Crkva se, pak, često čini kao da se tromo kreće bez dinamičnosti.

Razlog za sve ovo je što se krećemo u području gledanja, a ne u području vjere. Naše gledanje je iskrivljeno. Ne vidimo stvari onakvima kakve zapravo jesu. Više cijenimo privremeno od vječnog. Više cijenimo duševno od duhovnoga. Više cijenimo ljudski sud od Božjeg.

Kad se krećemo vjerom, sve se mijenja. Dobivamo normalnu oštrinu duhovnog vida. Vidimo stvari onako kako ih Bog vidi. Molitvu cijenimo kao neizrecivu privilegiju da imamo direktnu audijenciju kod Vladara svemira. Vidimo da starješina u zajednici Bogu više znači od vladara naroda. Vidi-mo, kao i Spurgeon, da “ako Bog pozove čovjeka da bude misionar, tada bi bila tragedija vidjeti ga kako trati vrijeme kao kralj”. Vidimo televiziju kao utopijsku zemlju iz nestvarnosti, dok je Biblija ona koja drži ključeve ispunjenog života. Spremni smo trošiti se i biti potrošeni za Krista na način kako nikad ne bismo bili spremni za neku nevrijednu neosobnu korporaciju. I držimo da je naša mjesna crkva važnija Bogu i njegovu narodu od najvećeg svjetskog imperija.

Kretanje po vjeri čini sve drukčijim!

8. siječnja

“Proklet bio tko nemarno vrši djelo Gospodnje...” (Jeremija 48,10)

Djelo Gospodnje tako je važno, neodložno, uzvišeno i izaziva strahopoštovanje da prokletstvo ostaje na svakom tko ga obavlja nemarno. Bog koji želi i zaslužuje najbolje ne može trpjeti lijenost, odgađanje, bezvoljnost ili površne metode. Kad pomislimo kako je visok ulog u igri, to nas ne iznenađuje.

Tijekom druge polovice 1968. godine, jedan je mladi kršćanin u Pragu svjedočio jednom drugom mladom Čehu po imenu Jan Palach. Činilo se da je kod Jana postojao iskreni interes te je taj mladi kršćanin obećao da će mu nabaviti Novi zavjet. Bio je pun dobrih namjera, ali pustio je da prođu tjedni prije nego li je uopće nabavio Novi zavjet. Zatim je još odgađao sa samom isporukom.

Jan Palach se 16. siječnja 1969. god. na Vaclavskom trgu polio benzinom i zapalio. Nije doživio da primi Novi zavjet koji mu je bio obećan.

Dobre namjere nisu dovoljne. Rečeno je da su putovi u pakao popločeni dobrim namjerama. Ali one neće obaviti posao. Moraju biti pretočene u djela. A ovdje navodimo nekoliko načina kako to učiniti.

Prvo, nikad nemoj odbiti kad te Gospodin vodi da za njega obaviš neku službu. Ako je on Gospodin, naše je da bez pitanja poslušamo.

Drugo, nemoj odugovlačiti. Odgađanja su smrtonosna. Drugima uskraćuju potrebnu pomoć i blagoslov, a nas ispunjavaju krivnjom i grizodušjem.

Treće, postuj marljivo. “Što god ruka tvoja nakani učiniti, učini dok je snage” (Propovjednik 9,10). Ako nešto vrijedi učiniti, onda to svakako vrijedi učiniti dobro.

Konačno, učini to za Božju slavu. “Dakle, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite – sve činite na slavu Božju” (1. Korinćanima 10,31).

Svi bismo trebali biti duha kakvog je bila Amy Carmichael koja je napisala: “Stojim pod prisegom danom Bogu. Ne mogu ostati igrati se sa sjenama niti brati poljsko cvijeće dok ne obavim svoj posao i položim račun.”

9. siječnja

**“... neka se oni najprije uče iskazivati pobožnost prema vlastitu domu...”
(1. Timoteju 5,4)**

Čuli ste za izreku: “U kući vrag, van kuće svetac.” Ona se odnosi na užasnu sklonost pokazivanja ljubaznosti i otvorenosti prema strancima, a neljubaznosti i grubosti prema ukućanima.

Ovo je nedostatak koji nije rezerviran samo za neku određenu skupinu ljudi. Mladi ljudi moraju se čuvati ove sklonosti. Tako je lako biti sa svojim vršnjacima poput televizijskih zvijezda, a u isto vrijeme terorizirati svoje roditelje. Muževi mogu biti šarmantni prema svojim poslovnim partnerima, a kada se vrate kući, isključe svoj šarm i postaju kakvi inače jesu: razdražljivi. Propovjednici mogu za propovjedaonicom biti vrckavi, a kod kuće, s obitelji, utonuti u loše raspoloženje.

To je jedna od izopačenih crta našeg palog stanja: ponekad smo najgori prema onima koji su nam najbliži, prema onima koji najviše za nas čine i koje, kad smo pri zdravom razboru, najviše volimo. Ella Wheeler Wilcox napisala je:

*Otkrila sam jednu veliku istinu,
Dok sam putovala na Zapad;
Jedini ljudi koje stvarno povrijedimo
Oni su koje najviše volimo.
Laskamo onima koje jedva znamo,
Ugađamo prolaznom gostu,
A suviše nesmotrenih udaraca dajemo
Onima koje najviše volimo.*

Jedan drugi pjesnik uobličio je ove osjećaje na sljedeći način: “Za stranca imamo pozdrav, za gosta imamo osmijeh, a za naše najbliže, premda ih najviše volimo, često čujemo opor ton.”

“Vrlo je lako graditi se pobožnim u zajednici, na molitvenom sastanku ili u kršćanskom radu. Sasvim je nešto drugo biti pobožan u svakodnevnim okolnostima. ‘Učiti iskazivati pobožnost prema vlastitu domu’ jedna je od najbitnijih stvari u kršćanstvu, ali i jedna od suviše rijetkih. Nije uopće neuobičajeno vidjeti kršćane koji ‘vrše svoju pravednost’ pred strancima ‘da ih vide ljudi’, ali koji, nažalost, ne uspijevaju pokazati ljubav svojim ukućanima. Poznao sam oca obitelji koji je bio tako jak u molitvi na tjednim molitvenim sastancima i tako dojmljiv u opominjanju da se cijela zajednica izgrađivala na njegovoj pobožnosti, ali kod kuće, nakon sastanka, bio je tako zgrovoljan i neugodan da su se njegova žena i obitelj bojali reći riječ u njegovoj prisutnosti.” (H. W. Smith).

Samuel Johnson je rekao: “Svaka se životinja osvećuje za svoju bol na onima koji joj se nađu u blizini.” Čovjek bi trebao izbjegavati ovu prirodnu sklonost. Ono kakvi smo kod kuće točnije pokazuje naš kršćanski karakter, nego ono kakvima se prikazujemo u javnosti.

10. siječnja

“... postojano trčimo u boj koji je pred nama.” (Hebrejima 12,1)

Mnogi ljudi gledaju na kršćanski život s pretjeranim idealiziranjem. Misle da bi se on trebao sastojati od neprekinutog niza vrhunskih iskustava. Čitajući kršćanske knjige i časopise, slušajući osobna svjedočanstva o dramatičnim događajima, oni zaključuju da je to sve o čemu se u životu radi. U njihovom svijetu snova nema problema, tuge, kušnji i nedoumica. Nema teškog rada, dnevne rutine, nema monotonije. Sve je kao u sedmom nebu. Kad otkriju da se njihov život ne podudara s ovim obrascem, tada su obeshrabreni, razočarani i osjećaju se zakinuto.

Stvarne činjenice su drukčije. Najveći dio kršćanskog života je ono što G. Campbell Morgan naziva “put mukotrpane ustrajnosti u obavljanju prividno malih stvari”. Tako sam ga i ja doživio. Mukotrpan rad, dugi sati discipliniranog studiranja, služba bez vidljivih rezultata. Ponekad bi iskrslilo pitanje: “Jesam li uopće išta učinio?” Upravo tada bi Gospodin dao neki znak ohrabrenja, neki predivan odgovor na molitvu, neku jasnu riječ vodstva. I to bi me ojačalo da nastavim još dio puta.

Kršćanski život je utrka na duge staze, ne sprint na 100 m i treba nam izdržljivosti da je istrčimo. Važan je dobar start, ali ono što stvarno vrijedi je ustrajnost koja nam omogućuje da završimo trku u sjaju slave.

Enoh će uvijek imati počasno mjesto u zapisima o ustrajnosti. Hodao je s Bogom – zamislite – 300 godina (Postanak 5,22). Ne trebamo misliti da su to bile godine nepomućenog sjaja ili neprestanog ushićenja. U svijetu kakav je naš bilo je neizbježno da i on doživi kušnje, dvojbe, čak i progonstvo. Ali on nije posustao u činjenju dobra. Izdržao je do kraja.

Ako ikad budeš u kušnji da odustaneš, sjeti se riječi iz Hebrejima 10,36: “Ta postojanost vam treba, da biste, izvršivši volju Božju, zadobili obećano.”

Plemenit život nije sjaj brzo stečene slave, već jednostavno nizanje dana za danom u kojima se ispunjava Božja volja.

11. siječnja

***“... tako da svaka izjava počiva na iskazu dvojice ili trojice svjedoka.”
(Matej 18,16)***

Kad je u pitanju Biblija, potrebno je svjedočanstvo dvojice ili trojice svjedoka da bi prosuda bila vjerodostojna. Kad bismo se samo držali ovoga principa, izbjegli bismo puno problema.

U našoj je prirodi da čim čujemo priču neke osobe o izvjesnoj situaciji, odmah smo skloni tu osobu blagonaklono podržati. Sve što tako čujemo djeluje nam vrlo uvjerljivo te izaziva u nama simpatije. Kasnije otkrijemo da je to bila samo jedna strana priče. Kad čujemo drugu stranu, shvatimo da je prva osoba izvrnula činjenice ili ih u najmanju ruku tako prikazala da joj idu u prilog. Kako i piše: “Pravedan je prvi u svojoj parbi dok ne dođe njegov bližnji i preispita ga” (Izreke 18,17). Kad donosimo neku odluku bez prethodne provjere svih činjenica, postupamo manje ispravno od svjetovnog pravosudnog sistema te prizivamo na sebe prijekor iz Izreka 18,13: “Tko riječju uzvraća prije no što sasluša, to mu je na ludost i sramotu.”

Kada je Ciba izvijestio Davida da se Mefibošet nada vratiti na prijestolje, David je prihvatio ovu klevetu bez istrage te je sve Mefibošetovo imanje prepustio Cibi (2. Samuelova 16,1-4). Kasnije se Mefibošetu pružila prilika da kralju iznese stvarne činjenice. David je tada shvatio da njegova odluka nije bila utemeljena na dovoljnim dokazima.

Gospodin Isus također je priznavao ovaj princip. Rekao je da njegovo svjedočanstvo o njemu samome nije dovoljno (Ivan 5,31). Stoga je iznio svjedočanstvo četvorice svjedoka, a to su: Ivan Krstitelj (r. 32-35), njegova djela (r. 36), Bog Otac (r. 37-38) i Sveto pismo (r. 39-40).

Ako propustimo pribaviti dovoljno svjedočanstvo dvojice ili trojice svjedoka, možemo slomiti srca, uništiti ugled, podijeliti zajednice i raskinuti prijateljstva. Držeći se Božje riječi, izbjеći ćemo silnu nepravdu i ljudske boli.

12. siječnja

“Što li imaš što nisi primio?” (1. Korinćanima 4,7)

Ovo je dobro pitanje jer nas sve spušta na pravu mjeru. Ne posjedujemo ništa što nismo primili. Svoje fizičke i umne sposobnosti primili smo rođenjem. Kako izgledamo i koliko smo pametni sasvim je izvan naše kontrole i ne opravdava naš ponos. To smo dobili rođenjem.

Sve što znamo, rezultat je obrazovanja. Drugi su zasuli naš um informacijama. Često kad pomislimo da imamo neku originalnu misao, otkrijemo da se ona nalazi u knjizi koju smo prvo pročitali pred dvadeset godina. Emerson je rekao: “Sve moje najbolje misli ukrali su ljudi od starine.”

Što reći za naše talente? Neki se talenti definitivno pojavljuju u obiteljima. Razvijaju se obučavanjem i vježbanjem. Ali radi se o tome da talenti ne popteču od nas. Oni su nam dani.

Pilat je bio napuhn timer zbog vlasti koju je vršio, ali Gospodin Isus ga je podsjetio ovako: “Ne bi imao nikakve vlasti nada mnom da ti nije dano odozgo” (Ivan 19,11).

Ukratko, svaki udisaj kojega čovjek učini dar je od Boga. Zato Pavao u 1. Korinćanima 4,7 nastavlja pitati: “A ako si i primio, što se hvastaš kao da nisi primio?”

Zbog toga je, na primjer, Harriet Beecher Stowe odbila svaku zaslugu za pisanje romana Čiča Tomina koliba. “Zar ja autor Čiča Tomine kolibe? Ne, doista, ja nisam mogla kontrolirati priču, sama se napisala. Gospodin ju je napisao, a ja sam bila samo najponizniji instrument u njegovoj ruci. Priča mi je došla u vizijama koje su se nizale jedna za drugom, a ja sam ih pretočila u riječi. Njemu jedinom pripada slava!”

Ako stalno držimo na umu da nemamo ništa što nismo primili, to nas oslobađa od oholosti i potrebe da se sami sebi divimo te nas vodi k tome da dajemo slavu Bogu za sve dobro što jesmo ili što smo učinili.

Stoga “neka se mudar ne hvali svojom mudrošću i neka se silan ne hvali silom svojom ni bogat neka se ne hvali svojim bogatstvom; nego tko se hvaliti hoće, neka se hvali time što razumije i poznaje mene, da sam ja Gospod koji čini milosrđe, pravicu i pravdu na zemlji, jer to mi je milo – riječ je Gospodnja” (Jeremija 9,23-24).

13. siječnja

“Sve mogu u onomu koji mi snagu daje - Kristu.” (Filipljanima 4,13)

Lako je moguće ovakav redak pogrešno razumjeti. Pročitavši ga, odmah pomislimo na stotinu stvari koje nismo u stanju učiniti. U području tjelesnog, na primjer, pomislimo na neku smiješnu akrobaciju koja zahtijeva nadljudska snaga. Ili pomislimo na neko izvanredno umno postignuće nama izvan dohvata. Tako nam ove riječi umjesto utjehe postaju muka.

Ono što ovaj redak zapravo znači, naravno, je to da će nam Gospodin dati snagu da sve činimo. On hoće da činimo. Unutar područja njegove volje nema nemogućnosti.

Petar je znao ovu tajnu. Znao je da prepušten sam sebi neće moći hodati po vodi. Isto je tako znao da ako mu Gospodin kaže da to učini, onda će to moći učiniti. Čim je Isus rekao: “Dođi!”, Petar je izišao iz lađe i zakoračio preko vode k njemu.

U pravilu se na moju zapovijed brdo neće baciti u more. Ali ako to brdo stoji između mene i ispunjenja Božje volje, tada mogu reći: “Baci se!” i to će se zbiti.

Sve se svodi na to da su “njegove zapovijedi njegova opunomoćenja”. Stoga će mi on pribaviti snagu za svaku kušnju. Omogućit će mi da se oduprem svakoj napasti i nadvladam svaku naviku. Ojačat će me da moje misli budu neokaljane, motivi čisti i da uvijek mogu činiti ono što je ugodno njegovu srcu.

Ako nemam snage nešto izvršiti, ako mi prijeti fizički, mentalni ili emocionalni kolaps, tada imam razloga pitati se jesam li promašio njegovu volju i ne slijedim li svoje vlastite želje. Sasvim je moguće činiti djelo za Boga koje ipak ne mora biti djelo od Boga. Na takvom djelu ne počiva obećanje njegove snage.

Zato je važno znati da se krećemo naprijed u smjeru struje kretanja njegovih planova. Tada ćemo dobiti radosno pouzdanje da će nas njegova milost potkrijepiti i osposobiti.

14. siječnja

“... jer sve je vaše.” (1. Korinćanima 3,21-23)

Nesveti sveci u Korintu prepirali su se oko crkvenih vođa. Za neke je Pavao bio idealan. Drugi su prednost davali Apolonu. Ostalima je Kefa bio nenadmašan. Pavao im veli da je smiješno ograničiti svoj izbor na jednoga kad im svi oni pripadaju. Umjesto što kažu: “Apolon je moj!”, trebali bi reći: “Pavao, Apolon i Kefa, svi su moji”.

To je riječ za nas danas. Griješimo kada postajemo ekskluzivni sljedbenici Luthera, Wesleyja, Bootha, Darbyja, Billyja Grahama ili bilo koga tko je darovan crkvi. Svi oni pripadaju nama i možemo se radovati prema mjeri svjetla koje smo preko svakog pojedinog od njih dobili. Ne bismo trebali biti sljedbenici nijednog čovjeka.

Ali ne pripadaju nama samo sluge Gospodnje. Naš je i svijet. Mi smo baštinci Božji i subaštinci s Kristom. Jednog ćemo se dana vratiti i vladati svijetom s Gospodinom Isusom. U međuvremenu neobraćeni ljudi vode stvari kao da svijet pripada njima. Ali svijet ne pripada njima. Oni su samo pazitelji koji upravljaju njime za nas, dok ga mi ne uzmemo u posjed.

Nama pripada život. To ne znači da mi jednostavno imamo život, jer svi ga ljudi imaju. To znači da imamo izobilniji život, vječni život, upravo Kristov život. Naš život nije taština i mučenje duha. Naš život ima smisao, svrhu i nagradu.

Nama pripada i smrt. Više nismo cijeli svoj život podložni ropstvu zbog straha od smrti. Smrt je sada Božji glasnik koji odnosi naše duše u nebo. Zato je smrt dobitak. Povrh svega toga, pripadamo Kristu, a Krist pripada Bogu. Kad razmišljam o tome, sjetim se ekscentrične primjedbe Guya Kinga: “Kakvi smo mi sretnici!”

15. siječnja

“Ta vi ste, braćo, na slobodu pozvani! Samo neka ta sloboda ne bude izlika tijelu, nego ljubavlju služite jedni drugima.” (Galaćanima 5,13)

Sloboda djeteta Božjeg najvrjednije je što ono ima. Kad ga je Sin oslobodio, ono je uistinu slobodno. Ali ono je pozvano na slobodu s odgovornošću, a ne na razuzdanost.

Djeca se žele osloboditi od kućnih ograničenja, mladi ljudi od discipliniranog studiranja, odrasli žele pobjeći od bračnih zavjeta dok se ostali bune protiv zatvorenosti u svoje redovne poslove. Ali ovo nisu slobode na koje smo pozvani.

Zvijezde ne mogu slobodno napustiti svoje putanje i lutati svemirom. Vlak ne može napustiti tračnice i krivudati poljem. Avion ne može slobodno skrenuti s dodijeljene rute leta. Njegova sigurnost ovisi o tome koliko se pilot pridržava propisa.

Jowett ovako komentira: “Ne postoji mjesto gdje oni koji se ne podvrgavaju zakonu mogu biti slobodni. U ma kojem smjeru krenuli, moramo prihvatiti prisilu da bi otkrili slobodu. Glazbenik mora poštovati zakon harmonije ako se hoće radovati u svom divnom svijetu. Graditelj mora uzeti u obzir zakon gravitacije, jer u protivnom neće za sobom ostaviti građevinu, nego hrpu materijala. Kakvu vrstu slobode uživa čovjek koji dosljedno prkosi zdravstvenim pravilima? U svim ovim područjima prijeći ograničenje znači biti osakaćen, a poštivati ga znači biti slobodan.”

Točno je da je vjernik slobodan od zakona (Rimljanima 7,3), ali to ne znači da je bez zakona. On je sad pod zakonom Kristovim, vezan sponama ljubavi i poslušan brojnim zapovijedima sadržanim u Novom zavjetu.

Vjernik je oslobođen od grijeha kao onoga koji nad njime gospodari (Rimljanima 6,7.18.22.) samo da bi postao sluga Bogu i pravednosti.

Vjernik je slobodan s obzirom na sve ljude (1. Korinćanima 9,19) kako bi postao sluga svima, da ih čim više pridobije.

Ali nije slobodan koristiti se svojom slobodom kao izgovorom za zlo (1. Petrova 2,16). Nije slobodan ugađati tijelu (Galaćanima 5,13). Nije slobodan druge navoditi da padnu ili ih uvrijediti (1. Korinćanima 8,9). Nije slobodan nanositi sramotu imenu Gospodina Isusa (Rimljanima 2,23-24). Nije slobodan ljubiti svijet (1. Ivanova 2,15-17). Nije slobodan žalostiti Duha Svetoga koji prebiva u njemu (1. Korinćanima 6,19).

Čovjek ne nalazi ni ispunjenje ni mir u vršenju onoga što sam hoće. Nalazi ih samo kad uzme Kristov jaram i uči od njega. “Njegova služba je savršena sloboda.”

16. siječnja

“I dođe riječ Gospodnja Joni drugi put...” (Jona 3,1)

Ovdje imamo poruku koja zrači nadom i obećanjem. Samo zato što je čovjek zakazao, ne znači da ga je Bog odmaknuo u stranu.

Davidovi neuspjesi zabilježeni su krutim realizmom. Dok o njima čitamo, sjedimo s njime u prašini i izgaramo u sramoti. Ali David je znao kako se slomiti pred Gospodinom, kako se pokajati sa suzama. A Bog nije završio s njime. Oprostio mu je i obnovio ga za plodonosan život.

Jona je propustio odazvati se Božjem misijskom pozivu te je završio u truhu velike ribe. U živoj podmornici naučio se poslušnosti. Kad ga je Bog drugi put pozvao, otišao je u Ninivu, propovijedao nadolazeći sud i doživio da se cijeli grad duboko pokajao.

Ivan Marko briljantno je započeo s Pavlom i Barnabom, ali onda je odustao i otišao kući. Međutim, Bog ga nije napustio jer Marko se vratio u bitku, zadobio Pavlovo povjerenje te je dobio zadatak da napiše evanđelje o vjernome Sluzi.

Petar je iznevjerio Gospodina usprkos svom zaklinjanju u vječnu odanost. Ljudi bi ga zbog toga otpisali rekavši da ptica polomljena krila više nikad ne može visoko poletjeti. Ali Bog ga nije otpisao i Petar je poletio kao nikad prije. Na Pedeseticu je otvorio vrata kraljevstva za 3000 ljudi. Neumorno je radio i uvijek iznova trpio progonstvo. Napisao je dvije poslanice koje se zovu po njemu, a onda je mučeničkom smrću okrunio slavan život službe.

Kad je u pitanju služba, Bog je onaj koji pruža drugu priliku. On nije gotov s čovjekom samo zato jer je taj čovjek zakazao. Gdje god vidi slomljeno i raskajano srce, Bog se saginja da podigne glavu svog palog vojnika.

Međutim, ovo ne treba shvatiti kao zagovaranje grijeha ili propusta. Gorčina i grizodušje što smo iznevjerili Gospodina dovoljno obeshrabruju.

Ovo ne znači da Bog nepokajanom grešniku daje drugu priliku nakon ovog života. Sa smrću je povezana strašna konačnost. Za čovjeka koji umire u svojim grijesima strašna osuda glasi: “...a kad drvo padne na jug ili na sjever, na ono mjesto kamo drvo padne, ondje će i biti” (Propovjednik 11,3).

17. siječnja

“...služeći dragovoljno - kao Gospodinu, a ne ljudima.” (Efežanima 6,7)

Pavlove upute robovima (Efežanima 6,5-8) bremenite su značenjem za sve one koji tvrde da su sluge Isusa Krista.

U prvom redu ukazuju na to da svaki častan posao, ma kako iscrpljujuć bio, može biti obavljen na slavu Božju. Robovi kojima je Pavao pisao možda su brisali podove, pripremali obroke, prali posuđe, brinuli o životinjama ili uzgajali usjeve. Svejedno je apostol rekao da ovi zamorni poslovi mogu biti izvršeni “kao Kristu” (r. 5) te da su u njihovom obavljanju ove sluge zapravo “sluge Kristove koje zdušno vrše volju Božju” (r. 6), da služe kao Gospodinu (r. 7) i da će ih Gospodin nagraditi “učine li što dobro” (r. 8).

U našem razmišljanju lako se napravi odvajanje između svjetovnog i svetog. O našem radu preko tjedna razmišljamo kao o nečem svjetovnom, dok propovijedanje, svjedočenje i razmatranje Biblije držimo svetim. Ali ovaj nas odlomak uči da je za kršćanina ovakvo podvajanje nepotrebno. Shvativši ovo, žena jednog poznatog propovjednika postavila je iznad svog kuhinjskog sudopera natpis: “Služba Božja ovdje tripud dnevno”.

*Odan sluga svojim stavom,
Trud pretače u službu Bogu.
Dok zdušno čisti umazano,
On muku pretvara u ljepotu.*
George Herbert

U ovome je još jedna izvrsna pouka, naime, da koliko god je netko nisko na društvenog ljestvici, on nije isključen iz najboljih blagoslova i nagrada kršćanstva. Možda svoje radno odijelo neće nikada zamijeniti za ono poslovno, ali ako je njegov rad takve kvalitete da donosi slavu Kristu, primiti će punu nagradu. “Znajući da će svatko - bio rob ili slobodnjak – učini li što dobro, to isto primiti od Gospodina” (r. 8).

Vjerujući ovo, trebali bismo moliti kao pjesnik George Herbert: “Nauči me, moj Bože i Kralju, u svemu vidjeti tebe. I što god da činim, neka činim kao za tebe.”

18. siječnja

“Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta. Da je kraljevstvo moje od ovoga svijeta, moje bi se sluge borile...” (Ivan 18,36)

Činjenica da Kristovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta, dovoljna je da me drži daleko od svjetovne politike. Ako se počnem baviti politikom, znači da svoj izborni glas s pouzdanjem stavljam na sposobnost sistema da riješi svjetske probleme. Iskreno govoreći, nemam takvog pouzdanja jer znam “sav svijet leži u zlu” (1. Ivanova 5,19).

Politika se pokazala osobito nedjelotvornom u rješavanju društvenih problema. Politička rješenja nisu ništa drugo doli zavoj na gnojnoj rani koji nema utjecaja na izvor infekcije. Znamo da je grijeh osnovni problem u našem bolesnom društvu. Ništa što ne dotiče pitanje grijeha ne može se ozbiljno shvatiti kao lijek.

Onda to postaje i pitanje prioriteta. Hoću li trošiti vrijeme na politički angažman ili ću ga posvetiti širenju evanđelja? Isus je odgovorio na ovo pitanje kad je rekao: “Pusti mrtve neka pokapaju svoje mrtve! A ti idi i navješćuj kraljevstvo Božje” (Luka 9,60). Naš vrhunski prioritet mora biti objaviti Krista jer je on odgovor na probleme ovoga svijeta.

“Ta oružje našeg vojevanja nije tjelesno, nego u Bogu moćno za rušenje utvrda” (2. Korinćanima 10,4). Kad je tomu tako, usuđujemo se misliti da nacionalnu i internacionalnu povijest bolje možemo oblikovati putem molitve, posta i Božje riječi, nego što bismo to ikada mogli glasovanjem na izborima.

Jedna je javna osoba jednom rekla da je politika sama po sebi već iskvarena. Dodala je i riječ upozorenja: “Crkva ne smije zaboraviti svoje pravo poslanje dok pokušava sudjelovati u sferi ljudskih aktivnosti gdje ona mora da je jadan takmac...Sudjelovanjem će izgubiti jasnoću svoje svrhe.”

Božji je plan za ovo razdoblje da između naroda svijeta pribavi narod za svoje ime (vidi Djela 15,14). Prije nego da ovaj pokvareni svijet učini ugodnim za ljude, Bog se trudi da ih iz njega spasi. Tako bih se i ja trebao posvetiti suradnji s Bogom u ovom slavnom oslobođanju.

Kad su ljudi upitali Isusa što da čine da bi radili djela koja Bog hoće, on je odgovorio da je djelo koje Bog hoće da vjeruju u onoga koga je Bog poslao (vidi Ivan 6,28-29). To je onda naš zadatak – voditi ljude k vjeri, a ne do glasačke kutije.

19. siječnja

“Ako priznajemo grijehе svoje, vjеran je i pravedan da nam oprosti grijehе i očisti nas od svake nepravde.” (1. Ivanova 1,9)

Bez obećanja iz ovoga retka bilo bi gotovo nemoguće nastaviti živjeti kršćanskim životom. Kako rastemo u milosti, sve dublja postaje svijest o našoj posvemašnjoj grešnosti. Moramo imati neku mogućnost da se momentalno očistimo od grijehа, inače smo osuđeni na neprekidan osjećaj krivice i poraza.

Ivan kaže da za vjernike tu mogućnost predstavlja priznanje. Nevjernik kroz vjeru u Gospodina Isusa prima sudbeno oprostjenje kazne za grijehе. Vjernik kroz priznanje prima očinsko oprostjenje za okaljanost grijehom.

Grijeh prekida zajedništvo u životu Božjeg djeteta i to zajedništvo ostaje prekinuto dok se grijeh ne prizna i ne odbaci. Kada priznamo, Bog je vjeran svojoj riječi i obećao je oprostiti. On je pravedan u opraštanju jer je Kristovo djelo na križu osiguralo pravednu osnovu na temelju koje on to može učiniti.

Ono što ovaj redak, dakle, znači je to da kad priznajemo svoje grijehе, možemo znati da je zapis izbrisan, da smo potpuno očišćeni, da je opet zavladao obiteljski duh. Čim postanemo svjesni prisutnosti grijehа u našem životu, možemo otići u Božju prisutnost, nazvati grijeh njegovim imenom, odbaciti ga i sa sigurnošću znati da je maknut.

Ali kako možemo sa sigurnošću znati? Osjećamo li da nam je oprošteno? To uopće nije pitanje osjećaja. Znamo da nam je oprošteno jer Bog tako kaže u svojoj Riječi. Osjećaji su u najboljem slučaju nepouzdana. Riječ Božja je sigurna.

Pretpostavimo da netko kaže: “Znam da mi je Bog oprostio, ali ja ne mogu oprostiti sam sebi”? Ovo može zvučati vrlo pobožno, ali je zapravo uvredljivo za Boga. Ako mi je Bog oprostio, on hoće da prihvatim to oprostjenje vjerom, da mu se radujem, da krenem i služim mu kao očišćena posuda.

20. siječnja

“I grijeha se njihovih i bezakonja njihovih neću više spomenuti.” (Hebrejima 10,17)

Božja sposobnost da zaboravi grijehе koje je prekrila Kristova krv jedna je od istina iz Pisma koja najviše zadovoljava dušu.

Zadivljujuće je ovo čitati: “Kako je istok daleko od zapada, tako udaljuje od nas prijestupe naša” (Psalam 103,12). Čudesno kad s Ezekijom možemo reći: “... jer sve moje grijehе za svoja si bacio leđa” (Izaija 38,17). Zapanjeni smo kad čujemo kako Gospodin kaže: “Prijestupe sam tvoje kao maglu izbrisao, i grijehе tvoje poput oblaka” (Izaija 44,22). Ali još je ljepše kad čitamo: “...jer ću oprostiti njihovo bezakonje i grijehа se njihova neću više spomenuti” (Jeremija 31,34).

Kad priznajemo svoje grijehе, on ne samo da ih oprašta, on ih momentalno zaboravlja. Ne pretjerujemo kad kažemo da Bog momentalno utapa naše grijehе u moru svoga zaborava. To je ilustrirano iskustvom vjernika koji je imao neprekidnu borbu s grijehom koji ga je stalno mučio. U trenutku slabosti popustio je napasti. Požurivši u Gospodnju prisutnost, promrmljao je: “Gospodine, ponovno sam to učinio.” Tada je pomislio da čuje Gospodina kako mu govori: “Što si to ponovno učinio?” Poanta je, naravno, u tome da je Bog već u onom djeliću sekunde nakon priznanja sve zaboravio.

Prekrasan je to paradoks da sveznajući Bog može zaboraviti. S druge strane on zna sve. On broji zvijezde i svaku naziva imenom. On broji naše nemire i zbraja naše suze. Bilježi kad padne vrabac i broji vlasu na našoj glavi. A ipak zaboravlja grijehе koje smo priznali i odrekli ih se. David Seamands je rekao: “Ne znam kako sveznajući Bog može zaboraviti, ali znam da zaboravlja.”

I još zadnja stvar! Rečeno je da kad Bog oprašta i zaboravlja, postavlja znak na kojem piše “Zabrana ribolova!”. Zabranjeno mi je hvatati moje prošle grijehе ili tuđe grijehе koje je Bog zaboravio. U tom smislu trebali bismo biti slabi u pamćenju i dobri u zaboravljanju.

21. siječnja

“I Duh Gospodnji bijaše odstupio od Šaula, a zao duh od Gospoda stao ga je salijetati.” (1. Samuelova 16,14)

Ima redaka u Bibliji koji kao da Bogu pripisuju zle postupke. Na primjer, kad je Abimelek tri godine vladao nad Izraelom, “Bog posla zao duh između Abimeleka i šekemskih muževa” (Suci 9,23). U dane Ahaba, Mihej je rekao zlom kralju: “Zato sad, evo: Gospod je stavio lažljiv duh u usta svih tih tvojih proroka” (1. Kraljevi 22,23). Job je pripisao svoj gubitak Gospodinu kad je rekao: “Kad od Boga dobro primasmo, nećemo li i zlo primati?” (Job 2,10). Onda opet sâm Gospodin kaže za sebe u Izaiji 45,7: “Uspostavljam mir i stvaram nesreću.”

A opet znamo da, budući da je Bog svet, on ne može proizvesti zlo niti ga zagovarati. Nikakav grijeh, bolest, trpljenje ili smrt ne dolaze od Gospodina. “Bog je svjetlost i tame u njemu nema nikakve” (1. Ivanova 1,5). Nezamislivo je da bi on mogao biti uzrok bilo čega što je u suprotnosti s njegovom vlastitom moralnom savršenošću.

Iz ostalih je pisama jasno da je Sotona začetnik bolesti, trpljenja, tragedija i uništenja. Jobove gubitke i intenzivne bolove prouzročio je đavao. Isus je rekao da je zgrčenu ženu Sotona držao vezanu punih osamnaest dugih godina (Luka 13,16). Pavao je o trnu u svom tijelu govorio kao o “glasniku Sotoninom” (2. Korinćanima 12,7). Sotona je krivac koji stoji iza svih nevolja čovječanstva.

Kako da onda ovo uskladimo sa recima koji Boga oslikavaju kao tvorca zla? Objašnjenje je jednostavno ovo: u Bibliji se često govori da Bog čini ono što on dozvoljava da bude učinjeno. Postoji razlika između Božje izravne i Božje dopustive volje. On često dozvoljava da njegov narod ima iskustva kakva on sâm nikad ne bi odabrao za njih. Dozvolio je da Izrael četrdeset godina luta pustinjom, dok bi ih njegova izravna volja, da su je prihvatili, odvela u Obećanu zemlju kraćim putem.

Čak i kad dozvoljava zlo od demona ili ljudi, Bog ima uvijek zadnju riječ. On nadvladava zlo radi svoje slave i zbog blagoslova onih koji ga trpe.

22. siječnja

“Nije on gledao na bezakonje u Jakovu i nije vidio zloće u Izraelu.” (Brojevi 23,21)

Unajmljeni prorok Bileam govorio je značajnu istinu kad je rekao da svevideći Bog ne vidi grijeha u svom narodu Izraelu. Što je bilo točno za Izrael tada, na divan je način točno i za vjernika danas. Kad ga Bog gleda, ne vidi na njemu ni jednoga grijeha zbog kojega bi ga kaznio vječnom smrću. Vjernik je “u Kristu”. To znači da pred Bogom stoji u svoj savršenosti i vrlini Krista. Bog ga prihvaća potpuno onako kao što prihvaća svog vlastitog ljubljenog Sina. To je položaj naklonosti koji se ne da ničim nadmašiti i koji nikad ne prestaje. Ma koliko da traži, Bog ne može pronaći nijednu optužbu protiv onoga tko je u Kristu.

Ovo nam ilustrira jedan događaj u kojeg je uključen jedan Englez i njegov Rolls Royce. Dok je za vrijeme godišnjeg odmora putovao Francuskom, pukla mu je stražnja osovinu. U lokalnoj mehaničarskoj radionici nije bilo moguće zamijeniti osovinu pa su odatle telefonirali u Englesku. Iz servisa ne samo da su dostavili stražnju osovinu, nego su došla i dva mehaničara i pobrinula se da osovinu bude ispravno postavljena. Englez je nastavio putovanje, zatim se vratio u Englesku i čekao da iz servisa dobije račun. Kad su prošli mjeseci, a računa nije bilo, pisao je u servis, opisao cijeli događaj i zatražio račun. Ubrzo nakon toga primio je pismo u kojem je pisalo: “Pažljivo smo pretražili naše dokumente i nismo pronašli nikakav zapis da je na Rolls Royceu ikad slomljena stražnja osovinu.”

I Bog može pažljivo pretražiti svoje zapise i ne pronaći nikakav podatak o bilo kakvom grijehu koji tereti vjernika i koji bi ga osudio na pakao. Vjernik je prihvaćen u Ljubljenome. On je savršen u Kristu. Obučen je u svu pravednost Božju. Pred Bogom ima apsolutno savršen položaj. U radosti pobjede i s pouzdanjem može reći:

*Dopri prvo do mog Spasa,
Oduzmi od njeg' Božji sjaj;
Kristu prišij mrlju grijeha,
I tek tad me grešnim nazivaj.*

23. siječnja

“A ti za se tražiš velike stvari! Ne traži!” (Jeremija 45,5)

Čak je i u kršćanskoj službi na jedan rafiniran način prisutno iskušnje da se bude velik, da naše ime bude u novinama ili da se čuje preko radija. Ali to je velika zamka. Kristu oduzima slavu. Nama oduzima mir i radost. Tako postajemo primarna meta u koju đavao ispaljuje svoje hlice.

To Kristu oduzima slavu. Kao što je C. H. Mackintosh rekao: “Uvijek je krajnje opasno kad čovjek ili njegovo djelo dobiju na značaju. Možemo biti sigurni da Sotona postiže svoj cilj kad je pažnja usmjerena na bilo što i bilo koga osim na samog Gospodina Isusa. Služba može započeti u najvećoj mogućoj jednostavnosti, ali zbog nedostatka svetog opreza i duhovnosti od strane radnika, on sâm ili rezultati njegova rada mogu privući opću pažnju i on tako upasti u đavolju zamku. Stvar na kojoj Sotona na veliko i bez prestanka radi je da Gospodina Isusa liši časti. Ako to može učiniti kroz ono što se doima kao kršćanska služba, postigao je zasad to veću pobjedu.” Denney je isto tako dobro rekao: “Nijedan čovjek ne može u isto vrijeme pokazati i da je on sâm velik i da je Krist predivan.”

Sami sebe zakidamo u tom procesu. Netko je rekao: “Nisam poznao stvarni mir i radost u službi dok se nisam prestao truditi da budem velik.”

Želja da budemo veliki pretvara nas u bespomoćne mete sotonskog napada. Kad poznata osoba padne, onda to više diskreditira Krista i njegovu stvar.

Ivan Krstitelj je vrlo pažljivo otklonio svaku mogućnost da se izdaje za nekog velikog. Njegov je moto bio: “On mora rasti, a ja se umanjivati.”

Tako bismo i mi trebali sjediti na najnižim mjestima dok nas Gospodin ne pozove da dođemo na viša. Ovo je dobra molitva za svakoga od nas: “Održi me neznatnim i nepoznatim; neka je samo Krist onaj koji me ljubi i smatra vrijednim.”

*Nazaret je bilo malo mjesto –
A mala je i Galileja.*

24. siječnja

“Ne brinite se ni za što.” (Filipljanima 4,6)

Ima tako mnogo toga što nas može zabrinjavati: mogućnost da obolimo od raka, srčane tegobe ili mnogo drugih bolesti, hrana koja je navodno štetna, smrt nesretnim slučajem, dolazak komunista na vlast, nuklearni rat, pomahnitala inflacija, neizvjesna budućnost, loša perspektiva za djecu koja odrastaju u ovakvom svijetu. Mogućnosti su bezbrojne.

A riječ nam Božja kaže: “Ne brinite se ni za što.” Bog želi da živimo oslobođeni od briga. I ima dobar razlog za to!

Zabrinutost je nepotrebna. Bog pazi umjesto nas. On nas drži na dlanovima svojih ruku. Ništa nam se ne može dogoditi ako on to ne dozvoli. Mi nismo žrtve nekakvog skoka u nepoznato, neočekivanog događaja ili sudbine. Naši su životi planirani, uređeni i vođeni.

Uzaludno je brinuti se. Zabrinutost nikad ne rješava problem niti otklanja krizu. Kao što je netko rekao: “Tjeskoba neće nikad otjerati jad iz sutrašnjega dana, nego će samo iscrpsti snagu iz današnjega.”

Zabrinutost je štetna. Liječnici se slažu da su mnoge bolesti njihovih pacijenata uzrokovane brigama, napetostima i razdražljivošću. Čir visoko prednjači na popisu bolesti povezanih s brigama.

Zabrinutost je grijeh. “Ona sumnja u Božju mudrost i indirektno kaže da Bog ne zna što čini. Ona sumnja u Božju ljubav i kaže da njega nije briga. Sumnja u Božju moć i kaže da on nije sposoban nadvladati okolnosti koje su uzrok moje zabrinutosti.”

Vrlo često smo ponosni na svoju zabrinutost. Kad je muž prigovorio ženi što je neprekidno zabrinuta, ona je odgovorila: “Da se ja nisam brinula, malo bi se korisnoga ovdje učinilo.” Nikad se nećemo ovoga osloboditi ako to ne priznamo kao grijeh i odrekemo se u potpunosti. Tada ćemo moći s pouzdanjem reći:

*Nemam ništa sa sutrašnjim danom,
Moj Spasitelj brine za to;
Ako ga ispuni bolom i jadom,
On pomoći će da nosim to.
Nemam ništa sa sutrašnjim danom;
Zašto mu terete nosit' već sad?
Od njegov' milost i snagu posudit ne mogu;
Zašto da brige posuđujem tad?*

25. siječnja

“... jer Bog je ljubav.” (1. Ivanova 4,8)

S Kristovim dolaskom pojavila se nova riječ za ljubav u grčkom jeziku: agape. Postojala je već riječ za prijateljstvo (philia) i jedna za strastvenu ljubav (eros), ali nijedna koja bi izrazila vrstu ljubavi koju je Bog pokazao dajući svog jedinorođenog Sina i na koju poziva svoj narod da je među sobom dijeli.

To je ljubav koja nije od ovoga svijeta, ljubav novih dimenzija. Božja ljubav nema početka i ne može imati kraja. Ona nema granica i nikad se ne može izmjeriti. Apsolutno je čista, bez traga požude. Požrtvovna je i nikad ne računa cijenu. Ljubav se očituje u davanju, jer čitamo: “Bog je tako ljubio svijet da je dao...” i: “Krist nas je ljubio i dao sebe za nas...” Ljubav neprekidno traži dobrobit drugih. Podjednako se otvara prema ljubaznima i neljubaznima. Širi se kako prema neprijateljima tako i prema prijateljima. Izvor joj nije u vrijednosti ili vrlini njenog objekta, već u dobroti onoga koji je pruža. Potpuno je nesebična, nikad ništa ne traži za uzvrat i nikad ne iskorištava drugog za osobnu korist. Ne vodi popis krivica, već blago koprenom prekriva mnoga omalovažavanja i uvrede. Ljubav svakoj neuljudnosti plaća s ljubaznošću i moli za one koji bi je htjeli uništiti. Ljubav uvijek misli na druge držeći ih boljima do sebe.

Ali ljubav može biti i stroga. Bog disciplinira one koje ljubi. Ljubav ne može braniti grijeh jer je on štetan i destruktivan, a ljubav želi zaštititi svoj objekt od zla i uništenja.

Božja ljubav se najsnažnije očitovala tako što je Bog dao svog ljubljenog Sina da umre za nas na golgotskom križu.

*Tko, o Bože, da izmjeri ljubav Tvoju,
Koja za nas svoje Blago da?
Njega u kog stavljaš svu milinu svoju,
Krista, Sina, što tvoju ljubav zna.
(Allaben)*

26. siječnja

**“Ljubljeni, ako Bog tako uzljubi nas, i mi smo dužni jedni druge ljubiti.”
(1. Ivanova 4,11)**

Ne smijemo razmišljati o ljubavi kao o nesavladivom, nepredvidivom osjećaju. Zapovjedeno nam je da ljubimo, što bi bilo sasvim nemoguće kad bi ljubav bila nekakav neuhvatljiv, sporadičan osjet koji se neobjašnjivo javlja poput najobičnije prehlade. Ljubav uključuje emocije, ali ljubav je više pitanje volje nego emocija.

Moramo se isto tako čuvati predodžbe da je ljubav ograničena na svijet dvoraca iz snova s malo veze s konkretnom životnom svakodnevnicom. Za svaki sat mjesecine i ruža postoje tjedni čišćenja i pranja suđa.

Drugim riječima, ljubav je jako praktična. Na primjer, kad su na stolu poslužene banane, a među njima samo jedna s crnim točkicama, ljubav uzima upravo nju. Ljubav očisti umivaonik i kadu nakon upotrebe. Ljubav zamijeni papirnate ručnike kad su potrošeni tako da sljedeća osoba koja ih koristi ne bude u neprilici. Ljubav gasi svjetla kad nisu potrebna. Podigne zgužvanu papirnatu maramicu umjesto da hoda preko nje. Natoči gorivo nakon što vozi posuđeni automobil. Ljubav bez pitanja odnosi smeće. Ne pušta ljude da čekaju. Poslužuje druge prije sebe. Iznosi plačuću dijete da ne ometa druge na sastanku crkve. Ljubav govori glasno da nagluhi mogu čuti. I ljubav radi kako bi imala sredstva da ih podijeli s drugima.

*Ljubav haljinu s porubom nosi,
Što seže dolje do praha;
Njome bijedu ulica dotiče,
I jer to može ne poznaje straha.
Počivati na vrhuncima njoj želja je strana,
Poći u doline vrijedno je svakog mara;
Jer ne nalazi spokoja ni drugog dara,
Dok životu što tinja ne pridoda žara.*

27. siječnja

“... iskupljujući vrijeme jer su dani zli.” (Efežanima 5,16)

U vrijeme kad ljudi ovoga svijeta postaju sve alergičniji na rad, kršćani moraju svaki trenutak iskoristiti što je više moguće. Grijeħ je tratiti vrijeme.

Sva nam razdoblja ljudske povijesti svjedoče o važnosti marljivog rada. Sâm Spasitelj je rekao: “Dok je dan, meni valja raditi djela onoga koji me posla. Dolazi noć, kad nitko ne može raditi” (Ivan 9,4).

Toma Kempinski je napisao: “Nikad ne budi besposlen ili dokon. Uvijek čitaj ili piši ili moli ili meditiraj ili radi nešto korisno za opće dobro.”

Kad su ga upitali o tajni njegova uspjeha u tumačenju Božje riječi, G. Campbell Morgan je rekao: “Rad – marljivi rad – i opet rad!”

Nikad ne smijemo zaboraviti da je Gospodin Isus na svijetu radio kao tesar. Veći dio svog života proveo je u radionici u Nazaretu.

Pavao je bio šatorar. Smatrao je to važnim dijelom svoje službe.

Pogrešno je misliti da je rad posljedica pada u grijeħ. Prije grijeħa Adam je postavljen u vrt da ga obrađuje i uzgaja (Postanak 2,15). Prokletstvo je donijelo muku i znoj koji su pratili rad (Postanak 3,19). Čak će se i u nebu raditi jer “i sluge će mu njegove služiti” (Otkrivenje 22,3).

Rad je blagoslov. Kroz njega nalazimo ispunjenje svoje potrebe da budemo kreativni. Um i tijelo najbolje funkcioniraju kad marljivo radimo. Kada smo zaokupljeni korisnim, uživamo veću zaštitu od grijeħa, jer “za besposlene ruke Sotona brzo nađe nekakvu nepodopštinu” (I. Watts). Thomas Watson je rekao: “Besposlenost je napast za đavla da napastuje.” Pošten, marljiv, savjestan rad vitalan je dio kršćanskog svjedočanstva. Pritom nas rezultati našeg rada mogu nadživjeti. Kao što je netko rekao: “Svatko duguje sam sebi pronaći korisno zanimanje kojim će se baviti i onda dok njegovo tijelo bude ležalo u grobu.” A William James kaže: “Velika je vrijednost života u tome da se potroši na nešto što će ga nadživjeti.”

28. siječnja

“Onaj koji vjeruje u nj, požuriti neće.” (Izaija 28,16)

U doba nadzvučnih putovanja i brzih komunikacija, u kulturi u kojoj je brzina deviza, brzo naučimo da Bog u Bibliji rijetko koristi žurbu kao nešto pozitivno. Kažem rijetko, jer postoji situacija kad otac žuri u susret razmetnom sinu, što sugerira da Bog žuri da oprost. Ali općenito uzevši, Bog se ne žuri.

Kad je David rekao: “Budući da je ta stvar za kralja bila toliko hitna” (1. Samuelova 21,8), bio je kriv za prevaru i mi ne bismo trebali koristiti njegove riječi da opravdamo našu frenetičnu žurbu amo-tamo. Jednostavno je točno da, kako naš tekst kaže, ako se uistinu pouzdajemo u Gospodina, ne trebamo biti u žurbi. Žurnosti našega zadatka bolje ćemo udovoljiti mirnim hodom u Duhu, nego frenetičnom aktivnošću u tijelu.

Imamo mladića koji žuri da se oženi. On razmišlja da će netko drugi dobiti djevojku ako on ne požuri. Istina je, pak, da ako Bog želi tu djevojku za njega, nitko je drugi ne može dobiti. Međutim, ako ona nije Božji izbor za njega, tada će on naučiti stvari na teži način, jer se kaže: “Oženi se brzo, kajat ćeš se polako.”

Netko drugi žuri u tzv. punovremeni rad. Opravdanje nalazi u tvrdnji da svijet propada i da on ne može čekati. Isus nije tako govorio za vrijeme godina provedenih u Nazaretu. On je čekao da ga Bog pozove u javnu službu.

Prečesto žurimo kad se radi o osobnoj evangelizaciji. Toliko želimo čuti ispovijedanje vjere da ubiremo plod prije nego sazrije. Ne dozvoljavamo Duhu Svetom da osobu temeljito presvjedoči o grijehu. Ovakva metoda za sobom ostavlja trag lažnog ispovijedanja vjere i ljudskog jada. Trebali bismo dozvoliti da “ta postojanost bude na djelu savršena” (Jakov 1,4).

Istinska djelotvornost u našim životima ne manifestira se u bezglavoj jur-njavi između zadataka koje smo si sami postavili, već u aktivnosti kojom upravlja Duh Sveti, a što se potvrđuje strpljivim čekanjem na Gospodina.

29. siječnja

“Da, Oče, jer tako je pred tobom bilo ugodno.” (Matej 11,26)

U gotovo svačijem životu ima stvari koje nikad ne bi bio odabrao, kojih bi se bio riješio, ali koje se nikad ne mogu promijeniti. Postoji pitanje fizičkog oštećenja ili abnormalnosti. Može se raditi o lakšoj kroničnoj bolesti koja nas ne napušta. Nadalje, to može biti nervna ili emocionalna smetnja koja se vuče kao neželjeni gost.

Mnogi žive životom poraza, sanjajući o onom što je moglo biti samo da ... Da su bili viši. Da su samo bolje izgledali. Da su samo rođeni u nekoj drugoj obitelji, rasi, čak drugog spola. Da su samo građeni tako da se mogu isticati u atletici. Da su barem savršeno zdravi.

Pouka koju ovi ljudi trebaju naučiti je da se mir nalazi u prihvaćanju onoga što se ne može promijeniti. Ono što jesmo, po milosti smo Božjoj. On je isplanirao naše živote s beskrajnom ljubavlju i mudrošću. Da smo mogli vidjeti kao i on, uredili bismo stvari na potpuno isti način. Zato bismo trebali biti u stanju reći: “Da, Oče, jer tako je pred tobom bilo ugodno.”

Ali ima još jedan korak. Ne moramo prihvatiti ove stvari u duhu suzdržane rezignacije. Znajući da ih je dozvolio Bog ljubavi, možemo ih pretvoriti u razlog za hvalu i radovanje. Pavao je triput molio da bude maknut trn iz njegova tijela. Kad mu je Gospodin obećao milost da može trpjeti taj trn, apostol je uskliknuo: “Najradije ću se dakle još više hvaliti svojim slabostima, da se nastani u meni sila Kristova” (2. Korinćanima 12,9).

Znak je duhovne zrelosti ako se u naoko nepovoljnim životnim okolnostima možemo radovati i iskoristiti ih da bi proslavljali Gospodina. Fanny Crosby je ovo naučila na početku života. Kad joj je bilo tek osam godina, slijepa pjesnikinja napisala je:

*O, sretno li sam dijete ja
Premda vidjeti ne mogu!
Odluka moja čvrsta je
Zadovoljna biti u životu.*

*Koliko blagoslova primam ja
Dok drugi traže sreću!
Zato plakati, uzdisati rad' sljepila
Niti mogu niti neću!*

30. siječnja

“Besplatno primiste, besplatno dajte!” (Matej 10,8)

Fritz Kreisler, jedan od najvećih svjetskih violinista, rekao je: “Rođen sam s glazbom u svom sustavu. Instinktivno sam znao note prije nego abecedu. Bio je to dar Providnosti. Nisam ga sâm stekao. Stoga nisam niti zaslužan za glazbu...Glazba je presveta da bi se prodavala. A prekomjerne cijene koje glazbene veličine danas zaračunavaju uistinu su zločin protiv društva.”

Ove bi riječi trebao uzeti k srcu svatko tko je uključen u kršćanski rad. Kršćanska služba je služba davanja, a ne dobivanja. Pravo pitanje nije: “Čega ima tamo za mene?”, već radije: “Kako da poruku na najbolji način predam što je moguće većem broju ljudi?” U službi za Krista daleko je bolje da stvari koštaju, a ne da donose dobit.

Točno je da je “radnik vrijedan svoje plaće” (Luka 10,7) i da “oni koji navješćuju evanđelje od evanđelja žive” (1. Korinćanima 9,14). Međutim, to nije opravdanje da se na svoj dar stavi cijena. Nije opravdanje da se zaračunavaju prekomjerni postoci za korištenje autorskih prava za kršćanske pjesme. Nije opravdanje za goleme honorare koji se isplaćuju govornicima ili pjevačima za njihov angažman.

Šimun čarobnjak htio je kupiti moć da dade Duha Svetoga drugima (Djela 8,19). Bez sumnje je to vidio kao način zarade. Po njemu je čin prodavanja ili kupovanja crkvenih službi i privilegija dobio naziv ‘simonija’. Nije nikako pretjerano reći da je religiozni svijet današnjice prožet simonijom.

Kad bi se novac nekako mogao izbaciti iz tzv. kršćanskog rada, velik dio tog rada bi istog trena zamro. Ali još bi ostalo vjernih slugu Gospodnjih koji bi nastavili raditi dok ne potroše zadnji atom snage.

Besplatno smo primili, besplatno moramo dati. Što više dajemo, to je obilniji blagoslov i veća nagrada – dobra mjera, nabijena, stresena i prepuna.

31. siječnja

“Ne sudite, da ne budete osuđeni!” (Matej 7,1).

Ljudi koji slabo poznaju Bibliju, često znaju ovaj redak i koriste ga na najbizarniji način. Čak kad se nekome zamjera za neizrecivu pokvarenost, on pobožno promrmlja: “Ne sudite, da ne budete osuđeni.” Drugim riječima, koriste ovaj redak da bi zabranili svaku osudu zla.

Istina je da dok postoje neka područja u kojima ne smijemo izricati sud, ima i nekih drugih područja za koja nam je zapovjedbno da ih prosuđujemo.

Ovo su neki primjeri gdje je prosuđivanje nepoželjno. Ne smijemo suditi o motivima ljudi. Budući da nismo sveznajući, ne možemo znati zašto netko nešto čini. Ne smijemo suditi o službi drugog vjernika, jer on stoji ili pada svojemu Gospodaru. Ne smijemo osuđivati one koji zbog svoje savjesti imaju skrupule prema moralno neutralnim stvarima. Za njih bi bilo pogrešno kad bi postupili protivno svojoj savjesti. Ne smijemo suditi po vanjskom izgledu ili pokazivati pristranost prema osobama. Važno je ono što osoba nosi u srcu. Sasvim bismo sigurno trebali izbjegavati oštar, kritičan duh predbacivanja. Navika da se stalno pronalaze greške vrlo je loša reklama za kršćansku vjeru.

Ali nam je zato u nekim drugim područjima zapovjedbno da prosuđujemo. Moramo prosuđivati svako naučavanje kako bismo znali je li u skladu s Pismom. Da bismo izbjegli situaciju da s nevjernikom budemo pod istim jarmom, pozvani smo prosuđivati jesu li drugi istinski vjernici. Kršćani bi trebali prosuđivati u prepirkama između vjernika, a ne dozvoliti da o tome raspravljaju građanski sudovi. Mjesna kršćanska zajednica treba prosuđivati u slučajevima ekstremnih oblika grijeha te krivca isključiti iz zajedništva. Oni koji su u crkvi trebaju prosuđivati koja braća posjeduju potrebne značajke da budu stariješine i đakoni.

Bog ne očekuje od nas da odbacimo svaku kritičku sposobnost ili da napustimo sve moralne i duhovne standarde. Sve što on traži je da se suzdržimo od prosuđivanja ondje gdje je to zabranjeno i da pravedno prosuđujemo ondje gdje je to zapovjedbno.

1. veljače

“... svjetlost evanđelja slave Krista...” (2. Korinćanima 4,4)

Nemojmo nikada zaboraviti da evanđelje jest radosna vijest Kristove slave. Točno je da se odnosi na onoga koji je bio razapet i pokopan. Ali on nije više na križu, nije više u grobu. On je uskrsnuo, uzašao na nebo i sad je proslavljeni Čovjek s desne strane Bogu.

Ne predstavljamo ga kao poniznog tesara iz Nazareta, trpećeg slugu ili stranca iz Galileje. Ne predstavljamo ga niti kao nekog mekušastog dobročinitelja moderne religiozne umjetnosti.

Propovijedamo Gospodina života i slave. On je onaj kojega je Bog visoko uzvisio i dao mu Ime koje je iznad svakog imena. Njegovu će se Imenu svako koljeno pokloniti i svaki će jezik priznati da je on Gospodin, na slavu Boga Oca. On je ovjenčan slavom i čašću, on je Knez i Spasitelj.

Prečesto mu oduzimamo čast zbog načina na koji nosimo poruku. Mi uzdižemo čovjeka s njegovim talentima i stvaramo dojam da bi Bog bio sretan kad bi imao takvog čovjeka da mu služi. Ispada da čovjek Gospodinu čini kolosalnu uslugu time što mu vjeruje. To nije evanđelje koje su apostoli propovijedali. Oni su zapravo rekli: “Vi ste krivi za smrt Gospodina Isusa. Uzeli ste ga i svojim rukama pribili na drvo. Ali Bog ga je uskrisio od mrtvih i proslavio ga sebi s desna u nebu. On je danas u proslavljenom tijelu od mesa i kostiju. U ruci s ožiljkom od čavala drži žezlo vladavine nad svemirom. Opet će se vratiti da svijet sudi u pravednosti. A vi se POKAJTE i obratite mu se VJEROM. Nema drugog puta spasenja. Nema drugog imena pod nebom danog ljudima po kojem se mogu spasiti.”

O, kad bismo dobili svježju viziju Čovjeka u slavi! I jezik koji bi naviještao neizmjernu slavu koja krase njegovo čelo! Tada bi grešnici sigurno, kao i na Pedesetnicu, zadrhtali pred njime i uzviknuli: “Ljudi, braćo, što da učinimo?”

2. veljače

“Jer Bog, koji reče: Neka iz tame svjetlost zasja, on zasja u srcima našim da dadne svjetlo spoznaje slave Božje u licu Isusa Krista.” (2. Korinćanima 4,6)

“On zasja... da dadne svjetlo spoznaje.” Ovdje saznajemo da naša svrha nije da budemo krajnje odredište Božjih blagoslova, već samo kanali. Izraz “on zasja” odnosi se na naše obraćenje. Dok je kod prvog stvorenja on zapovjedio da bude svjetlost, u novom stvorenju on je sâm zasvijetlio u našim srcima.

Ali on to nije učinio da bismo sebično zgrtali njegove obilne blagoslove, već da spoznaja njegove slave na licu Kristovu bude drugima objavljena preko nas.

Na sličan je način Pavao govorio o tome kako se Bogu sviđjelo “objaviti Sina svojega u meni da ga evanđeljem navješćujem među poganima” (Galaćanima 1,16). Bog objavljuje u nama svojega Sina da bismo ga mi mogli otkriti drugima. Kad sam pred puno godina shvatio ovu istinu, zapisao sam u svoju Bibliju sljedeće: “Ako jedino što drugi vide od Krista može biti ono što od njega vide u tebi, MacDonalde, što oni vide?”

Ne čudi da je Ian MacPherson rekao: “Propovijedanje je nešto uzvišeno, plemenito, što izaziva strahopoštovanje – nadnaravni čin, prijenos Osobe preko osobe do skupine osoba, a tako prenesena Osoba je vječni Isus.” Ilustrirao je to događajem koji se zbio kad je kralj George V. govorio na radiju, a njegove su se riječi prenosile u Ameriku. U njujorškoj radijskoj postaji prekinuo se kabel od vitalne važnosti, a osoblje je zahvatila panika. “Tada je Harold Vivien, mladi mehaničar, odmah shvatio što treba učiniti. Zgrabivši krajeve prekinute žice, držao ih je skupa odlučno i neustrašivo dok se struja što je nosila kraljevu poruku slobodno širila. Električni napon od oko dvije stotine pedeset volti protresao je njegovo tijelo, grčević ga od glave do pete i izazivajući snažnu bol. Ali on nije olabavio svoj zahvat. Odlučno, očajnički držao je kabel dok ljudi nisu čuli kralja.”

*Samo kanali, Učitelju dragi,
Ali s divnom tvojom moći,
Što kroz nas teče možeš nas koristit,
Svakog dana, svake noći.*

3. veljače

“I jedan drugi anđeo, sa zlatnom kadionicom, dođe i stade na žrtvenik. I bi mu dano mnogo kâda da ga s molitvama svih svetih prinese na zlatni žrtvenik pred prijestoljem.” (Otkrivenje 8:3)

Vjerujemo da anđeo u ovom odlomku nije nitko drugi nego sâm Gospodin Isus. Njegova služba na ovom mjestu za nas je puna utjehe i ohrabrenja.

Što on čini? On uzima molitve svih svetih, dodaje im svoj dragocjeni kâd i prinosi ih Bogu Ocu.

Itakako znamo da su naše molitve i hvale nesavršene. Ne znamo kako moliti onako kako treba. Sve što činimo zamrljano je grijehom, lažnim motivima i sebičnošću.

*“Na najsvetije trenutke molitve, dok klečimo,
Na vrijeme kad pjesme slavljenja tebi pjevamo,
Ti što ispituješ sva srca, oprost nam podaj, molimo.”*

No, prije nego naše molitve i zastupanja uopće dođu k Bogu Ocu, one prolaze kroz Gospodina Isusa. On otklanja svaki trag nesavršenosti, tako da kad konačno stignu k Ocu, one su bez mane. Događa se još jedna predivna stvar. On s molitvama svetih prinosi i kâd koji govori o miomirisnoj savršenosti Kristove osobe i djela. Upravo to daje djelotvornost našim molitvama.

Kakvo bi nam ovo trebalo biti ohrabrenje. Vrlo dobro znamo kako smo šepRTLjavi u molitvi. Zanemarujemo jezična pravila, izražavamo se neuglađeno i kažemo stvari koje su apsurdne po pitanju nauka. Ali to nas ne treba obeshrabriti da molimo. Imamo takvog Velikog svećenika koji redigira i pročišćuje svu našu komunikaciju s Ocem.

Mary Bowley prenijela je ovu istinu u obliku pjesme kad je napisala:

*Mnogo kâda se uspinje,
Pred taj vječni tron;
Bog milostivo se nagine,
Da čuje duše tih zvon.
Svim molbama i hvalama,
Krist dodaje svoj dragi kâd,
I ljubav kadionik pun uzima,
Da uživa u miomirisu sad.*

4. veljače

“Da sam rekao: ‘Govorit ću kao oni’, gle, iznevjerio bih naraštaj sinova tvojih.” (Psalam 73,15)

Psalmist je prolazio kroz teško razdoblje. Vidio je kako opaki uspijevaju u ovome svijetu, dok je njegov život bio pun nevolja i trpljenja. Počeo je sumnjati u Božju pravednost, Božju ljubav i mudrost. Činilo se kao da Bog nagrađuje bezbožnost, a kažnjava čestitost.

Ali Asaf je donio uzvišenu odluku. Odlučio je da svoje sumnje neće iznositi na vidjelo kako se nijedno Božje dijete ne bi o njih spotaklo.

Većina od nas s vremena na vrijeme vjerojatno ima sumnje i pitanja. Posebno je lako sumnjati u Božju providnost onda kad smo na kraju sa strpljenjem i kad se čini da će se sve srušiti na nas. Što nam je činiti?

Sigurno je da smijemo podijeliti svoje sumnje s nekim tko je duhovno sposoban posavjetovati nas. Ponekad smo tako rastreseni da ne vidimo svjetlo na kraju tunela premda je to drugima sasvim očito i mogu nas voditi k njemu.

U pravilu ne bismo smjeli “nikada sumnjati u tamu koja nam je otkrivena na svjetlu”. Ne bismo smjeli tumačiti Božju riječ prema okolnostima, ma kako sumorne bile. Prije bismo trebali tumačiti okolnosti prema Pismu i shvatiti da nikad ništa ne može osujetiti Božje namjere ili ukinuti njegova obećanja.

Povrh svega, ne bismo smjeli svoje sumnje bespotrebno iznositi na vidjelo. Strašna je opasnost da sablaznimo one malene koji su Kristovi, za koje je rekao: “A tko god sablazni jednoga od ovih malenih što vjeruju u mene, bolje bi mu bilo da mu se o vrat objesi žrvanj osleni pa da potone u dubinu morsku” (Matej 18,6).

Naša osvjedočenja su bezbrojna, a naših sumnji, ako uopće, ima vrlo malo. Podijelimo svoja osvjedočenja. Kao što je Goethe rekao: “Daj mi svoja uvjerenja kao povlasticu, ako ih imaš, ali zadrži svoje sumnje za sebe, jer imam dovoljno svojih.”

5. veljače

“Znam da ti možeš sve, i nijedan tvoj naum ne može se spriječiti.” (Job 42,2)

Nijedna se Božja namjera ne može osujetiti. Čovjek može biti bezbožnik, ali Bog ima svoj način. Čovjek može imati puno za reći, ali Bog ima zadnju riječ. Salomon nas podsjeća da “nema mudrosti i nema razboritosti i nema savjeta protiv Gospoda” (Izreke 21,30). A Jeremija dodaje svoje svjedočanstvo da se ostvaruju sve namisli Gospodnje (Jeremija 51,29).

Josipova su braća odlučila riješiti ga se tako što će ga prodati midjanskim trgovcima. No, sve što su uspjeli učiniti bilo je da su ispunili volju Božju. Midjanci su poslužili tome da Josipa besplatno prevezu u Egipat gdje je postao prvi ministar i spasitelj svojega naroda.

Kad je slijepcu od rođenja vraćen vid i kad je uzvjerovao u Spasitelja, Židovi su ga izbacili iz sinagoge. Je li to za njih bila velika pobjeda? Ne, Isus bi ga i onako bio izveo jer Dobri pastir “ovce svoje zove po imenu i izvodi ih” (Ivan 10,3). Oni su Isusu samo uštedjeli napor da to učini.

Ljudska pokvarenost dosegla je svoj vrhunac kad su uzeli Gospodina Isusa, pribili ga na križ i usmrtili. Međutim, Petar ih podsjeća da je Isus bio predan “po određenom naumu i predznanju Božjemu” (Djela 2,23). Bog je prevladao čovjekov ogroman zločin tako što je uzvisio Krista da bude Gospodar i Spasitelj.

Donald Gray Barnhouse ispričao je priču o imućnom zemljoposjedniku koji je na svojem imanju imao prekrasna stabla. “Ali imao je i ljutog neprijatelja koji je rekao: ‘Posjeći ću mu jedno stablo i to će ga zaboljeti’. Noću je neprijatelj prešao preko ograde, uputio se prema najljepšemu stablu i pomoću pila i sjekira započeo svoju rabotu. U ranu zoru primijetio je u daljini dva čovjeka kako se jašući približavaju preko brijega. Prepoznao je vlasnika imanja. Brzo je izvukao klinove i oborio deblo. Budući da ga je jedna grana povukla i pritisnula o tlo zadavši mu ozbiljne povrede, ubrzo je umro. Prije toga, promrsio je: ‘Ipak sam oborio tvoje lijepo stablo.’ Zemljoposjednik ga je sa žaljenjem pogledao i rekao: ‘Ovo je arhitekt kojega sam poveo sa sobom. Planirali smo sagraditi kuću i trebalo je oboriti jedno stablo da se stvori dovoljno prostora. I to upravo ono na kojem si ti cijele noći radio.’”

6. veljače

“I budite izvršitelji riječi, a ne samo slušatelji zavaravajući sami sebe.”
(Jakov 1,22)

Postoji jedva zamjetljiva obmana da je prisustvovanje sastancima, konferencijama i seminarima isto što i vršiti djelo Gospodnje. Slušamo poruke i govorimo o onome što znamo da bismo trebali činiti i obuzima nas privid da vršimo volju Božju. Ono što zapravo činimo je to da povećavamo svoju odgovornost i obmanjujemo se. Varamo se da smo duhovni onda kad bismo zapravo mogli biti vrlo tjelesni. Varamo se da rastemo, a prava je istina da stagniramo. Obmanjujemo se da smo mudri onda kad smo ljudi.

Isus je rekao da je mudar čovjek onaj koji sluša njegove riječi i izvršuje ih. Lud čovjek također sluša njegove riječi, ali ne čini ništa s obzirom na njih.

Nedovoljno je poslušati propovijed i otići govoreći: “Kakva divna poruka.” Pravo iskušavanje je onda kad odlazeći kažemo: “Učinit ću nešto u vezi s ovim što sam čuo.” Netko je rekao da dobra propovijed ne samo napinje um, ugrije srce, dobro protrese, nego izazove volju za djelovanjem.

Jednom je propovjednik usred propovijedi upitao slušatelje naziv prve otpjevana pjesme. Nitko nije znao. Upitao je koji su tekst iz Pisma čitali. Nitko nije znao. Pitao je kakve su obavijesti čuli. Nitko se nije mogao sjetiti. Ti su se ljudi igrali crkve.

Prije svakog sastanka bilo bi dobro da si postavimo sljedeća pitanja. Zašto sam došao? Jesam li voljan da mi Bog osobno govori? Ako progovori, hoću li poslušati?

Mrtvo more je s pravom dobilo taj naziv jer se voda u nj stalno ulijevala, a nikuda ne otječe. U našem životu je tako da informacija bez primjene vodi u stagnaciju. Spasitelj nas uporno pita: “Zašto me zovete: ‘Gospodine, Gospodine!’, a ne činite što kažem?”

7. veljače

“S Kristom sam razapet.” (Galaćanima 2,20)

Kad je Gospodin Isus Krist umro na križu, umro je ne samo kao moj zamjenik, nego i kao moj predstavnik. Nije umro samo za mene, nego je umro kao ja. U njegovoj smrti je i moja smrt. Sve ono što sam bio po Adamu, sve moje staro, pokvareno, neobnovljeno ja pribijeno je na križ. Bog računa da je moja povijest čovjeka u tijelu (po staroj naravi) došla do kraja.

To nije sve! Kad je Spasitelj pokopan, i ja sam pokopan. Poistovjećen sam s Kristom u njegovu ukopu. To je slika koja govori da je staro ja uklonjeno iz Božjeg pogleda zauvijek.

Kad je Gospodin Isus uskrsnuo od mrtvih, i ja sam uskrsnuo. Ali slika se ovdje mijenja. Ne ustaje onaj koji je pokopan, ne ustaje staro ja, nego ustaje novi čovjek – Krist koji živi u meni. Ustajem s Kristom da hodam u novosti života.

Bog sve ovo vidi kao gotovo stanje. On sada hoće da to postane stvarnost u mom životu u praktičnom smislu. Hoće da računam s time da sam prošao kroz ciklus smrti, ukopa i uskrsnuća. A kako ću to učiniti?

U napasti trebam odgovoriti na nju jednako kao što bi i mrtvo tijelo reagiralo na poticaj na zlo. Bez ikakvog odgovora! Trebam zapravo reći: “Umro sam grijehu. Ti nada mnom više ne gospodariš. Što se tebe tiče, ja sam mrtav.”

Dan za danom moram smatrati svoje staro, pokvareno ja ukopanim u Isusovu grobu. Znači da se neću njime introspekcijski baviti. Neću u njemu tražiti ništa vrijedna ili se razočarati njegovom krajnjom iskvarenošću.

Konačno ću i svaki trenutak živjeti kao onaj koji je uskrsnuo s Kristom da živi novim životom – s novim ambicijama, novim željama, novim motivima, novom slobodom i novom snagom.

George Muller ispričao je kako je prvi put shvatio ovu istinu o poistovjećenju s Kristom: “Došao je dan kada sam umro. Umro sam Georgeu Mulleru, njegovom mišljenju, sklonostima, ukusu i volji. Umro sam svijetu, njegovu odobravanju ili prigovaraju, umro sam čak odobravanju ili okrivljavanju od strane moje braće i prijatelja, i otada sam nastojao da se pokažem ‘pred Bogom kao prokušan’.”

8. veljače

“Tko nije sa mnom, protiv mene je; i tko sa mnom ne sabire, rasipa.”
(Matej 12,30)

Gospodin Isus ove je riječi izgovorio u odnosu na farizeje. Oni su upravo bili počinili neoprostiv grijeh, pripisujući Isusova čudesa Belzebubu, gospodaru zlih duhova, dok su ona zapravo bila učinjena u sili Duha Svetoga. Postalo je očito da ga oni neće prihvatiti kao Izraelova Mesiju i Spasitelja svijeta. Budući da nisu jasno pristali uz Krista, neminovno je bilo da budu protiv njega.

Kad se radi o Kristovoj osobi i djelu, ne može biti neutralnosti. Nema načina da se prekorači tu ogradu. Čovjek je ili za Krista ili protiv njega. Svaki koji kaže da se ne može odlučiti, već je odlučio.

Kad je u pitanju istina o Kristu, ne može biti kompromisa. U biblijskom kršćanstvu ima nekih područja gdje može biti prihvatljive razlike u mišljenjima, ali ovo nije jedna od njih. Kao što nas je A. W. Tozer podsjetio: “O nekim stvarima se ne može pregovarati.” Moramo nepokolebljivo držati do apsolutnog božanstva Gospodina Isusa, njegovog djevičanskog rođenja, njegove istinske čovječnosti, njegove bezgrešne prirode, njegove zamjenske smrti za grešnike, njegovog uskrsnuća u tijelu, njegovog uzašašća s desne strane Bogu i njegovog ponovnog dolaska. Kad se ljudi počnu izvlačiti na ovim glavnim doktrinama, ostaju pri nekom poluspasitelju koji uopće nije Spasitelj.

Pjesnik je vrlo jasno napisao:

*Što misliš o Kristu?” pitanje je sad,
Da vidi stanje tvoje i tvoj plan;
Sve drugo ostaje ti bijeda i jad,
Ako odgovor ti nije jasan k’o dan:
Baš kako ti na Krista gledaš,
Je’l On tvoja ljubav ili nije,
Takav pogled i od Boga primaš,
Milost ili gnjev on na tebe lije.*

9. veljače

“Jer tko nije protiv nas, za nas je.” (Luka 9,49-50)

Isprva se čini da je ovaj redak izričito u suprotnosti s onim od prethodnog dana, ali tu nema nikakve kontradikcije. U prethodnom retku je Spasitelj govorio nevjerojčim farizejima i rekao: “Ako niste za mene, protiv mene ste.” Ovdje je drukčije. Učenicima su pokušali zaustaviti čovjeka koji je istjerivao zle duhove u Isusovo ime. Razlog zbog kojeg su to učinili pronašli su u činjenici da taj čovjek nije bio s njima. Isus im je rekao: “Ne branite mu! Jer tko nije protiv nas, za nas je.”

Kad je u pitanju spasenje, oni koji nisu za Krista, protiv njega su. Kad je u pitanju služba, oni koji nisu protiv Krista, za njega su.

Nije naše da se suprotstavljamo drugima koji služe Gospodinu. Svijet je velik i širok te ima dosta mjesta da svi nastavimo sa svojim radom i ne gazi-mo se po prstima. Trebali bismo uzeti k srcu Spasiteljeve riječi: “Ne branite mu.”

Pritom zapazimo da Isus nije rekao Ivanu i ostalima da se pridruže tom čovjeku. Neki koriste metode koje su drugima neprihvatljive. Neki stavljaju drukčiji naglasak na poruku koju propovijedaju. Neki imaju više svjetla od ostalih. Neki imaju slobodu činiti stvari koje drugima opterećuju savjest. Ne možemo očekivati da svaki vjerujući bude oblikovan točno kao i mi. Ali možemo se radovati svakom uspjehu evanđelja kao i Pavao. Rekao je: “Neki, doduše, propovijedaju Krista i iz zavisti i nadmetanja, neki pak i iz dobre volje: prvi Krista navješćuju iz suparništva, neiskreno, misleći da će pridodati nevolju mojim okovima, drugi pak iz ljubavi, znajući da sam postavljen za obranu evanđelja. Što dakle? Ipak se na svaki način - bilo himbeno bilo istinito - Krist navješćuje. I tome se radujem, a i radovat ću se” (Filipljanima 1,15-18).

Sam Shoemaker postavio je poučno pitanje: “Kada ćemo naučiti da u velikoj bitki svjetla protiv tame u ovo vrijeme trebamo podršku saveznika koji nisu sasvim po našem osobnom ukusu i kada ćemo naučiti da je potrebno da svi kršćani zajednički i složno rade kako bi se oduprli navali antikrista?”

10. veljače

“A velim: hodite u Duhu.” (Galaćanima 5,16)

Što točno podrazumijeva hodati u Duhu? Nije zapravo tako komplicirano i nepraktično kao što neki misle. Ovako bi izgledao jedan dan hoda u Duhu.

Prvo, započneš dan s molitvom. Priznaš sve znane grijehе u tvom životu što će te učiniti čistom posudom i stoga prikladnom Bogu za upotrebu. Odvojiš vrijeme za hvaljenje i štovanje što će tvoju dušu dovesti u pravo raspoloženje. Predaš kontrolu nad svojim životom Bogu čime se stavljaš njemu na raspolaganje da on može živjeti kroz tebe. U ovom činu ponovnog predanja “odustaješ od bespotrebnog kovanja planova i prepuštaš Bogu upravljanje svojim životom”.

Zatim provedeš vrijeme hraneći se Božjom riječi. Kroz to dobiješ općeniti uvid u ono što je Božja volja za tvoj život. Možeš dobiti i posebne naznake o tome što je njegova volja za tebe u trenutnim okolnostima.

Nakon osobne pobožnosti, čini stvari koje možeš činiti. U pravilu su to svakodnevne, rutinske, svjetovne životne dužnosti. Mnogi ljudi upravo o ovome krivo razmišljaju. Misle da je življenje po Duhu strano svijetu pregača i radnih odijela. A zapravo se ono najviše sastoji od vjernosti i marljivosti u svakodnevnom radu.

Kroz čitav dan priznajеš i odbacuješ grijeh čim ga postaneš svjestan. Slaviš Gospodina kad se sjetiš njegovih blagoslova. Prihvaćaš svaki poticaj da činiš dobro i odbacuješ svako napastovanje na zlo.

Ono što ti se tijekom dana dogodi, prihvaćaš kao Božju volju za sebe. Prekide prihvaćaš kao prilike da služiš. Razočaranja postaju prilike za susret s njim. Na telefonske pozive, pisma, posjetitelje gledaš kao dio Božjega plana.

Harold Wildish citirao je sljedeći sažetak u jednoj od svojih knjiga:

“Kao što odlazeš sav teret svojega grijehа i nalaziš počinak u dovršenu Kristovu djelu, tako odloži sav teret svojega života i službe i nađi počinak u sadašnjem djelovanju Duha Svetoga iznutra.”

“Prepusti se, jutro za jutrom, da te Duh Sveti vodi te kreni u dan s mirom i duhom slavljenja, dozvoljavajući mu da nadgleda tebe i tvoj dan. Sve vrijeme njeguj ovu naviku radosne ovisnosti o njemu i poslušnosti njemu, očekujući da će te on voditi, prosvjetliti, opomenuti, poučiti, upotrijebiti i učiniti u tebi i s tobom ono što on hoće. Računaj s njegovim djelovanjem kao činjenicom, bez potrebe da nešto vidiš ili osjećaš. Samo vjerujmo i budimo poslušni Duhu Svetom kao Gospodaru naših života i odbacimo teret pokušaja da upravljamo sami sobom. Tada će se plod Duha pokazati u nama onako kako on hoće i na slavu Boga.”

11. veljače

“... do razdiobe i duše i duha...” (Hebrejima 4,12)

Kad Biblija govori o čovjeku kao trojnom biću, poredak je uvijek duh, duša i tijelo. Kad ljudi ove pojmove koristi zajedno, poredak je gotovo uvijek isti: tijelo, duša i duh. Grijeh je preokrenuo Božji poredak naglavačke. Čovjeku je sada na prvom mjestu tijelo, zatim duša i tek na kraju duh.

Dva nematerijalna dijela čovjekova bića su njegov duh i njegova duša. Duh mu omogućuje da ima zajedništvo s Bogom. Duša je vezana uz njegove osjećaje i čežnje. Premda nismo u stanju praviti razliku između duha i duše do najsitnijeg detalja, možemo i trebamo naučiti razlikovati između duhovnog i duševnog.

Što je onda duhovno? Propovijedanje koje uzvisuje Krista. Molitva Bogu po Isusu Kristu u snazi Duha. Služba koju motivira ljubav prema Gospodinu pod opunomoćenjem Duha. Štovanje u duhu i istini.

A što je duševno? Propovijedanje koje svraća pažnju na čovjeka, na njegove govorničke vještine, privlačnu pojavu ili dosjetljivost. Mehaničke molitve koje ne uključuju srce, već se izgovaraju da se impresionira druge. Samonametnuta služba koja se vrši radi materijalne koristi ili koja uključuje tjelesne metode. Štovanje koje se obrće oko vidljivih, materijalnih izvora prije nego nevidljive, duhovne stvarnosti.

Što ima Božja crkva s posvećenim građevinama, vitražnim prozorima, svećeničkim ruhom, počasnim nazivima, svijećama, miomirisima i takvom pompom? Ili, ako pogledamo na drugu stranu, što crkva ima s reklamiranjem u promotivne svrhe, s pribavljanjem sredstava za najam, s raznim evangelizacijskim efektima, s kultom ličnosti, s glazbenim lakrdijama?

Oglašavanje u običnom kršćanskom časopisu dovoljno je da pokaže koliko smo postali duševni.

Pavao razlikuje između službe koja je zlato, srebro i drago kamenje te one koja je drvo, sijeno i slama (1. Korinćanima 3,12). Sve što je duhovno opstat će u vatri Božjeg pronicljivog suda. Sve što je duševno, progutat će plamen.

12. veljače

“... ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu.” (Ivan 4,21)

Za Samarijanca je središte bogoštovlja bilo na gori Gerizim. Za Židove je Jeruzalem bilo ono mjesto na zemlji gdje je Bog postavio svoje Ime. Ženi Samarijanki, međutim, Isus je najavio novi poredak stvari: “Ali dolazi čas – i sada je! – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini. Otac, doista, i traži takve da mu se klanjaju.”

Nema na zemlji više nijednog mjesta određenog za bogoštovlje. Za ovo naše razdoblje predviđeno je da sveta Osoba bude ono što je nekad bilo sveto mjesto. Gospodin Isus Krist je sada ono središte oko kojega se okuplja njegov narod. Riječi patrijarha Jakova našle su svoje ispunjenje: “I njemu će se puci pokoriti” (Postanak 49,10).

Mi se okupljamo njemu. Nisu nas privukle posvećene građevine s vitražnim staklima i glazbom orgulja. Ne okupljamo se oko čovjeka, ma koliko da je darovit i rječit. Gospodin Isus je božanski magnet.

Nije bitno mjesto na zemlji. To može biti crkva, dom, polje ili spilja. U istinskom štovanju vjerom ulazimo u nebesko svetište. Ondje je Bog Otac. Ondje je Gospodin Isus. Ondje su anđeli svečano razvrstani. Ondje su i sveti iz vremena Staroga zavjeta. Tako i sveti iz razdoblja crkve koji su usnuli. U takvom veličanstvenom zboru imamo povlasticu u štovanju Bogu izljevati svoja srca po Gospodinu Isusu i u snazi Duha Svetoga. Dok su naša tijela još na zemlji, u duhu prelazimo “daleko, daleko iznad nemirnog svijeta koji dolje ratuje”.

Je li to u proturječju sa Spasiteljevim riječima: “Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, ondje sam i ja među njima” (Matej 18,20)? Ne, ovo je također istina. On je na poseban način prisutan kad se njegov narod sastaje u njegovo ime. On uzima naše molitve i hvale te ih prinosi Ocu. Kakva je povlastica imati Gospodina Isusa posred nas!

13. veljače

“Nikomu ništa ne dugujte, osim da ljubite jedni druge.” (Rimljanima 13,8)

Ovaj redak ne trebamo shvatiti kao da nam je zabranjena svaka vrsta zaduživanja. U današnjem društvu ne možemo izbjeći račune za telefon, plin, struju i vodu. U određenim uvjetima možda je bolje kupiti kuću na hipoteku i tako stvoriti vlastiti kapital, nego otplaćivati isti mjesečni iznos najamnine. Osim toga, nemoguće je danas voditi neki posao bez zaduživanja.

Ali ovaj redak sigurno zabranjuje drugu praksu. Zabranjuje zaduživanje ako su izgledi za povrat duga slabi. Zabranjuje da uzimamo u zajam radi nabavke proizvoda čija vrijednost pada. Zabranjuje da gomilamo neisplaćene dugove. Zabranjuje zaduživanje za ono što nam nije nužno potrebno. Zabranjuje da zaronimo u dugove preko glave, da dođemo u napast da pretjeramo u impulzivnom trošenju kreditnom karticom. Zabranjuje da rasipamo novac Gospodnji na plaćanje prekomjernih kamata na neplaćene obveze.

Svrha je ovog retka da nas sačuva od utjerivača dugova, od bračnih problema nastalih uslijed prekomjernog trošenja i od stečajnog postupka, što je sve razorno za kršćansko svjedočanstvo.

Općenito bismo se trebali ponašati odgovorno u pogledu financija tako što ćemo živjeti umjereno i u okviru naših mogućnosti i pritom uvijek imati na umu da je onaj tko uzajmljuje, sluga zajmodavcu (vidi Izreke 22,7).

Jedini dug kojega kršćani uvijek smiju imati je obveza da jedni druge ljube. Dužni smo ljubiti neobraćene i predati im evanđelje (Rimljanima 1,14). Dužni smo ljubiti braću i položiti za njih svoj život (1. Ivanova 3,16). Ova vrsta dugovanja neće nas nikada dovesti u sukob sa zakonom. Naprotiv, kao što Pavao kaže, ona je ispunjenje zakona.

14. veljače

“I sada, Gospodine, pogledaj na prijetnje njihove i daj slugama svojim da sa svom smjelošću govore riječ tvoju...” (Djela 4,29)

Kad su prve kršćane progonili, oni nisu čekali da se njihove okolnosti promijene. Oni su proslavljali Boga usred svojih okolnosti.

Prečesto propustimo slijediti njihov primjer. Odgađamo akciju sve dok prilike ne budu povoljnije. Privremene barikade na cestama gledamo kao prepreke, a ne kao sredstvo za postizanje cilja. Svoje odustajanje opravdavamo tvrdnjom da nam prilike nisu idealne.

Student se ne uključuje u kršćansku službu sve dok ne diplomira. Zatim je zaokupljen ljubavlju i brakom. Nakon toga ga pritisak karijere i obitelji sprječava da krene u rad. Odlučuje čekati do mirovine jer će tada biti slobodan da ostatak života posveti Gospodinu. Do trenutka kad je stupio u mirovinu, napustila ga je energija i vizija te se prepušta ležernom životu.

Ili se može dogoditi da imamo posla s ljudima koji nas iritiraju. Možda oni imaju vodeće pozicije u mjesnoj kršćanskoj zajednici. Premda su vjerni i vrijedni, svejedno im nalazimo prigovor. I što činimo? Zlovoljno se mrštimo na sporednim poslovima i čekamo da stvari idu prirodnim tijekom. Ali ne ide tako. Ovakvi ljudi su iznenađujuće dugovječni. Čekati da stvari idu prirodnim tijekom potpuno je besplodno.

Josip nije čekao da iziđe iz zatvora da bi njegov život dobio smisao, nego je već u zatvoru imao službu za Boga. Daniel je postao snažan za Boga tijekom babilonskog sužanjstva. Da je čekao da ono završi, bilo bi prekasno. Pavao je u vrijeme zatočeništva pisao Efežanima, Filipljanima, Kološanima i Filemonu. Nije čekao da okolnosti postanu povoljnije.

Jednostavna je činjenica da u ovom životu okolnosti nikad nisu idealne. A za kršćanina nema obećanja da će se one poboljšati. Zato je za službu, kao i za spasenje, sad pravo vrijeme.

Luther je rekao: “Onaj tko želi čekati da okolnosti idu sasvim u prilog njegovu radu, nikad to neće dočekati.” A Salomon je upozorio da “tko pazi na vjetar, ne sije; i tko gleda na oblake, ne žanje” (Propovjednik 11,4).

15. veljače

***“Baci kruh svoj na površje vode, jer poslije mnogo dana ti ćeš ga naći.”
(Propovjednik 11,1)***

Kruh je ovdje vjerojatno upotrijebljen slikovito zbog sjemenki od kojih je napravljen. U Egiptu se sjeme sijalo na naplavljenim područjima. Kako se voda povlačila, nicao je urod. Ali nije se to događalo odmah. Žetva je bila “poslije mnogo dana”.

Danas živimo u “instant” društvu i želimo instant rezultate. Imamo instant pire od krumpira, instant čaj, kavu i kakao, instant juhu i druga instant jela. Također kod banke imamo instant kredit i instant ponovljene snimke na televiziji.

Ali nije tako u kršćanskom životu i službi. Naša dobrota nije odmah nagrađena. Naše molitve ne dobiju uvijek momentalni odgovor. Naša služba obično ne daje momentalni rezultat.

U Bibliji se uvijek iznova koriste slike vezane za zemljoradnju radi ilustracije duhovne službe. “Iziđe sijač da sije...” “Ja zasadih, Apolon zali, ali Bog je učinio da raste.” “Najprije vlat, zatim klas, zatim puno žito u klasu.” Stupnjeviti je to proces koji se odvija kroz određeni period vremena. Tikva raste brže od stabla hrasta, ali ipak joj je potrebno vrijeme.

Stoga je nerealno očekivati momentalne rezultate iz naših neproračunatih djela ljubavi. Nezrelo je očekivati trenutne odgovore na molitvu. Nerazumno je osobu koja prvi put čuje evanđelje staviti pod pritisak odluke. Svakako da je normalno iskustvo dati, moliti i neumorno služiti kroz duže vremensko razdoblje. To činimo s pouzdanjem da naš trud nije uzaludan u Gospodinu. Naknadno vidimo rezultate, ne tolike da se ne napuhnemo od ponosa, ali dovoljne da nas ohrabre da hitamo naprijed. Pravi rezultat nećemo znati dok ne dođemo u nebo, koje je uostalom najbolje i najsigurnije mjesto da vidimo plod našega truda.

16. veljače

“Srce i u smijehu može biti bolno.” (Izreke 14,13)

Ništa u ovom životu nije savršeno. Smijeh je izmiješan s bolom. Svaki dijamant ima napuklinu. Svaka osoba ima neku karakternu manu. U svemu u životu pojavljuje se onaj crv iz jabuke.

Dobro je gledati na stvari idealistički. Bog je ugradio u nas čežnju za savršenošću. Ali podjednako je dobro biti realističan jer pod suncem nećemo naći apsolutnu savršenost.

Mladi ljudi olako misle da je njihova obitelj jedina u kojoj dolazi do prepirki. Ili da su njihovi roditelji jedini koji ne posjeduju sjajne osobnosti kao one poznate TV zvijezde.

Lako se razočarati i u naše crkveno zajedništvo te cijelo vrijeme pretpostavljati da je u crkvi preko puta sve ružičasto.

Ili pak ići kroz život i uvijek tražiti apsolutno idealne prijatelje. Očekujemo savršenost od drugih iako je sami ne možemo ponuditi.

Otvoreno se moramo suočiti sa činjenicom da svatko ima grešaka u svojoj osobnosti, netko uočljivijih od drugih. Često puta što je osoba istaknutija, to su njene mane očitije. Umjesto razočaranja zbog mana, bilo bi bolje da naglašavamo one dobre osobine drugih vjernika. Svatko ima poneku. Ali samo jedna Osoba ima sve njih zajedno, a to je Gospodin Isus.

Često pomišljam da nas je Gospodin ovdje namjerno ostavio s nezadovoljenom željom za njime koji je savršen kako bismo svoj pogled usmjerili na njega u kojem nema ni mrlje ni mane. On predstavlja sveukupnost moralnih vrlina. U njemu nema razočaranja.

17. veljače

“... u tjeskobi ti si me izbavio...” (Psalam 4,1)

Istina je da “nitko ne postaje mornar na mirnome moru”. Nevolja je ono kroz što razvijamo strpljenje. Pritisak je ono kroz što se rasprostiremo.

Čak su i ljudi iz ovoga svijeta shvatili da poteškoće imaju odgojnu vrijednost i da nam daju širinu. Charles Kettering jednom je rekao: “Problemi su cijena napretka. Ne donosite mi ništa osim problema. Dobra vijest me čini slabim.”

Posebno nam pak iz kršćanskog svijeta dolaze svjedočanstva o koristi koja proizlazi iz kušnji.

Na primjer, čitamo: “Trpljenje prođe, ali ono što smo pretrpjeli ostaje za vječnost.”

Pjesnik dodaje svoju potvrdu:

*A mnogi zanosni pjevači što kao djeca svjetla nose znak,
O svojoj najljepšoj će glazbi reći: “Napisah je dok bješe mrak.”
A mnogi zvonki hvalospjevi što ispunjavaju očev dom,
Uvježbani su za nastup kroz vapaj, u mraku sobe, duše lom.*

Spurgeon je u svom neponovljivom stilu napisao:

“Mislim da sva milost koju sam primio kroz ugodne i bezbrižne trenutke te one sretne sate može stati gotovo na jedan novčić. Ali dobro koje sam primio kroz moje tuge, boli i jad nešto je neprocjenjivo. Što sve nisam dužan situ i rešetu? Bol je najbolji komad pokućstva u mojoj kući.”

Čemu da se čudimo? Zar neimenovani pisac Poslanice Hebrejima ne govori: “A nijedno se, doduše, sadašnje odgajanje ne čini da je radost, nego žalost, ali onima koji su njime uvježbani poslije donosi mironosni plod pravednosti” (Hebrejima 12,11).

18. veljače

“Zar da ni Sudac sve zemlje ne čini pravo?” (Postanak 18,25)

Kad su tajne života preduboke za nas da bi ih shvatili, možemo se opustiti u pouzdanju da je Sudac cijeloga svijeta Bog apsolutne i beskonačne pravednosti.

Postoji pitanje položaja djece koja umiru prije nego dosegnu dob odgovornosti. Mnogima od nas dovoljno je znati da “takvima pripada kraljevstvo Božje”. Vjerujemo da su spašeni po Isusovoj krvi. Drugima koji ovime još nisu zadovoljni, riječi gornjeg retka trebale bi biti dovoljne. Možemo se osloniti na to da Bog postupava ispravno.

Postoji stalni problem koncepta izbora i predodređenja. Odabire li Bog neke za spasenje, a da u isto vrijeme ne odabire neke da budu osuđeni? Nakon što su kalvinisti i arminijanci rekli sve što su imali reći, možemo s punim pouzdanjem znati da u Bogu nema nikakve nepravdnosti.

S druge strane postoji tobožnja nepravda da zli često uspijevaju, a pravedni prolaze kroz teške nevolje. Stalno se ponavlja i pitanje o sudbini nevjernih koji nikad nisu čuli evanđelje. Ljudi razbijaju glavu o tome zašto je Bog uopće dozvolio da se pojavi grijeh. Često ostajemo nijemi naočigled tragedija, siromaštva i gladi, naočigled fizičkih i mentalnih oštećenja. Sumnja neprekidno mrmlja: “Ako Bog ima kontrolu nad svime, zašto onda sve ovo dopušta?”

Vjera odgovara: “Sačekaj da se napiše zadnje poglavlje. Bog nije učinio svoju prvu pogrešku. Kad budemo bili u stanju stvari vidjeti iz jasnije perspektive, shvatit ćemo da je Sudac sve zemlje postupio pravo.”

*Bog piše slovima prevelikim,
Da naš kratkovidan pogled to shvati.
Od zdrobljenih trenutaka vremena,
Tajna ostaje teška k'o bremena.
O ugasloj nadi, o smrti i jadu,
O dugim ratovima i besplodnom jalu.
Ali gore, gdje je pogled izvanredan,
Vidjet ćemo da je Njegov način pravedan.
John Oxenham*

19. veljače

“Bezumnost čovjekova iskrivljuje mu put, i srce mu se gnjevi na Gospoda.” (Izreke 19,3)

Nema takve knjige o psihologiji kakva je Biblija. Daje nam takav uvid u ljudsko ponašanje kakvog nema ni na jednom drugom mjestu. Ovdje, na primjer, opisuje čovjeka kojemu je njegova vlastita tvrdoglavost uništila život, ali umjesto da preuzme odgovornost na sebe, on se okreće i iskaljuje svoju mrzovolju na Gospodinu.

Kako je to istinito u životu! Znali smo ljude koji su ispovijedali da su kršćani, ali su se uključili u sramotne oblike spolnog nemoralna. Navukli su na sebe sramotu, prezir i financijsku propast. A jesu li se pokajali? Ne, okrenuli su se protiv Krista, odrekli vjere i postali borbeni ateisti.

Mnogo više nego što vjerojatno shvaćamo, otpad ima korijen u moralnom padu. A. J. Pollock ispričao je kako je susreo mladog čovjeka koji se počeo nabacivati na Pismo svim mogućim sumnjama i nijekanjem. Kad ga je Pollock upitao: “Kojem si se grijehu odao?” mladi se čovjek slomio i ispričao mračnu priču o grijehu i bestidnosti.

Strašna nepravda leži u čovjekovu pokvarenu načinu da bijesni na Gospodina zbog posljedica vlastita grijeha. W. F. Adeney rekao je: “Monstruozno je optužiti Božju providnost za posljedice onih djela koja ona zabranjuje.”

Kako je istinito da “svatko tko čini zlo, mrzi svjetlo i ne dolazi k svjetlu - da se ne razotkriju djela njegova” (Ivan 3,20). Apostol Petar podsjeća nas da podrugljivci koji “se povode za svojim požudama” “neće hotimice da znaju”. Pollock komentira: “To nas dovodi do vrlo važne istine da je opiranje i nesposobnost da se prihvati Božja istina u velikoj mjeri zbog pitanja moralnosti. Često čovjek želi nastaviti živjeti u svojem grijehu ili onaj grešni čovjek osjeća prirodnu odbojnost prema Bogu. Možda je pronicav karakter svjetla i obuzdavajući utjecaj Biblije uzrok opiranja. Nije toliko glava, koliko je srce pokvareno.”

20. veljače

“Neću jesti dok ne kažem što imam kazati.” (Postanak 24,33)

Kao što je Abrahamov sluga imao osjećaj žurnosti u odnosu na svoj zadatak, tako i mi. To ne znači da istovremeno moramo juriti u svim pravcima. Ne znači da sve moramo činiti u nervoznoj žurbi. Ali znači da se moramo predati zadatku koji je pred nama kao stvari od prioritarnog značaja.

Trebali bismo usvojiti stav kojega je Robert Frost izrazio u ovim stihovima:

*Šuma je krasna, duboka i tamna,
Ali ispuniti moram obećanja,
I još puno hoda prije sna.*

Amy Carmichael izrazila je taj duh kad je napisala: “Stojim pod prisegom danom Bogu. Ne mogu ostati igrati se sa sjenama niti brati poljsko cvijeće dok ne obavim svoj posao i ne položim račun.”

*Na drugom mjestu je zapisala:
Samo dvanaest kratkih sati –
O požuruj nas uvijek, Dobri pastiru,
I daj da uvijek s Tobom pretražujemo brda.*

Govori se da je Charles Simeon u svojoj radnoj sobi držao sliku Henryja Martyna, i kako god da se kretao po sobi, činilo se da Martyn gleda u njega i govori: “Budi ozbiljan, budi ozbiljan; ne gubi vrijeme, ne gubi vrijeme.” Simeon bi odgovorio: “Da, bit ću ozbiljan; hoću, bit ću ozbiljan; neću gubiti vrijeme, jer duše propadaju i Isus treba biti proslavljen.”

Čujmo požurivanje u riječima neustrašivog apostola Pavla: “Jedno samo: ... Prema cilju težim, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu” (Filipljanima 3,13-14).

Zar nije i naš Spasitelj živio s osjećajem žurnosti? Rekao je: “No meni je krštenjem se krstiti i kako sam tjeskoban dok se to ne izvrši” (Luka 12,50).

Kršćani nemaju isprike za počivanje na lovrikama.

21. veljače

“Ja živim usred svojega puka.” (2. Kraljevi 4,13)

Ugledna žena iz Šunama pružala je gostoprimstvo Elizeju svaki put kad bi onuda prolazio. Konačno je predložila mužu da uredi dodatnu sobu samo za proroka. U želji da nagradi ovu susretljivu domaćicu, Elizej je upitao što može učiniti za nju – možda je predstaviti kralju ili vrhovnom zapovjedniku. Njen jednostavan odgovor je bio: “Ja živim usred svojega puka.” Drugim riječima: “Zadovoljna sam svojim životom. Volim obične ljude među kojima živim. Nemam naročitu želju kretati se među gornjim slojem. Druženje s poznatim ljudima nema za mene posebnu privlačnost.”

Bila je mudra žena! Oni koji nisu zadovoljni ako nemaju kontakt s poznatima, bogatima, aristokratima, često trebaju naučiti da zapravo najbiračiji ljudi na zemlji nikad ne osvanu na naslovnim ili društvenim stranicama.

Upoznao sam neka velika imena u kršćanskom svijetu, ali moram priznati da je moje iskustvo najvećim dijelom bilo razočaravajuće. I što sam više vidio od onoga što se naveliko hvalilo u kršćanskom tisku, to sam više postajao razočaran. Ako moram birati, dajte mi one ponizne, pobožne, pouzdane građane koji su nepoznati u ovome svijetu, ali dobro poznati u nebu.

A. W. Tozer dobro je odrazio moje osjećaje kad je napisao: “Vjerujem u svete. Upoznao sam komičare, promotore, utemeljitelja koji je svoje ime stavio na čelo zgrade tako da ljudi znaju da ju je on utemeljio. Upoznao sam obraćene kauboje koji nisu bili skroz obraćeni. Upoznao sam sve vrste neobičnih kršćana širom Sjedinjenih Država i Kanade, ali moje srce traži svete. Želim upoznati ljude koji su kao Gospodin Isus Krist... Zapravo ono što hoćemo i trebamo imati je ljepota Gospodina, našega Boga u ljudskim grudima. Vedar, magnetičan svetac vrijedi više od 500 promotora i mudrijaša i vjerskih aranžera.”

Charles Simeon izrazio je slično mišljenje: “Od prvog dana kad sam započeo pa do ovoga trenutka... surađivao sam samo s najboljima na svijetu, a svaki od njih se do krajnjih granica trudio da mi pokaže ljubav poradi Gospodina.”

Zato dajemo orhideje Šunamki za duhovnu pronicavost u njenim riječima: “Ja živim usred svojega puka.”

22. veljače

“... da usavrši svete za djelo službe...” (Efežanima 4,12)

Revolucionarno opažanje! Darovi u Efežanima 4 dani su da se sveti usavrše za djelo službe. Čim sveti mogu preuzeti zadatke i nastaviti raditi, dar može krenuti dalje.

To znači da uspjeh u kršćanskom radu razrješuje nekoga od posla u što je moguće kraćem vremenu da on onda traži i savladava nova područja.

To je ono što je Pavao činio. Otišao je, na primjer, u Solun i tri subote propovijedao Židovima te ostavio za sobom živu zajednicu. Bez sumnje bila je to iznimka što se tiče brzine u uspostavi rada u crkvi. Najdulje razdoblje koje je Pavao proveo na jednom mjestu bile su dvije godine, i to u Efezu.

Bog nikad nije želio da njegovi sveti budu uvijek iznova ovisni o bilo kome od spomenutih darova. Darovi su potrošivi. Ako sveti ostanu profesionalni degustatori propovjedi, ako se nikad ne uključe u djelo službe, neće se nikad niti duhovno razviti onako kako bi trebali, a svijetu evanđelje neće biti naviješteno na način kako je Bog zamislio.

William Dillon je rekao da uspješan misionar iz inozemstva nikad nema nasljednika iz inozemstva. Ovo bi trebalo podjednako vrijediti za radnike u zemlji. Kad je radnik obavio svoj zadatak, sveti su oni koji tada trebaju preuzeti stvar, a ne da počnu tražiti drugog profesionalnog propovjednika.

Prečesto mi propovjednici gledamo na svoju službu kao na cjeloživotni zadatak. Mislimo da drugi ne bi isto tako mogli vršiti tu službu. Naše trajanje za propovjedaonicom opravdavamo tvrdnjom da će posjećenost opasti ako mi odemo. Prigovaramo da drugi ne mogu stvari činiti kako treba i da nisu pouzdani. Međutim, činjenica je da oni to moraju naučiti. A da bi naučili, treba im dati priliku. Postoji uvježbavanje, povjeravanje odgovornosti i procjenjivanje napredovanja.

Kada vjerni dostignu točku u kojoj osjećaju da mogu nastaviti bez određenog propovjednika ili učitelja, to nije razlog da on bude mrzovoljan ili da gaji osjećaje povrijeđenosti. To je razlog za slavlje. Radnik je slobodan poći tamo gdje je više potreban.

Loša je slika kad se rad na djelu Božjem neprekidno vrti oko jednog čovjeka, ma kako darovit on bio. On bi trebao težiti za time da umnoži svoju djelotvornost utvrđujući svete do točke kad oni više ne ovise o njemu. U svijetu kao što je ovaj on nikad ne bi trebao ostati bez posla na drugim mjestima.

23. veljače

“Čut će mudrac...” (Izreke 1,5)

Osnovna razlika između mudra i luda čovjeka u Izrekama je ta da mudar hoće čuti, a luđak neće.

To nije pitanje mentalne sposobnosti luda čovjeka. On može zapravo imati iznimne intelektualne sposobnosti. Ali njemu nema koristi ništa reći. On se napinje pod kobnom iluzijom da je njegovo znanje beskonačno, a njegove prosudbe nepogrešive. Ako ga prijatelji žele posavjetovati, odgovara podrugljivo na njihove napore. Gledaju ga kako se pokušava spasiti od neizbježnih posljedica grešnih i glupih djela, ali bespomoćni su da spriječe slom. I tako on ide iz jedne krize u drugu. Zatim je tu njegovo financijsko stanje koje je katastrofalno. Onda njegov osobni život koji je prava zbrka. Njegov posao visi na rubu kaosa. Ali on sve objašnjava tvrdnjom da mu život nije sklon. Nikad mu ne pada na pamet da je sam sebi najgori neprijatelj. Darežljiv je u davanju savjeta drugima, ali zaboravljiv kad je u pitanju njegova nesposobnost da vodi svoj život. Kao kompulzivni brbljavac u stanju je održati čitav govor sa sigurnošću nepogrešivog autoriteta.

Mudar čovjek načinjen je od boljega materijala. On shvaća da su svima uslijed pada u grijeh u glavi prilično pobrkane žice. On je svjestan da drugi ponekad vide aspekte nekog problema koje je on previdio. Spreman je priznati da je njegovo pamćenje ponekad loše. Spreman je primiti pouku i prihvaća sve što mu može pomoći da donese ispravnu odluku. On u stvari priželjkuje tuđe savjete jer zna da je “spasenje u mnogim savjetnicima” (Izreke 11,14). Kao i svi drugi, ponekad pogriješi. Ali ima tu pozitivnu vrlinu da uči iz svojih pogrešaka i svaka takva pogreška postaje odskočna daska do uspjeha. Zahvalan je za opravdani prigovor i voljan je reći: “Pogriješio sam. Žao mi je.” Mudra se djeca podlažu roditeljskoj disciplini, luda se bune. Mudri mladi ljudi pokoravaju se biblijskim propisima o moralnoj čistoći, a ludi čine po svojoj volji. Mudri odrasli ljudi sve prosuđuju prema tome je li Gospodinu ugodno, a ludi postupaju onako kako se njima sviđi.

I zato mudri postaju još mudriji, a ludi ostaju u glibu svoje ludosti.

24. veljače

“Adam... te rodi sina sebi slična, na svoju sliku.” (Postanak 5,3)

U tjelesnom životu temeljna je činjenica da rađamo djecu koja su nam obličjem slična, rođena na našu sliku. Adamu se rodio sin koji mu je bio sličan i nazvao ga je Šet. Kad su ljudi vidjeli Šeta, vjerojatno su rekli ono što ljudi oduvijek govore: “Kakav otac, takav sin.”

Također je činjenica da u duhovnom životu rađamo djecu na svoju sliku. Kad znamo druge dovoditi Gospodinu Isusu, oni neprimjetno preuzmu karakteristike slične našima. Ne radi se o nasljeđivanju, nego o oponašanju. Oni gledaju na nas kao ideal onoga što bi kršćanin trebao biti i nesvjesno oblikuju svoje ponašanje u skladu s time. Ubrzo se kod njih počinje manifestirati ta obiteljska sličnost.

To znači da ono mjesto koje dajem Bibliji u svom životu, postat će uzor za moju djecu u vjeri. Znači da će onaj naglasak koji stavljam na molitvu biti i njihov. Ako volim proslavljati Boga, tada će se ta osobina najvjerojatnije očitovati i kod njih.

Ako se pridržavam strogih zahtjeva učenja, oni će to sebi predstaviti kao normu za sve vjerujuće. S druge strane, ako razvodnjavam riječi Spasitelja i živim za bogatstvo, slavu i zadovoljstvo, mogu očekivati da će me slijediti na isti način.

Oni koji revnuju u pridobivanju duša, imaju tendenciju rađati ljude koji izgaraju za osoban rad. Oni koji nalaze zadovoljstvo i korist u učenju biblijskih redaka napamet, prenose tu viziju na svoju duhovnu djecu.

Ako si neredovit u prisustvovanju sastancima zajednice, jedva možeš očekivati da će tvoji štitićnici biti drukčiji. Ako kasniš, vjerojatno će i oni. Ako sjediš u zadnjem redu, nemoj se čuditi što će to utjecati na njih da i oni tako čine.

Ako si pak discipliniran, pouzdan, točan i živo uključen, tvoji će Timoteji slijediti tvoju vjeru.

Pitanje za svakoga od nas glasi: “Jesam li zadovoljan rađati djecu na svoju sliku?” Apostol Pavao mogao je reći: “Nasljedovatelji moji budite” (1. Korinćanima 4,16). Možemo li to i mi reći?

25. veljače

“Neka vam bude po vašoj vjeri!” (Matej 9,29)

Kad je Isus upitao dva slijepca vjeruju li da im on može dati vid, oni su odgovorili da vjeruju. Dotičući se njihovih očiju, rekao je: “Neka vam bude po vašoj vjeri.” I njihove su se oči otvorile.

Iz ovoga bismo lako mogli zaključiti da ako samo imamo dovoljno vjere, možemo dobiti što god hoćemo, bilo da se radi o bogatstvu, iscjeljenju ili bilo čemu drugom. Ali to nije tako. Vjera se mora temeljiti na nekoj riječi Gospodnjoj, na Božjem obećanju, nekoj zapovijedi iz Pisma. Inače nije ništa drugo do lakovjernost puna želja.

Iz ovog teksta učimo da mjera do koje prisvajamo Božja obećanja ovisi o mjeri naše vjere. Nakon što je kralju Joašu dao obećanje da će pobijediti Aramejce, Elizej mu je rekao da svojim strijelama udari o zemlju. Joaš je udario tri puta i zatim stao. Elizej je nato ljutito objavio da će kralj samo tri puta pobijediti Aramejce, a mogao je pet ili šest (2. Kraljevi 13,14-19). Mjera njegove pobjede ovisila je o njegovoj vjeri.

Tako je i u življenju učenja. Pozvani smo hodati po vjeri i odreći se svega. Nije nam dozvoljeno skupljati blago na zemlji. Koliko se daleko usudimo ići u pokoravanju ovim zapovijedima? Trebamo li odbaciti životno osiguranje, zdravstveno osiguranje, bankovnu štednju, dionice i obveznice? Odgovor je: “Neka ti bude po tvojoj vjeri.” Ako imaš takvu vjeru da možeš reći: “Radit ću marljivo za svoje tekuće potrebe i potrebe svoje obitelji, a sve iznad toga dat ću za djelo Gospodnje i pouzdati se u Boga za svoju budućnost”, tada možeš biti apsolutno siguran da će se Gospodin pobrinuti za tvoju budućnost. On je rekao da će to učiniti, a njegove riječi ne mogu iznevjeriti. Ako, s druge strane, osjećamo da moramo postupati “po ljudskom razboru”, tako što ćemo štedjeti za crne dane, Bog će nas i dalje ljubiti i koristiti nas u skladu s mjerom naše vjere.

Život vjere je kao voda što teče od Ezekijelova hrama u Ezekijelu 47. Možeš ući u nju do svojih gležnjeva, do koljena, do slabina ili, još bolje, zaplivat u njoj.

Božji najizvršnji blagoslovi su, naravno, za one koji se potpuno pouzdaju. Kad jednom iskusimo njegovu vjernost i dostatnost, želimo odbaciti štake, oslonce i jastuke “zdravog razuma”. Ili kako je netko rekao: “Nakon što si hodao po vodi, više nikad ne želiš ploviti u čamcu.”

26. veljače

“Kako vi možete vjerovati, kad primete slavu jedni od drugih, a slavu koja dolazi od jedinoga Boga ne tražite?” (Ivan 5,44)

Ovim riječima Gospodin Isus govori da ne možemo istovremeno tražiti odobravanje od čovjeka i pohvalu od Boga. On isto tako ustvrđuje da kad smo jednom krenuli u potragu za potvrdom kakvu mogu dati ljudi, zadali smo težak udarac životu vjere.

Na sličan način apostol Pavao izražava moralnu neusklađenost između žudnje za pohvalom od čovjeka i pohvalom od Boga: “Jer kad bih još ljudima ugadao, ne bih bio sluga Kristov” (Galaćanima 1,10b).

Kao primjer kojim ovo možemo ilustrirati imamo mladog vjernika koji želi postići visoki stupanj obrazovanja iz nekog teološkog područja. Svakako želi steći diplomu nekog akreditiranog sveučilišta. To mora biti diploma akreditirane ustanove. Nažalost, jedina akreditirana sveučilišta koja nude takvu diplomu su ona koja ne priznaju velike fundamentalne istine kršćanske vjere. Upisati titulu iza svojega imena toliko mu je važno da je spreman primiti je od ljudi koji, premda teolozi, slove za neprijatelje Kristova križa. Gotovo je neizbježno da će iz ove situacije izići okaljani. Više nikad neće govoriti s istim presvjedočenjem.

Želja da u svijetu steknemo glas teologa ili znanstvenika nosi u sebi rizik. Postoji podmukla opasnost od pristanka na kompromis, od žrtvovanja biblijskih principa radi liberalnijih stavova, od jače izražene kritičnosti prema fundamentalistima u odnosu na moderniste.

Kršćanske škole suočene su s mučnim izborom – tražiti ili ne tražiti akreditaciju, tj. odobrenje za izvođenje obrazovnog programa od agencije priznate u sferi obrazovanja. Žudnja za “akreditacijom” često rezultira time da se olabavi njihova biblijska utemeljenost i da se usvoje svjetovni principi koje su postavili ljudi bez Duha.

Ono što najviše moramo priželjkivati je da se pokažemo “prokušani pred Bogom”. Alternativa ovome suviše košta jer “na novčiću za koji prodajemo istinu neprekidno stoji otisnut, makar i blijedo, lik antikrista” (F. W. Grant).

27. veljače

“... i slabo svijeta izabra Bog da posrami jake.” (1. Korinćanima 1,27)

Ako stolar od otpada i ostataka drva može izraditi prekrasan komad pokućstva, to mu više služi na čast nego kad bi upotrijebio najkvalitetniji materijal. Isto tako kada Bog upotrebljava stvari koje su lude, bezvrijedne i slabe da ostvari veličanstvene rezultate, to uveličava njegovu umješnost i snagu. Ljudi ne mogu pripisati uspješnost sirovini, nego su prisiljeni priznati da zasluga može pripasti samo Gospodinu.

Knjiga o sucima opetovano nam donosi ilustraciju o tome kako Bog koristi slabe stvari u svijetu da bi posramio one jake. Ehud je, na primjer, bio lijevoruki Benjaminovac. Lijeva ruka je u Pismu znak slabosti. Ipak Ehud je oborio Eglona, moabskog kralja, i pribavio mir Izraelu na osamdeset godina (Suci 3,12-30).

Šamgar je ušao u bitku s volovskim šiljkom i s tim neobičnim oružjem pobio 600 Filistejaca i oslobodio Izrael (3,31). Debora je bila pripadnica “slabijeg spola,” ali ipak je snagom Božjom ostvarila fantastičnu pobjedu nad Kanaancima (4,1; 5,31). Barakovih 10 000 pješaka nije, ljudski govoreći, bilo doraslo broju od 900 Siserinih željeznih bojnih kola, a ipak je Barak odnio pobjedu (4,10.13). Jaela, još jedna pripadnica “slabijeg spola”, ubila je Siseru kolcem od šatora, nečim što se nikako ne bi moglo nazvati oružjem (4,21). Prema Septuaginti držala je kolac lijevom rukom. Gideon je krenuo na Midjance s vojskom koju je Gospod od 32 000 smanjio na 300 (7,1-7). Njegova vojska predstavljena je slikom ječmenog kruha. Budući da je ječmeni kruh bio hrana siromašnih, slika govori o siromaštvu i malaksalosti (7,13). Nekonvencionalno naoružanje Gideonove vojske bili su zemljani vrčevi, luči i trube (7,10). I kao da to nije bilo dovoljno da osigura poraz, vrčeve je trebalo još i razbiti (7,19). Abimeleka je oborio mlinski kamen kojega je bacila ženska ruka (9,53). Ime Tola znači crv, vrlo nezgodan naziv za oružanog osloboditelja (10,1). Kad prvi put susrećemo Samsonovu majku, ona je bezimena nerotkinja (13,2). Na kraju Samson ubija 1000 Filistejaca s nečim toliko ubojitim koliko je ubojita magareća čeljust (15,15).

28. veljače

“On će ih istrijebiti i on će ih oboriti pred tobom. Tako ćeš ih protjerati i brzo ih zatrti.” (Ponovljeni zakon 9,3)

U svim Božjim postupanjima s čovjekom postoji čudno stapanje božanskog i ljudskog.

Uzmimo npr. Bibliju. Imamo božanskog Autora i ljudske autore koji su pisali kako ih je nadahnjivao Sveti Duh.

Što se tiče spasenja, ono je Gospodnje od početka do kraja. Ne postoji ništa što bi čovjek mogao učiniti da zasluži spasenje. A ipak mora ga primiti po vjeri. Bog dakako odabire pojedince za spasenje, ali oni moraju ući u nj kroz uska vrata. Tako Pavao piše Titu o “vjeri izabranika Božjih” (Titu 1,1).

S božanskog stanovišta mi smo “čuvani u sili Božjoj”. A postoji opet i ljudska strana - “po vjeri” (1. Petrova 1,5). “Čuvani u sili Božjoj po vjeri”.

Samo me Bog može učiniti svetim. Ali on me neće učiniti svetim bez moje suradnje. Svojoj vjeri moram dodati krepost, spoznanje, uzdržljivost, ustrajnost, pobožnost, bratoljublje i ljubav (2. Petrova 1,5-7). Moram na sebe staviti svu bojnu opremu Božju (Efežanima 6,13-18). Odložiti staroga i zaodjenuti novoga čovjeka (Efežanima 4,22-24). Moram hodati u Duhu (Galacanima 5,16).

Stapanje božanskog i ljudskog nalazimo u svim područjima kršćanske službe. Pavao sad i Apolon zalijeva, ali Bog daje da raste (1. Korinćanima 3,6).

Kad govorimo o vodstvu mjesne crkve, znamo da samo Bog može čovjeka učiniti starješinom. Pavao podsjeća efeške starješine da je Sveti Duh onaj koji ih je postavio za nadglednike (Djela 20,28). A opet uključena je i čovjekova volja. On mora težiti za nadgledništvom (1. Timoteju 3,1).

I napokon, u uvodnom retku vidimo da je Bog onaj tko uništava naše neprijatelje, a mi ih moramo protjerati i zatrti (Ponovljeni zakon 9,3).

Kako bismo bili uravnoteženi kršćani, moramo prepoznati ovo stapanje božanskog i ljudskog. Trebamo moliti kao da sve ovisi o Bogu, a raditi kao da sve ovisi o nama. Ili da se poslužimo savjetom iz doba rata: “Slavi Gospodina i dodaj municiju.” Kao što je netko predložio, trebamo moliti za dobar urod, ali nastaviti kopati.

29. veljače

“Isus Krist... on je Gospodar svijeta.”(Djela 10,36)

Jedna od velikih tema Novoga zavjeta je gospodstvo Isusa Krista. Uvijek nas se iznova podsjeća da je on Gospodin i da bismo mu trebali dati to mjesto u našim životima.

Okruniti Isusa za Gospodina, znači prepustiti mu naše živote. Znači ne imati vlastitu volju, već najviše htjeti njegovu volju. Znači spremnost poći bilo gdje, učiniti bilo što i reći što god on želi. Kad je Jošua upitao vođu vojske Gospodnje: “Jesi li ti za nas ili naše neprijatelje?” vođa je zapravo odgovorio: “Nisam vam došao ni pomoći ni odmoći. Došao sam preuzeti.” (vidi Jošua 5,14). Tako da Gospodin ne dolazi kao neka vrsta proslavljenog pomoćnika, već on dolazi preuzeti vrhovno zapovjedništvo nad naši životima.

Važnost gospodstva može se razabrati iz činjenice da dok se riječ “Spasitelj” u Novom zavjetu pojavljuje samo 24 puta, riječ “Gospodin” se pojavljuje 522 puta. Značajno je i to da dok ljudi uvijek kažu “Spasitelj i Gospodin”, u Pismu je to uvijek obrnutim redoslijedom: “Gospodin i Spasitelj”.

Učiniti Isusa našim Gospodinom je najrazumnija i najlogičnija stvar koju možemo napraviti. Ako je on za nas umro, najmanje što možemo učiniti je da živimo za njega. On nas je otkupio, nismo više svoji. “Takva zadivljujuća, božanska ljubav zahtijeva našu dušu, naš život, naše sve.”

Ako se u njega možemo pouzdati za vječno spasenje, zar se ne možemo pouzdati kad je u pitanju upravljanje našim životom? “Nedostaje iskrenosti u predanju vječne duše Bogu i zadržavanju ljudskog života za sebe – izjavljivanju da mu dajemo veće, a zadržavamo manje” (R. A. Laidlaw).

Kako da onda okrunimo Isusa kao Gospodina? Trebamo doći do onog iskustva krize kada mu po prvi put predajemo kontrolu, kad je svako područje našega života stavljeno pod njegovu suverenu vlast. Radi se o potpunoj predanosti, “bez zadržke, bez uzmaka, bez žaljenja”.

Nakon toga sve postaje stvar prepuštanja njegovom vodstvu iz trenutka u trenutak, prinošenje naših tijela njemu da on može svoj život živjeti kroz nas. Kriza postaje proces.

Ovo ima smisla! Svojom mudrošću, ljubavlju i snagom on može mnogo bolje od nas voditi naše živote.

1. ožujka

“Nema li dan dvanaest sati?” (Ivan 11,9)

Kad je Isus predložio da se vrate u Judeju, učenici su bili prestravljeni. Nedavno su ga Židovi tamo htjeli kamenovati, a on već govori o ponovnom posjetu. U odgovoru na strepnje učenika, Isus je rekao: “Nema li dan dvanaest sati?” Na prvi pogled pitanje kao da nije povezano s temom. No, ono što je Spasitelj rekao bilo je sljedeće: radni dan ima dvanaest sati. Kad je osoba predana Bogu, za svaki dan ima zadan program. Ništa ne može osujetiti izvršenje tog programa. Da se Isus htio vratiti natrag u Jeruzalem pa čak da su ga Židovi pokušali ubiti, ne bi im to pošlo za rukom. Njegov posao još nije bio gotov. Njegov čas još nije došao.

Za svako dijete Božje istinito je da je ono “besmrtno dok njegov posao nije obavljen”. Ovo bi našem životu trebalo pružiti mir i ravnotežu. Ako živimo u okviru Božje volje i ako se držimo razumnih pravila o zdravlju i sigurnosti, neće se dogoditi da umremo ni sekundu prije vremena. Ništa nam se ne može dogoditi što je izvan njegove dopustive volje.

Mnogi kršćani su krajnje zabrinuti za hranu koju jedu, vodu koju piju, zrak koji udišu. U današnjem društvu u kojem je prisutna svijest o zagađenju uvijek ima nešto što sugerira da smrt kuca na vrata. Zabrinutost je nepotrebna. “Nema li dan dvanaest sati?” Nije li Bog opasao vjernika ogradom (Job 1,10) kroz koju je davao nemoćan prodrijeti?

Ako ovo vjerujemo, to će nas spasiti od mnogih krivih zaključaka. Nećemo reći: “Da je barem hitna pomoć ranije došla” ili: “Da je barem liječnik otkrio tumor četiri tjedna ranije” ili: “Da je barem moj muž letio drugim avionom.” Naše je živote isplanirala beskrajna mudrost u beskrajnoj snazi. On ima savršen vozni red za svakog od nas, a njegovi vlakovi voze po savršenom rasporedu.

2. ožujka

“A plod je Duha ljubav...” (Galaćanima 5,22)

Izraz “plod Duha” na početku nas uči da vrline koje slijede može proizvesti samo Sveti Duh. Neobraćen čovjek nije u stanju iskazati nijednu od ovih odlika. Čak je i istinski vjernik nemoćan proizvesti ih u vlastitoj snazi. Dok razmišljamo o ovim vrlinama, moramo imati na umu da su one nadnaravne i od drugog svijeta.

Ljubav o kojoj se ovdje, na primjer, govori nije eros ili strast, nije philia ili prijateljska ljubav, nije naklonost. To je agape ljubav – vrsta ljubavi koju nam je Bog pokazao i koju želi da mi pokažemo drugima.

Evo ilustracije! Dr. T. E. McCully bio je otac Eda McCullyja, jednog od pet mladih misionara koje su ubili Auca Indijanci u Ekvadoru. Jedne noći kad smo Dr. McCully i ja bili zajedno na koljenima u Oak Parku, u saveznoj državi Illinois, njegove su se misli vratile u Ekvador i rijeku Curaray koja čuva tajnu nestanka Edova tijela. Molio se: “Gospodine, daj mi da živim dovoljno dugo da vidim spašene one ljude koji su ubili naše sinove, da ih mogu zagrliti i reći im da ih ljubim jer oni ljube moga Krista.” Kad smo se digli, vidio sam tragove suza na njegovim obrazima.

Bog je odgovorio na ovu molitvu ljubavi. Neki od onih Auca Indijanaca kasnije su ispovjedili svoju vjeru u Krista. Dr. McCully je otišao u Ekvador, susreo se s ljudima koji su mu ubili sina, zagrlio ih i rekao im da ih ljubi jer oni ljube njegova Krista.

To je agape ljubav. Ona je nepristrana, traži najveće dobro za sve – za neprivačne kao i za privlačne, za neprijatelje kao i za prijatelje. Ona je bezuvjetna, ništa ne traži u zamjenu za svoje stalno davanje. Požrtvovna je i nikad ne gleda na cijenu. Nesebična je i više zaokupljena potrebama drugih nego svojim. Ona je čista, bez tragova nestrpljivosti, zavisti, ponosa, osvetljubivosti ili zlobe.

Ljubav je najveća vrлина u kršćanskom životu. Bez nje su naša najplemenitija nastojanja bezvrijedna.

3. ožujka

“A plod je Duha... radost.” (Galaćanima 5,22)

Čovjek ne zna za stvarnu radost dok ne upozna Gospodina. Tada ulazi u ono što Petar naziva “neizrecivom i proslavljenom radošću” (1. Petrova 1,8).

Svatko se može radovati kad su okolnosti povoljne, ali radost koja je plod Svetoga Duha nije rezultat zemaljskih okolnosti. Ona izvire iz našeg odnosa s Gospodinom i iz dragocjenih obećanja koja nam je dao. Da bi se crkvi oduzela radost, Krist bi morao sići s prijestolja.

Kršćanska radost koegzistira s trpljenjem. Pavao ih povezuje dok govori “za svaku postojanost i strpljivost s radošću” (Kološanima 1,11). Sveti u Solunu primili su Riječ “u nevolji mnogoj s radošću Duha Svetoga” (1. Solunjanima 1,6). Sveti u trpljenju kroz stoljeća svjedočili su kako im je Gospodin u noćima davao pjesme.

Radost može koegzistirati s tugom. Vjernik može biti kraj groba ljubljene osobe, plakati zbog gubitka, a ipak se radovati u spoznaji da je ljubljena osoba sada u Gospodnjoj prisutnosti.

No, radost ne koegzistira s grijehom. Kad god kršćanin griješi, njegova pjesma utihne. Radost spasenja se obnavlja kad prizna grijeh i odrekne ga se.

Gospodin Isus rekao je svojim učenicima da se raduju kad ih pogrđuju, progone i krivo optužuju (Matej 5,11.12). I jesu! Ne mnogo godina nakon ovoga čitamo kako su napustili sudnicu “radujući se što se nađoše dostojnima podnijeti sram za ime njegovo” (Djela 5,41).

Naša radost raste kako napredujemo u poznavanju Gospodina. Isprva se, možda, radujemo u manjim neugodnostima, kroničnim slabostima i trivijalnim teškoćama. Ali Duh Gospodnji želi nas dovesti do točke kad vidimo Boga i onda kad su okolnosti takve da ne mogu biti gore i kad se radujemo u spoznaji da je njegov način savršen. Duhovno smo sazrijeli onda kad zajedno s Habakukom možemo reći: “Ako i smokva ne bude cvala i na lozi ne bude roda, ako i trud s maslinama podbaci i polja ne donesu hrane, ako i ovaca nestane iz tora i u stajama ne bude goveda, ja ću se ipak radovati u Gospodu, veselit ću se u Bogu spasenja mojega” (Habakuk 3,17-18).

4. ožujka

“A plod je Duha... mir.” (Galaćanima 5,22)

Opravdani dakle vjerom, imamo mir s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu (Rimljanima 5,1). To znači da je prestalo neprijateljstvo između nas i Boga budući da je Krist uspješno izišao na kraj s uzrokom tog neprijateljstva – našim grijesima.

Isto tako mi imamo mirnu savjest znajući da je djelo dovršeno, da je Krist platio kaznu za naše grijehе i da ih je Bog oprostio.

Ali onda i Duh Sveti želi da iskusimo mir od Boga u našim srcima. To su vedrina i spokojstvo koji dolaze od spoznaje da je naš život u Božjim rukama i da nam se ništa ne može dogoditi ako njegova volja to ne dopusti.

Zato možemo ostati mirni kad nam pukne guma u gustom prometu na autoputu. Ne moramo izgubiti pribranost kad zbog prometne gužve propustimo avion. Mir znači ostati stalozhen u prometnoj nesreći. Ili kad se masnoća zapali na kuhinjskom štednjaku.

Taj plod Duha omogućio je jednom Petru da čvrsto spava u zatvoru, jednom Stjepanu da moli za svoje ubojite napadače, jednom Pavlu da druge ohrabruje u brodolomu.

Kad avion uleti u zračnu turbulenciju i ponaša se kao list na vjetru, kad se vrhovi krila podižu gore-dolje, kad većina putnika vrišti dok se avion naginje, pada, diže i tone, mir omogućuje vjerniku da prigne glavu i povjeri dušu Bogu i slavi ga bez obzira na ishod.

Duh Božji može nam dati mir dok sjedimo u liječničkoj ordinaciji, a liječnik nam govori: “Žao mi je, ali radi se o malignom obliku.” Duh nas može ohrabriti da odgovorimo: “Doktore, spreman sam poći. Spašen sam milošću Božjom i za mene će to značiti biti odsutan iz tijela, ali biti s Gospodinom.”

I tako prema riječima Bickerstethove divne duhovne pjesme možemo imati “Mir, savršeni mir, u ovom mračnom svijetu grijehа... dok nas salijeću dužnosti... dok nas pritišću boli... naši dragi daleko... našа budućnost nepoznata” jer “poznavemo Isusa, on je onaj koji vlada”.

5. ožujka

“A plod je Duha... strpljivost.” (Galaćanima 5,22)

Strpljivost je vrлина kojom se dugotrajno i čak pobjedonosno mogu podnositi okolnosti koje izazivaju gorčinu i ljutnju. Premda se strpljivost može odnositi i na podnošenje nepovoljnih okolnosti, obično se ona odnosi na milosrdno podnošenje tuđih provokativnih postupaka.

Bog prema čovjeku iskazuje strpljivost. Razmislimo na trenutak o strašnoj grešnosti ljudskog roda u sadašnje vrijeme – legalizacija prostitucije, popularizacija homoseksualnosti, zakoni u prilog pobačaja, slom braka i obitelji, općenito odbacivanje moralnih standarda i naravno čovjekovo pristajanje uz grijeh – potpuno odbacivanje Božjeg Sina kao jedinog Gospodina i Spasitelja. Jedva bi se išta moglo predbaciti Bogu kad bi jednim potezom odlučio izbrisati čovječanstvo. Ali on to ne čini. Svrha je njegove dobrote da dovede ljude do pokajanja. On ne želi da itko pogine.

Njegova je volja da se ovakva strpljivost obnavlja u životu njegova naroda koji se predaje Duhu Svetom. To znači da ne bismo trebali biti naprasiti. Ne bismo olako trebali izgubiti samokontrolu. Ne bismo trebali vraćati ljudima istom mjerom kad nas povrijede. Umjesto toga trebali bismo pokazati ono što je netko nazvao “strpljenjem koje pobjeđuje”.

Kad su Corrie i Betsie ten Boom podnosile neopisive patnje u koncentracijskom logoru, Betsie je često znala reći da će one trebati pomoći ovim ljudima jednom kad izađu iz logora. Trebalo je jednostavno naći način da im se pomogne. Corrie je mislila da njena sestra naravno razmišlja o nekakvom programu rehabilitacije za žrtve nacizma. Tek je kasnije shvatila da je Betsie mislila na progonitelje. Željela je pronaći način kako da ih nauči ljubiti. Corrie je komentirala: “I ne prvi put upitala sam se kakva je osoba bila ta moja sestra ... koji je ona put slijedila dok sam se ja mukom uz nju vukla pouzdajući se samo u čvrsto tlo.” (Skrovište, str. 175).

Put koji je Betsie slijedila bio je put strpljivosti. A slijedila ga je i Corrie premda je to ponizno odbila priznati.

6. ožujka

“A plod je Duha... blagost.” (Galaćanima 5,22)

Blagost opisuje blag, dobrohotan, velikodušan stav koji se iskazuje naklonošću, milosrdem i dobroćinstvom prema drugima. Blaga osoba je dobrostiva, ne oštra, suosjećajna, ne ravnodušna, susretljiva, ne distancirana. Ona je obzirna, samilosna i dobrostiva.

Postoji prirodna blagost kakvu međusobno iskazuju ljudi iz svijeta. Ali blagost koju proizvodi Duh Sveti je nadnaravna. Nadilazi sve što je čovjek sposoban učiniti sam po sebi. Omogućuje vjerniku da daje u zajam bez očekivanja ičega za uzvrat, da bude gostoljubiv prema onima koji mu ne mogu uzvratiti, da na svaki nasrtaj odgovori ljubaznošću. Jedan sveučilišni student kršćanin pokazao je takvu nadnaravnu blagost prema drugom studentu koji je bio alkoholičar. Ovaj se toliko zgadio svojim kolegama da su ga odbacili i na kraju je još bio prisiljen napustiti svoj stan. Kršćanin je imao dodatni krevet u svojoj sobi te je pozvao alkoholičara da živi kod njega. Mnoge noći je mladi kršćanin morao čistiti bljuvotine svog sustanara, svlačiti ga, kupati i stavljati u krevet. Bila je to divna kršćanska blagost na djelu.

I, da dovršimo priču, na kraju se isplatila. Jednom dok je bio trijezan, razuzdani mladić je razdraženo upitao: “Čuj! Gledaj! Zašto radiš sve ovo za mene? Što hoćeš?” Kršćanin je odgovorio: “Hoću tvoju dušu” – i dobio ju je.

Kad je dr. Ironside jednom čistio podrum, pozvao je nekog Židova, trgovca otpadom, da odveze papire, časopise, krpe i staro željezo. Dr. Ironside se pretvarao da se ozbiljno pogađa da postigne dobru cijenu za otpad, ali trgovac je, naravno, pobijedio. Kad je odnosio zadnji tovar u kamion, dr. Ironside ga je ljubazno pozvao da se vrati i rekao: “Oh, zaboravio sam nešto! Ovo sam vam htio dati u ime Gospodina Isusa.” Nato mu je pružio pedeset centi.

Trgovac otpadom otišao je govoreći: “Nitko mi dosad ništa nije dao u Isusovo ime.”

“A plod je Duha... blagost.”

7. ožujka

“A plod je Duha... dobrotu.” (Galaćanima 5,22)

Dobrota je vršnoća karaktera. Netko ju je definirao kao “vrlinu spremnu u svakoj točki”, što jednostavno znači da je osoba koja ju posjeduje blaga, čestita i poštena u svakom području života.

Dobrota predstavlja suprotnost zloći. Zao čovjek može biti lukav, nemoralan, nevjeran, nepravedan, okrutan, sebičan, pun mržnje, lakom i/ili nesuzdržljiv. Dobar čovjek, premda nije savršen, primjer je istinitosti, pravednosti, čistoće i drugih jednako poželjnih osobina.

Apostol Pavao pravi razliku između pravedna i dobra čovjeka u Rimljanima 5,7. Pravedan čovjek je pošten, iskren i otvoren u svojem postupanju, ali on može biti ledeno distanciran od drugih. Dobar čovjek, s druge strane, je ljubazan i vrijedan ljubavi. Jedva da bi netko umro za pravedna, ali za dobra čovjeka bi netko mogao umrijeti.

Ipak moramo imati na umu da dobrota može biti nepokolebljiva. Ne bi bilo dobro zaboraviti grijeh ili ga previdjeti. Zato dobrota može ukoriti, ispravljati i disciplinirati. To vidimo kad je Gospodin Isus, koji je utjelovljena dobrota, očistio hram.

Jedinstvena osobina dobrote je da može nadvladati zlo. Pavao je pisao vjernima u Rimu: “Ne daj zlu da te svlada, nego pobjeđuj zlo dobrim” (Rimljanima 12,21). Kad dozvolimo da tuđa mržnja uništi naš stav i spremnost, znači da nas je nadvladalo zlo. Ali kad se dignemo iznad toga i pokažemo dobrohotnost, milosrđe i ljubav, nadvladali smo zlo dobrim.

Murdoch Campbell je ispričao o pobožnom propovjedniku kojemu je žena zagorčavala život. Jednog dana dok je čitao svoju Bibliju, zgrabila ju je iz njegove ruke i bacila u vatru! Podigao je pogled prema njenom licu i mirno rekao: “Ne sjećam se da sam ikad sjedio kraj toplijeg ognja.” Njegova dobrota nadvladala je njeno zlo. Postala je divna, ljupka žena. Kako Campbell komentira: “Njegova Jezabela pretvorila se u Lidiju. Njegov trn postao je ljljan.” Dobrota je pobijedila!

8. ožujka

“A plod je Duha... vjera.” (Galaćanima 5,22)

Plod Duha se općenito shvaća kao vjernost. To nije vjera koja spašava ili pouzdanje koje razvijamo u hodu s Bogom dan za danom (premda i to može uključivati). Prije je to odanost i pouzdanost u našem postupanju prema Gospodinu i jedan prema drugom. Netko je to definirao kao “biti dosljedan sebi, svojoj prirodi, svakom iskazanom povjerenju”.

Kad kažemo da je čovjekova riječ njegovo jamstvo, pritom mislimo da u poslovanju s njime nije potreban pisani ugovor. Ako je pristao nešto učiniti, možemo se osloniti na njega da će to i učiniti.

Vjeran čovjek dolazi na ugovorene sastanke na vrijeme, plaća svoje račune pravovremeno, redovito prisustvuje sastancima mjesne crkve, obavlja povjerenjene zadatke bez stalnog podsjećanja. Postojano je vjeran svojim bračnim zavjetima i pouzdan u vršenju obiteljskih dužnosti. Savjestan je u odvajanju novca za djelo Gospodnje i brižljiv u upravljanju novcem i talentima. Vjernost podrazumijeva biti vjeran svojoj riječi, čak i onda kad osobno treba platiti visoku cijenu. Vjeran čovjek “se zaklinje na vlastitu štetu i riječ svoju ne mijenja” (Psalam 15,4c). Drugim riječima, on ne otkazuje dogovorenu večeru kad dobije drugi poziv koji obećava bolji jelovnik ili ugodnije društvo. On ne otkazuje radni zadatak da bi otišao na rekreativno putovanje (osim ako se prije ne pobrine za odgovarajuću zamjenu). Svoju kuću prodaje po dogovorenoj cijeni, čak ako mu netko kasnije ponudi znatno viši iznos.

Vrhunac vjernosti je spremnost radije izabrati smrt, nego se odreći lojalnosti Kristu. Kad je kralj zatražio od vjernog kršćanina da opozove svoje priznanje vjere u Krista, on je odgovorio: “U srcu sam pomislio, ustima izgovorio, rukom potpisao i ako zatreba po milosti Božjoj krvlju ću zapečatiti.” Kada je Polikarpu ponuđen život ako se odrekne Gospodina, radije je izabrao smrt na lomači rekavši: “Služio sam Gospodinu osamdeset šest godina. Nikad mi nije učinio ništa nažao i ne mogu se sada odreći svog Gospodina i Učitelja.”

Mučenici su bili vjerni do smrti i primit će vijenac života (Otkrivenje 2,10).

9. ožujka

“A plod je Duha... krotkost.” (Galaćanima 5,23)

Kad govorimo o krotkosti, skloni smo pomisliti na Caspara Milquetoasta, lik iz stripova, koji je bio utjelovljenje plahosti i slabašnosti. Ali ovaj plod Duha je nešto sasvim drugo. On dolazi od nadnaravne snage, a ne od slabosti.

U prvom redu odnosi se na vjernikovu dragovoljnu podložnost prema Božjem postupanju u njegovu životu. Krotak čovjek prigiba se pred voljom Božjom bez pobune, bez propitivanja ili prigovaranja. On drži da je “Bog premudar da griješi i prepun ljubavi da bi bio bezobziran”. Shvaćajući da ne postoji sreća ili slučaj, on vjeruje da Bog čini da sve proizlazi na dobro u njegovu životu.

Krotkost također uključuje vjernikov odnos s drugima. Tu se on pokazuje kao samozatajan, a ne nametljiv, ponizan, a ne uznosit. Krotak čovjek zna što znači biti slomljen. Kad kaže ili učini nešto krivo, on ponos nadvlada riječima: “Žao mi je. Molim te, oprosti.” Radije bi ostao bez lica nego bez samopoštovanja. Kada trpi zato što je ispravno postupio, strpljivo to podnosi bez ikakve pomisli da uzvrat. Kad ga lažno optužuju, suspregnut će se od toga da se brani. Kao što je Trench rekao: “Krotak čovjek prihvaća povrede i poruge od drugih kao da ih je Bog dopustio za njegovo discipliniranje i pročišćenje.”

Netko je opisao krotka čovjeka kao “onoga koji Božju volju prihvaća bez zlovolje, koji si može dozvoliti da bude ljubazan i blag zbog unutrašnje snage i koji je pod savršenom Božjom kontrolom”. Kad je jedan član crkve rekao dr. Alexanderu Whyteu da je jedan njegov kolega propovjednik žigosan kao nevjernik, dr. Whyte je usplamtio ljutnjom. Kad je taj član crkve dodao da je kudilac rekao da niti sâm dr. Whyte nije istinski vjernik, on je odgovorio: “Molim vas, izađite iz ureda da mogu biti sam i ispitati svoje srce pred Gospodinom.” To je krotkost.

Svi smo pozvani nositi jaram onoga koji je “krotka i ponizna srca”. Kad to činimo, nalazimo mir svojim dušama i na kraju ćemo naslijediti zemlju.

10. ožujka

“A plod je Duha... uzdržljivost.” (Galaćanima 5,23)

Ovaj zadnji plod Duha najčešće se tumači kao samokontrola. Uzdržljivost se posebno povezuje sa suzdržavanjem od upotrebe opojnih pića. Samokontrola implicira pomisao na umjerenost ili apstinenciju na svakom području života.

Snagom Duha Svetoga vjernik može imati samokontrolu nad svojim mislima, apetitom za hranom ili pićem, govorom, spolnim životom, nad temperamentom i nad svakom drugom snagom koju mu je Bog dao. On ne mora robovati nijednoj strast ili želji.

Pavao je podsjetio Korinćane da sportaš živi samokontrolu u svim stvarima (1. Korinćanima 9,25). On sâm bio je odlučan da neće ničemu robovati (1. Korinćanima 6,12) i morio je svoje tijelo i podjarmljivao ga, da nakon što je drugima propovijedao, sâm ne bude odbačen (vidi 1. Korinćanima 9,27).

Disciplinirani kršćanin izbjegava prejedanje. Ako kava, čaj ili stimulativni napici imaju moć nad njime, on će odbaciti tu naviku. On odbija da duhan u bilo kojem obliku vlada njime. Pažljivo izbjegava sredstva za umirenje, tablete za spavanje i druge medikamente, osim ako ih liječnik ne prepíše. On vodi računa o vremenu određenom za spavanje. Ako ga muči problem požude, naučit će kako protjerati nečiste misli, kako se koncentrirati na čist misaoni život i kako se zaokupiti konstruktivnim aktivnostima. Za njega je svaka ovisnost ili ukorijenjeni grijeh Golijat kojega treba pobijediti.

Često čujemo kršćane kako se žale da ne mogu suzbiti neku naviku. Takav defetizam garancija je neuspjeha. Znači da Duh Sveti nije sposoban dati potrebnu pobjedu. Činjenica je da su neobraćeni ljudi, koji nemaju Duha, često u stanju odreći se pušenja, pijenja, kockanja ili psovanja. Koliko bi to za kršćane trebalo biti lakše učiniti po Duhu koji пребива u njima!

Samokontrola je nadnaravna, kao i ostalih osam plodova Duha. Ona omogućuje vjernicima da nad sobom razviju disciplinu na način kako drugi to ne mogu.

11. ožujka

“Nagodi se brzo s protivnikom svojim dok si još s njim na putu, da te protivnik ne preda sucu, a sudac te preda stražaru pa budeš bačen u tamnicu.” (Matej 5,25)

Prva lekcija iz ovog odlomka govori da kršćani ne bi trebali rješavati stvari kroz sudske sporove. Prirodna je reakcija požuriti na sud i tražiti naknadu za uvredu ili štetu. Ali vjernika vode viši principi od prirodnih reakcija. Božja volja često se protivi prirodnom porivu.

Današnji sudovi prenatrpani su žalbama zbog nezgoda, tužbama za nesavjesno postupanje, brakorazvodnim i ostavinskim parnicama. U mnogo slučajeva ljudi trče odvjetniku u nadi da će se brzo obogatiti. Ali kršćanin mora rješavati stvari snagom ljubavi, a ne pravnim postupcima. Kao što je netko rekao: “Ako se baviš sudskim postupcima, sudski postupci će se baviti tobom dok ne platiš zadnji novčić.”

Jedini koji u tome sigurno pobjeđuje je odvjetnik. Njegova naknada je osigurana. Na jednoj karikaturi je to lijepo prikazano. Tužitelj vuče kravu za glavu, okrivljenik za rep, a odvjetnik je muze.

U 1.Korinćanima 6 kršćanima se izričito zabranjuje da idu na sud protiv drugih kršćana. Svoj spor bi u prvom redu trebali iznijeti pred nekog mudrog čovjeka u crkvi. Ali i povrh toga, trebali bi biti spremni pretrpjeti štetu i prevaru radije nego se pozivati na zakon pred sucima ovosvjetskog sustava. To bi usput isključilo sve slučajeve razvoda braka među vjerujućima.

A što kad su u slučaj uključeni vjernik i nevjernik? Zar se kršćanin ne smije zauzeti za svoje pravo? Odgovor glasi da je puno bolje odreći se svoga prava kako bi pokazao da Krist čini promjenu u životu osobe. Božanski život nije potreban za podizanje tužbe protiv nekoga tko mu je učinio krivo. Ali je božanski život potreban da svoju stvar preda Bogu i iskoristi slučaj kao priliku da posvjedoči o Kristovoj moći koja spašava i preobražava. Koliko god je moguće, kršćanin bi trebao živjeti u miru sa svim ljudima (Rimljanima 12,18).

“Neki čovjek počeo je postavljati ogradu između sebe i susjeda. Susjed je došao i rekao: ‘Kad si kupio ovu zemlju, kupio si s njom i sudski spor. Ta ograda će metar i pol ući u moju zemlju.’ Čovjek je odgovorio: ‘Znao sam da ću uvijek imati dobrog susjeda kraj sebe. Evo što predlažem. Postavi ogradu gdje misliš da bi trebala proći, pošalji mi račun i ja ću ga platiti.’ Ograda nikad nije postavljena. Nije bilo potrebe!” (E. Stanley Jones).

12. ožujka

“Zaista, kažem vam, što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste.” (Matej 25,40)

Ovdje istovremeno imamo korisno ohrabrenje i upozorenje da zastanemo. Sve što činimo Kristovoj braći, računa se kao da smo učinili njemu.

Svaki dan možemo Gospodinu Isusu pokazati ljubav na način da je pokazujemo bratu ili sestri. Kad Božjem narodu iskazujemo gostoprimstvo, to je kao da njega primamo u svoj dom. Ako njima dajemo glavnu spavaću sobu, to je kao da smo je dali njemu.

Gotovo svatko bi za Spasitelja brzo učinio sve što je moguće kad bi se on pojavio kao Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. Ali on na naša vrata obično dolazi prerušen u skromnu pojavu i to je ono što nas stavlja na kušnju. Način kako se odnosimo prema najmanjemu od njegove braće je način kako se odnosimo prema njemu.

Jedan pobožni stari propovjednik posjetio je jednu zajednicu u nadi da će s njima moći podijeliti Riječ. Nije ga odlikovala osobna karizma i dinamični stil propovijedanja. Ali bio je sluga Božji i imao je poruku od Gospodina. Starješine su mu rekly da ne mogu tražiti da ostane na sastancima i predložili su mu da pođe u crnački geto. On je to učinio i braća su ga tamo toplo primila. Tijekom tjedna u kojem su se održavali sastanci, doživio je srčani udar i umro. Kao da je Gospodin braći u otmjenoj zajednici poručio: “Vi ga možda niste htjeli, ali ja jesam. Odbijajući njega, odbili ste mene.”

U svojoj pjesmi “Kako je došao veliki gost”, Edwin Markham govori o starom postolaru koji je činio velike pripreme za Gospodinov posjet o kojem je sanjao. Gospodin nikad nije došao. Ali kad se pojavio prosjak, postolar mu je dao cipele. Kad je došla starica, postolar joj je pomogao nositi njen teret i dao joj jesti. Kad je došlo izgubljeno dijete, postolar ga je vratio majci.

*A zatim je u tišini čuo nježan glas:
Digni svoje srce jer ti riječju nudim spas.
Tripot dođoh na tvoj prijateljski prag,
Tripot ti pokazah koliko si mi drag.
Bio sam prosjak izranjavanih nogu,
Bio sam žena što dao si joj snagu,
Bio sam dijete na ulici bez doma.*

13. ožujka

“Pazite što slušate.” (Marko 4,24)

Gospodin Isus nas upozorava da pazimo što slušamo. Odgovorni smo da kontroliramo što ulazi na naše uši i podjednako smo odgovorni da ono što čujemo ispravno primijenimo.

Ne smijemo slušati ono što je očito lažno. Kultovi bljuju svoju propagandu u količinama bez presedana. Oni uvijek traže nekoga tko je voljan slušati. Ivan kaže da takve ne smijemo primati u svoje domove niti ih pozdravljati. Oni su protiv Krista.

Ne smijemo slušati ono što je prijeverno i što razara. Mladi ljudi u koledžima, na sveučilištima i u vjerskim školama često su dnevno izloženi barážnoj vatri sumnji i odbijanja s obzirom na riječ Božju. Slušaju obrazloženja kojima se poriču čudesa, o Gospodinu Isusu im se govori s mješavinom pokude i podsmjeha, a jasno značenje Pisma se razvodnjuje. Nemoguće je biti izložen razarajućem učenju a da ono ne djeluje negativno na slušatelja. Čak ako vjera učenika nije uništena, njegov je um okaljan. “Može li čovjek nositi oganj u svojim njedrima a da mu odjeća ne izgori? Može li čovjek hoditi po užarenom ugljeglju a da si noge ne opeče?” (Izreke 6,27-28). Očito je odgovor: “Ne.”

Ne smijemo slušati ono što je nečisto ili sugestivno. Najgori oblik zagađenja u današnjem društvu je zagađenje uma. Jedna riječ kojom se opisuje većina novina, časopisa, knjiga, radio i TV programa, filmova i ljudskih razgovora je nečistoća. Ako je stalno izložen tome, kršćanin je u opasnosti da izgubi svijest o tome koliko je grijeh prekomjerno grešan. I to nije jedina opasnost! Kad naš um otvaramo za pokvarene i sugestivne priče, one nam se vraćaju i salijeću nas u našim najsvetijim trenucima.

Ne smijemo ispunjavati svoje misli bezvrijednim stvarima i tričarijama. Za prekratak život imamo prevažan zadatak. “U svijetu kakav je naš sve mora biti ozbiljno.”

Izričito moramo paziti da čujemo Božju riječ. Što više natopimo naš um Božjom riječi i poslušamo njene svete propise, to ćemo više misliti Božje misli nakon njega, to ćemo se više preobražavati u Kristovu sliku i više ćemo biti odvojeni od moralnog zagađenja u našoj okolini.

14. ožujka

“Pazite dakle kako slušate.” (Luka 8,18)

U kršćanskom životu nije pitanje samo što slušamo, već i kako slušamo.

Moguće je slušati Božju riječ sa stavom ravnodušnosti. Možemo čitati Bibliju kao bilo koju knjigu, naoko nezainteresirani da nam svemogući Bog u njoj govori.

Možemo slušati sa stavom kritičnosti. U tom slučaju stavljamo ljudski intelekt iznad Pisma. Zasjele smo prosuđivati Bibliju, umjesto da dozvolimo da Biblija prosuđuje nas.

Možemo slušati sa stavom buntovnosti. Kad dolazimo do onih dijelova koji obrađuju stroge zahtjeve učenja ili podložnost žene i nošenje vela, postajemo bijesni i posvema odbijamo poslušati.

Možemo biti zaboravni slušatelji, kao čovjek iz Jakovljeve poslanice “koji svoje rođeno lice promatra u zrcalu; jer promotri se i ode, i odmah zaboravi kakav bijaše” (1,23-24).

Najuobičajenija su grupa možda neosjetljivi slušatelji. Oni su već toliko puta čuli riječ da su postali neosjetljivi. Propovijed slušaju mehanički. Za njih je ona dosadna rutina. Njihove su uši izmorene. Svojim stavom poručuju: “Što mi možeš reći a da već nisam čuo?”

Što više slušamo riječ Božju, a ne pokoravamo se onome što čujemo, to više postajemo osuđeni na zaglušenost. Ako odbijamo slušati, gubimo sposobnost čuti.

Najbolje je slušati sa strahopoštovanjem, poslušno i ozbiljno. Bibliji moramo pristupiti s odlučnošću da učinimo ono što kaže pa makar nitko drugi to ne činio. Mudar je onaj čovjek koji ne samo sluša, nego tako i čini. Bog traži ljude koji od njegove riječi dršću (Izaija 66,2).

Pavao je pohvalio Solunjane što su, kad su primili riječ Božju, “primili ne riječ ljudsku, nego kao što uistinu jest – riječ Božju...” (1. Solunjanima 2,13). Na isti način i mi moramo paziti kako slušamo.

15. ožujka

“Jer tko god hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko god izgubi život svoj mene radi, taj će ga spasiti.” (Luka 9,24)

U osnovi postoje dva stava koja mi vjernici možemo zauzeti naspram svog života. Možemo ga pokušati spasiti ili ga namjerno možemo izgubiti poradi Krista.

Prirodni je poriv da ga pokušamo spasiti. Možemo živjeti egocentričnim životom, pokušavajući se zaštititi od napora i nepravilnosti. Možemo pažljivo isplanirati kako da ublažimo sve šokove, da se zaštitimo od gubitaka, da izbjegnemo svaki oblik neugodnosti. Naša kuća postaje kao privatni posjed obilježen znakovima “Zabranjen pristup”. Ona je samo za obitelj – s minimalnom dozom gostoljubivosti za ostale. Odluke donosimo na temelju toga kako će se sve skupa odraziti na nas. Ako to znači da će naši planovi biti poremećeni, ako podrazumijeva mnogo rada ili odliva novca zbog pomoći drugome, palac okrećemo dolje. Skloni smo posvetiti pretjeranu pažnju našem osobnom zdravlju, odbijajući svaku službu koja bi zahtijevala gubitak noćnog sna, doticaj s bolešću ili smrću te nosila sa sobom neku fizičku opasnost. Isto tako dajemo veći prioritet osobnom izgledu nego potrebama onih oko nas. Ukratko brinemo za tijelo koje će za nekoliko kratkih godina postati hrana crvima ako Gospodin prije ne dođe.

Pokušavajući spasiti svoj život, gubimo ga. Trpimo sve nevolje sebične egzistencije, a propuštamo sve blagoslove života usmjerenog na druge.

Alternativa je izgubiti svoj život radi Krista. To je život služenja i požrtvornosti. Iako ne zagovaramo izlaganje nepotrebnim opasnostima ili tražimo mučeništvo, ne odbijamo dužnost uz izgovor da pod svaku cijenu moramo živjeti. Postoji osjećaj da “bacamo dušu i tijelo na tlo da ih Bog zakopa”. Držimo našom najvećom radošću trošiti i biti potrošeni za njega. Naš je dom otvoren, naš imetak potrošiv, naše vrijeme na raspolaganju onima u potrebi.

Izlijevajući tako svoje živote za Krista i druge, nalazimo život koji je uistinu pravi. Izgubivši svoje živote, zapravo smo ih spasili.

16. ožujka

“Ta kažem vam: svakomu koji ima, dat će se, a od onoga koji nema, i što ima, oduzet će se od njega.” (Luka 19,26)

Riječ “ima” na početku ovog retka znači više od samog posjedovanja. Ona podrazumijeva i ideju o slušanju onoga čemu smo poučeni i korištenju onoga što nam je dano. Drugim riječima, ne radi se samo o onome što imamo, već prije o tome što činimo s onim što imamo.

Ovo je za nas važno načelo u proučavanju Biblije. Kad slijedimo svjetlo koje primamo, Bog nam daje više svjetla. Čovjek koji najbolje napreduje u kršćanskom životu je onaj koji je odlučan činiti ono što Biblija kaže, čak ako nikoga oko sebe ne vidi da tako čini. Drugim riječima, ne radi se o nečijem kvocijentu inteligencije. Ono što stvarno vrijedi je njegov kvocijent poslušnosti. Pismo najspremnije otkriva svoje blago onom srcu koje je poslušno. Hošea je dobro rekao: “I budemo li težili da spoznamo Gospoda, spoznat ćemo” (6,3). Što više izvršavamo ono čemu smo bili poučeni, to će nam Gospodin više objaviti. Informacija koja se primjenjuje uzrokuje umnažanje. Informacija bez primjene dovodi do stagnacije.

Ovaj je princip također primjenjiv na upotrebu darova i talenata. Čovjek čija je mina narasla na deset mina dobio je upravu nad deset gradova, a čovjek čija je mina zaradila drugih pet mina dobio je upravu nad pet gradova (Matej 25,16-19).

To pokazuje da se dobro vršenje naših odgovornosti nagrađuje još većim povlasticama i odgovornostima. Čovjek koji sa svojom minom ništa nije učinio, izgubio ju je. Tako oni koji odbijaju upotrijebiti za Gospodina ono što imaju, na kraju izgube sposobnost da to upotrijebe. “Ako ne koristiš, gubiš.”

Poznato nam je da svaki dio tijela koji ne koristimo, na kraju atrofira ili oslabi. Normalni razvoj održava se konstantnom upotrebom. Tako je i u duhovnom životu. Ako zakopamo naš dar, bilo iz plahosti ili lijenosti, brzo ćemo otkriti da nas je Bog stavio na policu i koristi druge umjesto nas.

Stoga je od iznimne važnosti da se podložimo odredbama Pisma, tražimo obećanja i koristimo svaku sposobnost koju nam je Bog dao.

17. ožujka

“Ne budite kao konj, kao mazga...” (Psalam 32,9)

Čini mi se da konj i mazga ocrtavaju dva pogrešna stava koja bismo mogli zauzeti kad tražimo Gospodnje vodstvo. Konj hoće ići naprijed, mazga hoće zaostajati. Konj je nestrpljiv, vatren i žestok. Mazga je, s druge strane, tvrdoglava, nepopustljiva i lijena. Psalmist kaže da nijedna od ovih životinja nema razbora. Obje treba krotiti žvalama i uzdama, inače ne dolaze k svome gospodaru.

Božja je želja da budemo osjetljivi na njegovo vodstvo, ne da se zalijećemo naprijed u našoj vlastitoj mudrosti i ne da oklijevamo kad on pokaže svoju volju.

Evo nekoliko praktičnih savjeta koji bi u tom smislu mogli biti od pomoći.

Zamoli Gospodina da potvrdi svoje vodstvo kroz usta dvojice ili trojice svjedoka. On je rekao: “... tako da svaka izjava počiva na iskazu dvojice ili trojice svjedoka” (Matej 18,16b). Ovi svjedoci mogu biti redak iz Pisma, savjet drugih kršćana i čudesno poklapanje okolnosti. Ako naznake njegove volje dobiješ iz dva ili tri različita izvora, nećeš imati nikakvih sumnji ili bojazni.

Ako tražiš Božje vodstvo i ne nalaziš ga, tada je Božje vodstvo za tebe da ostaneš tamo gdje jesi. Još uvijek vrijedi da “neznanje o odlasku je znanje o ostanku”.

Čekaj dok vodstvo postane tako jasno da bi odbijanje značilo sigurnu neposlušnost. Izraelcima je bilo zabranjeno pokrenuti se dok se ne bi pokrenuo stup od oblaka i vatre. Nikakvo racionaliziranje s njihove strane ne bi moglo opravdati samovoljni postupak. Njihova je odgovornost bila da krenu kad se pokrene oblak – ne prije niti kasnije.

I konačno, neka mir Kristov donese presudu u vašim srcima. Ovo je slobodan prijevod Kološanima 3,15. Znači da kada Bog uistinu vodi, on tako utječe na naš intelekt i osjeća da imamo mir u vezi pravog puta, a nemamo mira u vezi ni sa jednim drugim.

Ako smo željni znati Božju volju i brzi poslušati, neće nam biti potrebne ni žvale ni uzde Božje discipline.

18. ožujka

“Ne gledajte samo svaki na svoje nego neka svatko gleda i na ono što je drugih.” (Filipljanima 2,4)

Gljučna riječ u Filipljanima 2 je “drugi”. Gospodin Isus živio je za druge. Pavao je živio za druge. Timotej je živio za druge. Isto tako Epafrodit. I mi bismo trebali živjeti za druge.

Rečeno nam je da tako činimo ne samo zato jer je to ispravno, nego i zato jer je to za naše dobro. Ako ponekad toliko košta živjeti za druge, još više košta ne živjeti.

Naše je društvo puno ljudi koji žive samo za svoj osobni interes. Radije nego da se angažiraju u službi drugima, oni doma sjede i bave se turobnim mislima. Razmišljaju o svakoj manjoj boli ili neugodi i ubrzo postaju potvrđeni hipohondri. U svojoj osamljenosti se žale da se nitko za njih ne zanima i ubrzo utonu u samosažaljenje. Što više vremena imaju razmišljati o sebi, to više postaju depresivni. Život postane jedan veliki introspektivni horor tame. Ubrzo odu liječniku i gutaju enormne količine tableta – onih koje nikada ne mogu izliječiti sebičnost. Onda rezerviraju mjesto na kauču kod psihijatra da nekako nađu rasterećenje od životne dosade i umora.

Najbolja terapija za ovakve ljude je život službe za druge. Postoje bolesnici koje treba posjetiti. Postoje stariji ljudi kojima treba prijatelj. Postoje bolnice koje traže pomoć volontera. Postoje ljudi koji bi se razveselili pismu ili poruci. Postoje misionari koji se vesele vijestima od kuće (a možda bi im dobro došlo i malo novca da im uljepša dan). Postoje duše koje treba spasiti i kršćani koje treba poučiti. Ukratko, nitko nema ispriku reći da mu je dosadno. Ima dovoljno posla da se jedan cijeli život ispuni produktivnom aktivnošću. Dok živimo za druge, proširujemo krug svojih prijatelja, činimo svoj život interesantnijim te nalazimo ispunjenje i zadovoljstvo. P. M. Derham rekao je: “Srce koje je puno suosjećanja za druge manje je vjerojatno da će se utopiti u svojim vlastitim bolima i otrovati svojim vlastitim samosažaljenjem.”

*Za druge, Bože, za druge,
Neka me takav bije glas;
Pomogni da živim za druge,
Da budem kao moj Spas.*

19. ožujka

“Proklinjite Meroz’, reče anđeo Gospodnji, ‘žestoko proklinjite stanovnike njegove što nisu Gospodu u pomoć pritekli, u pomoć Gospodu protiv junaka.” (Suci 5,23)

Deborina pjesma govori o kletvi nad Merozom jer je ostao po strani dok je izraelska vojska bila zauzeta borbom protiv Kanaanaca. I Rubenovci su naišli na blagu porugu. Imali su dobre namjere, ali nisu napustili svoje ovce. Gilead, Ašer i Dan spomenuti su bez pohvale zbog svog nedjelovanja.

Dante je rekao: “Najtoplija mjesta u paklu rezervirana su za one koji su ostali neutralni u vrijeme velike moralne krize.”

Isti se osjećaji provlače Knjigom izreka gdje čitamo: “Izbavi one koji tonu u smrt i zadrži one koji idu na stratište. Ako kažeš: ‘Gle, nismo ni znali za to’, zar onaj koji ispituje srca ne razumije? I onaj koji čuva dušu tvoju, zar ne zna? Ta neće li uzvratiti čovjeku po djelima njegovim?” (Izreke 24,11-12). Kidner komentira: “Najamnik je, a ne pravi pastir, onaj koji će se pozivati na loše uvjete (10), beznadne zadatke (10) i oprostivo neznanje (12); ljubav se ne predaje tako lako, kao ni Bog ljubavi.”

Što bismo učinili kad bi veliki val antisemitizma zapljusnuo našu zemlju, kad bi židovski narod zbijen odvodili u koncentracijske logore, u plinske komore, u peći? Bismo li riskirali vlastite živote da im osiguramo utočište?

Ili kad bi neka naša kršćanska braća bila progonjena i kad bi pružiti im sklonište značilo za nas smrtnu kaznu, bismo li ih prihvatili u naše domove? Što bismo učinili?

Možemo uzeti manje herojski, ali suvremeniji slučaj. Pretpostavimo da si direktor jedne kršćanske organizacije u kojoj su se protiv odanog zaposlenika iznijele lažne optužbe s namjerom da ga se riješe, a sve zato da se udovolji zlovolji jednog drugog direktora koji je dobrostojeći i utjecajan. Kod završnog glasovanja, hoćeš li prekrížiti ruke i šutjeti?

Pretpostavimo da smo bili u Sanhedrinu kad se sudilo Isusu ili kod križa kad je bio razapet. Bismo li ostali neutralni ili bismo se identificirali s njime?

“Tišina nije uvijek zlatna; ponekad je samo obična žuta.”

20. ožujka

“Oče, sagriješih...” (Luka 15,21)

Tek kad se izgubljeni sin vratio raskajan, otac mu je potrčao u susret, pao oko vrata i izljubio ga. Ne bi bilo pravedno oprostiti dok prvo nema pokajanja. Princip koji nalazimo u Pismu, glasi: “Ako se pokaje, oprost mu” (Luka 17,3).

Nije zabilježeno da je otac poslao pomoć svom izgubljenom sinu dok je boravio u dalekoj zemlji. To učiniti, zapravo bi značilo zapriječiti Božje djelovanje u životu buntovnika. Cilj Gospodnji bio je dovesti do dna onoga koji je bio tvrdoglav. Znao je da sin mora doći do kraja svojih granica i da nikad neće dignuti pogled sve dok najprije ne udari o dno. Što se prije lualica pretvori u praznu ljušturu, to će prije biti spreman slomiti se. Stoga ga je otac morao prepustiti Gospodinu i čekati na krizu krajnjeg stupnja.

To je jedna od najtežih stvari za roditelje – posebno za majke. Prirodna reakcija je izbaviti buntovnog sina ili kćer iz svake nevolje koju Bog šalje. Ali sve što takvi roditelji uspiju učiniti je da osujete Gospodina u njegovim namjerama i produže agoniju za svoje voljene.

Spurgeon je jednom rekao: “Najiskrenija ljubav prema onima koji su zalutali nije u tome da se bratimimo s njima u njihovom grijehu, nego da u svemu budemo vjerni Isusu.” Ljubav ne znači gledati osobi kroz prste u njejoj grešnosti. Ljubav osobu predaje Gospodinu i moli: “Gospodine, obnovi ga, ma koliko koštalo.”

Jedna od najvećih grešaka koju je David učinio bila je ta što je vratio Abšaloma a da se ovaj nije pokajao. Ubrzo je Abšalom počeo osvajati srca ljudi i smišljati pobunu protiv svoga oca. Na kraju je otjerao svog oca iz Jeruzalema i pomazao se za kralja umjesto njega. Čak i onda kad je sa svojom vojskom krenuo uništiti Davida, ovaj je davao upute svojim ljudima da poštede Abšaloma u slučaju izravnog sukoba. Ali Joab je mislio drugačije i ubio je Abšaloma.

Roditelji koji su spremni podnositi bol dok gledaju kako Bog njihovog sina ili kćer svodi na život u svinjcu, često mogu biti pošteđeni većih žalosti.

21. ožujka

***“Jer će te i srdžba čovjekova hvaliti, ostatkom srdžbe ti ćeš se opasati.”
(Psalam 76,10)***

Jedno od fascinantičnih obilježja ljudske povijesti je način na koji Bog postiže da ga čovjekova srdžba hvali. Još od pada u grijeh, čovjek je dizao šaku protiv Boga, protiv njegova naroda i protiv njegovog cilja. Umjesto da ovakvu srdžbu osudi na licu mjesta, Gospodin dozvoljava da se ona sama od sebe ostvari, upotrebljavajući je na hvalu svoje slave i blagoslov svojega naroda.

Grupa ljudi smislila je zlo protiv svojega brata prodavši ga skupini nomada koji su ga odveli u Egipat. Bog ga je podigao na položaj drugog čovjeka po moći i spasitelja svog naroda. Josip je kasnije podsjetio svoju braću: “Premda ste vi smislili zlo protiv mene, Bog je to smislio na dobro” (Postanak 50,20).

Hamanov bijes protiv Židova rezultirao je njegovom vlastitom propašću i uzvišenjem onih koje je on htio uništiti.

Tri mlada Hebreja bačena su u užarenu ognjenu peć koja je bila tako vruća da je spalila one koji su njih bacali. A Hebreji su se pojavili nespaljeni i bez smrada dima na sebi. Poganski kralj tada je odredio smrt za svakoga tko bi pogrdio Boga ovih Hebreja.

Daniel je bio bačen u lavovsku jamu zato jer se molio Bogu nebeskomu. Ali njegovo je čudesno izbjavljenje rezultiralo jednom drugom odredbom poganskog vladara kojom se zahtijevalo strahopoštovanje i trepet pred Bogom Danielovim.

U Novom zavjetu progonstvo crkve rezultiralo je bržim širenjem evanđelja. Stjepanovo mučeništvo nosi u sebi sjeme Pavlova obraćenja. Pavlovo utamničenje donijelo je četiri poslanice koje su postale sastavni dio Biblije.

Pepeo Jana Husa kasnije je bio bačen u rijeku i kud god je rijeka protjecala, ubrzo nakon toga slijedilo je i evanđelje.

Ljudi trgaju Bibliju i bacaju listove da ih odnese vjetar, ali netko podigne slučajnu stranicu, pročita i bude veličanstveno spašen. Ljudi se podsmjehuju učenju o drugom Kristovom dolasku i tako ispunjavaju proroštvo da će se u posljednja vremena pojaviti podrugljivci (2. Petrova 3,3).

Tako Bog čini da ga čovjekova srdžba hvali, a ono što ga ne hvali, on obuzdava.

22. ožujka

“... dobro si činio što ti je to bilo na srcu.” (1. Kraljevi 8,18)

Jedna od najvećih želja Davidova srca bila je izgraditi Hram za Jahvu u Jeruzalemu. Gospodin je Davidu uputio riječ da mu neće biti dozvoljeno graditi Hram jer je ratnik, ali je Gospodin pridodao ove značajne riječi: “... dobro si činio što ti je to bilo na srcu.” Iz ovoga se čini jasno da Bog želje računa kao djela onda kad mi nismo u stanju ostvariti ih za njega.

To ne vrijedi za ono kad ne uspijemo nešto izvršiti zbog našeg oklijevanja ili neaktivnosti. Ovdje želja nije dovoljna. Kao što je rečeno, ulice koje vode u pakao popločene su dobrim namjerama.

Ali ima mnogo situacija u kršćanskom životu kad želimo nešto učiniti na ugodnost Gospodinu, ali nas spriječe okolnosti izvan našeg dohvata. Mladi obraćenik, na primjer, želi se krstiti, ali mu nevjerni roditelji brane. U tom slučaju Bog njegovo nekrštenje računa kao krštenje sve dok ne napusti dom i može poslušati Gospodina a da ne bude nepokoran roditeljima.

Žena kršćanka želi prisustvovati svim sastancima mjesne kršćanske crkve, ali njezin muž pijanac inzistira da ostane kod kuće. Gospodin nagrađuje i njenu podložnost mužu i njenu želju da se susretne s drugima u njegovo ime.

Jedna je starija sestra plakala dok je gledala kako se poslužuje hrana na jednoj biblijskoj konferenciji. Mnogo je godina to s veseljem činila, ali sad to fizički više nije bila u stanju. Što se Gospodina tiče, ona od njega prima bogatu nagradu za svoje suze kao što drugi primaju za svoj trud.

Tko zna koliko ima onih koji su se dragovoljno ponudili za službu na misijskom polju, a ipak nikad nisu mogli otputovati dalje od svoga grada? Bog zna – a sve ove svete težnje biti će nagrađene pred Kristovim sudačkim prijestoljem.

Ovaj princip vrijedi i u stvarima davanja. Ima onih koji se već žrtvuju da bi investirali u djelo Gospodnje i željeli bi da mogu dati još više. U onaj dan ono što je kod Boga zabilježeno pokazat će da jesu dali više.

Bolesni, hendikepirani, oni koji su na tretmanima liječenja, starije osobe - nitko od njih nije isključen od najčasnijih položaja jer “u svom milosrđu Bog nas sudi, ne samo prema našim postignućima, nego i prema našim snovima”.

23. ožujka

“... jer neću Gospodu, Bogu svojemu, prinostiti paljenica od onoga što me ništa ne košta.” (2. Samuelova 24,24)

Kad je Davidu bilo rečeno da prinese žrtve paljenice tamo gdje je Gospodin zaustavio kugu, Arauna je smjesta kao dar ponudio mlatilice, goveda i drva za vatru. Ali David je inzistirao da sve te stvari kupi. Nije htio Gospodinu prinijeti žrtvu od onoga što ga ništa ne košta.

Poznato nam je da postati kršćaninom ništa ne košta. Ali trebali bismo također znati da život istinskog učenja prilično košta. “Religija koja ništa ne košta, ništa ne vrijedi.”

Suviše se često mjera naše predanosti određuje tako što uzimamo u obzir prikladnost, trošak i ugodnost. Da, ići ćemo na molitveni sastanak ako ne budemo suviše umorni ili ako nas ne bude boljela glava. Da, poučavat ćemo vjeronauk sve dok se to ne preklopi s vikendom u planinama.

Postanemo nervozni kad treba javno moliti, dati svjedočanstvo, propovjedati evanđelje – stoga ostajemo u tišini. Nemamo želju pomoći u skloništu za beskućnike zbog straha da ne dobijemo uši ili buhe. Isključujemo svaku pomisao na misijsku službu jer se užasavamo zmija ili paukova.

Naše davanje često puta nalikuje na napojnicu umjesto na žrtvu. Dajemo ono što nikad nećemo trebati – ne kao udovica koja je dala sve. Našu gostoljubivost određuje mjera troškova, neugodnosti i nereda u našim domovima, za razliku od jednog ribara ljudi koji je rekao da je svaki tepih u njegovoj kući bio zamrljan bljuvotinama pijanaca. Naša spremnost da stojimo na raspolaganju ljudima u potrebi prestaje u trenutku kad legnemo na svoj vodeni krevet – za razliku od onog starješine koji je u svako doba bio spreman ustati kako bi bio od duhovne ili materijalne pomoći.

Vrlo često kad Kristov poziv dopre do nas, skloni smo se upitati: “Čega tu ima za mene?” ili: “Hoće li se isplatiti?” Pravo pitanje bilo bi: “Je li to žrtva koja stvarno košta?” Dobro je ovo rečeno: “Bolje da u duhovnom životu stvari koštaju, nego da se isplate.”

Kad pomislimo koliku je cijenu naš Spasitelj platio za naše otkupljenje, čini se da mu slabo uzvraćamo kad zaziremo od cijene i žrtve koju treba podnijeti za njega.

24. ožujka

*“A svakomu pojedinom od nas dana je milost po mjeri dara Kristova.”
(Efežanima 4,7)*

Uvijek moramo imati na umu da kad god nam Gospodin kaže da nešto učinimo, daje nam i za to potrebnu snagu. Sve njegove zapovijedi uključuju i osposobljenost koju nam on daruje, čak i onda kad to ulazi u sferu nemogućega.

Jitro je rekao Mojsiju: “I ako tako učiniš i Bog ti tako zapovjedi, moći ćeš izdržati” (Izlazak 18,23). “Temeljna misao je da Bog preuzima punu odgovornost da omogući svome čovjeku da ispuni svaki zadatak kojeg mu je on namijenio” (J. O. Sanders).

U svojoj službi Gospodin Isus je susreo barem dva paralizirana čovjeka (Matej 9,6 i Ivan 5,9). U oba slučaja rekao im je da ustanu i uzmu svoju nosiljku. Kad su pokazali htijenje da poslušaju, snaga se izlila u njihove bespomoćne udove.

Petar je osjetio da ako ga Gospodin Isus zove k sebi po vodi, onda on može hodati po vodi. Čim je Isus rekao: “Dođi”, Petar je izišao iz lađe i hodao po vodi.

Malo je vjerojatno da bi čovjek osušene ruke mogao svoju ruku ispružiti, ali kad mu je Gospodin rekao da to učini, on je tako postupio i ruka je ozdravila.

Nemoguće je s nekoliko kruhova i riba nahraniti 5000 ljudi. Ali kad je Isus rekao učenicima: “Dajte im vi jesti”, nemogućnost je iščezla.

Lazar je ležao u grobu četiri dana kad je Isus povikao: “Lazare, izađi!” Zapovijed je bila popraćena potrebnom snagom. Lazar je izašao.

Ovu istinu trebamo primjenjivati. Kad nas Bog vodi, nikad ne smijemo izaći s prigovorom da nešto ne možemo. Ako nam on kaže da nešto učinimo, opskrbit će nas potrebnom snagom. Rečeno je dobro: “Volja Božja nikad te neće vodit tamo gdje te milost Božja ne bi mogla potkrijepiti.”

Podjednako je točno da kad Bog nešto naručuje, on plaća za ono što je naručio. Ako smo sigurni u njegovo vodstvo, ne moramo brinuti za novac. On će se pobrinuti.

Bog koji je razdvojio Crveno more i rijeku Jordan da bi njegov narod prešao na drugu stranu isti je i danas. Još uvijek uklanja nemogućnosti kad je njegov narod poslušan njegovoj volji. Još uvijek pribavlja svu potrebnu milost da izvršimo sve ono što on zapovijeda. On još uvijek izvodi u nama i htijenje i djelovanje kako je njemu ugodno.

25. ožujka

“U početku... Bog.” (Postanak 1,1)

Ako odvojimo prve tri riječi iz Postanka 1,1 od ostatka retka, dobit ćemo neku vrstu gesla za sve u životu. Ono glasi: “Prvo Bog.”

Naznake ovog gesla nalazimo već u prvoj zapovjedi: “Nemoj imati drugih bogova uz mene.” Nitko i ništa ne smije zauzimati mjesto pravog i živog Boga.

Ovo nalazimo i u priči o Iliji i udovici koja je imala još toliko brašna i ulja da umijesi zadnji hljeb kruha za sebe i svog sina (1. Kraljevi 17,12). Neočekivano Ilija je rekao: “Samo mi najprije od toga napravi malenu pogaču.” Premda bi to moglo zvučati sasvim sebično, ipak nije bilo tako. Ilija je bio Božji predstavnik. Ono što je rekao bilo je ovo: “Samo stavi Boga na prvo mjesto i tvoje životne potrebe bit će uvijek zadovoljene.”

Stoljećima kasnije Gospodin Isus je isto učio u propovjedi na gori. Tada je rekao: “Već tražite najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, a ovo će vam se sve nadodati” (Matej 6,33). Centralni prioritet u životu je kraljevstvo Božje i njegova pravednost.

Spasitelj opet potvrđuje svoj prethodni zahtjev u Luki 14,26: “Dolazi li tko k meni, a ne mrzi svoga oca i majku i ženu i djecu i braću i sestre, pa čak i svoj život, ne može biti moj učenik!” Krist mora zauzimati prvo mjesto.

Ali kako Boga staviti na prvo mjesto? Imamo obitelj za koju trebamo brinuti. U svijetu imamo posao na koji trebamo misliti. Mnoštvo obveza traži naše vrijeme i sredstva. Boga stavljamo na prvo mjesto tako što ga ljubimo ljubavlju u usporedbi s kojom sve druge ljubavi izgledaju kao mržnja. Tako što koristimo materijalna sredstva kao od njega povjereno nam dobro, držeći se samo onih stvari koje se mogu iskoristiti s obzirom na njegovo kraljevstvo. Dajući vrhunski prioritet stvarima koje su vječne, znajući da su čak i dobre stvari ponekad neprijatelji onih najboljih.

Čovjekov najbolji interes je u njegovom ispravnom odnosu s Bogom. Ispravan odnos postoji onda kad je Bog na prvom mjestu. Čak i onda kad čovjek stavi Boga na prvo mjesto, pojavit će se neki problemi, ali u životu će naći ispunjenje. Ali kad čovjek Boga stavi na drugo mjesto, neće imati ništa osim problema i jadnog života.

26. ožujka

“... što ti imaš s time? Ti me slijedi.” (Ivan 21,22)

Gospodin Isus je upravo Petru rekao da će doživjeti starost, a onda umrijeti mučeničkom smrću. Petar je odmah pogledao prema Ivanu i glasno upitao hoće li Ivan dobiti povlašteni tretman. Gospodin je odgovorio: “... što ti imaš s time? Ti me slijedi.”

Petrov stav podsjeća nas na riječi Daga Hammarskjolda: “Unatoč svemu tvoja je ogorčenost što drugi uživaju u onome što je tebi uskraćeno uvijek spremna buknuti. U najboljem slučaju može ležati uspavana par lijepih dana. Ali čak i na ovom neizrecivo niskom nivou, još je uvijek izraz stvarne gorčine smrti – činjenice da je drugima dano da nastave živjeti.”

Kad bismo riječi Gospodnje uzeli k srcu, one bi riješile mnoge probleme među kršćanskim narodom.

Tako je lako postati kivan kad vidimo kako drugima bolje ide nego nama. Gospodin im dozvoljava da imaju novi dom, novi auto, vikendicu na moru.

Drugi koje možda smatramo manje predanima uživaju u dobrom zdravlju dok se mi borimo s dvije ili tri kronične bolesti.

Ona obitelj ima krasnu djecu koja se ističu u sportu i studiranju. Naša djeca su obična, ništa specijalno.

Vidimo kako drugi vjernici čine stvari koje mi nemamo slobodu činiti. Čak i kad to nije nešto grešno, postajemo srditi zbog njihove slobode.

Žalosno je što postoji određena količina profesionalne ljubomore među kršćanskim radnicima. Jedan propovjednik je povrijeđen jer je onaj drugi popularniji, ima više prijatelja, više je prisutan u javnosti. Ili je jedan ljutit jer njegov kolega koristi metode koje on ne odobrava.

Kao odgovor na svaki ovakav neopravdani stav, Gospodin snažno prodire riječima: “Što ti imaš s time? Ti me slijedi.” Kako će Gospodin postupiti s drugim kršćanima, stvarno nije naša briga. Naša je odgovornost slijediti nje-ga po kojoj god stazi koju je za nas odredio.

27. ožujka

“Vjetar puše gdje hoće...” (Ivan 3,8)

Duh Gospodnji je suveren. Kreće se kako hoće. Pokušavamo ga uliti u neki naš osobiti kalup, ali naši se pokušaji uvijek jednako izjalove.

Duh Sveti nam je većinom predočen slikom nečeg fluidnog – vjetrom, vatom, uljem i vodom. Sve te tvari možemo pokušati držati u rukama, ali kao da nam kažu: “Ne ograđuj me.”

Sveti Duh neće nikada učiniti ono što je moralno pogrešno, ali u drugim sferama ima rezervirano pravo da djeluje na izniman i nekonvencionalan način. Na primjer, premda je točno da je Bog dao muškarcu položaj vodstva, ne možemo reći da Duh Sveti nije u stanju podignuti jednu Deboru da vodi njegov narod ako on to hoće.

U dane moralnog propadanja Duh odobrava postupanje koje bi inače bilo zabranjeno. Tako je Davidu i njegovim pratiocima bilo dozvoljeno jesti prinesene kruhove rezervirane samo za svećenike. A učenici su bili opravdani zbog trganja klasja u subotnji dan.

Ljudi kažu da postoji određeni, predvidivi obrazac evangeliziranja u Djelima apostolskim, ali jedini uzorak kojeg zamjećujem je suverenost Svetoga Duha.

Apostoli i ostali nisu slijedili nekakav školski priručnik, nego njegovo vodstvo koje je često bilo sasvim drukčije od onoga što bi zdrav razum diktirao.

Na primjer, vidimo kako Duh vodi Filipa da napusti uspješno probuđenje u Samariji radi svjedočenja jednom etiopskom eunuhu na cesti za Gazu.

U naše dane moramo se čuvati toga da diktiramo Duhu Svetom što on može i što ne može učiniti. Znamo da nikad neće učiniti nešto što je grešno. Ali u drugim sferama možemo računati da će učiniti izvanredne stvari. On nije ograničen na određeni niz metoda. Nije vezan našim tradicionalnim načinom obavljanja stvari. On ima način suprotstavljanja formalizmu, ritualima i mrtvilu tako što će pokrenuti stvari s obnavljajućom snagom. Stoga moramo biti otvoreni za ovo suvereno djelovanje Svetoga Duha, a ne sjediti po strani i kritizirati.

28. ožujka

*“Mržnja kojom ju je zamrzio bila je veća od ljubavi kojom ju je ljubio.”
(2. Samuelova 13,15)*

Amnon je izgarao od žudnje za svojom polusestrom Tamarom. Ona je bila lijepa i on je bio odlučan imati je. Bio je frustriran jer je znao da zakon Božji jasno zabranjuje ono što je htio učiniti. Toliko ga je razdirala želja za njom da se činilo da nikakav obzir nije važan. Pretvarao se da je bolestan, namamio u svoju sobu i silovao je. Bio je spreman žrtvovati sve za jedan trenutak strasti.

Onda se žudnja pretvorila u mržnju. Nakon što ju je sebično iskoristio, prezeo ju je i vjerojatno poželio da je nikad nije vidio. Naložio je da ju izbace i zaključaju za njom vrata.

Ova sličica iz povijesti ponavlja se svakog dana. U našem slobodnom društvu moralni standardi u velikoj su mjeri napušteni. Predbračni seks prihvaća se kao normalan. Parovi žive zajedno bez bračnih formalnosti. Prostitucija je u mnogim zemljama legalizirana. Homoseksualnost je postala prihvaćeni alternativni stil života.

Mladi i stari podjednako vide nekog tko im se sviđa i smatraju da je to dovoljno. Ne prepoznaju nikakav viši princip. Ne obvezuje ih nikakvo sustezanje. Odlučni su u tome da dobiju ono što žele. Odbacuju svaku pomisao na ispravno ili pogrešno i racionalno objašnjavaju da ne mogu živjeti normalnim životom ni na koji drugi način. Tako se odvaže na skok, kao što je Amnon učinio, i misle da su postigli ispunjenje.

Ali ono što je izgledalo tako divno u perspektivi, često izgleda vrlo strašno u retrospektivi. Krivica je neizbježna, bez obzira kako se vatreno odbacivala. Obostrani gubitak samopoštovanja vodi u silno negodovanje. Ono se opet često prelije u svađu, a potom u mržnju. Osoba koja se jednom činila tako potrebna, sada je definitivno odbojna. Otuda je kratak korak do fizičkog nasilja, sudskih sporova i čak ubojstava.

Žudnja postavlja loše temelje za gradnju trajnog odnosa. Ljudi ignoriraju Božji zakon o čistoći na svoju vlastitu štetu i propast. Samo milost Božja može pružiti oprostjenje, ozdravljenje i obnovu.

29. ožujka

“Nijedan koji vojuje ne zapleće se u poslove životne svakodnevnice, kako bi ugodio onomu koji ga je izabrao za vojnika.” (2. Timoteju 2,4)

Kršćanina je uvojačio Gospodin i on je u aktivnoj službi za njega. On se ne smije zapletati u poslove svakodnevnice. Ovdje je naglasak stavljen na riječ zaplesti se. Kršćanin se ne može potpuno odvojiti od svjetovnog posla. Mora raditi da priskrbi za životne potrebe svoje obitelji. Postoji i određena uključenost u svakodnevne interese što je neizbježno. U protivnom bi trebao napustiti svijet, kako nas Pavao podsjeća u 1. Korinćanima 5,10.

Ali ne smije dozvoliti da postane zapleten. Čvrsto mora držati svoje prioritete. Čak i stvari koje su u sebi dobre mogu ponekad postati neprijatelji onog najboljeg.

W. Kelly kaže da “zaplesti se u poslove života znači zapravo odreći se razdvojenosti od svijeta tako što se preuzima udio u vanjskim poslovima kao bona fide partner u njima”.

Postajem zapleten kad se uključim u svjetovnu politiku kao sredstvo rješavanja čovjekovih problema. To bi bilo kao da trošim svoje vrijeme na “razmještanje palubnih ležaljki na Titanicu”.

Ili postajem zapleten kad veći naglasak stavljam na društveni angažman, nego na evanđelje kao panaceju, tj. lijek za sve bolesti svijeta.

Postajem zapleten kad me posao tako obuzme da sav trud ulažem u stvaranje novca. Tako zarađujući za život, život zapravo gubim.

Postajem zapleten kad Božje kraljevstvo i njegova pravednost prestaju zauzimati prvo mjesto u mom životu.

Postajem zapleten kad me okupiraju stvari koje su beznačajne u odnosu na značaj mene kao djeteta vječnosti, kao što su nedostatak minerala u rajčicama, ljetne navike antilopa, sadržaj mikroba u pamučnoj majici, reakcija tamnjenja u čipsu ili postrotacijska gibanja golubljeg oka. Ove studije mogu biti u redu kao sredstvo zarade za život, ali nisu dostojne da budu životna strast.

30. ožujka

“Znamo pak da onima koji ljube Boga sve proizlazi na dobro, onima koji su po njegovoj odluci pozvani.” (Rimljanima 8,28)

Ovo je jedan od onih redaka koji nas najviše zbunjuju kad stvari idu loše. Dok vjetar lagano puše, nije nam problem reći: “Gospodine, vjerujem.” Ali kad se podignu životne oluje, kažemo: “Pomogni moju nevjeru.”

Ipak bi trebali znati da je redak istinit. Bog sve stvari izvodi na dobro. To znamo jer Biblija tako govori. Vjera to prisvaja, čak i onda kad to ne vidimo ili ne razumijemo.

Znamo da je to istina zbog Božjeg karaktera. Ako je on Bog neizmjerne ljubavi, neizmjerne mudrosti i neizmjerne snage, tada slijedi da on planira i radi za naše najveće dobro.

Znamo da je to istina zbog iskustva Božjeg naroda. U kalendaru Choice Gleanings ispričana je priča o jedinom preživjelom u brodolomu kojega je more izbacilo na nenastanjeni otok. Sagradio si je kolibu u koju je stavio sve što je uspio spasiti iz brodoloma. Molio se Bogu da ga spasi i svaki dan pažljivo promatrao obzor da dozove brod koji bi eventualno prolazio. Jednog je dana na njegov užas plamen zahvatio kolibu i ona je izgorjela u dimu. Ali ono što je izgledalo kao najgora stvar, bila je zapravo najbolja. “Vidjeli smo vaš dimni signal”, rekao je zapovjednik broda koji ga je došao spasiti. Zapamtimo da ako su naši životi u Božjim rukama, “sve proizlazi na dobro”.

Kao što je poznato, dođe vrijeme kad vjera posrće, kad se čini da je teret pretežak, a tama neizdrživa. U našoj nevolji pitamo se: “Kakvo dobro može nastati iz ovoga?” Odgovor postoji. Dobro koje Bog izvodi nalazimo u sljedećem retku (Rimljanima 8,29) – da budemo “suobličeni liku njegova Sina”. To je kao kad dljeto kipara odstranjuje komadiće mramora da se pojavi lik čovjeka. I onda dok udarci života mrve sve što je nevrijedno u nama, mijenjamo se i postajemo mu slični. Ako u životnim krizama ne nalaziš nikakva dobra, sjeti se ovoga: sličnosti s Kristom.

31. ožujka

***“Ne novoobraćenik, kako se ne bi uzoholio i pao pod osudu đavlovu.”
(1. Timoteju 3,6)***

U navođenju potrebnih preduvjeta za starješinu apostol Pavao upozorava da tu službu ne preuzme netko tko je mlad u vjeri. Nadgledništvo traži mudrost i zdravu prosudbu koja dolazi samo kroz duhovnu zrelost i iskustvo u pobožnosti. Ipak, koliko se puta prekršio ovaj princip! Uspješan mladi poslovni čovjek, političar ili profesionalac dođe u zajedništvo mjesne crkve. Čini nam se da će, ako ga odmah ne uključimo, otići negdje drugdje pa ga tako katapultiramo na vodeće mjesto. Bilo bi bolje da slijedimo Pavlovo mišljenje za đakone: “...neka se najprije iskušavaju.”

Upadljivije kršenje ovog duhovnog principa vidljivo je u načinu kako se novoobraćene zvijezde publiciraju i idealiziraju na kršćanskom nebu. Možda se radi o nekom popularnom nogometašu koji je tek došao do spasonosne vjere u Krista. I tad ga se dočepa neki vjerski promotor i paradira njime uzduž i poprijeko. Čim se čuje za novo rođenje neke holivudske glumice, ona postaje glavna vijest u medijima. Traži se njeno mišljenje o svemu, od pitanja smrtne kazne do predbračnog seksa, kao da je obraćenjem momentalno dobila mudrost da na sve zna odgovor. A onda je neki bivši kriminalac upoznao Gospodina. Postoji opravdan strah za njega da ga iskoriste pohlepni agenti željni lake zarade.

Dr. Paul Van Gorder kaže: “Nikad nisam bio pristalica toga da se grešnika diže s koljena i razmeće se njime pred masama. Nepopravljiva šteta je učinjena za Kristovu vjeru kad se kršćanskom scenom paradiralo poznatim osobama iz svijeta zabave, sporta i politike prije nego je prošlo dovoljno vremena da se pokaže je li sjeme Božje riječi prodrlo i stvarno pustilo korijen.”

Najvjerojatnije se nekim kršćanima napuše njihov religiozni ego kad se ovisnik o drogama ili političar najavljuje kao najnovija akvizicija vjere. Možda pate od osjećaja nesigurnosti ili inferiornosti tako da svaka vijest o obraćenju neke poznate osobe pomaže da poraste njihovo oslabljeno pouzdanje.

Ali ovi iskorišteni heroji i heroine često postaju nepokretne mete za đavolje lake pogotke. Nesvjesni njegovih podmuklih namjera, oni upadnu u grijeh i time nanesu enormnu štetu svjedočanstvu Gospodina Isusa.

Zahvalni smo za svakog tko je istinski spašen, bilo da je iz svijeta poznatih ili nepoznatih. Ali griješimo kad mislimo da će Kristova vjera najbolje napredovati ako se novoobraćenike gura za propovjedaonicu ili pred televizijske kamere.

1. travnja

“... pa ste i vi ispunjeni u njemu.” (Kološanima 2,10)

Suprotno popularnom mišljenju, prikladnost za nebo ne poznaje stupnjevanje. Osoba je ili apsolutno prikladna za nebo ili to uopće nije. Sve se ovo protivno općoj predodžbi da su na vrhu Božjeg totemskog stupa dobri ljudi koji žive čistim životom, na dnu su varalice i delikventi, a između se nalaze oni različitih stupnjeva prikladnosti za nebo. To je velika pogreška. Ili smo prikladni ili nismo. Između nema ničega.

Nitko od nas nije zapravo sam po sebi prikladan. Svi smo mi krivi grešnici koji zaslužuju vječnu kaznu. Svi smo sagriješili i lišeni smo Božje slave. Svi smo mi lutali i okrenuli se svaki svojim putem. Svi smo nečisti, a naša najbolja djela su poput zaprljane odjeće.

Ne samo da uopće nismo prikladni za nebo, nego nema ničega što bismo mogli učiniti da to postanemo. Naše najiskrenije odluke i naša najplemenitija pregnuća nisu dovoljna da uklone naše grijehе ili da nam pribave pravednost koju Bog zahtijeva. Ali dobra je vijest da Božja ljubav pribavlja ono što zahtijeva njegova pravednost, i to kao besplatan dar. “Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko pohvalio” (Efežanima 2,8-9).

Prikladnost za nebo nalazimo u Kristu. Kad god se neki grešnik nanovo rodi, on prima Krista. Bog ga više ne gleda kao grešnika u tijelu, već ga vidi u Kristu i samo ga na toj osnovi prihvaća. Bog je Krista učinio grijehom za nas da bismo mi bili pravednost Božja u njemu (vidi 2. Korinćanima 5,21).

Sve se svodi na ovo: ili imamo Krista ili ga nemamo. Ako imamo Krista, prikladni smo za nebo onako kako nas Bog može učiniti prikladnima. Kristova prikladnost postaje našom. Jednako smo dostojni kao i on jer smo u njemu.

S druge strane, ako nemamo Krista, sasvim smo izgubljeni. Naći se bez njega koban je nedostatak. Ništa ne može nadoknaditi ovaj presudan manjak.

Trebalo bi nam biti jasno da nijedan vjernik nije ništa prikladniji za nebo od nekog drugog. Svi vjernici imaju isto pravo na slavu. To pravo je Krist. Nijedan vjernik nema više Krista od onog drugog. Stoga nijedan nije prikladniji za nebo od nekog drugog.

2. travnja

“Jer nam se svima valja pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki dobije što je kroz tijelo činio, prema onome što je učinio – bilo dobro ili zlo.” (2. Korinćanima 5,10)

Kako je istina, što smo vidjeli na prethodnoj stranici, da nema stupnjevanja po pitanju prikladnosti za nebo, tako je istina da će u nebu biti različitih stupnjeva nagrađivanja. Kristovo sudište bit će mjesto preispitivanja i nagrađivanja na kojem će neki biti nagrađeni više od drugih.

Sposobnost za uživanje u nebeskoj slavi neće biti za sve jednaka. Svi će biti sretni, ali neki će imati veću sposobnost doživljavanja te sreće od ostalih. Svačija će čaša biti puna, ali neki će imati veće čaše od ostalih.

Zaboravimo ideju da ćemo svi biti potpuno jednaki kad dosegneмо stanje slave. Biblija nigdje ne naučava takvu tupu i bezličnu jednolikost. Naprotiv, naučava da će oni koji su živjeli životom vjernosti i odanosti primiti vijence, a da dok jedni budu primali nagrade, drugi će trpjeti gubitak.

Imamo dva mladića iste dobi koji su se obratili u isto vrijeme. Jedan kreće u život i živi sljedećih četrdeset godina dajući vrhunski prioritet kraljevstvu Božjem i njegovoj pravednosti. Onaj drugi najbolje od svog života daje za stjecanje bogatstva. Prvi s oduševljenjem govori o stvarima koje se tiču Gospodina, onaj drugi o tržišnim aktivnostima. Prvi ima veću sposobnost da sada uživa u Gospodinu i tu će veću sposobnost ponijeti sa sobom u nebo. Onaj drugi, iako je jednako prikladan za nebo po Kristovoj osobi i djelu, duhovno je stisnut i ponijet će u nebo tu smanjenu sposobnost.

Dan za danom određujemo nagrade koje ćemo primiti i mjeru u kojoj ćemo uživati u našem vječnom domu. To činimo kroz poznavanje Biblije i poslušnost njenim riječima, kroz molitveni život, zajedništvo s Božjim narodom, našom službom za Gospodina i vjernim upravljanjem svime što nam je Bog dao. Kada shvatimo da svakog dana gradimo za vječnost, to bi trebalo duboko utjecati na ono što odabiremo i prioritete koje postavljamo.

3. travnja

“... jer kako [čovjek] misli u duši svojoj, takav on jest.” (Izreke 23,7)

A. P. Gibbs običavao je reći: “Nisi ono što misliš da jesi, nego si ono što misliš.” To znači da je um izvor iz kojega se oblikuje ponašanje. Kontroliraj izvor pa ćeš kontrolirati i tok rijeke koja iz njega struji.

Stoga je kontrola nad misaonim životom osnovna stvar. Zato je Salomon rekao:

“Svom pomnjom čuvaj srce svoje, jer iz njega izvire život” (Izreke 4,23). Ovdje je srce upotrijebljeno kao sinonim za um.

Jakov nas podsjeća da grijeh započinje u umu (Jakov 1,13-15). Ako o nečemu dovoljno dugo razmišljamo, na kraju ćemo to i učiniti.

Tko sije misao, požet će čin.

Tko sije čin, požet će naviku.

Tko sije naviku, požet će karakter.

Tko sije karakter, požet će sudbinu.

Gospodin Isus naglasio je važnost misaonog života izjednačujući mržnju s ubojstvom (Matej 5,21-22) i požudan pogled s preljubom (Matej 5,28). Također je naučavao da čovjeka ne onečišćuje ono što on jede, već ono što on misli (Marko 7,14-23).

Odgovorni smo za ono što mislimo jer imamo moć to kontrolirati. Možemo misliti o nemoralnim i sugestivnim stvarima ili možemo misliti o onome što je čisto i kristoliko. Svatko od nas je kao kralj. Kraljevstvo kojim vladamo naš je misaoni život. To kraljevstvo ima strahovit potencijal za dobro i strahovit potencijal za zlo. Mi smo oni koji odlučuju što će to biti.

Evo nekoliko konkretnih prijedloga o tome što možemo učiniti. Prvo, cijelu stvar iznesimo pred Gospodina u molitvi govoreći: „Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni“ (Psalam 51,10). Drugo, svaku misao prosuđujmo na temelju onoga kakvom se ona pokazuje pred Kristom (2. Korinćanima 10,5). Treće, odmah ispovjedimo svaku zlu misao i otjerajmo je (Izreke 28,13). Zatim, izbjegavajmo stanja kada je um prazan i neispunjen. Napunimo ga pozitivnim, lijepim mislima (Filipljanima 4,8). Peto, budimo disciplinirani u onome što čitamo, gledamo i slušamo. Ne možemo se nadati čistom misaonom životu ako ga hranimo prljavštinom i zagađenim stvarima. I zadnje, radimo za Gospodina. Kada svoj um staviš u prazan hod, pokvarene fantazije tražit će pristup u njega.

“Vjerom doznajemo...” (Hebrejima 11,3)

“Vjerom doznajemo...” Ove riječi utjelovljuju jedan od najosnovnijih principa duhovnog života. Najprije vjerujemo Božjoj riječi, zatim razumijemo. Svijet kaže: “Vidjeti znači vjerovati.” Bog kaže: “Vjerovati znači vidjeti.” Gospodin Isus rekao je Marti: “Nisam li ti rekao da ćeš, budeš li uzvjerovala, vidjeti ...?” (Ivan 11,40). Kasnije, rekao je Tomi: “Blaženi oni koji ne vidješe, a uzvjerovaše” (Ivan 20,29). A apostol Ivan napisao je: “Ovo napisah vama koji vjerujete..., kako biste znali...” (1. Ivanova 5,13). Prvo uzvjerujte, zatim ćete znati.

Billy Graham ispričao je kako se ovaj princip očitovao u njegovu životu: “Godine 1949. imao sam mnoge sumnje u vezi s Biblijom. Mislio sam da sam u Pismu zamijetio očita proturječja. Neke stvari nisam mogao pomiriti sa svojim ograničenim poimanjem Boga. Kada bih ustao propovijedati, nedostajala mi je autoritativna odlika tako karakterističan za sve velike propovjednike prošlosti. Kao i stotine studenata teologije, vodio sam intelektualnu bitku svog života. Njen ishod zasigurno je mogao utjecati na moju buduću službu.”

“U kolovozu te godine bio sam pozvan u Forest Home, prezbiterijanski konferencijski centar, visoko u planinama izvan Los Angelesa. Sjećam se kako sam išao putem, gazio šumom i gotovo se hrvao s Bogom. Borio sam se sa svojim sumnjama i činilo se da je moja duša uhvaćena u unakrsnu vatru. Konačno, u očajanju predao sam svoju volju živome Bogu koji se objavio u Pismu. Kleknuo sam pred otvorenom Biblijom i rekao: ‘Gospodine, u ovoj knjizi mnogo toga ne razumijem. Ali ti si rekao: ‘Pravednik će živjeti od vjere.’ Sve što sam od tebe dobio, prihvatio sam vjerom. Ovdje i sada vjerom prihvaćam Bibliju kao tvoju riječ. Prihvaćam je cijelu. Prihvaćam je bezuvjetno. Ondje gdje ima stvari koje ne mogu razumjeti, odgodit ću presudbu dok ne dobijem više svjetla. Ako ti je ovo ugodno, podaj mi opunomoćenje dok naviještam tvoju riječ i kroz to opunomoćenje presvjedoči ljude o grijehu i privuci grešnike Spasitelju!”

“U roku od šest tjedana započeli smo kampanju u Los Angelesu koja je sada već povijest. Tijekom kampanje otkrio sam tajnu koja je promijenila moju službu. Prestao sam pokušavati dokazati da je Biblija istinita. U mojoj je glavi to pitanje bilo riješeno i tu sam vjeru prenosio slušateljstvu.”

5. travnja

“I budite jedni drugima dobrotivi, samilosni, opraštajući jedni drugima kao što i Bog u Kristu oprostio vama.” (Efežanima 4,32)

Postoji točan redosljed kojega se treba držati kada govorimo o oproštenju u biblijskom smislu. Kada bismo pratili taj redosljed, uštedjeli bismo mnogo glavobolje i muke.

Prva stvar koju trebamo učiniti kada nam je nanesena krivica jest da toj osobi oprostimo u svom srcu. Njoj još ne kažemo da smo joj oprostili, ali opraštajući joj u srcu, stavljamo tu stvar između Boga i te osobe. Time smo spriječili da se naši želučani sokovi pretvore u sumpornu kiselinu i štitimo se od drugih teških fizičkih i emocionalnih smetnji.

Nakon toga pristupamo bratu i opomenemo ga (Luka 17,3). Umjesto da s drugima brbljamo o tome kako nam je nanesena nepravda, postupimo kako piše: “Idi i ukori ga nasamo, da to ostane između tebe i njega” (Matej 18,15). Pokušajmo što je moguće više obuzdati širenje priče, tj. pokušajmo sve zadržati što je moguće više u privatnim okvirima.

Ako brat ne prizna i ne zatraži oproštenje, onda pođimo k njemu s jednim ili dvojicom svjedoka (Matej 18,16). To će pribaviti odgovarajuće svjedočanstvo sukladno Pismu s obzirom na stav prekršitelja.

Ako je i dalje nepopustljiv, tada treba u pratnji svjedoka s time upoznati crkvu. Ako odbije poslušati sud crkve, tada je, naravno, isključen iz zajedništva (Matej 18,17).

Ali ako se on u bilo kojem trenutku tijekom tog procesa pokaje, oprostimo mu (Luka 17,3). Već smo mu oprostili u svom srcu, ali sada dajemo oprostnje njemu. Ovdje je vrlo važno ne umanjivati pogrešku. Ne treba reći: “Ma, u redu je. Zapravo nisi ništa loše učinio.” Treba reći: “Rado ti opraštam. Sada je stvar gotova. Kleknimo i pomolimo se.”

Sramota što je morao priznati i pokajati se može ga odvratiti od toga da se opet ogriješi o nas. Ali čak i ako ponovi svoj grijeh i onda se pokaje, moramo mu oprostiti. Makar se to ponovilo sedam puta na dan, moramo mu oprostiti – bez obzira mislimo li da je iskren ili ne (Luka 17,4).

Nikad ne smijemo zaboraviti da su nama oprosteni milijuni i zato se ne smijemo ustručavati oprostiti drugome ono što, slikovito rečeno, ispada tek kao sitniš (Matej 18,23-35).

6. travnja

“Ako tko hoće vršiti volju njegovu, znat će o nauku, je li od Boga ili ja sâm od sebe govorim.” (Ivan 7,17)

Ovdje nalazimo predivno obećanje da ako netko iskreno želi znati, Bog će mu pokazati.

Kada grešnik dođe do kraja svojih snaga i kada u dubokom očaju moli: “O Bože, objavi mi se”, Bog to uvijek uslišava. To je molitva koja ne ostaje bez odgovora.

Jedan hipik koji je živio u spilji na američkom jugozapadu bio je spreman sve okončati. Tražio je zadovoljstvo u piću, drogama, seksu i okultnom. Ali njegov je život svejedno bio prazan, prazan, prazan. Nije vidio izlaza iz svojega jada. Sklupčan u spilji, jednog je dana zavapio: “O Bože – ako te ima – pokaži mi se ili ću skončati svoj život.”

Za deset minuta jedan mladi kršćanin, koji je „slučajno“ onuda prolazio, ugurao je glavu u otvor spilje, vidio hipika pustinjaka i rekao mu: “Hej, mogu li ti govoriti o Isusu?”

Znate li što se dogodilo? Hipik je slušao radosnu vijest o spasenju po vjeri u Gospodina Isusa Krista. Došao je k Spasitelju i našao oprostjenje, prihvaćanje i novi život. Molio je iz dubine i Bog je čuo i odgovorio. Nikad nisam čuo da je netko molio na taj način a da nije za svoju dušu dobio posebno otkrivenje od Gospodina.

Naravno, ovo obećanje vrijedi i za kršćane. Ako čovjek iskreno želi znati što je volja Božja za njegov život, Bog će mu to pokazati. Ako hoće znati pravi put kršćanskog zajedništva, Bog će to pokazati. Bez obzira o kakvoj se potrebi radi, Bog je voljan udovoljiti joj ako prvenstveno želimo njegovu volju. Ono što stoji između nas i stvarnog poznavanja Božjeg nauma je nedostatak očajnički iskrene želje u nama.

7. travnja

“A imam svega i obilujem. Namiren sam pošto od Epafrodita primih ono od vas, slatki miris, žrtvu prihvatljivu, ugodnu Bogu.” (Filipljanima 4,18)

Pavlova Poslanica Filipljanima bila je prava zahvala za dar koji je primio od vjernika u Filipima. Vjerojatno ćemo biti u pravu ako pretpostavimo da se radilo o novčanom daru. Ono što iznenađuje je način na koji apostol veliča taj dar. Naziva ga “slatki miris, žrtva prihvatljiva i ugodna Bogu”. U Efežanima 5,2 on koristi sličan izraz za opisivanje velikog dara po kojemu nam se sâm Krist darovao na Golgoti. O tom daru govori kao o “prinosu i žrtvi Bogu na ugodan miris”. Zapanjuje kad pomislimo da uspomenu na dar predan sluzi Gospodnjem treba veličati izrazima sličnim onima kojima se opisuje onaj neizrecivi dar.

J. H. Jowett ovo odlično komentira: “Kako je onda neizmjeran doseg djelovanja naoko ograničene ljubaznosti. Mislili smo da služimo siromahu, a u stvarnosti smo razgovarali s Kraljem. Zamišljali smo da će miomiris ostati zatočen u bijednom susjedstvu, a gle, slatki miris je prožeo svemir. Mislili smo da imamo posla samo s Pavlom, a otkrili smo da smo služili Pavlovu Spasitelju i Gospodinu.” Kada shvatimo pravu duhovnu prirodu kršćanskog davanja i ogroman raspon njegova utjecaja, oslobođeni smo od škrtog i prisilnog davanja. Zauvijek smo imuni na trikove profesionalnih sakupljača sredstava koji iznuđuju umiljavanjem, patetikom ili humorom. Vidimo da je davanje oblik svećeničke službe, a ne nešto zakonski propisano. Dajemo jer ljubimo i volimo davati.

Ova istina da moji neznatni darovi velikom Bogu ispunjaju miomirisom prijestolnu dvoranu svemira trebala bi me potaknuti na štovanje u poniznosti i na radosno davanje. Nikad više neću davanje na nedjeljnom sastanku crkve smatrati dosadnim nužnim zlom. Bit će to istinski način izravnog darivanja Gospodina Isusa kao da je tjelesno prisutan.

8. travnja

“Jer živa je riječ Božja, i djelotvorna, i oštija od svakog dvosjeklog mača.” (Hebrejima 4,12a)

Student kršćanskog sveučilišta svjedočio je jednom drugom studentu s liberalnog sveučilišta. Kada je kršćanin citirao redak, ovaj drugi je rekao: “Ne vjerujem u Bibliju.” Kršćanin je citirao neki drugi redak i dobio odgovor: “Rekao sam ti da ne vjerujem u Bibliju.” Kada je kršćanin treći put citirao biblijski redak, ovaj drugi mladić se uzrujao i prasnuo: “Nemoj mi citirati Bibliju! Rekao sam ti da ne vjerujem u nju.” U tom trenutku kršćanin je osjetio frustraciju i potpun poraz. Smatrao je da je kao ribar duša doživio potpuni promašaj.

Dogodilo se da je te večeri dr. H. A. Ironside bio gost u njegovu domu. Za stolom je mladi kršćanin podijelio svoje poražavajuće iskustvo. Zatim je upitao dr. Ironsidea: “Kada pokušavate nekome svjedočiti i on vam kaže: ‘Ne vjerujem u Bibliju’, što činite?” Dr. Ironside odgovorio je veselo se smijući: “Jednostavno citiram još više.”

To je odličan savjet za svakoga tko želi pridobivati duše. Kada ljudi kažu da ne vjeruju Bibliji, samo iz nje još više citiraj. Riječ Božja je živa i moćna. Djeluje na ljude i onda kada oni ne vjeruju.

Pretpostavimo da se dva čovjeka bore u dvoboju. Jedan kaže drugome: “Ne vjerujem da je tvoj mač od pravoga čelika.” Što će se dogoditi? Hoće li drugi čovjek odložiti svoje oružje i priznati poraz? Ili će povesti znanstvenu raspravu o sadržaju ugljika i kovnosti metala? Smiješno! Svog će protivnika dobro bocnuti da osjeti koliko je mač stvaran. Tako je i s Biblijom. Riječ Božja mač je Duha. Potrebnije ju je više koristiti, a manje braniti. Ona je potpuno sposobna braniti samu sebe.

Ne poričem da postoji mjesto i za dokaze o nadahnutosti Pisma. Takvi dokazi služe dragocjenoj svrsi potvrđivanja vjere onih koji su već spašeni. Takvi dokazi u malo slučajeva pomažu ljudima doći do spasonosne vjere. Općenito uzevši, ljude ne možemo uvjeriti ljudskim dokazivanjem ili argumentiranjem. “Čovjek uvjeren u nešto protiv svoje volje još će uvijek zadržati svoje mišljenje.” Ljude treba suočiti s moćnom Božjom riječi. Jedan redak iz Pisma vrijedi kao tisuću argumenata.

Ovo ističe važnost učenja biblijskih redaka napamet. Ako retke nisam pohranio u svoje pamćenje, Duh ih neće moći iznijeti na vidjelo u odgovarajućem trenutku. Ovdje trebamo shvatiti da Bog nije obećao častiti moje riječi, nego je obećao častiti svoju Riječ. Stoga u komuniciranju s neobraćenima moram obilato koristiti mač Duha i promatrati kako proizvodi presvjedočene i obraćene čudom milosti.

9. travnja

“... kao jaganjac na klanje bi odveden.” (Izaija 53,7b)

Jednom prilikom vidio sam kako jaganjac ugiba. Bio je to vrlo potresan, vrlo mučan prizor.

Kad je doveden na mjesto klanja, izgledao je posebno milo. Djeca bi ga sigurno bila posebno rado milovala. Mladunci svake životinjske vrste su dragi – mačići, psići, pilići, telad i ždrijepci – ali jaganjci su posebno dopadljivi.

Dok je tamo stajao, bio je slika nevinosti. Njegovo bijelo runo, bez mrlje, činilo se kao slika čistoće. Bio je nježan i blag, bespomoćan i bez zaštite. Oči su bile posebno izražajne; odavale su strah, patos i bol. Nije bilo nikakvog smisla u tome da nešto tako mlado, tako lijepo mora uginuti.

Noge su mu bile vezane i jadni je jaganjac ležao na boku, teško dišući kao da je svjestan blizine smrti. Jednim spretnim pokretom mesar mu je prerezao vrat. Krv je curila po tlu. Sitno tijelo grčilo se u agoniji, a zatim ubrzo smirilo. Umiļjati je jaganjac uginuo.

Neki od prisutnih odvrtili su pogled, toliko je bilo tužno gledati. Drugi su brisali suze. Nitko nije govorio.

A ja, vjerom vidim jednog drugog Jaganjca kako umire – Jaganjca Božjeg. To je najblaženiji prizor pun strahopoštovanja.

Ovaj Jaganjac je sav dražestan, ističe se među tisućama, najljepši je od najljepših. Dok ga dovode na mjesto smaknuća, on je u cvijetu mladosti.

Ne samo da je nevin – on je svet, bezazlen, neokaljan, odvojen od grešnika, bez mrlje i bez mane. Ne postoji razlog da se usmrti nekoga tko je tako čist.

Ali krvnici ga odvođe i pribijaju mu ruke i noge na križ. Ondje on trpi u žarištu svih muka i užasa pakla kao zamjenik grešnika. Kroz sve to njegove oči su pune ljubavi i praštanja.

Sada je vrijeme njegova trpljenja završeno. Predao je svoj duh i njegovo tijelo visi opušteno na križu. Vojnik probada njegov bok i odmah poteče krv i voda. Jaganjac Božji je umro.

Moje je srce ispunjeno. Vrele suze slobodno teku. Padam na koljena, zahvaljujem mu i slavim ga! Kada samo pomislim – umro je za mene! Nikad ga neću prestati ljubiti.

10. travnja

“... i ne treba da vas tko poučava.” (1. Ivanova 2,27)

Na prvi pogled ovaj redak postavlja problem. Ako nas nitko ne treba poučavati, zašto je uskrslu Gospodin dao učitelje da usavrši svete za djelo službe (Efežanima 4,11-12)?

Da bismo shvatili značenje onoga što je Ivan rekao, pomoći će nam poznavanje pozadine ove poslanice. U vrijeme njena nastanka u crkvu su se već bili uvukli lažni učitelji poznati kao gnostici. Ovi su se krivovjerci jednom izdavali za iskrene vjernike Gospodina Isusa te su imali zajedništvo s mješnim kršćanskim crkvama. Zatim su otišli da bi nametnuli svoja kriva učenja o Kristovoj čovječnosti i božanstvu.

Tvrdili su da posjeduju veće znanje te su stoga nazvani gnosticima prema grčkoj riječi gnosis - “znati”. Kršćanima su rekli otprilike ovo: “Ono što imate je dobro, ali mi imamo dodatnu istinu. Možemo vas povesti iznad uobičajenih naučavanja i uvesti vas u nove i dublje tajne. Ako hoćete biti sasvim zreli i ispunjeni, trebate naš nauk.”

Ali Ivan upozorava kršćane da je sve to prijevara. Upozorava ih da im nije potrebno da ih ove varalice uče. Oni imaju Svetoga Duha. Imaju riječ istine. I imaju od Boga postavljene učitelje. Sveti Duh omogućuje im da razlikuju između istine i zablude. Kršćanska vjera predana je svetima jednom zauvijek (Juda 3) i sve što joj se nadodaje je prijevara. Kršćanski učitelji potrebni su da objasne i primijene Pisma, ali nikada ne smiju pogriješiti time što će se uzdići iznad Pisma.

Ivan bi bio posljednji koji bi zanjekao potrebu za učiteljima u crkvi. On sam bio je učitelj par excellence. Ali bio bi prvi koji bi inzistirao na tome da je Sveti Duh vrhovni autoritet i da on uvodi svoj narod u svu istinu kroz stranice Svetoga pisma. Svako poučavanje treba provjeriti kroz Bibliju. Ako ono tvrdi da je dodatak Bibliji, da ima jednak autoritet kao i Biblija ili ako se ne slaže s Biblijom, tada ga treba odbaciti.

11. travnja

“Ovi se sastaje sa starješinama i održaše vijećanje te dadoše vojnicima velik novac govoreći: ‘Recite: Noću, dok smo mi spavali, dođoše njegovi učenici i ukradoše ga.’” (Matej 28,12-13)

Tek što je Gospodin Isus uskrsnuo od mrtvih, njegovi su neprijatelji počeli smišljati alibi kako bi otklonili pomisao da se radilo o čudu. Najbolja laž koju su u to vrijeme mogli smisliti bila je ta da su učenici došli noću i ukrali tijelo. (Teorija o nesvijesti koja predlaže da Isus zapravo nije umro, nego da se samo onesvijestio, javila se tek stoljećima kasnije.) Nažalost po teoriju o krađi tijela, kao i po sve druge teorije, više je bilo pitanja koja su one otvorile, nego na koja su dale odgovore. Pogledajmo nekoliko primjera.

Zašto svećenički glavari i starješine nisu istražili izvorni izvještaj stražara o praznom grobu? Prihvatili su ga kao istinitog i požurili pronaći objašnjenje o tome kako se sve dogodilo.

Zašto su vojnici spavali kada su trebali biti na straži? U Rimu je za spavanje na dužnosti slijedila smrtna kazna. A njima je ipak bilo obećano da će ih poštediti kazne. Zašto?

Kako su svi vojnici mogli zaspati u isto vrijeme? Treba biti lakovjeran da se pomisli kako su svi riskirali smrt radi sna.

Kako su učenici mogli odmaknuti kamen, a da ne probude stražare? Kamen je bio velik i nije se mogao nečujno pomaknuti.

Kako su učenici uopće mogli pomaknuti kamen? Na tipičnom grobu iz Herodova doba kamen se valjalo dok ne bi upao u niži žlijeb. Lakše je bilo takav grob zapečatiti, nego ga otvoriti. Osim toga, grob je bio “osiguran” na način kako su to rimske vlasti znale učiniti.

Je li vjerojatno da bi učenici, koji su neposredno prije toga bili toliko prestrašeni i bježeći spašavali živote, imali dovoljno hrabrosti suočiti se s rimskom stražom i pokrasti grob? Oni bi znali da se ovakav prekršaj kažnjava strogom kaznom.

Ako su svi vojnici spavali, kako su znali da su učenici ukrali tijelo?

Ako su učenici ukrali tijelo, zašto su gubili vrijeme na skidanje povoja i slaganje rupca za glavu? (Luka 24,12; Ivan 20,6-7). Zašto bi učenici htjeli ukrasti tijelo?

Nisu za to imali razloga. Zapravo bili su iznenađeni i u nevjerici kada su saznali da je uskrsnuo.

I konačno, bi li učenici, pošteni kakvi su bili, išli i propovijedali uskrsnuće uz veliki osobni rizik da su znali da je sve to laž? Paul Little rekao je: “Ljudi ne umiru za ono što znaju da je laž.” Oni su iskreno vjerovali da je Isus uskrsnuo. Gospodin je uskrsnuo! Uistinu je uskrsnuo!

12. travnja

“Ako dakle u nepravednom bogatstvu ne bijaste vjerni, tko li će vam istinsko povjeriti?” (Luka 16,11)

Nepravedno bogatstvo o kojem se ovdje govori odnosi se na zemaljska bogatstva ili materijalna blaga. Nema veće iluzije od one da je bogat onaj čovjek koji posjeduje mnoga materijalna dobra. Govorimo o kućama i zemlji kao o nekretninama jer mislimo da ih ništa ne može uzdrmati. O dionicama i obveznicama govorimo kao o vrijednosnicama jer mislimo da one imaju stvarnu vrijednost.

Ali u Luki 16,11 Gospodin pravi razliku između nepravednog i stvarnog bogatstva. Ono što ljudi misle da je bogatstvo zapravo to nije.

Ivan je bio pobožan kršćanin koji je služio kao pazikuća na bogatom aristokratskom imanju. Jedne noći usnuo je živopisan san u kojem mu je rečeno da će najbogatiji čovjek u dolini umrijeti prije ponoći sutradan navečer. Kada je Ivan sljedećeg jutra susreo svog poslodavca, ispričao mu je svoj san. Isprva se bogataš pretvarao da je sasvim nezainteresiran. Nikad se nije bolje osjećao. A u snove ionako nije vjerovao.

No, čim je Ivan otišao, pozvao je svog vozača da ga odveze k liječniku radi sistematskog pregleda. Kao što se i očekivalo, pretrage su pokazale da je odličnog zdravlja. Svejedno je još uvijek bio zabrinut zbog Ivanova sna te je napuštajući ordinaciju liječniku rekao: “Doktore, biste li večeras mogli doći do mene na večeru i nakon toga ostati u gostima?” Liječnik je pristao.

Večera je protekla uobičajeno, a razgovaralo se o mnogim stvarima. Nekoliko je puta liječnik pokušao otići, ali domaćin ga je svaki put zadržao da ostane još malo.

Konačno, kada je otkucala ponoć, bezbožni je bogataš s velikim olakšanjem ispratio svoga gosta.

Nekoliko minuta kasnije zazvonilo je kućno zvono. Na vratima je bila kći staroga Ivana i rekla bogatašu: “Gospodine, majka je htjela da znate da je moj otac doživio srčani udar i da je malo prije umro.”

Te večeri umro je najbogatiji čovjek u dolini.

13. travnja

“Dakle, bilo da jedete, bilo da pijete, bilo da što drugo činite – sve činite na slavu Božju.” (1. Korinćanima 10,31)

Jedan od najvećih testova kršćanskog ponašanja je pitanje proslavlja li se Bog kroz njega. Prečesto testiramo svoje ponašanje postavljajući sljedeće pitanje: “Ima li u ovome nečeg lošeg?” Ali to nije pravo pitanje. Trebali bismo se pitati: “Može li se u ovome Bog proslaviti?”

Prije nego započnemo s nekom aktivnošću, pognimo glave i zamolimo Gospodina da se proslavi u onome što ćemo činiti. Ako se Bogu time ne može odati čast, trebali bismo se suzdržati od te aktivnosti.

Ostale se religije mogu zadovoljiti s ponašanjem u kojem nema lošega ili štetnoga. Kršćanstvo nadilazi ono čisto negativno i pruža se prema izrazito pozitivnom. Stoga, kako je Keith L. Brooks rekao: “Ako hoćeš biti dobar kršćanin, prestani tražiti ono loše u stvarima i počni tražiti dobro. Ako hoćeš živjeti sretnim životom, pridruži se osobama koje traže ‘dobro’, a ne ‘loše’.”

Stvari mogu same po sebi biti bezazlene, a ipak predstavljati teret u kršćanskoj utrci. Propisi ne zabranjuju sudioniku u olimpijskoj utrci na 1500 metara da sa sobom tegli vreću krumpira. Može nositi krumpir, ali neće pobijediti u utrci. Tako je i s kršćaninom. Stvari mogu biti bezazlene, a ipak predstavljati smetnju.

Kad obično pitamo: “Ima li nešto loše u tome?”, naše pitanje otkriva prikrivenu sumnju. Ovakvo pitanje ne postavljamo kada se radi o aktivnostima koje su već na prvi pogled ispravne – kao molitva, proučavanje Biblije, štovanje, svjedočenje i naš svakodnevni posao.

Uzgred, svaki častan posao može se vršiti na slavu Boga. Zato neke kućanice imaju sljedeći moto nad kuhinjskim sudoperom: “Služba Božja ovdje triput dnevno.”

Kad god smo nesigurni, možemo slijediti savjet majke Johna Wesleyja: “Ako želiš ustanoviti je li neko zadovoljstvo ispravno, slijedi ovo pravilo: što god oslabljuje tvoj razum, otupljuje tvoju savjesti, zatamnjuje tvoju svijest o Bogu ili guši ljubav za duhovne stvari, što god povećava autoritet tvoga tijela nad umom, to je grijeh.”

14. travnja

“... tko god hoće biti velik među vama, neka vam bude služnik. I tko hoće biti prvi među vama, neka vam bude sluga.” (Matej 20,26-27)

Što je istinska veličina?

U kraljevstvu ovoga svijeta velik čovjek je onaj koji se uzdigao do mjesta blagostanja i moći. On ima svitu pomoćnika i asistenata određenih da slijede njegove naloge. Njemu je odobren V.I.P. tretman te prima posebnu naklonost gdje god pođe. Ljudi se prema njemu odnose s poštovanjem i strahom zbog njegova položaja. On se nikad ne spušta do niskih poslova jer uvijek drugi to čine za njega.

A u kraljevstvu našega Gospodina stvari su sasvim drukčije. Ovdje se veličina računa prema mjeri do koje služimo, a ne do koje se nama služi. Velik čovjek je onaj koji se ponizi da bi postao rob drugima. Nijedna služba nije preniska. On ne očekuje poseban tretman ili zahvalu. Kad je jednom jedan od ljudi Georgea Washingtona vidio njega kako obavlja neki prljav posao, prigovorio je rekavši: “Generale, prevelik ste čovjek da biste ovo radili.” Washington je odgovorio: “O, ne, baš sam prave mjere.”

Komentirajući Luku 17,7-10, Roy Hession podsjeća nas da “rob ima pet odlika”: (1) Mora biti voljan da se na njega naslažu stvari jedna povrh druge, a da njega nitko ništa ne pita. (2) Za ovo ne smije očekivati zahvalnost. (3) Učiniвши sve ovo, ne smije svoga gospodara optužiti za sebičnost. (4) Mora reći da je beskoristan sluga. (5) Mora priznati da čineći i noseći ono što mora u svoj krotkosti i poniznosti, nije učinio ni korak više od onoga što je bila njegova dužnost učiniti.”

Kada je naš Gospodin napustio nebesku slavu da bi na ovom planetu postao čovjekom, uzeo je “obličje sluge” (Filipljanima 2,7). Bio je među nama kao onaj koji služi (Luka 22,27). Rekao je: “Kao što ni Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i dade život svoj kao otkupninu za mnoge” (Matej 20,28). Opašao se ubrusom, pregačom kakvu su robovi nosili, i oprao noge svojim učenicima (Ivan 13,1-17).

“Nije sluga veći od svojega gospodara “ (Ivan 13,16). Ako se tako ponizio da bi nam služio, zašto mi smatramo da je ispod našeg dostojanstva služiti drugima?

*Ti, Spase, blag i ponizan si bio,
Pa smijem li ja što na crva ličim,
Ovako slab i grešan i nemio,
Glavu dignuti da se dičim?*

15. travnja

“... ljubavlju služite jedni drugima.” (Galaćanima 5,13)

Netko je rekao: “Vlastito ja misli o sebi da je veliko i to ga zadovoljava. Ljubav zadovoljava druge i zato je velika.”

Popularni pjevač gospela svjedočio je čovjeku koji je do njega sjedio u restoranu i doživio je radost da ga dovede Kristu. U tjednima koji su slijedili poučavao je ovog novoobraćenika. Zatim je Fred, novi vjernik, obolio od tumora kojeg nije bilo moguće operirati i smješten je u sanatorij u kojem je skrb, nažalost, bila ispod standarda. Pjevač gospela, radijska poznata osoba, vjerno ga je posjećivao, mijenjao mu posteljinu, kupao i hranio svog “Timo-teja” te činio mnoge druge stvari koje je trebalo činiti osoblje. U noći kada je Fred umro, ovaj poznati pjevač držao ga je na svojim rukama i šaptao u uho utješne riječi iz Pisma. “... ljubavlju služite jedni drugima.”

Stariji nastavnik u jednoj biblijskoj školi često bi nakon jutarnje gužve zatekao muške sanitarne prostorije zalivene vodom. Strpljivo bi očistio svu sanitarnu opremu, a zatim bi prešao na brisanje poda. Svoje najbolje poduke nije studentima održao u razredu. Vidjevši svog uvaženog nastavnika kako čisti za njima, oni su bili posramljeni i sami potaknuti. “...ljubavlju služite jedni drugima.”

U toj istoj biblijskoj školi član košarkaškog tima imao je srce istinskog slugu. Nakon utakmice, kad su svi igrači žurili da budu prvi pod tuševima, on bi ostajao u dvorani i brinuo se da sve bude uredno pripremljeno za sljedeći dan. On je “u sebičnosti drugih pronašao priliku da se nanovo poistovjeti s Gospodinom kao slugom svih”. “...ljubavlju služite jedni drugima.”

Jedna majka kršćanka iz nekog sela u Turskoj došla je u London da bi svom bolesnom sinu donirala bubreg. Mislila je da će je doniranje jednog bubrega stajati života. Kad ju je engleski liječnik upitao je li sigurna da želi dati bubreg svome sinu, odgovorila je: “Voljna sam dati dva.” “... ljubavlju služite jedni drugima.”

U svijetu u kojem u velikoj mjeri prevladava vlastiti interes, na putu nesebičnog, požrtvovnog služenja promet nije gust. Prilike za nova djela služenja pružaju se tijekom svakog dana.

“... kao umirući, a evo živimo.” (2. Korinćanima 6,9)

Biblija je puna paradoksa, tj. istina koje se čine kao da su u suprotnosti s onim što se normalno podrazumijeva ili istina koje se čine da proturječe jedna drugoj. G. K. Chesterton smatrao je da je paradoks istina postavljena naglavačke kako bi izazvala pažnju. Slijedi nekoliko paradoksa koji žele privući našu pažnju.

Spasit ćemo svoje živote ako ih izgubimo, izgubit ćemo svoje živote ako ih ljubimo (Marko 8,35). Jaki smo kad smo slabi (2. Korinćanima 12,10), a bez snage smo ako smo u svojoj snazi (Ivan 15,5).

Nalazimo savršenu slobodu kada prihvatimo status Kristova roba, a ropstvo kada smo bez Kristova jarma (Rimljanima 6,17-20). Nalazimo više radosti u dijeljenju onog što imamo, nego što je nalazimo u primanju. Ili rečeno riječima našega Gospodina: “Blaženije je davati nego primiti” (Djela 20,35).

Umnažamo ono što imamo dijeleći, a doživljavamo oskudicu zgrćući (Izreke 11,24). Imamo novu narav koja ne može grijehiti (1. Ivanova 3,9), a ipak sve što činimo okaljano je grijehom (1. Ivanova 1,8). Pobjeđujemo pokoravajući se (Postanak 32,24-28), a doživljavamo poraz boreći se (1. Petrova 5,5c). Poniženi smo kad se uzvisujemo, a Bog nas uzvisuje kada se ponizimo (Luka 14,11). Proširujemo se pod pritiskom (Psalam 4,1), a stežemo u blagostanju (Jeremija 48,11). Možemo posjedovati sve, a ipak nemati ništa; možemo biti siromašni, a mnoge obogaćivati (2. Korinćanima 6,10).

Kada smo mudri (s ljudskog gledišta), tada smo ludi (u Božjim očima), ali kad smo ludi poradi Krista, tada smo uistinu mudri (1. Korinćanima 1,20-21).

Život vjere oslobađa nas brige i tjeskobe, a život po gledanju nosi strah od gubitka zbog moljaca, hrđe i lopova (Matej 6,19).

Pjesnik vidi kršćanski život kao paradoks od početka do kraja:

Čudna je putanja kojom čovjek mora brodit,
Kako zamršen put kojim mora hoditi;
Nadu u njegovu sreću strahovi će voditi,
A smrt ga tek pravom životu nositi.
Od najispravnijih zahtjeva morat će odustati,
Od najboljih odluka sa žaljenjem se okrenuti;
Nit' potpunog spasenja smjeti nadu gajiti,
Dok sve svoje izgubljenosti ne bude svjestan.
I kad sve prođe i srce spozna ovo nije hir,
Da oproštenje grijeha stvarnost je i java,
Da siguran mu je oprost i pribavljen mir,
Tog trenu za nj započet će borba prava.

17. travnja

“Ali vi se ne nazivajte ‘Rabbi’, jer jedan je vaš učitelj – Krist, a svi ste vi braća. Ni ocem svojim ne zovite nikoga na zemlji, jer jedan je Otac vaš – onaj na nebesima. Niti se nazivajte učiteljima, jer jedan je vaš učitelj – Krist.” (Matej 23,8-10)

Gospodin Isus upozorio je svoje učenike na zvučne titule koje hrane ego i stavljaju vlastito ja na mjesto Trojstva. Bog je naš Otac, Krist naš Gospodar, a Sveti Duh naš Učitelj. U kršćanskoj crkvi ne bismo trebali ove titule privajati za sebe. U svijetu, naravno, imamo zemaljskoga oca, na poslu imamo gospodara ili poslodavca, a u školi učitelja. Ali u duhovnom području samo Božanske osobe ispunjavaju ove uloge i isključivo njima kao takvima pripada čast.

Bog je naš Otac u smislu da je on darivatelj života. Krist je naš gospodar jer mu pripadamo i podložni smo njegovim uputama. Sveti Duh je naš učitelj jer je on autor i tumač Pisma. Sve naše naučavanje mora biti pod njegovim vodstvom.

Kako je onda čudno da crkve nastavljaju s davanjem počasnih naslova kao da Krist nikad na to nije upozorio. Svećenici i crkveni službenici još uvijek se oslovljavaju s otac ili pater, a ponekad i don, što znači gospodar. Svećenici redovito koriste naslov “velečasni, presvijetli, preuzvišeni”, a riječi tog značenja u Bibliji se upućuje samo Bogu (vidi Psalam 111,9: “sveto je i časno ime njegovo”). Naslov “doktor” dolazi od latinske riječi docere, što znači poučavati. Stoga doktor znači učitelj. Akademski naslov, bilo stečeni ili počasni, može se dobiti od institucije koja je prije rasadnik nevjere, nego branik kršćanske vjere. Pa ipak, kada se čovjeka u kršćanskoj crkvi predstavi kao “doktor”, podrazumijeva se da njegove riječi imaju dodatan autoritet zbog njegove akademske titule. To je, naravno, sasvim neutemeljeno. Jedan pognuti sakupljač smeća, ispunjen Duhom Svetim, može vjernije govoriti kao Božji prorok.

Počasni nazivi imaju svoje mjesto u tzv. sekularnom svijetu. Načelo koje vrijedi u toj sferi glasi: “Podajte dakle svakomu što ste dužni: ...komu čast - čast” (Rimljanima 13,7). A načelo koje vrijedi u crkvi postavio je Gospodin riječima: “... svi ste vi braća” (Matej 23,8).

18. travnja

“Jer sada gledamo kroza zrcalo, u zagonetki...” (1. Korinćanima 13,12)

Rijetko je to u našem kršćanskom iskustvu tako očito kao onda kada dođemo k stolu Gospodnjem i sjećamo ga se u njegovoj smrti za nas. “Gledamo kroz zrcalo, u zagonetki.”

Kao da postoji debela, nepropusna zavjesa. S jedne njezine strane nalazimo se mi sa svim svojim ograničenjima. S druge strane je cijela velika drama našeg otkupljenja – Betlehem, Getsemani, Gabata, Golgota, prazan grob, Krist uzvišen Bogu s desne strane. Shvaćamo da s te druge strane postoji nešto neizmjerljivo veliko i pokušavamo sve to obuhvatiti, ali osjećamo se više kao grumenčići blata, nego kao živa bića.

Pokušavamo shvatiti trpljenje koje je Spasitelj podnio zbog naših grijeha. Naši se umovi naprežu obuhvatiti sav užas kojeg je doživio kad ga je Bog napustio. Znamo da je podnio patnje koje smo mi trebali trpjeti kroz cijelu vječnost. I razdire nas spoznaja da ima još toliko više toga. Stojimo na obali neistraženog mora!

Pomišljamo na ljubav koja je najbolje s neba poslala za najgore sa zemlje. Ganuti smo kada se sjetimo da je Bog poslao svog jedinorođenog Sina u ovu prašumu grijeha da traži i spasi izgubljeno. Stojimo pred ljubavlju koja nadilazi spoznaju. A u stanju smo spoznati tek djelomično.

Pjevamo o milosti našeg Spasitelja koji, premda je bio bogat, poradi nas je osiromašio da bismo se mi obogatili kroz njegovo siromaštvo. To je nešto od čega anđelima zastaje dah. Naše se oči naprežu obuhvatiti ogroman raspon ove milosti. Ali uzalud. Ograničeni smo svojom ljudskom kratkovidnošću.

Svjesni smo da bi nas trebala savladati duboka kontemplacija njegove žrtve na Golgoti, ali prečesto ostajemo čudnovato nepomični. Kada bismo stvarno ušli u područje iza zavjese, bili bismo svedeni na suze. Ipak moramo priznati da se čudimo samima sebi što, dok promatramo to Janje koje nas ljubi kako krvari i umire, ne razumijemo tajnu koja se iza toga skriva i što nas sve ne potiče na još veću ljubav prema njemu.

Riječima jednog pjesnika, moramo se upitati:

*Jesam li kamen a ne čovjek da stajati mogu,
O Kriste, podno Tvoga križa,
I gledati kako kap po kap
Polako otječe Tvoja krv,
A ipak ne zaplakati?*

Kao i dvojici učenika na putu u Emaus, našim je očima zapriječeno. U nama gori čežnja za onim trenutkom kada će se zavjesa maknuti i kada ćemo jasnim pogledom moći sagledati sve strašno i zadivljujuće značenje razlomljenog kruha i izlivenog vina.

19. travnja

“Ovo napisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjega, kako biste znali da imate život vječni i da vjerujete u ime Sina Božjega.” (1. Ivanova 5,13)

Neki od nas bit će vječno zahvalni Bogu na ovome retku jer nas uči da sigurnost spasenja prije svega dolazi kroz Riječ Božju, a ne od osjećaja. Biblija je uz ostalo napisana i zato da oni koji vjeruju u ime Sina Božjega mogu znati da imaju vječni život.

Možemo biti zahvalni što ovo uvjerenje ne dolazi preko osjećaja jer se osjećaji mijenjaju kao i dani koji prolaze. “Bog ne traži da mu duša kaže: ‘Hvala Bogu, osjećam se dobro’, već da okrene pogled u drugom smjeru, prema Isusu i njegovoj riječi.” Kad su jednom upitali Martina Luthera: “Osjećaš li da su ti grijesi oprosteni?”, odgovorio je: “Ne, ali sam siguran u to kao što sam siguran da ima Boga na nebu. Jer osjećaji dođu i odu. Osjećaji su varljivi. Jamstvo mi je Božja riječ. Ništa drugo nije vrijedno vjerovanja.” C. I. Scofield nas podsjeća da se “opravdanje zbiva u Božjem srcu, a ne u živčanom sustavu vjernika”. H. A. Ironside običavao je reći: “Ne znam jesam li spašen zato što se osjećam sretno, ali razumijem da se osjećam sretno zato jer znam da sam spašen.” A znao je da je spašen prema zapisanoj Božjoj riječi.

Kada čitamo da sâm Duh svjedoči s našim duhom da smo djeca Božja (Rimljanima 8,16), moramo se sjetiti da nam Duh prvenstveno svjedoči kroz Pismo. Čitamo, npr. u Ivanu 6,47: “Tko vjeruje u mene, ima život vječni.” Znamo da smo se pouzdali u Krista za svoje vječno spasenje jer je on naša jedina nada za nebo. Sveti Duh nam stoga kroz ovaj redak svjedoči da smo sinovi Božji.

Naravno, postoje i druga jamstva. Znamo da smo spašeni jer ljubimo braću, jer mrzimo grijeh i vršimo pravednost, jer ljubimo Božju riječ i jer nas prožima duh molitve. Ali prvi i osnovni temelj naše sigurnosti je najsigurnija i najpouzdanija stvar na svijetu: Riječ Božja. George Cutting dobro je rekao u svojoj nezaboravnoj raspravi Sigurnost, uvjerenje i radost: “Krv je ona koja nas spašava; riječ Božja je ona koja nas čini sigurnima.”

“A ako milošću, nije više po djelima; inače milost nije više milost.” (Rimljanima 11,6)

Kada se osoba rano ukorijeni u nauku o milosti, spasila se od mnoštva problema u kasnijem životu. Temeljna je stvar razumjeti da je spasenje besplatan dar Božje milosti i da se ne daje onima koji to zaslužuju, nego upravo onima koji zaslužuju sasvim suprotno. Nitko ne može učiniti nešto hvalevrijedno ili postati hvalevrijedan da zasluži vječni život. On se daje onima koji su napustili svaku pomisao o nekoj svojoj vrijednosti, već su svoje opravdanje oslonili jedino na vrijednost samog Spasitelja.

Ako shvatimo da je spasenje sama milost, tada možemo imati puno pouzdanje. Možemo znati da smo spašeni. Kada bi spasenje u najmanjoj mjeri ovisilo o nama i našim jadnim poduhvatima, tada ne bismo nikad sa sigurnošću znali. Ne bismo znali jesmo li učinili dovoljno dobrih ili ispravnih djela. Ali kada spasenje ovisi o Kristovu djelu, onda nema mjesta nikakvim izjedajućim sumnjama.

Isto vrijedi i za našu sigurnost za vječnost. Kada bi naša stalna sigurnost na neki način ovisila o našoj sposobnosti da izdržimo, onda bismo danas bili spašeni, a sutra izgubljeni. Ali sve dok naša sigurnost ovisi o sposobnosti Spasitelja da nas održava, možemo znati da smo sigurni za vječnost.

Oni koji su pod milošću nisu bespomoćni pijuni kojima upravlja grijeh. Grijeh vlada nad onima koji su pod zakonom jer im zakon kaže što trebaju činiti, ali im ne daje snage da to učine. Milost omogućuje čovjeku da stoji u savršenom položaju pred Bogom, uči ga da hoda dostojno svoga poziva, omogućuje mu da to čini po Svetome Duhu koji prebiva u njemu i nagrađuje ga zato što tako čini.

Pod milošću služba postaje radosna povlastica, ne prisila zakona. Vjernika motivira ljubav, ne strah. Sjećanje na trpljenje koje je Spasitelj podnio da bi pribavio spasenje potiče spašenog grešnika da izlije svoj život u predanoj službi.

Milost isto tako obogaćuje život jer potiče na zahvalnost, štovanje, hvalu i obožavanje. Spoznaja o tome tko je Spasitelj, kakvi smo grešnici po naravi i u praksi te o svemu što je on učinio za nas otvara naša srca Bogu u obožavanju.

Nema ničeg sličnog milosti Božjoj. Ona je dragulj u kruni među svim njegovim atributima. Učvrstimo se u istini Božje suverene milosti i to će preobraziti sav naš život.

21. travnja

“Nije učenik iznad svog učitelja, već će svaki koji se usavrši biti kao učitelj njegov.” (Luka 6,40)

U ovom ulomku Gospodin Isus podsjeća Dvanaesticu da kada krenu poučavati druge, ne mogu od svojih učenika očekivati da u duhovnom životu dostignu više nego što su oni sami kao učitelji dostigli. Drugim riječima, raspon našeg pozitivnog utjecaja na druge ograničen je onime što mi jesmo. Ili kao što je rekao O. L. Clark:

Ne možeš druge naučiti onome što sam ne znaš,

Ne možeš voditi tamo kamo sam ne ideš.

Gospodin je ovu lekciju podupro pričom o iverku i brvnu. Čovjek je pro-
lazio kraj gumna kad mu zbog iznenadnog naleta vjetra uleti sitna čestica
pljeve ravno u oko. Protrlja oko, prevuče gornji kapak preko donjeg i pokuša
postupiti po svim dobrohotnim savjetima svojih prijatelja o tome kako iz oka
odstraniti pljevu. Onda dolazim ja, s telefonskim stupom koji mi izviruje
iz oka, i kažem mu: “Hajde, prijatelju, daj da ti iz oka pomognem izvući tu
česticu atomske veličine!” On nakrivljene glave gleda prema meni svojim
drugim, dobrim okom i kaže: “Zar ne misliš da bi najprije trebao izvući stup
iz vlastitog oka?”

Naravno! Ne mogu pomoći nekome tko se bori s neiskorijenjenim grijehom ako sam i sâm još više sputan tim istim grijehom. Ne mogu mu nametnuti poslušnost nekoj jednostavnoj zapovijedi iz Pisma ako joj se sam ne podvrgavam. Svaki duhovni promašaj u mom životu zatvara moja usta u toj određenoj sferi.

Kad je moj učenik postao savršen, tj. kad sam ga prestao učiti, ne mogu od njega očekivati da bude jedan centimeter viši od mog duhovnog uzrasta. Može napredovati do moje visine, ali ga ja ne mogu voditi preko toga.

Sve ovo iznova naglašava potrebu da moramo voditi računa o sebi. Naša služba treba biti služba karaktera. Važno je ono iznutra. Možemo biti rječiti, pametni i brzi u govoru, ali ako u našem životu ima tajnih mjesta, područja u koja su zasjeli nemar i neposlušnost, tada je naše poučavanje drugih kao kada slijepac vodi slijepca.

22. travnja

“Jer ako ustima svojim ispovijediš Gospodina Isusa i srcem svojim uzvjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen.” (Rimljanima 10,9)

Ovaj omiljeni redak usmjeren je na dvije temeljne istine koje pali čovjek tako teško prihvaća, a to su utjelovljenje i uskrsnuće. Nema spasenja bez prihvaćanja ovih doktrina i svega što one znače.

Prvo, moramo ustima priznati da je Isus Gospodin, tj. da onaj koji je rođen u betlehemske štali nije nitko drugi nego Bog očitovan u tijelu. Božanstvo Gospodina Isusa ključno je za cjelokupan plan spasenja.

Drugo, u svom srcu moramo vjerovati da ga je Bog uskrisio od mrtvih. Ali to podrazumijeva više od same činjenice uskrsnuća. Uključuje činjenicu da je Gospodin Isus umro na križu kao naš zastupnik. Platilo je kaznu koju smo zaslužili svojim grijesima. Pretrpio je srdžbu Božju koju bismo mi morali vječno trpjeti. Onda ga je Bog trećeg dana uskrisio od mrtvih kao dokaz potpunog Božjeg zadovoljstva Kristovom žrtvom za naše grijehе.

Kad ga prihvatimo kao Gospodina i Spasitelja, Biblija kaže da smo spašeni.

Ali netko bi mogao upitati: “Zašto je ispovijedanje stavljeno ispred vjerovanja? Zar prvo ne vjerujemo, a tek onda ispovijedamo?”

U devetom retku Pavao naglašava utjelovljenje i uskrsnuće te daje povijesni redosljed kojim su se odvijali – najprije utjelovljenje, a zatim uskrsnuće trideset i tri godine kasnije.

U sljedećem retku stavlja vjerovanje ispred ispovijedanja. “Jer srcem se vjeruje na pravednost, a ustima se ispovijeda na spasenje.” Ovdje je onaj redosljed koji prati nanovorođenje. Prvo, pouzdajemo se u Spasitelja i opravdavamo se. Potom ispovijedamo spasenje koje smo već primili.

Naš redak posjeduje u sebi neizvještačenu jednostavnost i trajnu svježinu. Zato nije čudo što ga neki smatraju omiljenim.

*Rimljanima deset, redak devet,
Omiljeni redak kad idem u krevet;
Kad ispovijedam Krista kao Gospodina,
Njegova božanska milost me spašava;
A riječi ovog velikog obećanja,
Sve blistaju u slovima od zlata:
Rimljanima deset, redak devet.*

23. travnja

“Stoga izlazimo k njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu.” (Hebrejima 13,13)

Iz ovoga retka prvo saznajemo da je Krist središnja točka okupljanja svojega naroda. Ne okupljamo se oko denominacije, crkve, zgrade ili velikog povjodnika, već jedino oko Krista. “I njemu će se puci pokoriti” (Postanak 49,10). “Sakupite mi pobožnike moje, koji savez sa mnom žrtvom sklopiše” (Psalam 50,5).

Kao drugo, saznajemo da moramo izaći k njemu izvan tabora. Ovdje je tabor definiran kao “sav zemaljski religijski sustav prilagođen prirodnom čovjeku”. To je religijska sfera u kojoj je Krist bez časti ili je omalovažavan. To je poganska nakaza koja se danas maskira u kršćanstvo “imajući oblik pobožnosti, ali odričući se njene sile”. Krist je izvan toga pa i mi moramo izaći k njemu.

Isto tako saznajemo da okupiti se jedino oko Krista izvan tabora podrazumijeva nositi sramotu. Kršćanima rijetko dolazi misao da postoji sramota povezana s poslušnošću Gospodinu po pitanju crkvenog zajedništva. Mnogo češće je slučaj da povezivanje s crkvom donosi određenu mjeru prestiža i statusa. Ali što smo bliže novozavjetnom idealu, to je vjerojatnije da ćemo morati imati udjela u njegovoj sramoti. Jesmo li spremni platiti tu cijenu?

*Raspeti Gospodin, On me pozvao.
Kako ne bih onda Njegov glas prepoznao?
Sâm mi se pokazao i tada nisam mogao stati,
Morao sam Ga slijediti – morao poslušati.*

*Istjerao me brzo ovaj svijet kad je saznao,
Da u srcu buntovnom mjesto sam sazdao,
Za Čovjeka kojega je on odbacio, pogubio,
A Bog svojom svemoći na tronu utvrdio.*

*Sad, On i ja, protjerani, stojimo vani na čistini,
Al' kraj Njega, moja duša uživa u još većoj milini,
Većoj od sveg blaga što prije držah dobitkom.
Sad van svijeta i za Njegovo ime, a to ne može biti gubitkom.*

24. travnja

“Ako tko hram Božji upropašćuje, toga će upropastiti Bog. Jer je svet hram Božji, a to ste vi.” (1. Korinćanima 3,17)

U ovom retku hram Božji odnosi se na mjesnu kršćansku crkvu. Pavao ne govori pojedincima, već vjernicima u kolektivnom smislu kad kaže: “... hram Božji, a to ste vi.” Sveti u Korintu činili su hram Božji.

Isto je tako, naravno, točno da su vjernici pojedinci hram Duha Svetoga. Apostol to iznosi u 1. Korinćanima 6,19: “Ili ne znate da je vaše tijelo hram Duha Svetoga u vama, kojega imate od Boga te niste svoji?” Sveti Duh Božji prebiva u tijelu svakog djeteta Božjeg.

Ali u našem današnjem tekstu radi se o crkvi. Pavao kaže da ako netko upropasti crkvu, Bog će upropastiti njega. Ista se riječ u ovom retku može prevesti kao “razoriti” i “oskvrnuti”. Koristi se kad se govori o kvarenju mjesne crkve njenim udaljavanjem od stanja svetog življenja i čistoće nauke u čemu bi trebala prebivati te o Božjem činu osvete nad prekršiteljem koji je kriv za taj grijeh” (W. E. Vine).

Tako nas ovaj redak upozorava da je vrlo ozbiljna stvar uplitati se u zajedništvo mjesne crkve. To je zapravo oblik samouništenja. Pa ipak, ljudi su često nepouzdana kad je ovo u pitanju. Neki čovjek ne može u crkvi postići da stvari idu onako kako je on zamislio. Ili je pak došao u žestok osobni sukob s nekim drugim bratom. Umjesto da to riješi onako kako to Pismo preporučuje, on poziva ljude da stanu na njegovu stranu i tako stvara razdor u crkvi. Situacija postaje sve gora i ubrzo nastaje otvoreni raskol.

Ili možda sestra koja je toliko tjelesna da vodi kampanju ogovaranja i klevetanja protiv nekog drugog. Njezin klevetnički jezik tako šiba dok se sva crkva ne ispuni gorčinom i svađom. Ona neće prestati dok jednom uspješna crkva ne ostane ležati u ruševinama.

Ovakvi ljudi igraju opasnu igru. Iz ovoga je nemoguće izvući se bez posljedica. Veliki Bog svega svemira odlučan je uništiti one koji uništavaju njegovu crkvu. Neka budu na oprezu svi koji su skloni poticati neslogu!

25. travnja

“Ali hvala Bogu koji nas u Kristu uvijek vodi u pobjedu i kroz nas širi miris svoje spoznaje na svakome mjestu.” (2. Korinćanima 2,14)

Općenito se drži da je Pavao ovdje preuzeo sliku trijumfalne povorke u čast vojskovođe koji se upravo vraćao iz osvajačkog pohoda. Na čelu povorke je časnik koji uživa u slatkom mirisu pobjede. Za njim idu njegove bučne čete. Slijede ratni zarobljenici za koje je predviđena kazna, možda čak i smrt. Duž puta kojim se kreću postavljeni su kadionici u kojima gori tamjan što ispunjava zrak mirisom. Ali taj miris ima različito značenje za različite ljude, ovisno o tome na čijoj su strani. Onima koji su odani vojskovođi, to je miris pobjede. Zarobljenicima je to pak znak poraza i odmazde.

Put sluge Gospodnjeg sličan je ovoj slici u više aspekata. Gospodin ga uvijek vodi u pobjedonosnom slavlju. Premda se uvijek ne čini kao pobjeda, činjenica je da je on na pobjedničkoj strani, a Božje djelo ne može nikad propasti.

Kamo god pošao, on uvijek sa sobom nosi miomiris Kristov. A taj miomiris znači različitu stvar za različite ljude. Onima koji se prigibaju pred Kristom, to je miris vječnoga života. Onima koji s druge strane odbijaju evanđelje, to je smrad smrti i propasti.

Ali u oba se slučaja Bog proslavlja. On se proslavlja u spasenju pokajnika i opravdava u odbijanju onih koji propadaju. Kad ovi posljednji budu stajali pred Kristom na sudu pred velikim bijelim prijestoljem, neće biti u stanju optužiti Boga za svoj loš položaj. Imali su priliku spasiti se, ali su to odbili.

Općenito vrednujemo efikasnost kršćanske službe po tome koliko se ljudi spasilo. Možda nam ovaj ulomak sugerira da bi podjednako valjano bilo vrednovati službu po tome koliko je ljudi odbilo evanđelje nakon što im je ono bilo jasno predstavljeno i našlo se u paklu.

Bog se proslavlja u oba slučaja. U prvom slučaju to je za njega miomiris milosti, u drugom slučaju miomiris pravde.

Ovo su ozbiljna pitanja! Nikakvo čudo da apostol u zaključku pita: “A tko je podoban za to?”

26. travnja

“Nećeš mi prati noge nikada.” (Ivan 13,8)

Gospodin Isus upravo se bio opasao ubrusom i napunio posudu vodom da opere učenicima noge. Kad je došao do Petra, on je to jasno odbio riječima: “Nećeš mi prati noge nikada.”

Zašto? Zašto se Petar nije htio prepustiti ovoj milosrdnoj službi Gospodinovoj? S druge strane, možda je bio prisutan osjećaj nedostojnosti; nije se smatrao dostojnim da mu Gospodin služi. Ali postoji i stvarna mogućnost da je Petar zauzeo stav ponosa i neovisnosti. Nije htio biti onaj koji prima. Nije htio ovisiti o pomoći drugih.

Isti ovakav stav mnoge ljude sprečava da budu spašeni. Oni žele spasenje zaraditi ili zaslužiti, ali primiti ga kao besplatan dar, to je ispod njihova dostojanstva. Ne žele se osjećati dužnima Bogu. Ali “nitko tko je previše ponosan da bude beskrajno zahvalan nikada neće biti kršćanin” (James S. Stewart).

U ovome postoji pouka i za one koji su već kršćani. Svi smo upoznali vjernike koji su kompulzivni davatelji. Oni uvijek rade za druge. Njihovi su životi predani službi za njihove rođake ili susjede. Njihova velikodušnost zaslužuje veliku pohvalu. Ali ima nešto što kvari sve! Oni nikad ne žele stajati u redu za primanje. Nikad ne žele da netko nešto za njih učini. Naučili su kako velikodušno davati, ali nikada nisu naučili dostojanstveno primiti. Uživaju u blagoslovu služenja drugima, ali drugima uskraćuju taj isti blagoslov.

Pavao je pokazao da zna dostojanstveno primiti dar od Filipljana. Zahvaljujući im, rekao je: “Nije da tražim dar, nego tražim plod koji se množi u vašu korist” (Filipljanima 4,17). Više mu je bilo stalo do njihove koristi, nego do svoje potrebe.

“Za biskupa Westcotta priča se da je na kraju života rekao kako je učinio jednu veliku pogrešku jer, premda je uvijek bio spreman učiniti za druge sve što je bilo u njegovoj moći, nikad nije bio spreman dozvoliti drugima da to isto učine za njega. Rezultat toga bio je da mu je nedostajalo nešto od one ljupkosti i potpunosti. Lišio se discipline primanja mnogih ljubaznosti koje se nisu mogle platiti” (Q. O. Sanders).

Kao što je nepoznati pjesnik lijepo sažeo kad je napisao:

Za me je velik onaj što iskreno daje iz ljubavi drage volje,

Ali onaj što prima iz ljubavi slatke darežljivost čini još bolje.

“... te poče hrabriti sve da odlučna srca ostanu uz Gospodina.” (Djela 11,23)

U nekim kršćanskim krugovima postoji uznemirujuća sklonost laskanja ljudima s teološkim obrazovanjem, čak i onda kad nisu odani Kristu.

Na primjer, čovjek koji je izvrstan pisac, vrhunski poznavalac primjene ilustracija, komentator čiji je studij riječi veličanstven. Ali taj isti čovjek nije čuče Isusovo djevičansko rođenje. Njegova čuda objašnjava tako da na kraju otklanja ikakvu pomisao da se radilo o čudu. On odbacuje doslovno, tjelesno Spasiteljevo uskrsnuće. O Isusu govori pokroviteljski, kao o nekome tko zaslužuje mjesto u galeriji svjetskih heroja. Za njega je Isus samo jedan od mnogih heroja. Sve to svodi se naravno na blijedo odavanje slave Sinu Božjem. Ovaj čovjek jednostavno nije vjeran Gospodinu.

Zato je strašno vidjeti da kršćani brane takvog čovjeka zbog njegove briljantne učenosti. Oni slatkorječivo uzdižu njegove natprosječne intelektualne sposobnosti, a olako prelaze preko njegovog krivovjernog postupanja prema Kristu. Vole ga citirati kao uvaženi autoritet i kretati se u istim učenim krugovima. Ako ih netko prozove zbog zbližavanja s nekim tko je neprijatelj Kristova križa, upotrijebit će lukave riječi da umanje ozbiljnost prijestupa. Nije neobično da takvi napadaju fundamentalne, biblijske kršćane što se usuđuju progovoriti protiv nekoga tko je takav priznati autoritet.

Vrijeme je da kršćani povrate osjećaj pravednog gnjeva kada je njihov Spasitelj iznevjeren u teološkim aulama. Ovo nije vrijeme za kompromise. Ne može se raspravljati o istini koja se tiče Isusove osobe i djela. Moramo čvrsto stajati i biti spremni za odaziv.

Kada je bila u pitanju Božja istina, proroci nisu nikada govorili dvosmišleno. Bili su strastveno odani Gospodinu i žestoki prema onima koji su se usudili zaniijekati ga ili ga umanjiti.

I apostoli su bili gnjevni na svaki pokušaj da se Gospodinu oduzme njegova slava. Oni su odabrali odanost Kristu umjesto slave među teolozima.

Mučenici su radije izabrali smrt, nego kompromitirali svoju odanost Božjemu Sinu. Više ih je zanimalo da dobiju pohvalu od Gospodina, nego od ljudi.

Naša je dogovornost da budemo vjerni Gospodinu Isusu u svemu i da imamo neprijateljski odnos prema svakomu i svemu što Gospodinu Isusu ne prizna pravo mjesto njegove nadmoćnosti.

28. travnja

“Slušajte, djeco, pouku očevu i prionite da spoznate razbor.” (Izreke 4,1)

U prva četiri retka Izreka 4 Salomon govori kako jedna generacija može i treba prenijeti dobar savjet sljedećoj generaciji. Govori o tome kako ga je njegov otac poučio, a zatim potiče svog sina da obrati pažnju na zdrav nauk i dobru pouku.

Dobro je da mladi ljudi od svojih zemaljskih roditelja nauče što je moguće više o praktičnim životnim stvarima. Međutim, podjednako je točno da bi u duhovnoj sferi svaki mladi kršćanin trebao imati svog mentora – nekog kome se može obratiti pitanjima, povjeriti mu se, nekog tko će moći s njime podijeliti iz bogate riznice svog iskustva i nekog tko će biti otvoren za rješavanje pitanja mogućih potreba. Ako je roditelj onaj koji može preuzeti ovu ulogu, tim bolje. Ali ako to nije slučaj, potrebno je potražiti nekog drugog.

Pobožni, zreli vjernici prikupili su veliku količinu praktičnog znanja. Bez sumnje iskusili su poraze, ali su iz njih također naučili vrijedne lekcije kao i načine kako izbjeći poraz sljedeći put. Stariji kršćani često mogu sagledati one aspekte problema koje mladi ljudi ne zamjećuju. Uz to, naučili su kako biti uravnoteženi i izbjegavati pretjerane krajnosti.

Mladi mudri Timotej neće zanemariti Pavla kako bi mogao crpiti iz njegove mudrosti i iskustva. Spasit će se od poniženja i grube pogreške tako što će se prvo obratiti nekom tko je to prošao prije njega. Umjesto da se prema starijima odnosi s prezirom, znat će cijeniti one koji su prošli kroz bitku i sačuvali dobar glas.

Općenito govoreći, stariji vjernici ne nameću se mlađima. Oni znaju da nijedan savjet nije tako nepoželjan kao savjet od onog koji ga nepozvan dijeli. Ali kada su pozvani dati savjet, uvijek će rado podijeliti uvid u razumijevanje stvari što je i njima samima bilo od pomoći na putu.

Stoga ako se mlada osoba bori s požudom, traži Božje vodstvo, želi Gospodinu podignuti obitelj, znati je li je Gospodin zove na misijsko polje, treba pomoć u vođenju svojih financija ili čezne za učinkovitijim molitvenim životom – bilo bi mudro da zatraži pomoć nekoga tko će joj pružiti duhovno vodstvo i određeni problem staviti pod svjetlo Pisma. Ispod sijedih vlasi često se krije bogatstvo mudrosti u koje treba zahvatiti. Zašto učiti na teži način kad se možemo okoristiti tuđim uvidom i starim iskustvima?

29. travnja

“A vjera je stvarnost onoga čemu se nadamo, dokaz onoga što se ne vidi.”
(Hebrejima 11,1; Vrtarić)

Vjera je bezuvjetno pouzdanje u Božju riječ. Ona je povjerenje u Božju pouzdanost. Presvjedočenje da je ono što Bog kaže istinito i da će se njegova obećanja ispuniti. Prvenstveno je usmjerena na budućnost (“čemu se nadamo“) i na područje nevidljivoga (“stvarnosti kojih ne vidimo”).

Whittier je rekao da “koraci vjere upadaju u prividnu prazninu i dolje nailaze na hrid”. Ali to nije tako! Vjera nije skok u mračno. Ona traži najsigurniji dokaz i nalazi taj dokaz u Božjoj riječi.

Neki ljudi pogrešno misle da će se nešto dogoditi ako jednostavno dovoljno čvrsto u to vjeruju. To je lakovjernost, a ne vjera. Vjera se mora oslanjati na otkrivenje od Boga, neko Božje obećanje uza koje će prionuti. Ako Bog nešto obećava, onda je to tako sigurno kao da se već ispunilo. Ako on predskaže budućnost, onda će sigurno tako biti. Drugim riječima, vjera unosi budućnost u sadašnjost i čini nevidljivo vidljivim.

Vjerovati Bogu ne nosi sa sobom nikakav rizik. Bog ne može lagati. On neće i ne može obmanuti. Vjerovati Bogu je najracionalnija, najrazboritija, najlogičnija stvar koju netko može učiniti. Što je logičnije nego da stvorenje vjeruje Stvoritelju?

Vjera nije ograničena na ono što je moguće, nego zaposjeda područje nemogućeg. Netko je rekao: “Vjera počinje tamo gdje moguće završava. Ako je nešto moguće, Bog se u tome ne proslavlja. Ako je nemoguće, onda će se proslaviti.”

*Vjera, moćna vjera, vidi danu riječ,
I pogled s Boga ne skida;
Nemogućem se smije
I više: “Bit će tako.”*

Poznato je da u životu vjere postoje poteškoće i problemi. Bog iskušava našu vjeru u kušnjama i nevoljama da vidi je li iskrena (1. Petrova 1,7). Često moramo čekati duge godine da vidimo kako se njegova obećanja ispunjavaju, a ponekad se čekanje oduži sve dok ne dospijemo na onu drugu stranu. Ali “poteškoće su ono čime se vjera hrani” (George Muller).

“Bez vjere mu je nemoguće ugoditi” (Hebrejima 11,6). Kad mu odbijamo vjerovati, govorimo da je lažac (1. Ivanova 5,10), a kakvo zadovoljstvo može Bog imati u ljudima koji ga nazivaju lašcem?

“Ako me ljubite, zapovijedi moje održite.” (Ivan 14,15)

Zapovijedi? U Novom zavjetu? Čim ljudi čuju riječ “zapovijed”, istog trenu pomisle na legalizam. Ali ove dvije riječi nisu sinonimi. Nitko nije zapovijedi više spominjao od Gospodina Isusa, a ipak nitko nije bio manje sklon legalizmu od njega.

Što je legalizam? Iako samu riječ ne nalazimo u Novome zavjetu, ona opisuje neprekidno čovjekovo nastojanje da zaradi ili zasluži Božju naklonost. U osnovi označava pokušaj da se postigne opravdanje ili posvećenje držanjem zakona. To je njeno stvarno značenje.

Međutim, danas se ova riječ koristi u širem smislu za označavanje onoga što se smatra krutim, moralističkim pravilima. Svaki pokušaj da se određena praksa klasificira kao tabu, povezuje se s “legalizmom”. Zapravo se riječ “legalizam” sada koristi kao priručna palica kojom se udara na gotovo svako uzdržavanje u kršćanskom ponašanju ili na svaku zabranu.

Kako bi onda kršćanin trebao razmišljati da izbjegne opasnost povezanu uz “legalizam”?

Kao prvo, točno je da je kršćanin slobodan od zakona, ali je isto tako važno odmah reći da on nije bez zakona. On je pod zakonom Kristovim. On ne smije postupati tako da ugoditi sebi, nego Kristu.

Kao drugo, moramo znati da je Novi zavjet pun zapovijedi, uključujući i priličan broj zabrana. Razlika je u tome da ove zapovijedi nemaju snagu zakona niti im je pridodana kazna. One su dane kao upute za život naroda Božjeg u pravедnosti.

Nadalje, neke stvari mogu kršćaninu biti dopuštene, ali mu nisu na korist. Mogu biti dopuštene, a ujedno i zarobljavati (1. Korinćanima 6,12).

Moguće je da vjernik ima slobodu nešto učiniti, ali tim istim činom može drugoga navesti na spoticanje. U tom slučaju ne bi to trebao činiti.

Samo zato što netko zabranu smatra “legalizmom”, ne znači da je ona loša. Ljudi isto tako koriste riječ “puritanski” da bi žigosali određena pravila ponašanja, ali puritanci su svojim ponašanjem više častili Krista, nego mnogi koji ih kritiziraju.

Često kad kršćani prihvaćene oblike pobožnog ponašanja žigošu kao “legalizam” to može biti znak da oni sami postaju sve popustljiviji i da se odmiču od svojih moralnih uporišta. Naivno umišljaju da će nabacivanjem blata na tzv. legaliste ili puritance oni sami ispasti bolji.

Naša je sigurnost u tome da ostanemo što je moguće bliže učenju Pisma, a ne u tome da vidimo koliko se možemo približiti rubu provalije.

1. svibnja

“Ako što zaišćete u moje ime, ja ću učiniti.” (Ivan 14,14)

Bog odgovara na molitve. Odgovara upravo onako kako bismo i mi odgovorili kad bismo imali beskrajnu mudrost, ljubav i snagu. Ponekad nam daje ono što hoćemo, ponekad nešto bolje, ali uvijek ono što nam treba. Ponekad na molitve odgovara brzo, a drugi put nas uči da strpljivo čekamo.

*Bog često molitve brzo čuje jer ponekad su srca slaba,
I ne libi se svom djetetu dati traženoga dara.
Ali još je bolja vjera ona što za dublji mir bi znala,
U Božju se tišinu pouzdala i bila sama hvala;
Jer Onaj koji se imenom ljubavi zove, najbolje će dati.
Zvijezde mogu izgorjeti, planinski lanci potonuti,
Al' Bog vjerni sigurna obećanja neće odbiti,
Onima koji traže.*

Molitva ima svoje uvjete. Često uz ono što se čini kao bjanko ček (“ako što zaišćete”) postoji i nadodani uvjet (“u moje ime”). Obećanja osobne molitve moraju se razmatrati u svjetlu onoga što na tu temu govori cijelo Pismo.

Molitva ima svoje tajne. Lako je smisliti sva moguća pitanja na temu “zašto” i “zbog čega”. Ali to najvećim dijelom nije ono što izgrađuje. Bolje je moliti i vidjeti Boga na djelu, nego otkriti sve tajne vezane uz molitvu. Volim ono što je rekao nadbiskup Temple: “Kad molim, događaju se slučajnosti. Kad ne molim, onda ih nema.”

Kad se molimo Bogu u ime Gospodina Isusa, to je isto kao da on sam iznosi zahtjeve Ocu. To je ono što našim molitvama daje takvo značenje i snagu. I zbog toga nikad nismo bliže svemoći nego kad molimo. Naravno, nikada nećemo biti svemoćni, čak ni u vječnosti. Ali kada molimo u ime Gospodina Isusa, zadobivamo beskrajnu snagu.

Najbolja molitva dolazi iz snažne, unutarnje potrebe. To znači da, što smo više ovisni o Gospodinu, to će naša molitva biti djelotvornija.

Kada molimo, vidimo da se zbivaju stvari koje se prema zakonu vjerojatnosti ili slučajnosti nikada ne bi dogodile. Naši životi puni su nadnaravnog. Postaju radioaktivni od Duha Svetoga. I kada tada dotaknemo tuđe živote, nešto se događa za Boga.

Trebali bismo biti poput jednog sveca koji je rekao: “Svoj utjecaj mjerim prema broju onih koji trebaju moju molitvu i broju onih koji za mene mole.”

2. svibnja

“I obilazio je Isus svu Galileju naučavajući po njihovim sinagogama i propovijedajući evanđelje o kraljevstvu i ozdravljajući svaku bolest i svaku nemoć u puku.” (Matej 4,23)

Problem koji se stalno pojavljuje među kršćanima je održavanje prave ravnoteže između evangelizacije i društvenog angažmana. Evanđeoske kršćane često se kritizira da se suviše brinu za ljudsku dušu, a premalo za tijelo. Drugim riječima, da ne provode dovoljno vremena hraneći ljude, oblačeći gole, liječeći bolesne i poučavajući nepismene.

Reći bilo što protiv neke od ovih službi bilo bi isto kao kritizirati majčinstvo. Gospodin Isus sigurno je vodio računa o čovjekovim fizičkim potrebama i tome je poučavao i svoje učenike. Povijesno gledano, kršćani su uvijek bili na čelu svih aktivnosti koje su iskazivale milosrđe.

Ali kao i u nekim drugim područjima života, i ovdje se radi o pitanju prioriteta. Što je važnije: privremeno ili vječno? Prosudujemo li na temelju toga, zaključit ćemo da je evanđelje glavna stvar. Isus je ovo dotaknuo kad je rekao: “Ovo je djelo Božje: da uzvjerujete...” Nauk dolazi prije socijalnog angažmana.

Neki od ljudskih gorućih socijalnih problema rezultat su prijanjanja uz lažnu religiju. Na primjer, ima ljudi koji umiru od gladi, ali neće zaklati kravu jer vjeruju da se njihov rođak možda reinkarnirao u tu kravu. Kad drugi narodi šalju enormne pošiljke žita, štakori pojedu veći dio pošiljke jer ih nitko ne ubija. Ovi ljudi vezani su lažnom religijom i Krist je odgovor na njihove probleme.

U pokušaju da se uspostavi prava ravnoteža između evangelizacije i socijalnih aktivnosti, uvijek postoji opasnost da se prevelik naglasak stavi na “kavu i kolače” i tako izgura evanđelje. Povijest kršćanskih ustanova puna je ovakvih primjera u kojima je dobro postalo neprijatelj onog najboljeg.

Određeni oblici društvenog angažmana su upitni, ako ne i potpuno isključeni. Kršćanin ne bi nikada smio sudjelovati u revolucionarnim pokušajima svrgavanja vlasti. Upitno je i treba li pribjegavati političkim procesima radi ispravljanja društvenih nepravdi. Ni Gospodin ni apostoli nisu to činili. Više se može postići širenjem evanđelja, nego zakonodavstvom.

Kršćanin koji je sve napustio da bi slijedio Krista, koji je sve prodao da bi podao siromasima, koji otvara svoje srce i novčanik kad god se susretne sa stvarnom potrebom, ne treba imati lošu savjest po pitanju nebrige za društvene probleme.

3. svibnja

“Jer tko sije u tijelo svoje, iz tijela će žeti raspadljivost.” (Galaćanima 6,8)

Nitko ne može grijehiti bez posljedica. Posljedice grijeha ne samo da se ne mogu izbjeći, nego su i krajnje gorke. Grijeh može izgledati kao bezazleni mačić, ali na kraju proždire kao nemilosrdni lav.

O prividnim čarima grijeha na veliko se govori. Rijetko čujemo drugu stranu priče. Malo njih kasnije govori o svojoj propasti i jadu koji slijedi.

Jedan od najsajajnijih irskih pisaca to je učinio. Ovaj čovjek počeo se upuštati u protuprirodni blud. Jedno je vodilo k drugom sve dok protiv njega nije pokrenut sudski postupak i on je završio u zatvoru gdje je napisao sljedeće:

“Bogovi su me obdarili gotovo svime. Imao sam genijalnost, ugled, visok društveni položaj, oštroumnost, intelektualnu smionost. Umjetnost sam učinio filozofijom, a filozofiju umjetnošću. Promijenio sam mišljenje ljudi i boju stvarima – nije bilo ničega što sam rekao ili učinio a da to nije zanimalo ljude... Odnosio sam se prema umjetnosti kao prema konačnoj stvarnosti, a prema životu kao prema pukoj fikciji. Razbudio sam maštu svojega stoljeća tako da je oko mene razvila mit i legendu. Sažeo sam sve sustave u jednu frazu i sve postojanje u jedan epigram.”

“Uz sve ovo, bilo je i stvari koje su bile drukčije. Dozvolio sam da budem namamljen u duga razdoblja besmislene i senzualne lagodnosti. Zabavljalo me da se ponašam kao besposličar, kicoš, pripadnik društvene elite. Okruživao sam se ljudima slabijeg karaktera i inferiornijeg uma. Postao sam rasipnik svog vlastitog genija, a uludo potrošiti neprolaznu mladost ispunjavalo me neobičnom radošću. Umoran od visina, namjerno sam se spustio u dubine u potrazi za novim uzbuđenjima. Ono što je paradoks bio za mene u sferi razmišljanja, perverznost je postala u sferi strasti. Žudnja je na kraju bila bolest ili ludost ili oboje. Sve sam manje mario za živote drugih. Nalazio sam zadovoljstvo tamo gdje sam htio i nastavljao dalje. Zaboravio sam da svaki sitni postupak u jednom danu izgrađuje ili uništava karakter i da će stoga ono što je netko učinio u tajnim odajama, jednog dana morati glasno izvikivati s krova... Završio sam u strahovitoj sramoti.”

Esej u kojem je napisao ovo priznanje nosi prikladan naslov *De Profundis* – Iz dubine.

4. svibnja

“Neki se put čovjeku učini prav, a svršetak su mu putovi smrti.” (Izreke 14,12)

Dvapat iz Knjige mudrih izreka (14,12 i 16,25) saznajemo da čovjekov sud o ispravnosti puta nije pouzdan. Ono što mu se čini da je ispravno, završava u nesreći i smrti.

Tijekom Drugog svjetskog rata američka mornarica je s tim u vezi dala letačkom osoblju živopisnu ilustraciju. Nastojala ih je uvjeriti da kod leta na velikim visinama bez korištenja kisika nikako ne smiju vjerovati svojim osjetilima. Pilotu je rečeno da uđe u komoru za dekompresiju i sjedne za stol na kojem je bio list papira s matematičkim zadacima. Kisik je bio izvučen iz komore da bi se simulirali uvjeti kakvi su na velikim visinama. Kad je zrak postao rjeđi, pilotu je rečeno da riješi zadatke. Također mu je rečeno da nitko dosad nije riješio sve točno.

Pilot bi preletio kroz zadatke potpuno uvjeren da je pobijedio sustav. Zadaći su se činili laganima i bio je sasvim uvjeren da će dobiti najbolju ocjenu. Nije u to nimalo sumnjao.

Ali kada se kisik vratilo u komoru, a njegovi zadaci ispravljani, saznao je da je njegova sposobnost rješavanja zadataka bila ozbiljno umanjena zbog nedostatka kisika u njegovu mozgu. Pouka je naravno bila da kod leta na velikim visinama bez primjene kisika, neće moći računati na vlastitu prosudbu i da može uzrokovati pad letjelice.

Grieh je ozbiljno oštetio čovjekovu sposobnost rasuđivanja. Čovjek se osjeća apsolutno sigurnim da je put u nebo za njega otvoren ako postupi kako najbolje zna. Ako mu kažemo da nitko nikada nije spašen vršenjem dobrih djela, on je još uvijek duboko uvjeren da je on prvi koji će pobijediti sustav. Siguran je da mu Bog nikada ne bi zapriječio prolaz kroz vrata neba.

Ali u krivu je i, ako ustraje zbog nedostatka “duhovnog kisika”, propast će. Njegova se sigurnost krije u pouzdanju u Božju riječ, a ne u vlastitu prosudbu. Ako to učini, pokajat će se za grijehe i prihvatiti Gospodina Isusa kao svog Gospodina i Spasitelja. Budući da je riječ Božja istinita, oni koji u nju vjeruju mogu biti sigurni da idu pravim putem.

5. svibnja

“... Ezav, koji za jedan obrok proda svoje prvorodstvo.” (Hebrejima 12,16)

Često je moguće najbolje vrijednosti u životu dati u zamjenu za trenutno zadovoljenje fizičkih apetita.

Ezav je to učinio. Došao je s polja umoran i gladan. U tom trenutku Jakov je kuhao varivo u loncu. Kada je Ezav zatražio zdjelu “crvenog variva”, Jakov mu je zapravo rekao: “Naravno, dat ću ti ako mi zauzvrat prodaš svoje prvorodstvo.”

Tada je prvorodstvo bilo dragocjena privilegija najstarijeg sina u obitelji. Bilo je dragocjeno jer bi taj sin postao glava obitelji ili plemena i stekao pravo na dvostruki udio u nasljedstvu.

Ali u onom trenutku Ezav je držao prvorodstvo bezvrijednim. Kakva korist čovjeku od prvorodstva ako je izgladnio kao on? Njegova se glad činila tako nesnosnom da je bio spreman dati gotovo sve da je zadovolji. Da smiri trenutni apetit, bio je spreman prepustiti drugome nešto od trajne vrijednosti. I tako je sklopio užasnu pogodbu!

Slična se drama odvija gotovo svakodnevno. Evo čovjeka koji je kroz godine održao dobro svjedočanstvo. Ima ljubav dobre obitelji i poštovanje kršćanske crkve. Kad govori, njegove riječi imaju duhovni autoritet, a njegova služba Božji blagoslov. On je primjer uzornog vjernika.

A onda nastupa trenutak žestoke strasti. Čini se kao da ga proždire vatra seksualne napasti. Odjednom ništa se više ne čini tako važno kao zadovoljenje fizičkog poriva. On odustaje od moći racionalnog razmišljanja. Voljan je žrtvovati sve za nedozvoljenu vezu.

I tako čini sulud korak! Za taj trenutak strasti daje Božju čast, svoje svjedočanstvo, poštovanje svoje obitelji i prijatelja i snagu čestitog kršćanskog karaktera. Ili kako je rekao Alexander Maclaren: “Zaboravlja svoju čežnju za pravdom, odbacuje radost zajedništva s Bogom, zatamnjuje svoju dušu, prekida svoju sreću, za preostale godine navlači na sebe nesreću, a svoje ime i svoju vjeru čini metom ubojitog sarkazma svake sljedeće generacije podrugljivaca.”

Klasičnim riječima Pisma, prodaje svoje prvorodstvo za zdjelu variva.

6. svibnja

“Dokle li ćeš ti tugovati nad Šaulom kad sam ga ja odbacio da više ne kraljuje nad Izraelom?” (1. Samuelova 16,1)

U životu dođe vrijeme kad trebamo prestati žaliti za prošlošću i nastaviti sa sadašnjim radom.

Bog je maknuo Šaula s mjesta kraljevanja. Bio je to konačan, neopoziv čin. Ali Samuel je to teško mogao prihvatiti. Bio je usko povezan sa Šaulom i sada je tugovao jer su se njegove nade izjalovile. Nastavljao je žaliti zbog gubitka koji se nikad više neće moći nadoknaditi. Bog je zapravo rekao: “Prestani tugovati. Idi i pomaži Šaulova nasljednika. Moj plan nije propao. Imam boljeg čovjeka od Šaula da stupi na pozornicu Izraelove povijesti.”

Voljeli bismo vjerovati da Samuel nije naučio ovu lekciju samo za sebe, nego da ju je prenio i na Davida koji je kao kralj zauzeo Šaulovo mjesto. U svakom slučaju David je pokazao da je dobro naučio ovu lekciju. Dok je njegovo dijete umiralo, postio je i tugovao u nadi da će ga Bog poštediti. A kad je ono umrlo, David se okupao, promijenio odjeću, otišao u dom Gospodnji pokloniti se, a zatim je jeo. Onima koji su posumnjali u njegov smisao za stvarnost, odgovorio je: “Sada kad je ono umrlo, zašto da ja postim? Mogu li ga više vratiti? Ja ću otići k njemu, ali ono se k meni neće vratiti” (2. Samuelova 12,23).

Ovdje imamo poruku za naš kršćanski život i službu. Ponekad se može dogoditi da nam služba bude oduzeta i predana nekome drugome. Žalostimo se jer se put službe zatvorio.

Možda se prijateljstvo ili partnerstvo raskinulo te se kao rezultat toga život čini praznim i uništenim. Moguće je da smo se bolno razočarali u nekome koga smo vrlo voljeli. Tada žalimo za okončanjem dragocjenog odnosa.

Također može biti da se neki životni san srušio ili da je neka ambicija osujećena. Tada žalimo što je nekoj uzvišenoj težnji ili viziji došao kraj.

Nema ničeg lošeg u tugovanju, ali ono ne smije poprimiti takve razmjere da sputava našu sposobnost djelotvornog reagiranja na izazove sadašnjeg trenutka. E. Stanley Jones rekao je da je sebi stavio kao zadatak “oporaviti se za jedan sat” od jada i udaraca koje donosi život. Za većinu nas jedan sat možda ne bi bio dovoljan, ali ne smijemo zauvijek ostati neutješni nad okolnostima koje se ne mogu promijeniti.

7. svibnja

“... jer on se brine za vas.” (1. Petrova 5,7)

U Bibliji postoji priličan broj znakova predivne Božje brige za njegov narod. Dok su Izraelci četrdeset godina putovali pustinjom, jeli su hranu s neba (Izlazak 16,4), imali osigurano snabdijevanje vodom (1. Korinćanima 10,4) i nosili obuću koja se nikad nije istrošila (Ponovljeni zakon 29,5).

Tako je i u našem putovanju pustinjom. Da bi to dokazao, naš Gospodin podsjeća nas koliko je njegova briga za nas veća od njegove brige za ptice, cvijeće i životinje. Govori nam npr. o vrapcima. On im pribavlja hranu (Matej 6,26). Ni na jednog od njih Bog ne zaboravlja (Luka 12,6). Nijedan od njih neće pasti na zemlju bez njega (Matej 10,29) ili kako je H. A. Ironside rekao: “Bog je na sahrani svakog vrapca.” Pouka je priče, naravno, da mi Bogu vrijedimo više od mnoštva vrapaca (Matej 10,31).

Ako on ljiljane u polju odijeva ljepše nego što se Salomon ikad odjenuo, puno će ljepše onda odjenuti nas (Matej 6,30). Ako se on brine za volove, koliko će više brinuti za naše potrebe (1. Korinćanima 9,9).

Kao naš Veliki svećenik, Gospodin Isus nosi naša imena na svojim plećima – mjestu snage (Izlazak 28,9-12) i svojim prsima – mjestu naklonosti (Izlazak 28,15-21). Naša su imena također urezana u dlanove njegovih ruku (Izaija 49,16), a to je stvar koja nas neizbježno podsjeća na rane od čavala koje je poradi nas dobio na Golgoti.

On zna točan broj vlasi na našoj glavi (Matej 10,30). On zna koliko smo se puta noću okrenuli i upisuje broj naših suza u svoju knjigu (Psalam 56,8).

Tko god nas takne, taknuo je zjenicu njegova oka (Zaharija 2,8). Nikakvo oružje protiv nas neće uspjeti (Izaija 54,17).

Dok pogani nose bogove na svojim ramenima (Izaija 46,7), naš Bog nosi svoj narod (Izaija 46,4).

Kad prolazimo kroz vodu, rijeku ili vatru, on je s nama (Izaija 43,2). U svim našim nesrećama, on je nesretan (Izaija 63,9).

Onaj koji nas čuva, ne drijema i ne spava (Psalam 121,3-4). Netko je ovu Božju osobinu nazvao “božanskom nesanicom”.

Dobri pastir koji je za nas dao svoj život neće nam uskratiti nijedno dobro (Ivan 10,11; Psalam 84,11; Rimljanima 8,32).

On brine za nas od početka do kraja godine (Ponovljeni zakon 11,12). Nosit će nas i u našoj starosti (Izaija 46,4). On nas nikada neće zapustiti niti ostaviti (Hebrejima 13,5). Bog se uistinu brine!

8. svibnja

“I dat ću ti riznice tamne...” (Izaija 45,3)

Kad je Bog dao Kiru ovo obećanje, govorio je o materijalnom blagu iz zemalja sakrivenih tamom koje će Kir osvojiti. No, nećemo osakatiti značenje ovog retka ni onda kad ga primijenimo u duhovnom smislu.

Postoje blaga koja se otkrivaju samo u tamnim noćima života, a do kojih se nikada ne može doći u danima neprekidno obasjanim sunčevim sjajem.

Bog, na primjer, u najtamnijoj noći može dati pjesmu (Job 35,10) koja nikad ne bi bila ispjevana da je život bio sasvim lišen kušnji. Zato je i pjesnik napisao:

*A mnogi zanosni pjevači što kao djeca svjetla nose znak,
O svojoj najljepšoj će glazbi reći: “Napisah je dok bješe mrak.”
A mnogi zvonki hvalospjevi što ispunjavaju očev dom,
Uvježbani su za nastup kroz vapaj, u mraku sobe, duše lom.*

Postoji i tama onoga što J. Stuart Holden naziva “neobjašnjive tajne života – nevolje, katastrofe, iznenadna i neočekivana iskustva koja su nas zadesila, a od kojih nas nikakav naš oprez nije mogao obraniti i zbog kojih je život mračan – žalost, gubitak, razočaranje, nepravda, pogrešno shvaćeni motivi, kleveta”. Često su ovo stvari koje zamračuju život.

S ljudskog stajališta nitko od nas ne bi odabrao ovaj mrak, a ipak se korist od njega ne može izračunati. Leslie Weatherhead napisao je: “Kao svaki čovjek, i ja više volim iskustva sa sunčanih visoravni života gdje je obilje zdravlja, sreće i uspjeha, ali mnogo sam više naučio o Bogu, životu i sebi samom u mraku straha i neuspjeha, nego što sam ikad uspio o tome naučiti na sunčanoj strani. Postoje tamne riznice. Tama, hvala Bogu, prođe. Ali ono što čovjek u tami nauči, posjeduje zauvijek.”

9. svibnja

“... djevojka koja je iz zemlje izraelske.” (2. Kraljevima 5,4)

Osoba ne mora biti poznata po imenu da izvrši veliki poduhvat za Boga. Zapravo je spomen na neke osobe iz Biblije ostao neizbrisiv premda je njihovo ime ostalo nepoznato.

Spominju se trojica koja su Davidu donijela vodu s betlehenskog studenca (2. Samuelova 23,13-17). David je ovaj čin odanosti smatrao tako značajnim da nije htio piti vodu, nego ju je izlio kao sveti prinos. Ali imena ovih ljudi ostala su nepoznata.

Nepoznato je i ime velike žene iz Šunama (2. Kraljevima 4,8-17), ali zauvijek će ostati upamćeno da je ona proroku Elizeju načinila sobu.

Po savjetu nepoznate izraelske djevojke Naaman je otišao Elizeju da ga izliječi od gube (2. Kraljevima 5,3-14). Bog zna njezino ime i to je jedino važno.

Tko je bila žena koja je Isusu pomazala glavu (Matej 26,6-13)? Matej nam ne otkriva njeno ime, ali glas o njoj proširio se po riječima samog Gospodina: “Zaista, kažem vam, gdje god se bude propovijedalo ovo evanđelje, po svem svijetu, govorit će se i ovo što ona učini – njoj na spomen” (r. 13).

Siromašna udovica koja je u riznicu ubacila dva bakrena novčića još je jedan od “Božjih anonimusa” (Luka 21,2). Priča o njoj ilustracija je istine da je predivno koliko možemo učiniti za Boga ako ne mislimo na to kome će pripasti zasluga.

Tu je naravno i dječak koji je Gospodinu dao svojih pet kruhova i dvije ribe te vidio kako se umnožavaju da budu hrana za 5000 muškaraca, ne računajući žene i djecu (Ivan 6,9). Ne znamo njegovo ime, ali nikad nećemo zaboraviti ono što je učinio.

I zadnja ilustracija: Pavao je dva brata poslao s Titom u Korint da odnesu milostinju za siromašne svete u Jeruzalemu. Ne spominje njihova imena, već ih hvali kao poslanike crkava i slavu Kristovu (2. Korinćanima 8,23).

Kad je Gray gledao nadgrobne spomenike nepoznatih ljudi na jednom seoskom crkvenom groblju, napisao je:

*Mnogo je cvjetova procvalo daleko od pogleda,
I potrošilo svoj miomiris na pustinju.*

No, kod Boga ništa nije uzalud potrošeno. Njemu su poznata imena svih neimenovanih koji mu služe i nagradit će ih na način dostojan sebe.

10. svibnja

“*Ta nisu nam nepoznate njegove nakane!*” (2. Korinćanima 2,11)

Važno je znati nakane našeg neprijatelja – đavla. Inače je moguće da nas nadmudri u svoju korist.

Trebamo znati da je on lažljivac i da je to bio od početka. On je zapravo otac laži (Ivan 8,44). Lagao je Evi pogrešno govoreći o Bogu i otad to stalno čini.

On je zavodnik (Otkrivenje 20,10). Malo istine miješa sa zabludom. On oponaša ili krivotvori sve što je od Boga. Pretvara se u anđela svjetlosti i šalje svoje glasnike kao službenike pravednosti (2. Korinćanima 11,14-15). Obmanjuje koristeći se silnim znacima i lažnim čudesima (2. Solunjanima 2,9). On kvari misli ljudske (2. Korinćanima 11,3).

Sotona je ubojica ljudi (Ivan 8,44; 10,10). Njegov cilj i cilj njegovih demona je da unište. Ovo je tvrdnja bez ikakve iznimke. Kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre (1. Petrova 5,8). On progoni Božji narod (Otkrivenje 2,10) i svoje robove uništava kroz zloporabu droga, demonsku opsjednutost, alkohol, nemoral i kroz slične poroke.

On je tužitelj braće (Otkrivenje 12,10). Riječ “đavao” (grč. *diabolos*) znači tužitelj ili klevetnik, a kakvo mu je ime, takav je i on sam. Svi koji kleveću braću, obavljaju đavolji posao.

On sije obeshrabrenje. Pavao je upozorio Korinćane da, ako ne oprostite raskajanom otpadniku, Sotona bi ga mogao nadvladati bacivši ga u krajnji očaj (2. Korinćanima 2,7-11).

Kao što je Sotona, govoreći preko Petra, pokušao odvratiti Isusa od odlaska na križ (Marko 8,31-33), isto tako ohrabruje kršćane da se poštede od sramote i trpljenja zbog nošenja križa.

Najdraži trik Zloga je da podijeli i vlada. On teži među svete posijati svađu i neslogu, znajući da “ako se kuća u sebi razdijeli, ta kuća ne može opstati”. Nažalost moramo reći da je bio nadasve uspješan u ovoj strategiji.

On zasljepljuje umove nevjernika da im ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Kristove i da ne budu spašeni (2. Korinćanima 4,4). Zasljepljuje ih kroz zabavu, lažnu religiju, oklijevanje i ponos. Čini ih zaokupljenima osjećajima, a ne činjenicama te samima sobom, a ne Kristom.

I konačno, Sotonin napad slijedi odmah nakon velikih duhovnih pobjeda ili snažnih duhovnih iskustava kad je opasnost od oholosti najveća. On traži slabu točku u našoj bojnjoj opremi i upravo tamo cilja.

Najbolje se branimo od đavla ako živimo u nepomučenom zajedništvu s Gospodinom, zaštićeni oklopom svetog karaktera.

11. svibnja

“Moab bijaše spokojan od mladosti svoje i počivaše on na droždini svojoj; i nije bio pretakan iz posude u posudu niti je išao u progonstvo. Zato je njegov okus ostao u njemu, i miris njegov nije se promijenio.” (Jeremija 48,11)

Jeremija ovdje donosi sliku iz područja vještine pravljenja vina kako bi nas poučio da spokojan život ne oblikuje snagu karaktera.

Kad god vino fermentira u bačvama ili badnjevima, talog ili drozga pada na dno. Ako se vino ne pretače, okus mu postaje loš. Zato vinar mora prelijevati vino iz suda u sud, odstranjujući pritom drozgu i nečistoće. Kad tako čini, vino dobiva snagu, miris, boju i bukê.

Moab je živio spokojnim životom. Nikad nije pretrpio odvajanje zbog odlaska u progonstvo. Izolirao se od nevolja, kušnji i oskudica. Rezultat toga je da je njegov život bio dosadan i bljutav. Nedostajalo mu je mirisa i reskosti.

Što vrijedi za vino, vrijedi i za nas. Trebaju nam odvajanja, protivljenja, poteškoće i smetnje da se očistimo od prljavštine i razvijemo milost Kristom ispunjenog života.

Naša je prirodna težnja da se zaštitimo od svega što bi nas uznemirilo. Bez prestanka se trudimo negdje ugnijezditi.

Ali Božja volja za nas je da naši životi uvijek iznova prolaze kroz krizu ovisnosti o njemu. On uvijek potresa to gnijezdo.

U biografiji Hudsona Taylora njegova žena je napisala: “Ovaj život koji je trebao biti blagoslovom širom svijeta mora proći potpuno drukčiji proces (tj. drukčiji od onoga da ostane ležati na svojoj drozgi), uključujući mnogo lijevanja i prelijevanja ‘iz posude u posudu’, što je tako bolno za nižu prirodu od koje se pročišćujemo.”

Kada shvatimo što Božanski vinar pokušava ostvariti u našem životu, to nas spašava od prigovaranja i uči nas podložnosti i ovisnosti. Učimo se reći:

*Prepusti Njegovoj suverenoj vlasti,
Da odabir vrši i sve određuje stvari;
Tada na Njegovu putu nećeš pasti,
Nego divit se mudrosti i ruci što za te mari.
Daleko, daleko iznad tvojih misli,
Njegovi će se naumi vinuti,
Kad svoje djelo potpuno dovrši,
Da zbog njega ne moraš brinuti.*

12. svibnja

“Budući da u mudrosti Božjoj svijet Boga ne upozna mudročću, svidje se Bogu ludošću propovijedanja spasiti one koji vjeruju.” (1. Korinćanima 1,21)

U korinškoj crkvi neki su pokušali učiniti evanđelje intelektualno primamljivim. Njihova zaokupljenost mudročću ovoga svijeta učinila ih je osjetljivima na one aspekte kršćanske poruke koji su za filozofe bili uvredljivi.

Nije bilo govora o napuštanju vjere, nego o njenom redefiniranju kako bi bila prihvatljivija za učene ljude.

Pavao se oštro okomio na ovaj pokušaj da se svjetovna mudrost sljubi s onom Božjom. Predobro je znao da bi postizanje intelektualnog statusa rezultiralo gubitkom duhovne snage.

S time se moramo pomiriti. Postoji nešto u kršćanskoj poruci što je sablazan za Židove i ludost za pogane. I ne samo to – većina kršćana ne ubraja se među one koje bi svijet nazvao mudrima, moćnima i uzvišenima. Prije ili kasnije morat ćemo hrabro pogledati u oči činjenici da umjesto da pripadamo eliti, mi smo ljudi, slabi, bez časti, prezreni – zapravo mi smo nitko i ništa što se svijeta tiče.

Ali predivna je stvar da Bog koristi onu poruku koja se čini ludošću da bi spasio one koji vjeruju. Bog koristi one beznačajne kao što smo mi da ostvari svoj cilj. Birajući ovakve bezizgledne instrumente, on posramljuje svu pompu i pretencioznost ovoga svijeta, nama otklanja svaku mogućnost hvalisanja i postiže da samo njemu pripadne svaka zasluga.

Ovo ne znači da za učenost nema mjesta. Naravno da ima. Ali ako se učenost ne spoji s dubokom duhovnošću, ona postaje opasna stvar koja umrtvljuje. Kada učenost zasjedne suditi Božju riječ, tvrdeći npr. da su neki pisci koristili pouzdanije izvore od ostalih, ona predstavlja odmak od Božje istine. I kada se ulagujemo odobravanju od takvih učenih osoba, otvaramo se ranjivosti na sve njihove hereze.

Pavao nije došao Korinćanima s uzvišenim govorom ili mudročću. Odlučio je ne znati među njima ništa drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga. Znao je da snaga leži u jednostavnom i iskrenom iznošenju evanđelja, a ne u bavljenju zamršenim problemima ili beskorisnim teorijama ili u uzdizanju intelektualnosti.

13. svibnja

“A tko god sablazni jednog od ovih malenih što vjeruju u mene, bolje bi mu bilo da mu se o vrat objesi žrvanj osleni pa da potone u dubinu morsk-ku.” (Matej 18,6)

Teško je zamisliti neku učinkovitiju i sigurniju metodu utapanja od ove. Ovdje se ne govori o nekom malom žrvnju koji se okreće rukom, nego onom kojeg okreće magarac. Ovakav žrvanj obješen oko vrata značio bi brzu i neizbježnu smrt utapanjem. Isprva nas može preneraziti žestina Spasiteljevih riječi. Čini se kao da neuobičajenom osudom bijesni protiv grijeha sablažnja- vanja jednog od malenih. Što je izazvalo toliku ljutnju?

Uzmimo kao primjer sljedeću ilustraciju. Jednom službeniku evanđelja ljudi neprekidno dolaze radi savjetovanja. Među njima je i jedna mlada osoba zarobljena seksualnim grijehom. Očajnički treba pomoć. On (ili ona) gleda ovog službenika kao nekog u koga može imati povjerenja i tko će joj pomoći naći put do oslobođenja. Ali umjesto toga, u tom se službeniku razbuktaju strasti, pokušava se mladoj osobi približiti na nepristojan način i ubrzo vraća osobu koju je trebao savjetovati natrag u nemoral. Mlada osoba je uzdrmana ovom pronevjerom povjerenja i razočarana u svijet vjere. Moguće je da bude duhovno osakaćena za ostatak života.

Krivac može biti i fakultetski profesor koji neumorno nastoji svojim stu- dentima ukrasti njihovu vjeru kakva god ona bila. Sijući sumnje i prigovore, on potkopava autoritet Pisma i napada Gospodinovu osobu.

Nadalje, to može biti kršćanin koji svojim ponašanjem sablažnjava mla- dog vjernika. Prelazeći onu tanku crtu između slobode i dopuštenja, on se brzo nađe uključen u sumnjive aktivnosti. Mladi kršćanin ovo shvaća kao prihvatljivo kršćansko ponašanje i napušta put posvećenosti Bogu te upada u svjetovan život pun kompromisa.

Spasiteljeve riječi ozbiljno su upozorenje da je strahovito ozbiljna stvar doprinijeti etičkom, moralnom ili duhovnom padu mlade osobe koja mu pri- pada. Bolje se utopiti u pravoj vodi nego u moru krivnje, nesreće i kajanja zbog navođenja jednog od njegovih malenih na grijeh.

14. svibnja

“Ni prostota, ni ludorija ili lakrdija, što se ne priliči.” (Efežanima 5,4)

Pretpjeranu lakoumnost treba izbjegavati jer neizbježno vodi do gubitka duhovne snage.

Propovjednik govori o ozbiljnim temama, o životu i smrti, o sadašnjem vremenu i vječnosti. On može imati vrhunsku poruku, ali ako ona sadrži prekomjeran humor, ljudi će se sjećati doskočica, a zaboraviti ostatak.

Često puta se snaga poruke može raspršiti zbog kasnijih veselih razgovora. Uzvišen poziv evanđelja može rezultirati time da se na sastanak spusti tajanstvena tišina vječnosti. Ali kad se ljudi dignu na odlazak, sve preplavi žagor veselih razgovora. Priča se o nogometnim rezultatima ili poslovima toga dana. Nije nikakvo čudo da je Sveti Duh ožalošćen i da se ništa ne događa za Boga.

Starješine koje uvijek izvaljuju šale imaju malo stvarnog duhovnog utjecaja na mlade ljude koji u njima traže poticaje. Oni mogu misliti da će njihova duhovitost biti mladima privlačna, ali istina je da to kod mladih izaziva jak osjećaj razočaranja.

Oblik lakomislenosti koji je posebno štetan odnosi se na igranje riječima kad je Biblija u pitanju te korištenje odlomaka Pisma radi izmamljivanja smijeha, a ne poticanja na promjenu života. Kad god se tako igramo riječima, srozavamo autoritet Pisma u svom i tuđim životima.

Ovo ne znači da vjernik mora biti smrkuta osoba bez tračka smisla za humor. Znači da treba kontrolirati svoj humor kako njime ne bi neutralizirao svoju poruku.

Kierkegaard priča o cirkuskom klaunu koji je otrčao u grad zapomažući kad se cirkuski šator u predgrađu zapalio. Ljudi su ga slušali i grohotom se smijali. Toliko je već bio poznat po svojim lakrdijama da je izgubio vjerodostojnost.

Charles Simeon imao je sliku Henrya Martyna u svojoj radnoj sobi. Kad god bi Simeon ušao u sobu, činilo se da ga Martyn prati pogledom i govori mu: “Budi ozbiljan, budi ozbiljan; nemoj se šaliti, nemoj se šaliti.” A Simeon bi odgovorio: “Da, bit ću ozbiljan; hoću, bit ću ozbiljan; neću se šaliti jer duše ginu, a Isus treba biti proslavljen.”

15. svibnja

***“I ne mrmľajte kao što i neki od njih mrmľahu te izgiboše od Zatornika.”
(1. Korinćanima 10,10)***

Izraelci su se kronično žalili dok su putovali pustinjom. Žalili su se na opskrbu vodom. Žalili su se na opskrbu hranom. Žalili su se na svoje vođe. Kad im je Bog dao manu s neba, ubrzo im je dojadila i čeznuli su za porilukom, lukom i češnjakom iz Egipta. Premda u pustinji nije bilo trgovina živežnim namirnicama ili trgovina cipela, Bog ih je kroz četrdeset godina opskrbio nepresušnim zalihama hrane i obućom koja se nije istrošila. Ali umjesto da budu zahvalni za čudesan način na koji se Bog skrbio za njih, Izraelci su mrmľali bez prestanka.

Vremena se nisu promijenila. Danas se ljudi žale na vremenske prilike: ili je pretoplo ili prehladno, ili prevlažno ili presuho. Žale se na hranu, kao što je grudičasti umak ili izgorjeli tost. Žale se na posao i plaću, a kad posla nemaju žale se na nezaposlenost. Prigovaraju vladi i žale se na njene poreze istovremeno zahtijevajući sve veće povlastice i usluge. Nezadovoljni su drugim ljudima, svojim automobilima, poslugom u restoranu. Žale se zbog neznatnih bolova i smetnji i žele da su viši, mršaviji i ljepši. Bez obzira koliko Bog bio dobar prema njima, oni govore: “Što je on dobroga za mene učinio u posljednje vrijeme?”

Mora da je za Boga iskušenje imati posla s ljudima kao što smo mi. Bio je tako dobar prema nama i pobrinuo se ne samo za životne potrebe, nego i za raskoš koju njegov Sin nije uživao dok je bio na zemlji. Imamo dobru hranu, čistu vodu, udobne domove, mnogo odjeće. Imamo vid, sluh, apetit, pamćenje i tako mnogo drugih blagoslova koje uzimamo zdravo za gotovo. On nas je štitio, vodio i krijepio. I ono najvažnije, dao nam je život vječni po vjeri u Gospodina Isusa Krista. A što dobiva za uzvrat? Vrlo često ništa, osim niza žalopjki.

Imao sam prijatelja u Chicagu koji je znao dobar odgovor na pitanje “kako si”. Uvijek bi odgovorio: “Bio bi grijeh žaliti se.” Često se toga sjetim kad sam u napasti da prigovaram. Prigovaranje je grijeh. Lijek za prigovaranje je zahvaljivanje. Kad se sjetimo svega što je Gospodin za nas učinio, shvaćamo da nemamo razloga žaliti se.

16. svibnja

***“Ne ljubite svijeta ni ono što je u svijetu. Ako tko ljubi svijet, nema u nje-
mu ljubavi Očeve.” (1. Ivanova 2,15)***

Novi zavjet donosi nam sliku svijeta kao kraljevstva koje se protivi Bogu. Njime vlada Sotona, a svi nevjernici njegovi su podanici. Ovo kraljevstvo privlači čovjeka kroz požudu očiju, požudu tijela i oholost života. To je društvo koje pokušava biti sretno bez Boga i u kojem Kristovo ime nije dobrodošlo. Dr. Gleason L. Archer Jr. kaže da je svijet “organizirani sustav pobune, sebičnosti i neprijateljstva prema Bogu koje karakterizira ljudski rod koji stoji u protivljenju prema Bogu”.

Svijet ima svoju zabavu, politiku, umjetnost, glazbu, religiju, obrasce razmišljanja i stil života. Pokušava svakoga prisiliti da mu se prilagodi i mrzi one koji to odbijaju. To objašnjava njegovu mržnju prema Gospodinu Isusu.

Krist je umro da nas oslobodi od svijeta. Svijet je sada razapet nama i mi smo razapeti svijetu. Ljubiti svijet u bilo kojem obliku za vjernika je ravno pravoj izdaji. Apostol Ivan zapravo kaže da su oni koji ljube svijet Božji neprijatelji.

Vjernici nisu od svijeta, već su poslani u svijet da protiv njega svjedoče, da obznane njegova djela kao zla i da propovijedaju spasenje od njega po vjeri u Gospodina Isusa Krista.

Kršćani su pozvani hodati odvojeno od svijeta. U prošlosti sve se ovo možda usko ograničavalo na ples, kino, pušenje, alkohol, kartanje i kockanje. Ali ovo uključuje mnogo više. Mnogo onoga što primamo preko televizije je svjetovno, privlačno za požudu očiju i požudu tijela. Ponos spada u kategoriju svjetovnog, bilo da se radi o počasnim titulama, diplomama, zaradi, nasljedstvu ili važnom imenu. Luksuzno življenje isto tako, bilo da su u pitanju raskošni domovi, gurmanska hrana, atraktivno odijevanje i nakit ili prestižna vozila. Tako je i s lagodnim životom ispunjenim zadovoljstvima, provedenim većim dijelom na krstarenjima, kupovanju svega i svačega, u sportu i rekreaciji. Ambicije koje gajimo za sebe i svoju djecu mogu biti svjetovne premda možemo izgledati duhovno i pobožno. Konačno, i seks izvan braka oblik je svjetovnosti.

Što smo više odani Spasitelju i rasprodani za njega, manje imamo vremena za svjetovna zadovoljstva i zabavu. C. Stacey Woods rekao je: “Mjera naše predanosti Kristu mjera je naše odvojenosti od svijeta.”

*Samo stranci, ne žudimo za domom,
Na svijetu koji tebi posta grobom.
Tvoj križ raskinu spona što nas vežu,
Blaga tvoja dalje od pogleda sežu.
J. G. Deck*

17. svibnja

“... bilo himbeno bilo istinito – Krist se navješćuje. I tome se radujem, a i radovat ću se.” (Filipljanima 1,18)

Uobičajena je slabost među ljudima da ništa izvan vlastitog privatnog kruga ne priznaju za dobro. Kao da imaju monopol na izvrsnost i odbijaju priznati da netko drugi može biti ili učiniti bilo što slično. Ponašaju se kao da sebe smatraju dobrima, a druge prosječnima. A neki ne priznaju drugima ni toliko.

Njihova je crkva jedina prava. Njihova služba za Gospodina jedino je što stvarno vrijedi. Njihovo viđenje svih pitanja, jedino autoritativno. S njima će nestati i sva mudrost.

Pavao nije pripadao ovoj školi. Shvaćao je da i drugi propovijedaju evanđelje. Istina, neki su to činili iz ljubomore, u nadi da će ga naljutiti. Ali on im je svejedno mogao odati priznanje što naviještaju evanđelje i još uvijek se mogao radovati što se Krist propovijeda.

U svom komentaru pastoralnih poslanica Donald Guthrie napisao je: “Samostalnim misliocima potrebna je velika milost da bi priznali da istina može teći i drugim kanalima osim njihovih.”

Posebna je odlika kultova da njihovi vođe javno izjavljuju da imaju zadnju riječ u svim pitanjima vjere i morala. Oni zahtijevaju bespogovorno prihvaćanje svojih proglašenja te nastoje izolirati svoje sljedbenike od doticajnih drukčijim nazorima.

U rijetko čitanom uvodu čuvenog engleskog prijevoda Biblije poznatog kao King James Version, prevoditelji su pisali o “uobraženoj braći koja sve čine na svoj način i ništa im se ne sviđa osim onoga što je oblikovano po njima i iskovano na njihovu nakovnju”. Pouka je za nas da budemo širokog srca, spremni priznati sve što je dobro i shvatiti da nijedan vjernik ili kršćanska crkva ne mogu sebi dozvoliti tvrdnju da su oni jedino pravi ili da imaju monopol na istinu.

18. svibnja

“... te nepromišljeno prozbori usnama svojim.” (Psalam 106,33)

Kad su Izraelci prigovarali zbog nedostatka vode kod Kadeša, Bog je rekao Mojsiju da će voda poteći ako bude prozborio stijeni. Dotada je narod već toliko bio izmučio Mojsija da je ovaj planuo na njih rekavši: “Čujte sad, buntovnici! Hoćemo li vam iz ove stijene izvesti vodu?” Zatim je dvaput udario štapom o stijenu. Svojim ljutitim riječima i neposlušnošću on je Boga pogrešno predstavio pred narodom. Rezultat je bilo taj da je izgubio povlasticu da uvede Izraelovu djecu u Obećanu zemlju (Brojevi 20,1-13).

Lako je moguće da čovjek goruće revnosti postane nesuzdržan prema drugim vjernicima. On je tako samodiscipliniran, dok s njima uvijek treba postupati kao s malom djecom. On je tako upućen, a oni su takve neznalice.

Ali ono što on treba razumjeti je to da su oni ipak Božji ljubljeni narod i da Gospodin neće dozvoliti da ih se verbalno zlostavlja. Jedno je propovijedati Božju riječ takvom snagom da ljudi budu presvjedočeni i dotaknuti. Nešto je sasvim drugo oštro ih karati zbog vlastite uzrujanosti. Ovo će takvog čovjeka isključiti od primanja najboljih Božjih nagrada.

U popisu Davidovih junaka u 2. Samuelovoj 23 jedno se ime ističe upravo zato jer se ne spominje. To je ime Joaba, Davidova glavnog vojnog zapovjednika. Zašto mu se ime ne spominje? Dalo se naslutiti da je razlog tomu to što je Joab upotrijebio mač protiv nekih Davidovih prijatelja. Ako je tako, ovaj nemio slučaj nas ozbiljno upozorava da pazimo kad smo kušani upotrijebiti svoje jezike kao mačeve protiv naroda Božjeg.

Kad su Jakov i Ivan, nazvani “Sinovi groma”, htjeli prizvati vatru s neba na Samarijance, Isus je rekao: “Ne znate vi kakva ste duha!” (Luka 9,55). Kakav je u pogledu toga prijekor nama kad svojim usnama nesmotreno govorimo onima koji su njegovi ne samo po stvaranju (kao Samarijanci), već i po otkupljenju.

19. svibnja

“A znamo da je sud Božji po istini...” (Rimljanima 2,2)

Bog je jedini u cijelom svemiru savršeno sposoban suditi. Možemo biti vječno zahvalni što konačni sud nije povjerio nama. Razmislimo o nekim nepovoljnim uvjetima u kojima radi zemaljski sudac. Nemoguće mu je biti potpuno objektivan. Na njega može utjecati važnost okrivljenika ili njegova pojava. Može biti pod utjecajem mita ili drugih tajnih protuusluga. Ne može uvijek znati laže li svjedok. Ili ako ne laže, svjedok može prešutjeti istinu. Ili pak zatamniti istinu. A može biti iskren, ali netočan u iskazu.

Sudac ne može uvijek razabrati tuđe motive, a u mnogim je sudskim slučajevima važno utvrditi motive.

Moguće je prevariti i poligraf ili detektor laži. Tvrdokorni kriminalci mogu ponekad kontrolirati svoje fiziološke reakcije na osjećaj krivice.

Bog je savršeni Sudac. On posjeduje apsolutno poznavanje svih činjenica, misli i motiva. On može suditi tajne ljudskih srdaca. On zna svu istinu; ništa mu se ne može prešutjeti. On nema obzira prema osobama, već se prema svakome odnosi nepristrano. Znade su mu mentalne sposobnosti kojima smo obdareni; mentalno ograničena osoba ne može biti podjednako odgovorna za svoje postupke kao netko drugi. On zna različitu moralnu snagu svojih podanika; neki se lakše odupiru napasti od drugih. On zna svačije različite prednosti i mogućnosti te mjeru do koje osoba griješi protiv svjetla. On jednakom lakoćom otkriva grijeh propusta i grijeh činjenja, tajne kao i javne grijehе.

Stoga se ne moramo bojati da će poganin koji nikada nije čuo evanđelje biti nepravedno tretiran. Ili da oni koji su nepravedno trpjeli u životu neće biti osvećeni. Ili da zli tirani koji su se izvukli u ovom životu neće biti kažnjeni.

Vrhovni sudac je savršen sudac, a njegova pravda u skladu je s istinom i stoga apsolutno savršena.

20. svibnja

“I nitko ne ulijeva novo vino u stare mjehove; inače će novo vino proderati mjehove pa će se i ono proliti, a mjehovi će propasti. Nego, novo se vino u nove mjehove ulijeva pa se oboje sačuva.” (Luka 5,37-38)

Mjehovi o kojima se ovdje govori bili su zapravo napravljeni od životinjskih koža. Kao novi bili su prilagodljivi i prilično elastični. Kao stari postali su kruti i nesavjetljivi. Da se novo vino stavilo u stare mjehove, njegova fermentacija prouzročila bi prevelik pritisak kojemu se stari mjehovi ne bi mogli prilagoditi te bi popucali.

U Luki 5 Isus ovo koristi da bi ilustrirao sraz judaizma i kršćanstva. On govori da “su zastarjeli oblici, uredbe, tradicije i rituali judaizma suviše kruti da bi mogli sadržavati radost, bogatstvo i energiju nove dispenzacije”.

Ovaj ulomak sadrži dramatične ilustracije. U recima 18 do 21 vidimo četiri čovjeka kako otvaraju krov kuće da bi oduzetog čovjeka spustili pred Isusa da ga izliječi. Njihova inovativna, nekonvencionalna metoda jedna je od ilustracija novog vina. U 21. retku pismoznanci i farizeji počeli su prigovarati Isusu; oni predstavljaju stare mjehove. U recima 27 do 29 nalazimo Levijev oduševljen odgovor na Kristov poziv i gozbu koju je priredio da bi svoje prijatelje predstavio Isusu. Ovo je novo vino. U 30. retku pismoznanci i farizeji opet mrmljaju. Oni su stari mjehovi.

Ovo je vidljivo svugdje u životu. Ljudi su naviknuti činiti stvari na tradicionalan način i teško im je prilagoditi se promjenama. Domaćica pere posuđe na svoj način i ljuti je kad vidi nekog drugog kako prtlja oko njenog sudopera. Muž ima svoje ideje o tome kako treba upravljati autom i gotovo je van sebe kad vozilom upravljaju žena ili djeca.

Ali najveća pouka za sve nas nalazi se u duhovnom području. Moramo biti dovoljno fleksibilni da otvorimo mogućnost za radost, gorljivost i entuzijizam kršćanske vjere, čak i onda ako se javlja na nekonvencionalan način. Niti želimo niti trebamo tvrdoću i hladni formalizam farizeja koji su sjedili postrance kritizirajući dok je Bog djelovao.

21. svibnja

“... ako zrno pšenično, pavši na zemlju, ne umre, ono ostaje samo; ako li umre, donosi mnogo roda.” (Ivan 12,24)

Jednog su dana neki Grci došli k Filipu s plemenitim zahtjevom: “Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa!” Zašto su ga htjeli vidjeti? Možda su ga htjeli povesti u Atenu kao popularnog novog filozofa. Možda su ga htjeli spasiti od raspeća i smrti koja se već činila neizbježnom.

Isusov odgovor bio je sadržan u jednom od velikih zakona žetve: zrno žita mora pasti u zemlju i umrijeti da bude plodonosno. Kad bi se Isus spasio od smrti, ostao bi sam. U slavi neba uživao bi sam, ne bi bilo spašenih grešnika da dijele njegovu slavu. Ali ako umre, otvoriti će put spasenja po kojem će mnogi uživati vječni život. Bilo je nužno da on umre smrću žrtve, a ne da živi ugodnim životom.

T. G. Ragland jednom je rekao: “Od svih planova za siguran uspjeh, najsigurniji je onaj Kristov: postati zrno pšenice, pasti u zemlju i umrijeti. Ako odbijemo postati zrna pšenice... ako ne žrtvujemo niti izgled niti riskiramo karakter ni imanje ni zdravlje; niti kad smo pozvani ne napustimo dom, ne prekinemo obiteljske veze radi Krista, tada ostajemo sami. Ali ako hoćemo biti plodonosni, moramo slijediti samog blagoslovljenog Gospodina tako što ćemo postati pšenično zrno i umrijeti, a onda ćemo donijeti mnogo ploda.”

Pred mnogo godina čitao sam o skupini misionara u Africi koji su se godinama neumorno trudili bez vidljivog trajnog ploda za Gospodina. Na kraju su u očajanju najavili konferenciju na kojoj su htjeli doći pred Gospodina u molitvi i postu. U razgovorima koji su slijedili jedan od misionara rekao je: “Mislim da nećemo imati blagoslova dok zrno pšenice ne padne u zemlju i umre.” Ubrzo nakon toga taj isti misionar se razbolio i umro. Tada je započela žetva – onaj blagoslov kojeg je on predskazao.

Samuel Zwemer napisao je: “Nema dobitka osim kroz gubitak, ni spasenja osim kroz križ. Da bi se zrno pšenice umnožilo, mora pasti u zemlju i umrijeti. Gdje god vidiš zrela polja kako Bogu ljuljaju zlatno snoplje, znaj da je tu umrlo zrno pšenice, da je neka duša bila razapeta, da se netko mučio, plakao i molio – i neustrašivo se protiv legija pakla borio.”

22. svibnja

“Okanite se vi čovjeka kojemu je dah u nosnicama; jer kakva vam korist od njega?” (Izaija 2,22)

Kada čovjeku ili ženi prepustimo mjesto koje samo Bog u našem životu treba zauzimati, čeka nas gorko razočaranje. Ubrzo će nam biti jasno da su i najbolji ljudi u najboljem slučaju samo ljudi. Premda mogu posjedovati neke dobre kvalitete, svejedno su njihova stopala od željeza i gline. Ovo može zvučati kao cinizam, ali nije tako. To je realnost.

Kad su osvajači prijetili Jeruzalemu, Judejci su priklonili svoju nadu u oslobođenje Egiptu, a Izaija ih je javno prekorio zbog pogrešno usmjerenog povjerenja, rekavši: “Evo, ti se sada pouzdaješ u štap od te slomljene trske – u Egipat – koji, ako se čovjek na nj nasloni, uđe mu u ruku i probode je. Takav je faraon, kralj egipatski svima koji se u nj pouzdaju” (Izaija 36,6). A Jeremija je kasnije u sličnim okolnostima rekao: “Ovako veli Gospod: ‘Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka i tijelo postavlja sebi za mišicu, a srce se njegovo odvrća od Gospoda’” (Jeremija 17,5).

Psalmist je pokazao istinski uvid u ovo pitanje kad je napisao: “Bolje je utjecati se Gospodu nego se uzdat’ u čovjeka. Bolje je utjecati se Gospodu nego se uzdat’ u knezove” (Psalam 118,8-9). I još: “Ne uzdajte se u knezove, u sina čovječjega u kojemu nema spasenja. Ispusti li dah svoj, u zemlju se svoju vraća; u dan onaj propadaju sve namisli njegove” (Psalam 146,3-4).

Naravno, moramo razumjeti da se u izvjesnom smislu trebamo pouzdavati jedni u druge. Što bi, na primjer, bio brak bez određene mjere povjerenja i poštovanja? U poslovnom svijetu upotreba čekova kao platežnog sredstva utemeljena je na sustavu obostranog povjerenja. Pouzdajemo se u liječnike da će ispravno dijagnosticirati bolest i propisati lijek. Pouzdajemo se u naljepnice na limenkama i pakovanjima u trgovinama živežnih namirnica. Bilo bi gotovo nemoguće živjeti u nekom društvu bez određenog povjerenja u naše bližnje.

Opasnost nastupa onda kad se pouzdajemo da će čovjek učiniti ono što samo Bog može učiniti – kad maknemo Gospodina s prijestolja i na njegovo mjesto postavimo čovjeka. Svatko tko izgura Boga iz svoje osjećajne sfere, tko zauzme njegovo mjesto kao objekt našeg pouzdanja, tko prigrabi bilo koje od njegovih prava ili povlastica u našem životu, sigurno je da će nas gorko razočarati. Bit će prekasno kad shvatimo da čovjek nije bio vrijedan našeg pouzdanja.

23. svibnja

“... da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, kako bi svijet uzvjerovao da si me ti poslao.” (Ivan 17,21)

Dvapat je u svojoj velikoj velesvećeničkoj molitvi naš Gospodin molio da njegov narod bude jedno (reci 21, 22 i 23). Ova molitva za jedinstvo uzima se kao biblijska osnova za ekumenski pokret – veliko organizacijsko zajedništvo svih crkava koje tvrde da su kršćanske. Nažalost, ovo ekumensko jedinstvo postignuto je odbacivanjem ili reinterpetacijom temeljnih kršćanskih učenja. Kao što je Malcolm Muggeridge napisao: “Jedna je od većih ironija današnjice da ekumenizam trijumfira baš onda kad nema osnove za njegovo postojanje; raznim religijskim tijelima vjerojatno se lako združiti jer budući da malo toga vjeruju, sukladno tome, oko malo čega će se i razlikovati.”

Je li to vrsta jedinstva za koju se Gospodin Isus molio u Ivanu 17? Mislimo da nije. On je rekao da će jedinstvo na koje on misli rezultirati time što će svijet uzvjerovati da ga je Bog poslao. Krajnje je nevjerojatno da bi neki izvanjski savez to mogao imati za posljedicu.

Gospodin je definirao jedinstvo na koje je on mislio kad je rekao: “Kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno...” Još je rekao: “... da budu jedno kao što smo mi jedno. Ja u njima i ti u meni, da budu savršeni u jednom.” Kakvo je jedinstvo koje dijele Otac i Sin u kojem i mi možemo sudjelovati? Ne radi se o činjenici njihova božanskog zajedništva, u tome nikad ne možemo imati udjela. Rekao bih da je Gospodin Isus mislio na jedinstvo koje se temelji na zajedničkoj moralnoj sličnosti. On je molio da vjernici budu jedno u iskazivanju Božjeg i Kristova karaktera prema svijetu. To podrazumijeva život u pravednosti, svetosti, milosti, ljubavi, čistoći, strpljivosti, uzdržljivosti, krotkosti, radosti i plemenitosti. Ronald Sider u knjizi Rich Christians in an Age of Hunger (Bogati kršćani u doba gladi) kaže da se jedinstvo za koje je Krist molio očitovalo kad su prvi kršćani međusobno slobodno dijelili kad god je za to postojala potreba. Oni su posjedovali pravi duh kojeg je obilježavala koinonia ili zajedništvo. “Isusova molitva da jedinstvo ljubavi njegovih sljedbenika bude tako izrazito da uvjeri svijet da je on došao od Oca, uslišana je – barem jednom! Bilo je to u jeruzalemskoj crkvi. Izvanredna kvaliteta zajedništva u njihovu životu davala je snagu propovijedanju apostola” (vidi Djela 2,45-47; 4,32-35).

Takvo jedinstvo imalo bi danas dubok utjecaj na svijet. Kad bi kršćani pokazali zajedničko svjedočanstvo u izražavanju života Gospodina Isusa, nevjernici bi bili presvjedočeni u svoju vlastitu grešnost i žedali bi za živom vodom. Tragično je što se mnogi kršćani danas jedva razlikuju od svojih svjetovnih susjeda. U takvim okolnostima za nevjernike ima malo poticaja na obraćenje.

24. svibnja

“Naglo stečeno bogatstvo iščezava, a tko trudom sabire, povećava.” (Izreke 13,11)

“Igrajte i osvojite 100 000 eura!” Ovakvim i sličnim pozivima konstantno smo izloženi napasti da sudjelujemo u nekom obliku igra na sreću. Kućanicu koja kupuje u supermarketu mame najnovijim igrama. Običnog građanina stalno se potiče da pošalje svoje osobne podatke (zajedno s pretplatom na časopis) za sudjelovanje u sljedećoj lutriji na kojoj može osvojiti milijune. Ili možda za natjecanje u bingu u kojem si gotovo siguran da ćeš osvojiti zgoditak.

Naravno, postoje i očitiji oblici kockanja: rulet, klađenje na utrke konja ili pasa, sportske kladionice i slično.

Što Biblija govori o svemu ovome? Ništa dobro.

Kaže sljedeće: “Naglo stečeno bogatstvo iščezava, a tko trudom sabire, povećava” (Izreke 13,11).

Kaže sljedeće: “Čovjek zla oka hita za bogatstvom, a ne zna da će ga stići oskudica” (Izreke 28,22).

Kaže sljedeće: “Jarebica što leži na jajima, a ne leže – takav je onaj koji stječe bogatstvo, ali ne po pravdi. Usred dana njegovih ono će ga ostaviti, i na svršetku svojemu ostat će luda” (Jeremija 17,11).

Dok u Deset zapovijedi izričito ne piše “Ne kockaj se”, ipak je napisano “Ne poželi” (Izlazak 20,17). A što je kockanje nego oblik žudnje?

Kockanje će za vjernike uvijek imati loš prizvuk kad se sjete da su rimski vojnici bacali kocku za Spasiteljevu otkanu haljinu na mjestu njegova raspeća.

Uzmemo li u obzir bijedu i jad koje su kronični kockari prouzročili svojim obiteljima, počinjene zločine da se nadoknade gubici i loše društvene veze često povezane s kockanjem, shvatit ćemo da mu nema mjesta u životu kršćanina.

Nakon što je Timoteja podsjetio da vjernik treba biti zadovoljan kad ima hranu i odjeću, Pavao je podsjetio da “oni koji se hoće obogatiti upadaju u iskušenje i zamku i mnoge nerazumne i štetne požude što strovaljuju ljude u zator i propast” (1. Timoteju 6,9).

25. svibnja

“... idi i ukori ga nasamo.” (Matej 18,15b)

Netko je nešto rekao ili učinio što te uvrijedilo ili ti na neki način zasmetalo. Biblija kaže idi i ukori ga, ali ti ne želiš to učiniti jer je to suviše teško.

Tada se prepuštaš mračnim mislima. Počinješ nabrajati što je učinio i kako je bio potpuno u krivu. Kad bi trebao raditi, tvoje su misli zaokupljene svim tim detaljima i tvoji želučani sokovi postaju sumporasti. Kad bi trebao spavati, oživljavaš taj neugodan događaja, a tlak u kotlu raste. Biblija kaže idi i ukori ga, ali ti se jednostavno ne možeš s time suočiti.

Pokušavaš smisliti način kako mu poruku prenijeti anonimno. Ili se pak nadaš da će se nešto dogoditi zbog čega će se posramiti onoga što je učinio. Ali ništa se ne događa. Znaš što ti je činiti, ali zgražavaš se na pomisao o sučeljavanju licem u lice.

Ova muka sada već mnogo više šteti tebi nego njemu. Sudeći po tvojoj zlovolji, ljudi mogu zaključiti da te nešto muči. Kad razgovaraju s tobom, tvoje misli su daleko, u nekoj drugoj hemisferi. Tvoj posao trpi jer si obuzet mislima. Općenito uzevši, suviše si rastresen da bi bio efikasan. A Biblija kaže: “Idi i ukori ga nasamo.” Očitovanjem silne snage volje, suzdržavao si se da ni sa kime o tome ne govoriš, ali pritisak je konačno postao nepodnošljiv. Slomio si se i rekao to samo jednoj osobi – naravno, radi potpore u molitvi. Umjesto da ti pruži očekivano razumijevanje, ta osoba kaže: “Zašto ne pođeš razgovarati s onim tko te uvrijedio?”

Konačno odlučuješ to riješiti. Nakon što si ponovio svoj govor, poslušao si uputu iz Pisma i ukorio ga. On sve prima iznenađujuće dobro, žao mu je što se to dogodilo i moli tvoje oprostjenje. Razgovor završava molitvom.

Dok odlaziš, velik teret pada s tvojih ramena. Tvoj se želudac prestaje pjeniti i metabolizam se vraća u normalu. Na neki način mrziš sebe što nisi brže shvatio i poslušao Pismo.

26. svibnja

“Gle, poslušnost je bolja od žrtve, pozornost od ovnujske pretiline.” (1. Samuelova 15,22)

Božje upute kralju Šaulu dovoljno su bile jasne. Udari na Amalečane i zatri sve što imaju. Sve njihovo. Ne uzimaj od njih plijena. Ali Šaul je poštudio kralja Agaga i najbolje ovce, goveda, ugojenu stoku i jaganjce.

Kad je Samuel ujutro susreo Šaula u Gilgalu, ovaj mu je s pouzdanjem objavio da je točno izvršio zapovijed Gospodnju. Upravo tog trenu zbor u staji započeo je svoj oratorij – ovce su zablejale i krave zamukale. Vrlo nezgodno.

Samuel je naravno htio znati kako to da ovce bleje ako ih je Šaul sve pobio. Kralj je onda za svoju neposlušnost pokušao okriviti narod i opravdati ga vjerskim razlozima. Reкао je: “Narod je poštudio najbolje ovce i goveda da bi ih žrtvovao Gospodinu.”

To je bio trenutak kad je čuo kako je Božji prorok zagrmio riječima osude: “Gle, poslušnost je bolja od žrtve, pozornost od ovnujske pretiline. Jer buntovnost je kao grijeh vraćanja, a nepokornost kao bezakonje i [idolopoklonstvo].”

Poslušnost je važnija od obreda, žrtava i prinosa. Jednom sam čuo za obitelj koja se prema svojoj majci za njena života odnosila s hladnim prezirom i neposlušnošću. Ali kad je umrla, obukli su njeno tijelo u originalnu Diorovu haljinu. Prezira vrijedan i beskoristan pokušaj iskupljenja za godine buntovništva i neljubavnosti!

Često čujemo ljude kako brane neki nebiblijski stav ili nebiblijski savez tvrdeći da će se na taj način postići mnogo širi utjecaj. Ali Bog se ne da prevariti takvim lažnim racionaliziranjem. On traži našu poslušnost, a on će se pobrinuti za sferu našeg utjecaja. Istina je da kad smo neposlušni, naš je utjecaj negativan. Samo hodajući u zajedništvu s Gospodinom možemo na Božji način utjecati na druge.

William Gurnall rekao je: “Žrtva bez poslušnosti je svetogrđe.” A još je gore kad svoju neposlušnost prikrivamo nekim pobožnim, religioznim ispri-kama. Boga se ne da prevariti.

27. svibnja

“Ta što je veće: zlato ili Hram koji to zlato posvećuje?” (Matej 23,17)

Pismoznanci i farizeji Isusova doba naučavali su da ako se čovjek zakune hramom, nije nužno obvezan učiniti ono što je obećao. Ali ako se zakune hramskim zlatom, onda je to druga priča. Tada je vezan tom zakletvom. Podjednako lažnu razliku pravili su između zaklinjanja žrtvenikom i zaklinjanja darom na žrtveniku. Prva zakletva mogla se prekršiti, druga je obvezivala.

Gospodin im je rekao da je njihovo poimanje vrijednosti potpuno iskrivljeno. Hram je ono što daje posebnu vrijednost zlatu i žrtvenik ono što na poseban način posvećuje žrtveni dar.

Hram je bio Božje prebivalište na zemlji. Najveća čast koju je zlato moglo imati je ta da bude upotrijebljeno u tom prebivalištu. Njegova povezanost s Božjom kućom posvećivala ga je na poseban način. Isto je tako bilo sa žrtvenikom i darom na njemu. Žrtvenik je bio sastavni dio službe Božje. Nijedna životinja nije mogla imati veću čast od one da bude žrtvovana na žrtveniku. Da su životinje znale što je ambicija, sve bi težile za tom sudbinom.

Jedan je turist u Parizu kupio jeftinu ogrlicu od jantara u jednoj trgovini rabljenom robom. Stvar ga je zainteresirala kad je za nju u New Yorku morao platiti visok iznos carine. Odnio je ogrlicu na procjenu jednom draguljaru koji mu je ponudio 25 000 dolara. Drugi draguljar ponudio je 35 000 dolara. Kad je upitao zašto je ogrlica tako vrijedna, draguljar ju je stavio pod povećalo. Tada je turist mogao pročitati ovo: “Od Napoleona Bonaparte za Josephinu.” Napoleonovo ime bilo je ono što je ogrlicu činilo tako vrijednom.

Značenje ovoga je jasno. Sami po sebi mi smo ništa i ne možemo učiniti ništa. Naša povezanost s Gospodinom i služba za njega je ono što nas posvećuje na poseban način. Kao što je Spurgeon rekao: “Vaša veza s Golgotom najdivnija je stvar u vezi s vama.”

Možeš imati izvanredno briljantan um, na čemu treba biti zahvalan. Ali upamti ovo: samo onda kad je taj um upotrijebljen za Gospodina Isusa Krista, tek onda on ispunjava svoju najvišu svrhu. Krist posvećuje tvoj intelekt.

Možeš posjedovati talente za koje bi svijet platio visoku cijenu. Možeš štoviše misliti da je crkva za njih suviše beznačajna. Ali crkva je ona koja posvećuje tvoje talente, a ne tvoji talenti crkvu.

Možeš imati mnogo novca. Možeš ga zgrtati i trošiti na svoje zadovoljstvo ili upotrijebiti za Kraljevstvo. Najbolje za što ih možeš upotrijebiti je unapređivanje Kristova djela. Kraljevstvo posvećuje tvoje bogatstvo, a ne obrnuto.

28. svibnja

“A mi svi koji otkrivenim licem slavu Gospodnju kao u zrcalu gledamo, u isti se lik preobražavamo iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha.” (2. Korinćanima 3,18)

Biblija naučava da postajemo kao ono što štuujemo. Taj važan uvid nalazi-mo u današnjem tekstu. Razmotrimo ga na sljedeći način:

A mi svi – tj. svi istinski vjernici;

otkrivenim licem – grijeh stavlja veo između naših lica i Gospodina. Kada priznajemo svoje grijeha i odričemo ih se, imamo otkriveno lice;

kao u zrcalu gledamo – zrcalo ili ogledalo je Božja riječ u kojoj se gleda-mo;

slavu Gospodnju – pritom se misli na njegovu moralnu izvrsnost. U Bi-bliji gledamo na savršenost njegova karaktera, ljepotu svih njegovih djela i putova;

u isti se lik preobražavamo – postajemo kao on. Preobražavamo se gleda-njem. Što smo više njime zaokupljeni, to više postajemo kao on.

Preobražavamo se

iz slave u slavu – od jednog stupnja slave do drugog. Promjena se ne zbiva odjednom. To je proces koji traje sve dok gledamo njega. Preobrazba našeg karaktera vrši se

kao od Gospodnjega Duha – Sveti Duh proizvodi sličnost s Kristom u svi-ma onima koji vjerom gledaju na Spasitelja onako kako ga Biblija otkriva.

Čuo sam jednom za čovjeka koji je svakodnevno odlazio u budistički hram gdje je sjedeći prekrivenih nogu i sklopljenih ruku zurio u zeleni kip. Za njega se pričalo da je nakon godina provedenih u ovakvoj meditaciji počeo nalikovati na Budu. Ne znam je li to istina, ali znam da s poštovanjem biti zaokupljen Sinom Božjim, stvara sličnost s njime u moralnom smislu.

Put svetosti otvara se gledanjem na Gospodina Isusa. Obično nije moguće istovremeno misliti na Krista i na grijeh. Tijekom onih trenutaka kada smo najviše obuzeti njime, najslobodniji smo od grijeha. Stoga naš cilj treba biti povećati postotak svoga vremena tijekom kojeg promatramo njega.

29. svibnja

“Ne govorim to zbog oskudice...” (Filipljanima 4,11)

Vrijedno je zapaziti da Pavao nikad nije govorio o svojim financijskim potrebama. On je živio životom vjere. Vjerovao je da ga je Bog pozvao u svoju službu i bio je potpuno uvjeren da Bog plaća ono što naručuje.

Trebaju li danas kršćani obznanjivati svoje potrebe ili moliti novac? Ovo su neka promišljanja o tome. U Pismu nema opravdanja za takvu praksu. Apostoli su govorili o potrebama drugih, ali nikad nisu tražili novac za sebe.

Čini se da je stav gledanja samo na Boga primjereniji životu vjere. Bog će pribaviti potrebna sredstva za sve što želi da učinimo. Kad vidimo kako on daje točno onaj iznos koji je potreban i u pravo vrijeme, to našu vjeru silno osnažuje. A on će se snažno proslaviti kad ono što nam je potrebno dobijemo na neosporno čudesan način. S druge strane, njemu neće pripasti nikakva zasluga kad manipuliramo vlastitim financijama lukavim tehnikama čija je svrha prikupljanje sredstava.

Pozivanjem i poticanjem vršimo djela “za Boga” koja uopće ne moraju biti po njegovoj volji. Ili pak produžujemo neko djelo dugo nakon što se Duh odmaknuo od njega. Međutim, kada ovisimo o njegovim nadnaravnim izvorima, možemo nastaviti sve dok nas on opskrbljuje.

Agresivno uvjeravanje uvodi nov način mjerenja uspješnosti kršćanskog rada. Onaj koji je najspretniji u domeni odnosa s javnošću, dobiva najviše novca. Budući da kampanje sabiranja sredstava iscijede sav novac, moguće je da zbog toga trpe ona djela koja bi bilo vrijedno činiti. Ovo često potiče ljubomoru i nejedinstvo.

C. H. Mackintosh skeptički je gledao na davanje publiciteta svojim osobnim potrebama. “Obznani svoje potrebe direktno ili indirektno čovjeku, znači udaljiti se od života vjere i definitivno oduzeti čast Bogu. To zapravo znači izdati ga. Jednako je kao reći da me Bog iznevjerio i stoga se moram obratiti za pomoć svom bližnjem. To znači napustiti izvor žive vode i poći k napukloj cisterni. To znači postaviti stvorenje između svoje duše i Boga te tako uskratiti svojoj duši obilan blagoslov, a Bogu slavu koja mu pripada.”

U sličnom tonu Corrie ten Boom napisala je u knjizi *Tramp for the Lord* (Skitnica za Gospodina): “Radije bih bila dijete puno povjerenja kod bogatog Oca, nego prosjakinja pred vratima ljudi ovoga svijeta.”

30. svibnja

“... i nitko ne poznaje Sina – osim Oca.” (Matej 11,27)

Postoji duboka tajna vezana uz osobu Gospodina Isusa Krista. Dio te tajne čini kombinacija apsolutnog božanstva i potpune čovječnosti u jednoj osobi. Nameće se, na primjer, pitanje kako netko tko ima sve božanske atribute može istovremeno imati ograničenja čovjeka. Nijedan čovjek ne može shvatiti Kristovu osobu. Samo je Bog Otac razumije.

Mnoga od najtežih krivovjerja koja su pritiskala crkvu bila su usredotočena na ovaj predmet. Ne vodeći računa o vlastitoj slabosti, ljudi su se bavili onime što je za njih bilo pređuboko. Neki su stavljali prevelik naglasak na njegovo božanstvo nauštrb njegove ljudskosti. Drugi su toliko naglašavali njegovu ljudskost da su tako podcijenili njegovo božanstvo.

William Kelly jednom je napisao: “Točka u kojoj se zabluda počinje uvlačiti odnosi se na pitanje Sina Božjega koji postaje čovjek jer upravo je kompleksna osoba Gospodina Isusa ona koja izvrgava ljude kobnom lomu. Ima bez sumnje onih koji se usude zanijekati njegovu božansku slavu. Ali postoji puno suptilniji način umanjivanja Gospodina Isusa koji, premda priznaje njegovo božanstvo, dopušta da Gospodinova čovječnost proguta njegovu slavu i neutralizira priznanje njegove osobe. Tako zbunjenost brzo uzima maha te se dozvoljava da ono što njega povezuje s nama ovdje dolje, djeluje u tom pravcu da iskvari ono što on ima zajedničko sa samim Bogom. Postoji samo jedna vrsta zaštite koja u tom smislu čuva dušu u ispravnosti, a to je da se ne odvažimo u ovo drsko zavirivati i nikad se ne usudimo o tome diskutirati, bojeći se da u ljudskoj ludosti pohitamo na sveto tlo i osjećajući da na takvom tlu smijemo biti samo štovatelji. Kad god duša ovo zaboravi, uvijek se pokaže da Bog nije u tome – da on dozvoljava onome koji je pun samopouzdanja, tko se sam od sebe odvažio govoriti o Gospodinu Isusu da pokaže vlastitu ludost. Takav može samo po Svetom Duhu znati što je otkriveno o Jedinorođenome.”

Jedan poštovanja vrijedan sluga Gospodnji savjetovao je svojim studentima da se drže jezika Pisma kad raspravljaju o dvostrukoj naravi našega Gospodina. Zblude se počinju uvlačiti onda kad ubacujemo vlastite ideje i nađanja.

Nitko ne poznaje Sina. Samo ga Otac poznaje.

*Uzvišena tajna Tvoje sve slave,
Anđelu i čovjeku nepoznata je.
Nitko osim Oca ne poznaje Sina,
Ova tvrdnja ravno put do srca bira.*

Josiah Conder

31. svibnja

“A naravni čovjek ne prima što je od Duha Božjega jer mu je to ludost, i ne može razumjeti jer se to duhovno prosuđuje.” (1. Korinćanima 2,14)

Naravni čovjek nije nikad bio nanovo rođen. On nema Duha Božjega. On je nesklon primiti duhovne istine jer mu se one čine kao ludost. Ali to nije sve! On ne može razumjeti duhovne istine jer se one mogu razumjeti samo prosvjetljenjem Svetoga Duha.

Ovo treba naglasiti. Ne samo da nespasen čovjek ne želi shvatiti Božje stvari— on ih ne može shvatiti. On ima urođenu nesposobnost to učiniti.

Ovo mi pomaže pravilno vrednovati znanstvenike, filozofe i ljude drugih profesija ovoga svijeta. Sve dok govore o svjetovnim stvarima, poštujem ih kao stručnjake. Ali čim počnu zalaziti u duhovno područje, otpisujem ih kao one koji nisu kvalificirani govoriti s imalo autoriteta.

Nisam pretjerano iznenađen kad novine naveliko pišu o sumnjama ili odbijanju koje prema Bibliji gaje neki sveučilišni profesor ili čak liberalno usmjereni crkveni službenik. Tako nešto može se očekivati i ja se na to ne obazirem. Jasno mi je da kad neobnovljeni ljudi govore o stvarima koje se tiču Božjega Duha, oni čine nešto što nadilazi njihove sposobnosti.

F. W. Boreham usporedio je velikane znanosti i filozofije s putnicima drugog razreda na prekontinentalnom putničkom brodu, odijeljenima rešetkama od promenade za putnike prvog razreda. “Znanstvenici i filozofi kao takvi, putnici su drugog razreda i moraju ostati sa svoje strane ograde. Oni nisu nikakav autoritet u pitanjima kršćanske vjere... Činjenica je da imamo vjeru koju ne može šokirati prezir putnika drugog razreda i kojoj njihova podrška i pokroviteljstvo ne daje nikakvu stvarnu potporu.”

Naravno, povremeno se među svetima pojavi i neki znanstvenik ili filozof. U tom slučaju Boreham kaže: “Uvijek otkrijem da iz njegova džepa izviruje ‘karta prvog razreda’. I dok šecam promenadom u njegovu ugodnu društvu, ne razmišljam o njemu ništa više kao o znanstveniku nego što o Bunyanu razmišljam kao o kotlokrpi. Mi smo suputnici iz prvog razreda.”

Robert G. Lee rekao je: “Ljudi mogu biti kritični i učeni i znanstvenici, znati sve o stijenama i molekulama i plinovima, a ipak biti potpuno nekompetentni da sude o kršćanskoj vjeri i Bibliji.”

1. lipnja

“Ali je Gospod bio s Josipom te on posta uspješan čovjek.” (Postanak 39,2)

Čuo sam da je u najranijoj verziji engleskog prijevoda Biblije ovaj redak glasio ovako: “Ali je Gospod bio s Josipom te je on imao sreće.” Možda je izraz “imati sreće” u ono doba značio nešto drugo. U svakom slučaju, zadovoljni smo što su kasniji prevoditelji odvojili Josipa od utjecaja sreće.

Za Božje dijete ne postoji sreća. Njegov je život pod kontrolom i zaštitom i planski ga vodi nebeski Otac koji ga ljubi. Ništa mu se ne događa slučajno.

Kad je tome tako, za kršćanina je neprimjereno nekome “poželjeti sreću”. Niti bi smio reći: “Nemam sreće.” Ovakvi su izrazi praktično nijekanje istine o Božjoj providnosti.

Nevjerujući ljudi povezuju sa srećom razne stvari: zečju šapu, djetelinu s četiri lista, konjsku potkovu (s krajevima uvijek prema gore da sreća ne iscuri). Ljudi drže fige i kucaju o drvo kao da će to povoljno djelovati na događaje ili spriječiti nesreću.

Ovi isti ljudi s lošom srećom povezuju neke druge stvari: crnu mačku, petak 13., hodanje ispod ljestvi, broj 13 na sobnim vratima ili 13. kat zgrade. Žaloso je misliti na ljude koji robuju takvom praznovjerju koje je nepotrebno i beskorisno.

U Izaiji 65,11 Bog prijete kaznom onima u Judeji koji su, čini se, štovali boga sreće:

*A vi koji ste ostavili Gospoda,
koji ste zaboravili svetu goru moju,
koji prostirete stol Gadu,
a Meniju smiješanim vinom čašu punite.*

Ne možemo biti sigurni o kojem se grijehu točno radilo, ali kao da sluti da su ljudi donosili prinose bogovima povezanim sa srećom i dobrim izgledima. Bog je to mrzio i još uvijek mrzi.

Kakvo pouzdanje imamo kad znamo da nismo bespomoćni pijuni slijepe sreće ili kotrljanja kozmičke kocke ili sudbine. Sve je u životu isplanirano, ima smisao i svrhu. Mi imamo našega Oca, a ne sudbinu, Krista, a ne dobre izgleda, ljubav, a ne sreću.

2. lipnja

“Dosta mi je! Gospode, uzmi sad dušu moju jer ja nisam bolji od svojih otaca.” (1. Kraljevima 19,4b)

Nije neuobičajeno da Božji ljudi pate od depresije isto kao i Ilija. Mojsije i Jona također su željeli umrijeti (Izlazak 32,32; Jona 4,3). Gospodin nije nikada vjernicima obećao da će biti izuzeti od ove vrste nevolja. Niti prisutnost ovakvih tegoba nužno ukazuje na nedostatak vjere ili duhovnosti. Može se dogoditi svakome od nas.

Kad nas to pogodi, izgleda otprilike ovako: osjećaš da te Bog napustio, premda vrlo dobro znaš da on svoje nikada ne napušta. Tražiš utjehu u Božjoj riječi i uvijek jednako okreneš na ulomak o neoprostivom grijehu ili beznadnoj situaciji otpadnika. Proživljavaš razočaranje što te zadesila muka koju se ne može kirurški otkloniti niti lijekovima izliječiti. Prijatelji sugeriraju da bi se trebao “izvući iz toga”, ali nikad ne kažu na koji način. Moliš se i čezneš za nekim brzim lijekom, ali otkrivaš da duševna potištenost dolazi u kilogramima, a odlazi u gramima. I sve o čemu razmišljaš samo si ti i tvoj jad. U svojoj klonulosti poželiš umrijeti nekim dramatičnim zahvatom Božje ruke.

Može biti nekoliko uzroka ovakve depresije. Može postojati fizički problem: slabokrvnost, na primjer, uzrokuje da se naš um može poigrati s nama. Može postojati duhovni razlog: nepriznati ili neoprostjeni grijeh. Može postojati emocionalni razlog: nevjera bračnog druga. Pretjerani rad ili ekstremni mentalni napor uzrokuje živčanu iscrpljenost. Ili pak to može biti lijek na koji određeni pojedinac loše reagira.

Što učiniti? Prvo, obrati se Bogu u molitvi tražeći da on ostvari svoje predivne naume. Ispovijedi i odrekni se svih znanih grijeha. Oprosti svakome tko te mogao povrijediti. Zatim se podvrgni temeljitom liječničkom pregledu da se svaka tjelesna bolest isključi kao mogući uzrok. Poduzmi drastične mjere da odstraniš uzroke preopterećenosti radom, brigom, stresom i svime ostalim što te može mučiti. Redovit odmor, dobra hrana i fizički rad van kuće pružaju dobru terapiju.

Nakon toga nauči odrediti vlastiti ritam, usuđujući se reći “ne” onim zahtjevima koji se postavljaju pred tebe, a koji bi te opet mogli gurnuti preko ruba.

3. lipnja

“A u ovome se i sam trudim: imati svagda besprijekornu savjest pred Bogom i ljudima.” (Djela 24,16)

U društvu kao što je naše i sa pokvarenom starom prirodom kakva je naša, konstantno smo suočeni s etičkim problemima, čime se iskušava iskrenost naše privrženosti kršćanskim načelima.

Neki student, na primjer, u napasti je da vara na ispitu. Kad bi se vratile sve diplome stečene na nepošten način, škole i fakulteti ne bi imali dovoljno mjesta za njihovu pohranu.

Porezni obveznik vječito je na kušnji da prenisko iskazuje svoj prihod, preuveličava svoje troškove ili sasvim zataji neku važnu informaciju.

Prioritetna stvar u poslovima, politici i pravničkom zvanju je mito. Koristi se potkupljivanje da se izvrne pravda. Darovi prelaze iz ruke u ruku da se dobiju nalozi. Provizije zaključuju poslove. Isplatama se umiruju lokalni inspektori koji često postavljaju ekstremne i ponekad smiješne zahtjeve.

Gotovo u svakom zanimanju moguće je učiniti nešto nepošteno. Liječnik kršćanin poziva se da stavi svoj potpis na potraživanja od osiguranja koja su očividno lažna. Odvjetnik mora odlučiti hoće li braniti kriminalca za kojeg zna da je kriv ili preuzeti brakorazvodnu parnicu u kojoj su obje strane kršćani. Trgovac rabljenim automobilima muči se time hoće li brojač kilometara namjesti tako da pokazuje manju kilometražu. Radnik se suočava s odlukom o tome hoće li se, u slučaju da se pridruži sindikatu, uključiti u nasilje ako dođe do štrajka. Smije li stjuardesa kršćanka posluživati alkoholna pića (ili ima li ikakvog izbora ako je odabrala ovo zanimanje)? Smije li se sportaš kršćanin natjecati na dan Gospodnji? Smije li trgovac kršćanin prodavati cigarete za koje se zna da uzrokuju rak?

Je li gore za arhitekta kršćanina projektirati noćni klub ili modernu zgradu liberalne crkve? Smije li kršćanska organizacija primati poklone od pivovare? Ili od kršćanina koji živi u grijehu? Smije li kupac prihvatiti karton naranči ili džemova od svog dobavljača za Božić?

Najbolje pravilo za donošenje odluke je ono iz našeg teksta: “imati svagda besprijekornu savjest pred Bogom i ljudima.”

4. lipnja

“Velik je Gospod i hvale predostojan, i nedokučiva je veličina njegova.”
(Psalam 145,3)

Misao o Bogu bez sumnje je najveća misao koja može zaokupiti ljudski um. Velike misli o Bogu oplemenjuju sav život. Male misli o Bogu uništavaju one koji ih imaju.

Bog je vrlo velik. Nakon veličanstvenog opisa Božje sile i veličanstva, Job je rekao: “To je, eto, tek dio njegovih putova, a kako tihu riječ od njega čujemo! Ali grom njegove sile tko će razumjeti?” (Job 26,14). Vidimo samo ono na rubovima i čujemo samo šapat!

Psalmist nas podsjeća da Božji pogled izaziva potres, a njegov dodir vulkansku erupciju (Psalam 104,32).

Gospodin se mora poniziti da bi vidio što je na nebu (Psalam 113,6). Tako je velik da naziva zvijezde imenima (Psalam 147,4).

Kad nam Izaija govori da skuti plašta Božje slave ispunjavaju hram (Izaija 6,1), on prepušta našoj mašti da zamisli kako tek veličanstven mora biti prikaz sve slave Božje. Kasnije nam donosi sliku o tome kako Bog svojom pregršću mjeri oceane, a nebesa pedljem (Izaija 40,12). Njemu su narodi kao kap iz vedra ili kao prah na tezulji (40,15). Sve šume Libanona i njihove zvijeri ne bi bile dovoljne da mu se prinese paljenica (40,16).

Prorok Nahum rekao je: “U vihoru i oluji njegov je put, i oblaci su prašina pod njegovim nogama” (Nahum 1,3).

Usred još jednog zadivljujućeg opisa Božje slave Habakuk kaže: “Ondje se naima krila njegova moć” (Habakuk 3,4). Sve nam to govori da ljudski jezik zakazuje pri svakom pokušaju oslikavanja Božje veličine.

Kad sljedećih dana budemo promišljali neke od Božjih atributa, oni bi nas trebali usmjeriti na sljedeće:

Divljenje – jer on je prepun divota.

Štovanje – zbog onoga tko je on i što je za nas učinio.

Pouzdanje – jer je dostojan našeg potpunog povjerenja.

Služenje – jer je jedna od najvećih povlastica u životu služiti takvom Gospodaru.

Oponašanje – jer je njegova volja da sve više budemo kao što je on.

(Međutim, postoje neki Božji atributi, kao što je njegova srdžba, koje ne smijemo, i drugi, kao što je njegova neizmjerena veličina, koje ne možemo oponašati.)

5. lipnja

“Bog... znade sve.” (1. Ivanova 3,20)

Božje sveznanje znači da on ima savršeno poznavanje svega. Nikad nije učio i ne mora učiti.

O ovoj temi snažno govori tekst iz Psalma 139,1-6, gdje je David napisao: “Gospode, proničeš me i poznaješ; ti znaš kada sjednem i kada ustanem, namisao moju izdaleka prozireš. Moju stazu i lijeganje moje ispituješ, i svi moji putovi tebi su znani. Riječ mi još nije na jeziku, kad gle, Gospode, svu je znadeš. Straga i sprijeda ti me obuhvaćaš, i ruku svoju na mene stavljaš. Ta spoznaja odveć mi je čudesna, previsoka je, dokučit’ je ne mogu.”

U Psalmu 147,4 saznajemo da Bog određuje broj zvijezda i svaku naziva njezinim imenom. Naše divljenje još više raste kad sir James Jeans kaže da je “ukupan broj zvijezda u svemiru otprilike koliko i ukupan broj znaca pijeska na svim obalama mora”.

Naš Gospodin podsjetio je učenike da nijedan vrabac ne pada na tlo bez znanja našega Oca. U istom ulomku on kaže da su nam izbrojene sve vlasi na glavi (Matej 10,29-30).

Onda je jasno da “je sve golo i razotkriveno očima Onoga kojemu nam je dati račun” (Hebrejima 4,13), zbog čega se pridružujemo Pavlu kad kaže: “O dubino bogatstva i mudrosti i spoznaje Božje! Kako su nedokučivi sudovi njegovi i neistraživi njegovi putovi!” (Rimljanima 11,33).

Božje sveznanje puno je praktičnog značenja za svakog od nas. Postoji upozorenje. Bog vidi sve što činimo. Ništa ne možemo sakriti pred njime.

Imamo utjehu. On zna kroz što sve prolazimo. Kao što je Job rekao: “On poznaje put kojim hodim”(Job 23,10). “On broji dane našeg lutalaštva i naše suze stavlja u svoju mješinu” (Psalam 56,8).

Imamo ohrabrenje. On je znao sve o nama, a ipak nas je spasio. On zna što osjećamo u štovanju i molitvi, a nismo u stanju to izraziti.

Imamo divljenje. Premda je Bog sveznajući, ipak on može zaboraviti grijeh koje je oprostio. Kao što je David Seamands rekao: “Ne znam kako sveznajući Bog može zaboraviti, ali on zaboravlja.”

6. lipnja

“Ne ispunjam li ja nebo i zemlju?”, riječ je Gospodnja.” (Jeremija 23,24b)

Kad govorimo o Božjoj sveprisutnosti, mislimo da je Bog prisutan na svim mjestima istovremeno. Puritanac imenom John Arrowsmith ispričao je o nezabožaćkom filozofu koji je jednom upitao: “Gdje je Bog?” Kršćanin je odgovorio: “Prvo ću te upitati: ‘A gdje nije?’”

Jedan nevjernik napisao je na zidu “*God is nowhere*”, što znači “Bog nije nigdje”. Došlo je dijete i samo razdvojilo jednu riječ da rečenica glasi “*God is now here*”, što znači “Bog je sada ovdje”.

Davidu zahvaljujemo za izvrstan odlomak teksta o Božjoj sveprisutnosti. Napisao je: “Kamo da odem od Duha tvogega i kamo da od lica tvogega pobegnem? Ako se popnem na nebo, ti si ondje; ako si u Šeolu prostrem, evo tebe. Uzmem li krila zorina, nastanim li se nakraj mora i ondje bi me ruka tvoja vodila i držala me desnica tvoja” (Psalam 139,7-10).

Kad govorimo o sveprisutnosti, moramo biti oprezni da taj pojam ne zamijenimo s pojmom panteizma koji govori da je sve Bog. U nekim njegovim oblicima ljudi štiju drveće ili rijeke ili sile prirode. Istiniti Bog kontrolira i ispunjava svemir, ali on sâm odvojen je od njega i veći je od svemira.

Kakav bi praktičan utjecaj trebala imati istina o Božjoj sveprisutnosti u životu njegova naroda?

Postoji naravno ozbiljna opomena da se od Boga ne možemo sakriti. Nemoguće ga je izbjeći.

Postoji neizreciva utjeha u spoznaji da je Bog uvijek sa svojim narodom. Nikada nas ne ostavlja. Nikada nismo sami.

Postoji i izazov! Zbog toga što je on uvijek s nama, trebamo hodati u sveitosti i odvojenosti od svijeta.

Obećao je da će na poseban način biti prisutan kad su dvojica ili trojica okupljena u njegovo ime. Ovo bi trebalo nadahnuti duboko štovanje i dostojanstvenost na sastancima svetih.

7. lipnja

“Jer zakraljeva Gospodin, Bog Svemogući!” (Otkrivenje 19,6)

Božja svemoćnost znači da on može učiniti sve što nije u proturječju s drugim njegovim atributima. Poslušajmo jedinstveno svjedočanstvo Pisma! “Ja sam Bog Svemogući” (Postanak 17,1). “Zar je Gospodu išta preteško?” (Postanak 18,14). “Znam da ti možeš sve, i nijedan tvoj naum ne može se spriječiti” (Job 42,2). “Ništa tebi nije preteško” (Jeremija 32,17). “... ali Bogu je sve moguće” (Matej 19,26). “Jer Bogu ništa nije nemoguće” (Luka 1,37).

Ali jasno je da Bog ne može učiniti ništa što nije u skladu s njegovim karakterom. Na primjer, Bogu je nemoguće lagati (Hebrejima 6,18). Ne može sama sebe zaniijekati (2. Timoteju 2,13). On ne može griješiti jer je apsolutno svet. On ne može zakazati jer je apsolutno pouzdan.

Njegova svemoć vidljiva je u onome što je stvorio i po načinu kako održava svemir, u njegovoj providnosti, u spasenju grešnika i u osudi nepokajanih. U Starom zavjetu njegova se moć najbolje očitovala u izlasku, a u Novom prilikom Kristova uskrsnuća.

Ako je Bog svemoguć, onda mu se nitko ne može uspješno suprotstaviti. “Nema mudrosti i nema razboritosti i nema savjeta protiv Gospoda” (Izreke 21,30).

Ako je Bog svemoguć, onda je vjernik na pobjedničkoj strani. Sam s Bogom znači biti u većini. “Ako je Bog za nas, tko će protiv nas” (Rimljanima 8,31).

Ako je Bog svemoguć, tada molitvom možemo djelovati u području nemogućega. Kao što pripjev kaže, možemo se smijati u lice nemogućem i vikati: “Tako će biti.” Ako je Bog svemoguć, tada imamo neizrecivu utjehu da:

*Spasitelj može riješit svaki problem,
Sve što život zamrsit nam zna.
Nema ničeg preteškog za Njega,
Svacom problemu on stiže do dna.*

“Kad se moja slabost osloni na njegovu moć, sve se čini lako.”

8. lipnja

“Jedinomu mudromu Bogu, po Isusu Kristu, slava uvijek!” (Rimljanima 16,27)

Mudrost Božja je nit koja se provlači čitavom Biblijom. Na primjer: “U njega je mudrost i snaga, on ima savjet i razboritost... U njega je snaga i mudrost; i zavedeni i zavodnik – njegovi su” (Job 12,13.16). “Kako su brojna djela tvoja, Gospode, sva ih u mudrosti učini! Puna je zemlja blaga tvojih” (Psalam 104,24). “Gospod je mudročću utemeljio zemlju, nebesa je utvrdio razboritošću” (Izreke 3,19). “Blagoslovljeno bilo ime Božje odvijeka i do vijeka, jer u njega je mudrost i sila” (Daniel 2,20). “Budući da u mudrosti Božjoj svijet Boga ne upozna mudročću, svidje se Bogu ludošću propovijedanja spasiti one koji vjeruju” (1. Korinćanima 1,21). “A od njega ste vi u Kristu Isusu, koji nama postade mudrost od Boga” (1. Korinćanima 1,30).

Mudrost Božja odnosi se na njegov savršeni uvid, nepogrešivo rasuđivanje i njegove pouzdane odluke. Netko je to definirao kao njegovu sposobnost da ostvari najbolje moguće rezultate s najboljim mogućim sredstvima. To je više od znanja. To je sposobnost ispravne upotrebe tog znanje.

Sva Božja djela izražavaju njegovu mudrost. Čudesan način kako je sazdao ljudsko tijelo, na primjer, snažna je pohvala toj mudrosti.

Božja mudrost vidljiva je i u naumu spasenja. Evanđelje nam govori kako je plaćena kazna za grijeh, kako je zadovoljena Božja pravednost, njegovo milosrđe pravedno dodijeljeno, a vjerniku u Kristu bolje je nego što bi mu ikad bilo čak i da Adam nije pao.

Sada kada smo spašeni, Božja mudrost nježno tješi naše duše. Znamo da je naš Bog premudar da bi pogriješio. Premda u životu ima teško razumljivih stvari, znamo da on ne može pogriješiti.

Možemo imati beskrajno pouzdanje u njegovo vodstvo. Od početka on zna kakav će biti svršetak. On zna putove blagoslova kojih mi uopće nismo svjesni. On postupa savršeno.

Konačno, on želi da rastemo u mudrosti. Trebamo biti mudri za ono što je dobro (Rimljanima 16,19). Trebamo hodati kao mudri, iskupljujući vrijeme jer su dani zli (Efežanima 5,15-16). Trebamo biti lukavi kao zmije, a bezazleni kao golubovi (Matej 10,16).

9. lipnja

“Svet, svet, svet Gospodin, Bog Svemogući, koji bijaše i koji jest i koji dolazi.” (Otkrivenje 4,8)

Kad govorimo o Božjoj svetosti, mislimo na to da je on u duhovnom i moralnom smislu savršen u svojim mislima, djelima, motivima i na svaki drugi način. On je apsolutno bez grijeha i ljage. On ne može biti nego čist.

Pismo obiluje svjedočanstvima o njegovoj svetosti. Evo samo nekoliko primjera: “... jer sam svet ja, Gospod, Bog vaš” (Levitski zakonik 19,2). “Nitko nije svet kao Gospod” (1. Samuelova 2,2). “Gospode, Bože moj, Sveče moj... Prečiste su oči tvoje da bi zloću gledale i ne možeš promatrati pakost” (Habakuk 1,12-13). “Jer Bog ne može biti iskušavan zlom niti pak sâm ikoga iskušava” (Jakov 1,13). “Bog je svjetlost i tame u njemu nema nikakve” (1. Ivanova 1,5b). “Jer ti si jedini svet” (Otkrivenje 15,4).

Čak ni zvijezde nisu čiste u njegovim očima (Job 25,5).

Svećenici i sustav prinošenja žrtava u Starom zavjetu naučavali su, uz ostalo, i o Božjoj svetosti. Naučavali su da je grijeh razdvojio Boga i čovjeka, da mora postojati neki posrednik koji će premostiti taj ponor i da se Bogu koji je svet može pristupiti samo na temelju krvi prinesene žrtve.

Božja svetost na jedinstven se način očitovala na križu. Kada je pogledao i vidio svog Sina kako nosi naše grijeha, Bog je napustio svog Ljubljenog na tri strašna sata tame.

Jasno nam je značenje svega ovoga. Božja je volja da budemo sveti: “Jer ovo je volja Božja – vaše posvećenje” (1. Solunjanima 4,3). “Naprotiv, kao što je svet Onaj koji vas pozva, i vi sami budite sveti u svemu življenju” (1. Petrova 1,15).

Misao o Božjoj svetosti također bi trebala proizvesti u nama dubok osjećaj strahopoštovanja. Kao kad je Bog rekao Mojsiju: “Izuj svoju obuću s nogu svojih! Jer to mjesto na kojem ti stojiš sveto je tlo” (Izlazak 3,5).

T. Binney divio se svetosti potrebnoj da se stoji u Božjoj prisutnosti.

Svjetlosti vječna, svjetlosti vječna!

*Koliko čista mora bit duša da se ne skriva pred pogledom Tvojim,
Nego u zadovoljstvu gleda u Tebe i mirno živi pred Bogom svojim.*

Naša su srca preplavljena štovanjem kad shvatimo da nam se ona potrebna čistoća uračunava po vjeri u Gospodina Isusa.

10. lipnja

“Jer ja, Gospod, ne mijenjam se.” (Malahija. 3,6)

Atribut koji Boga opisuje kao onoga koji se ne mijenja nazivamo njegovom nepromjenljivošću. Bog se ne mijenja u srži svojega bića. On se ne mijenja s obzirom na svoje atribute. On se ne mijenja s obzirom na načela po kojima djeluje.

Psalmist je promjenljivoj sudbini neba i zemlje suprotstavio Božju nepromjenljivost: “Ona će propasti, a ti ostaješ” (Psalam 102,26-27). Jakov opisuje Boga kao “Oca svjetlila u koga nema promjene ni sjene od mijene” (Jakov 1,17).

I drugi nas dijelovi Pisma podsjećaju da se Bog ne kaje. “Bog nije čovjek da bi slagao ni sin čovječji da bi zažalio” (Brojevi 23,19). “I doista, Snaga Izraelova neće slagati niti će se pokajati” (1. Samuelova 15,29).

Što ćemo onda s recima koji kažu da se Bog ipak kaje? “I Gospod zažali što je načinio čovjeka na zemlji” (Postanak 6,6). “Ali Gospod se pokajao što je Šaula postavio za kralja nad Izraelom” (1. Samuelova 15,35b). Vidi također Izlazak 32,14 i Jona 3,10.

Nema u ovome proturječja. Bog uvijek postupa na temelju ova dva načela: uvijek nagrađuje poslušnost i uvijek kažnjava neposlušnost. Kad se čovjek odmakne od poslušnosti prema neposlušnosti, Bog i dalje mora ostati vjeran svom karakteru tako što će se od prvog načela pomaknuti prema drugom. Ovo se nama čini kao kajanje i tako je opisano onime što možemo nazvati jezikom ljudskog iskustva. Ali ovo ne ukazuje na žaljenje ili promjenljivost.

Božja nepromjenljivost bila je utjeha vjernima kroz sva razdoblja i tema njihove pjesme. Slavimo je kroz besmrtnne stihove Henryja F. Lytea:

Ta mijena i raspad za moje su oči jad,

Ti što uvijek si isti uz mene budi sad!

To je odlika koju bismo i mi trebali preuzeti. Budimo postojani, nepokolebljivi i čvrsti. Ako smo neodlučni, nestalni i nepostojani, pogrešno predstavljamo svojega Oca ovome svijetu.

“Budite čvrsti, nepomični, obilujte svagda u djelu Gospodnjem, znajući da trud vaš nije uzaludan u Gospodinu” (1. Korinćanima 15,58).

11. lipnja

“U ovome je ljubav: ne da mi uzljubismo Boga, nego da on uzljubi nas i posla Sina svojega kao pomirnicu za grijeha naše.” (1. Ivanova 4,10)

Ljubav je ona Božja odlika koja ga tjera da druge obasipa neizmjernom naklonošću. Njegova se ljubav očituje tako što daje dobre i savršene darove onima koje ljubi.

Možemo spomenuti samo neke od mnoštva redaka koji govore o toj ljubavi. “Da, ljubavlju vječnom uzljubih te, zato te privukoh milosrđem” (Jeremija 31,3). “A Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što, još dok bijasmo grešnici, Krist umrije za nas” (Rimljanima 5,8). “Ali Bog, koji je bogat milosrđem, zbog svoje velike ljubavi...” (Efežanima 2,4). I naravno najpoznatiji od svih: “Jer Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni” (Ivan 3,16).

Kad Ivan kaže “Bog je ljubav” (1. Ivanova 4,8), on ne definira Boga, već inzistira na tome da je ljubav ključni element božanske prirode. Ne štujeemo ljubav, već Boga ljubavi.

Njegova ljubav nema početka i ne može imati svršetak. Bezgranična je u svojim dimenzijama. Apsolutno je čista, bez mrlje sebičnosti ili bilo kojeg grijeha. Požrtvozna je i ne gleda na cijenu. Traži samo dobrobit drugog i ništa za uzvrat. Usmjeren je prema neprivačnima i privlačnima, prema neprijateljima i prijateljima. Ono što je izmamljuje nisu vrline objekta ljubavi, već jedino dobrota Darivatelja.

Očite su praktične implikacije ove uzvišene istine. “Budite dakle nasljedovatelji Božji”, kaže Pavao, “kao djeca ljubljena, i hodite u ljubavi, kao što i Krist uzljubi nas i samoga sebe predade za nas...” (Efežanima 5,1-2a). Naša ljubav treba uzlaziti ka Gospodinu, izlijevati se prema našoj braći i protezati se do nespašenog svijeta.

Promišljanje o njegovoj ljubavi treba nas potaknuti na najdublje štovanje. Dok padamo do njegovih nogu, ponavljajmo govoreći:

*Da me možeš ljubiti onako kako to činiš,
I biti istovremeno Bog kakav jesi,
To ostavlja moj razum u tami,
Ali je k'o sunčev sjaj mojem srcu.*

12. lipnja

“A Bog svake milosti, koji nas pozva u svoju vječnu slavu u Kristu Isusu...” (1. Petrova 5,10)

Milost Božja je njegova naklonost i prihvaćanje onih koji to ne zaslužuju, onih koji zapravo zaslužuju sasvim suprotno, ali koji vjeruju u Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja.

Ovo su četiri poznatija retka koja govore o milosti. “Jer Zakon bijaše dan po Mojsiju, a milost i istina po Isusu Kristu postade” (Ivan 1,17). “... opravdani su besplatno njegovom milošću kroz otkupljenje što je u Kristu Isusu” (Rimljanima 3,24). “Ta poznajete milost Gospodina našega Isusa Krista! Premda bijaše bogat, vas radi posta siromašan da se vi njegovim siromaštvom obogatite” (2. Korinćanima 8,9). “Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to nije od vas, Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko pohvalio” (Efežanima 2,8-9).

Neki veličaju Božju milost kao najvažniju od svih njegovih vrlina. Samuel Davies, na primjer, napisao je: “Silni Bože čudesnih djela! Svi Tvoji putovi otkrivaju Tvoje božanske vrline, ali sjaj slave Tvoje milosti nadilazi sve Tvoje divote. Jer tko je Bog koji oprašta kao Ti? Ili tko daje milost bez mjere i naplate?”

Ali tko može reći da je jedna od Božjih osobina veća od neke druge?

Bog je oduvijek bio Bog milosti – u Starom kao i u Novom zavjetu. Međutim, Kristovim dolaskom ovaj aspekt njegova karaktera otkriva se na jedan nov i privlačan način.

Kad jednom nešto shvatimo od Božje milosti, zauvijek postajemo štovatelji. Pitamo se: “Zašto me morao odabrati? Zašto je Gospodin Isus trebao proliti krv svog života za nekog tako nedostojnog? Zašto me Bog nije samo spasio od pakla, nego me sada obasuo svim duhovnim blagoslovima u nebesima i namijenio mi da s njime provedem vječnost u nebu?” Nikakvo čudo da pjevamo o predivnoj milosti koja je spasila ovakve nesretnike!

Bog također hoće da se njegova milost rađa i u nama i da kroz nas teče do drugih. On hoće da budemo milosrdni u postupanju prema drugima. Naše riječi moraju uvijek biti ispunjene milošću, začinjene solju (Kološanima 4,6). Sebe trebamo osiromašiti da bi se drugi obogatili (2. Korinćanima 8,9). Naklonost i prihvaćanje trebamo pružiti nedostojnima i neljubaznima.

13. lipnja

“Ali Bog... je bogat milosrdem.” (Efežanima 2,4)

Milosrđe Božje njegova je samilost, blagost i suosjećanje prema onima koji su krivi, slabi, nevoljni ili u potrebi. Pisma ističu da je Bog bogat milosrdem (Efežanima 2,4) i da je pun milosrđa (Psalam 86,5). Njegovo je milosrđe veliko (1. Petrova 1,3), proteže se do nebesa (Psalam 57,10). “Jer kako je nebo visoko nad zemljom, tako je veliko milosrđe njegovo prema onima koji se njega boje” (Psalam 103,11). O Bogu se govori kao o “Ocu milosrđa” (2. Korinćanima 1,3), o onome koji je “samilostan i milosrdan” (Jakovljeva 5,11). On je nepristran u iskazivanju milosrđa: “Jer on čini da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima te da kiša pada na pravedne i nepravedne” (Matej 5,45). Ljudi se ne spašavaju po djelima pravednosti (Titu 3,5), već po njegovom suverenom milosrđu (Izlazak 33,19; Rimljanima 9,15). Njegovo je milosrđe zauvijek nad onima koji ga se boje (Psalam 136,1; Luka 1,50), a za nepokajane vrijedi samo u ovome životu.

Postoji razlika između milosti i milosrđa. Milost znači da me Bog obasiplje blagoslovima koje ne zaslužujem. Milosrđe znači da mi ne daje kaznu koju zaslužujem.

Svaki biblijski nauk prati poziv na obavljanje dužnosti. Milosrđe Božje traži da u prvom redu prinesemo svoja tijela kao žrtvu živu, svetu i ugodnu Bogu (Rimljanima 12,1). To je najprihvatljivija, najracionalnija, najpametnija i najrazboritija stvar koju možemo učiniti.

Zatim Bog također hoće da budemo milosrdni jedan prema drugom. Milosrdnima je namijenjena posebna nagrada: “Oni će zadobiti milosrđe” (Matej 5,7). Gospodinu je milije milosrđe nego žrtva (Matej 9,13), to jest, djela velike žrtve nisu ugodna ako ih ne prati osobna pobožnost.

Dobri Samarijanac pokazao je milosrđe prema svom bližnjem. Milosrđe pokazujemo kad hranimo gladne, oblačimo siromašne, njegujemo bolesne, posjećujemo udovice i siročad te plaćemo s onima koji plaču. Milosrdni smo kad odbijamo iskoristiti priliku za osvetu prema onom tko nas je povrijedio ili kad suosjećamo s onima koji su zakazali.

Nikad ne zaboravljajući tko smo, trebamo moliti milosrđe za sebe (Hebrejima 4,16) kao i za druge (Galaćanima 6,16; 1. Timoteju 1,2). I konačno, milosrđe Božje treba tako pripremiti naša srca da pjevaju Bogu hvalu.

*O Bože moj, kad sve Tvoje milosrđe,
Ova iz sna trgnuta duša promotri,
Taj pogled me ponese i utonem u
Divljenje, ljubav i hvalu.
Joseph Addison*

14. lipnja

“Otkriva se naime s neba gnjev Božji na svaku bezbožnost i nepravедnost ljudi...” (Rimljanima 1,18)

Gnjev Božji je njegova žestoka srdžba i kazna u funkciji odmazde usmjerena na nepokajane grešnike sada i u vječnosti. A. W. Pink ističe da je to podjednako božanska savršenost kao i njegova vjernost, moć i milosrđe. Za nju ne trebamo tražiti nikakvu ispriku.

U promišljanju Božjega gnjeva postoji nekoliko činjenica koje moramo imati na umu.

Božja ljubav i Božja srdžba nisu u nikakvoj suprotnosti. Istinita ljubav kažnjava grijeh, pobunu i neposlušnost.

Ako ljudi odbiju Božju ljubav, što ostaje osim njegova gnjeva? Postoje samo dva vječna prebivališta: nebo i pakao. Ako ljudi odbiju nebo, time odabiru pakao.

Bog nije stvorio pakao za čovjeka, već za đavla i njegove anđele (Matej 25,41). Gospodinu nije stalo do smrti zlotvora (Ezekiel 33,11). Ali nema alternative za one koji odbiju Krista.

O Božjem sudu govori se kao o čudnovatom djelu Božjem (Izaija 28,21). Daje se naslutiti da Bog više voli pokazati milosrđe (Jakovljeva 2,13b).

U Božjem gnjevu nema osvetoljubivosti ili pakosti. To je pravedan gnjev, bez mrlje grijeha.

Božji gnjev je karakteristika koju nismo pozvani nasljedovati. Svojestven je samo njemu u smislu da je on jedini koji ga može iskazati u apsolutnoj pravедnosti. Tako Pavao piše Rimljanima: “Ne osvećujte se, ljubljени, nego dajte mjesta Božjem gnjevu; jer pisano je: ‘Moja je osveta, ja ću uzvratiti, govori Gospodin’” (Rimljanima 12,19).

Kršćanin je pozvan pokazati pravedan gnjev, ali onda mora biti stvarno pravedan. Ne smije se pretočiti u grešnu srdžbu (Efežanima 4,26). I treba ga iskazati samo kad je Božja čast u pitanju, a nikad radi vlastite obrane ili opravdanja.

Ako uistinu vjerujemo u Božji gnjev, to bi nas trebalo poticati da navješćujemo evanđelje onima koji se još kreću širokim putem koji vodi u propast. A kad propovijedamo o gnjevu Božjem, to mora biti sa suzama suosjećanja.

15. lipnja

“... jer njegova smilovanja ne prestaju. Svakog su jutra nova; vjernost je tvoja velika!” (Tužaljke 3,22- 23)

Bog je vjeran i istinit. Ne može lagati ili obmanuti. On ne može prekršiti svoju riječ. On je apsolutno pouzdan. Nijedno njegovo obećanje ne može se nikada izjaloviti.

“Bog nije čovjek da bi slagao ni sin čovječji da bi zažalio. Što rekne, zar ne učini? I što kaže, zar ne izvrši?”(Brojevi 23,19). “Zato znaj da Gospod, Bog tvoj, on je Bog, Bog vjeran...” (Ponovljeni zakon 7,9). “Od koljena do koljena vjernost je tvoja...” (Psalam 119,90).

Božja vjernost očituje se u njegovu pozivu kojim nas poziva u zajedništvo svojega Sina (1. Korinćanima 1,9). Vidljiva je i u tome što ne dopušta da budemo kušani iznad onoga što možemo podnijeti (1. Korinćanima 10,13). Vidljiva je u načinu na koji nas učvršćuje i čuva od zla (2. Solunjanima 3,3). Ako su neki nevjerni, on ostaje vjeran – ne može sama sebe zaniijekati (2. Timoteju 2,13).

Gospodin Isus je utjelovljena istina (Ivan 14,6). Riječ Božja je istina koja posvećuje (Ivan 17,17). “Nego neka Bog bude istinit, a svaki čovjek lažac” (Rimljanima 3,4).

Spoznaja da je Bog vjeran i istinit preplavljuje naše duše povjerenjem. Znamo da njegova riječ ne može zakazati, da će učiniti kako je obećao (Hebrejima 10,23). Na primjer, znamo da smo do vijeka sigurni jer je on rekao da nijedna od njegovih ovaca neće nikad propasti (Ivan 10,28). Znamo da nećemo nikad biti u potrebi jer je on obećao ispuniti svaku našu potrebu (Filipljanima 4,19).

Bog hoće da njegov narod bude vjeran i iskren. On želi da budemo vjerni svojoj riječi. On želi da budemo pouzdani u vršenju obveza. Ne smijemo se odati lažima, pretjerivanjima ili poluistinama. Trebamo biti vjerni u držanju svojih obećanja. Kršćani trebaju više od svih drugih ostati vjerni svojim bračnim zavjetima. Trebaju biti vjerni u vršenju svojih obveza u crkvi, na poslu i kod kuće.

Kako samo moramo slaviti i zahvaljivati Gospodinu za njegovu vjernost. On je Bog koji ne može razočarati.

*On ne može razočarati – Ta On je Bog,
On ne može iznevjeriti – Dao je svoju riječ,
On ne može zatajiti – On će ti pomoći,
On ne može propustiti – On će ti odgovoriti.
C. E. Mason, Jr:*

16. lipnja

“A naš je Bog na nebesima, sve što mu se sviđi, učini.” (Psalam 115,3)

Bog je suveren. To znači da je on vrhovni vladar svemira i da može učiniti kako mu se sviđi. Rekavši ovo, brzo treba nadodati da je ono što se Bogu sviđa uvijek ispravno. Njegov je način savršen.

Izaija citira Gospodina kad govori: “Moj će se naum ostvariti i izvršit ću sve što mi je volja” (Izaija 46,10). Kad je Nabukodonozoru vraćen razum, rekao je: “... a on po svojoj volji postupa s vojskom nebeskom i sa žiteljima zemaljskim. I nitko ne može zadržati ruku njegovu ili mu reći: Što radiš?” (Daniel 4,35). Apostol Pavao naglašava da čovjek nema pravo propitivati Božje postupke: “O čovječe, tko si zapravo ti da se pravdaš s Bogom? Zar da tvorevina rekne tvorcu: Što si me takvim načinio?” (Rimljanima 9,20). Na drugom mjestu govori o Bogu kao onome “koji sve čini po odluci svoje volje” (Efežanima 1,11).

Spurgeon je rekao: “Objavljujemo Boga na prijestolju i njegovo pravo da sa svojim čini kako hoće, da raspolaže svojim stvorenjem kako najbolje misli, a da nikoga ne pita za savjet.”

Vrlo jednostavno rečeno, nauk o Božjoj suverenosti je nauk koji priznaje Bogu da je Bog.

Ova me istina ispunjava strahopoštovanjem. Ne mogu shvatiti sve njezine implikacije, ali mogu stajati u štovanju i obožavanju.

Ova me istina pokreće na podložnost Bogu. On je lončar, ja sam glina. On polaže na mene pravo zato jer me stvorio i otkupio. Ni u kojem slučaju ne smijem mu prkositi ili propitivati njegove odluke.

Ovo je istina puna utjehe. Budući da je on vrhovni vladar, znam da će on ostvariti svoje naume i da će postići željeni cilj.

Iako ima stvari u životu koje ne mogu razumjeti, mogu biti siguran da su tamne niti u njegovu tkanju jednako potrebne kao i one zlatne i srebrne.

17. lipnja

“Možeš li dokučiti dubine Božje? Možeš li dokučiti savršenstvo Svemogućega?” (Job 11,7)

Postoje i drugi Božji atributi koje valja spomenuti, makar ukratko. Promišljanje ovih božanskih savršenstava uzdiže dušu od zemlje prema nebu, od niskog ka uzvišenom.

Bog je pravedan, tj. on je nepristran, pravičan i pošten u svim svojim postupcima. On je “pravedan Bog i spasitelj” (Izaija 45,21).

Bog je nedokučiv (Job 11,7-8). Silno je velik da bi ga ljudski um mogao shvatiti. Kao što je Stephen Charnock rekao: “Vidljivo je da Bog jest. Nevidljivo je tko on jest.” A Richard Baxter rekao je: “Možeš znati Boga, ali ga ne možeš shvatiti.”

Bog je vječan - bez početka ili svršetka (Psalam 90,1-4). Vječnost je njegov životni vijek.

Bog je dobar (Nahum 1,7). On je “dobar svima, i smilovanja su njegova nad svim djelima njegovim” (Psalam 145,9).

Bog je beskrajn (1. Kraljevima 8,27). On nema granica ni međa. “Njegova veličina je izvan izračuna, mjerenja ili ljudskog zamišljanja.”

Bog ima život u sebi (Izlazak 3,14). Svoje postojanje nije primio od nekog vanjskog izvora. On je izvor svog vlastitog kao i svakog drugog života.

Bog je sam sebi dovoljan, tj. unutar Trojstva ima sve što mu treba.

Bog je transcendentan. On je daleko iznad svemira i izvan vremena te odvojen od materijalnog stvorenja.

Konačna Božja osobina je njegovo predznanje. Kršćani su podijeljeni u tome određuje li Bog po predznanju tko će se spasiti ili se radi samo o tome da on unaprijed zna tko će se pouzdati u Spasitelja. Sudeći prema Rimljanima 8,29, vjerujem da je Bog suvereno odabrao određene pojedince i odredio da će svi koje je tako unaprijed znao na kraju biti proslavljeni.

Stigli smo do kraja našeg razmatranja Božjih atributa. Ali to je na određeni način neiscrpna tema. Bog je tako velik, tako veličanstven, tako strašan da mi samo vidimo kroz zrcalo, nejasno. Zato jer je neograničen, naši ga ograničeni umovi nikad neće u potpunosti spoznati. Kroz cijelu vječnost razmišljat ćemo o čudesnosti njegove osobe i još ćemo morati reći: “Ni pola nije rečeno.”

18. lipnja

***“Pobožnost čista i neokaljana pred Bogom i Ocem jest ova: pohađati siročad i udovice u njihovoj nevolji, čuvati se neokaljanim od svijeta.”
(Jakovljeva 1,27)***

Kad je Jakov ovo napisao, nije mislio reći da ako vjernik ovo čini, onda je učinio sve što se od njega traži. Prije je htio reći da su dva istaknuta primjera idealne pobožnosti posjećivanje siročadi i udovica te držanje sebe čistim.

Pomislili bismo da je htio ukazati na ekspozitorno propovijedanje ili misijski rad ili zadobivanje duša. Ali ne! On prvo misli na posjećivanje onih u potrebi.

Apostol Pavao podsjetio je efeške starješine na svoje posjete “po kućama” (Djela 20,20). J. N. Darby držao je posjećivanje “najvažnijim dijelom rada”. Napisao je: “Sat otkucava ure i prolaznici to čuju, ali njega pokreće onaj rad iznutra te održava ispravnim otkucaje i položaj kazaljki. Smatram da bi posjećivanje trebalo biti tvoj istinski rad, a sve ostalo uzmi kako dođe. Pribojavam se puno javnog svjedočanstva, posebno onda kad nema rada u skrovitosti” (iz pisma upućenog G. V. Wigramu, 2. kolovoza 1839.).

Jedna starija udovica, koja je živjela sama, dostigla je dob u kojoj je ovisila o susjedima i prijateljima. Budući da je imala vremena na raspolaganju, u svoj je dnevnik počela pisati o svemu i svačemu što se događalo tijekom dana, a posebno o kontaktima s vanjskim svijetom. Jednog su dana susjedi shvatili da već nekoliko dana nisu primijetili nikakve znakove života oko njene kuće. Pozvali su policajce da provjere situaciju, a oni su utvrdili da je starica već nekoliko dana bila mrtva. Tri dana prije smrti jedino što je zapisala u dnevnik bilo je “Nitko nije došao”, “Nitko nije došao”, “Nitko nije došao”.

U svakodnevnoj užurbanosti lako je zaboraviti osamljene, potrebite i bolesne. Dajemo prednost drugim stvarima i često onim oblicima službe koji su više javni i primamljiviji. Ali ako hoćemo da naša pobožnost bude čista i neokaljana, nećemo zanemariti sirote i udovice, stare i bolesne. Gospodin vodi posebnu brigu o onima kojima treba pomoć i ima posebnu nagradu za one koji se odazovu da ispune tu potrebu.

19. lipnja

“... i snaga tvoja kao dani tvoji.” (Ponovljeni zakon 33,25)

Bog obećava dati svome narodu snagu u skladu s njegovim potrebama u svakom trenutku. On ne obećava da će dati snagu prije nego se potreba javi, nego kad kriza dođe, milost je na raspolaganju.

Možda si pozvan proći kroz bolest i trpljenje. Da si unaprijed znao kako će velika biti kušnja, rekao bi: “Znam da to nikad neću moći podnijeti.” Ali s kušnjom dolazi sva Božja potpora na tvoje i tuđe čuđenje.

Živimo u strahu od trenutka kad će nam smrt oduzeti naše drage. Uvjereni smo da će se tada naš maleni svijet srušiti, a da se mi sami nećemo s time uopće moći nositi. Ali uopće nije tako. Tada budemo svjesni Gospodnje prisutnosti i snage na način koji nikad prije nismo poznavali.

Mnogi od nas imaju bliske susrete sa smrću u nesrećama i drugim krajnje opasnim situacijama. Otkrivamo da su naša srca preplavljena mirom kad bi obično bila u panici. Znamo da je to Gospodin koji nam se približava da pomogne.

Dok čitamo o onima koji su herojski položili svoje živote radi Krista, navo shvaćamo da Bog daje “mučenicima milost za dane mučeništva”. Njihova stalozena hrabrost nadilazila je ljudsku neustrašivost. Njihovo odvažno svjedočanstvo očito je bilo omogućeno odozgo.

Treba biti jasno da prijevremena zabrinutost izaziva samo čir. Činjenica je da Bog ne daje milost i snagu dok nisu potrebne. Kao što je D. W. Whittle rekao:

*Nemam ništa sa sutrašnjim danom;
Zašto mu terete nosit' već sad?
Od njeg' milost i snagu posudit ne mogu;
Zašto da brige posuđujem tad?*

Uvijek su aktualni nezaboravni stihovi Annie Johnson Flint:

*On daje veću milost kad bremena se množe;
On šalje veću snagu kad muka guši dah.
Nadošlim nedaćama smilovanje će nadodati;
U kušnjama velikim mirom nas svojim opasati.
Kad izdržljivosti mjera presahne,
Kad iznevjeri snaga prije kraja dana,
Kad presuše zalihe našega blaga,
Naš Otac tek zagrabio je u bogatstvo svojega dara.*

20. lipnja

“Tko će naći ženu vrsnu? Ta vrijednost joj je daleko nad biserjem.” (Izreke 31,10)

Koje su neke od odlika koje muž kršćanin priželjkuje da krase njegovu ženu? Ovo je samo predloženi popis i nadam se da nitko neće biti tako nezreo da sve ovo očekuje naći u svakoj ženi.

Prvenstveno bi trebala biti pobožna – ne samo nanovo rođena, nego i duhovna. Takva žena stavlja Krista na prvo mjesto u svom životu. Ona je žena molitve i aktivna u službi Gospodinu. Žena kršćanskog karaktera i integriteta koju može poštivati u duhovnom smislu i koja za uzvrat poštuje njega.

Ona zauzima od Boga joj namijenjeno mjesto podložnosti i aktivno pomaže svom mužu da zauzme svoje pravo mjesto kao glava... Vjerna je svojim bračnim zavjetima... Ona je dobra žena i majka svojoj djeci... Osobno je ljupka i otmjena u jednostavnosti, nije sklona ekstremima u oblačenju, ženstvena je i uglađena, ali ne ukočena.

Ova idealna žena dobra je domaćica koja dom održava urednim i čistim i dobro obavlja svoje poslove. Dobro kuha, redovito priprema obroke i gaji gostoljubivost. Ne treba ni spominjati da s mužem dijeli iste ciljeve i interese.

Kad se pojave razlike, voljna je iznijeti svoje probleme na vidjelo, a ne šutjeti, duriti se i biti mrzovoljna. Spremna je razgovarati o razlikama te se ispričati i priznati ako treba.

Ona ne ogovara, nije nametljiva i ne miješa se u tuđe poslove. Krotka je i mirna duha, a nije svadljiva ili puna prigovora.

Životne troškove postavlja unutar granica obiteljskih prihoda. Nije obuzeta željom za posjedovanjem luksuznih stvari i ne uspoređuje se sa susjedima.

Spremna je prihvatiti nedaće ako treba.

Svoje bračne obveze prema mužu ispunjava radosno, a ne pasivno i nezainteresirano.

Dobre je naravi, ugodna je osoba, ne vapi za višim društvenim položajem i potpuno je pouzdana.

Muževi bi trebali biti zahvalni ako njihove žene imaju većinu ovih osobina, a žene ovo mogu koristiti kao kontrolni popis koji će im pomoći da budu izvrsnije.

21. lipnja

“Muževi, ljubite svoje žene, kao što i Krist uzljubi crkvu te sama sebe predade za nju.” (Efežanima 5,25)

Što žena kršćanka traži u svom mužu? Prvo bi je trebao interesirati njegov duhovni život, a ne njegov fizički izgled.

On bi trebao biti Božji čovjek, onaj koji najprije traži Božje kraljevstvo i njegovu pravednost. Njegov je cilj služiti Gospodinu i biti aktivan u lokalnoj crkvi. Kod kuće treba brinuti o obiteljskom bogoštovlju i biti pravi primjer vjere.

On zauzima pravo mjesto kao glava kuće, ali nije tiranin.

Voli svoju ženu te ljubavlju, a ne zahtjevima pridobiva njenu podložnost. Prema njoj gaji poštovanje i uvijek se prema njoj odnosi s pažnjom. On je vjeran, pun razumijevanja, strpljiv, ljubazan, brižljiv, uvidavan i radostan.

Idealan muž dobro skrbi za svoju obitelj i vrijedan je u poslu. Ali novac mu nije na prvom mjestu. On nije pohlepan ni lakom.

Voli svoju djecu, uči ih, provodi vrijeme s njima, za njih planira društvene aktivnosti, služi im kao dobar primjer i svakom od njih ponaosob posvećuje pažnju.

On je poznat po gostoljubivosti. Njegov je dom otvoren za sluge Gospodne, za sve kršćane kao i za nevjerne.

Ima dobru komunikaciju sa svojom ženom i svojom obitelji. On razumije i prihvaća njihova ograničenja i dobronamjerno se može smijati njihovim greškama. Suraduje s njima na društvenom i intelektualnom polju. Kad nešto pogrešno učini ili kaže, brzo priznaje svoju pogrešku i ispričava se. Uvijek je otvoren za sve prijedloge svoje obitelji. Vrlo je poželjno da bude podrška svojoj ženi kad ona klone.

Druge poželjnije kvalitete su da je čist i dotjeran, nesebičan, pošten, ljubazan, pouzdan, odan, velikodušan i pun razumijevanja. Bilo bi dobro da ima dobar smisao za humor i da nije čangrizav ni pun prigovora.

Malo muškaraca, ako uopće itko, utjelovljuje sve ove vrline i nerearno ih je sve očekivati. Žena bi trebala biti zahvalna za one vrline koje nalazi kod svog muža i u ljubavi mu pomoći da razvije i one druge.

22. lipnja

“Sve ispitujte, dobro zadržavajte!” (1. Solunjanima 5,21)

Ponekad se čini da su kršćani posebno skloni prihvatiti prolazne hireve i vjetrove nauka. John Blanchard spominjao je dva vozača turističkih autobusa koji su uspoređivali svoje dojmove. Kad je jedan od njih spomenuo da je njegov autobus bio pun kršćana, drugi je upitao: “Stvarno? Što oni vjeruju?” Na to je prvi odgovorio: “Sve što im kažem!”

U jednom trenutku može se raditi o nekoj pomami vezanoj uz prehranu. Neka se hrana proglašuje otrovom, a nekoj drugoj pripisuju se gotovo magična svojstva. Ili se pak tvrdi da neka čudesna trava ili ekstrakt postiže spektakularne zdravstvene rezultate.

Kršćani mogu biti lakovjerni kad se radi o financijskim ponudama. Američki kršćani posebno spremno reagiraju na promidžbene kampanje o zaštiti siročadi ili one usmjerene protiv terorizma, a da ne postavljaju nikakvo pitanje o poštenju i stvarnim namjerama agencija koje ovo sponzoriraju.

Varalice dobro prolaze među vjernicima. Bez obzira koliko bile smiješne njihove patetične priče, brzo im polazi za rukom sakupiti novac.

Možda je problem u tome što ne razlikujemo između vjere i lakovjernosti. Vjera vjeruje u najsigurniju stvar u ovom svemiru – u Božju riječ. Lakovjernost prihvaća stvari kao činjenice bez ikakva dokaza a ponekad i protiv dokaza.

Božja namjera nikad nije bila da njegov narod odbaci moć razlučivanja ili kritičku sposobnost. Biblija je protkana upozorenjima kao što su ova:

“Sve ispitujte, dobro zadržavajte” (1. Solunjanima 5,21). “Ako odvojiš dragocjeno od bezvrijedna” (Jeremija 15,19). “I za ovo molim: da ljubav vaša sve više i više obiluje spoznajom i svakim oštroumljem” (Filipljanima 1,9).

“Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi su lažni proroci izašli u svijet” (1. Ivanova 4,1).

Opasnost je naravno posebno velika kad se radi o prohtjevima i novostima u pitanju nauka. Ali i u mnogim drugim područjima također postoji mogućnost da kršćani budu odvedeni na sporedni put ili prevareni zamislima ili ludorijama koje slijede pretjeranim žarom.

23. lipnja

“... one koji usnuše u Isusu...” (1. Solunjanima 4,14)

Kakva treba biti naša reakcija kad netko od naših dragih usne u Gospodinu? Neki se kršćani emocionalno slome. Drugi, premda tužni, u stanju su to herojski podnijeti. Ovisi o tome koliko smo duboko ukorijenjeni u Gospodinu i u kolikoj smo punini usvojili velike istine naše vjere.

Smrt bismo u prvom redu trebali promatrati sa stajališta našeg Spasitelja. Ona je odgovor na njegovu molitvu iz Ivana 17,24: “Oče, hoću da i oni koje si mi dao budu sa mnom gdje sam ja, da gledaju moju slavu.” Kad naši dragi odu k njemu, on gleda na tegobu svoje duše i zadovoljan je (Izaija 53,11). “Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt pobožnika njegovih” (Psalam 116,15).

Stoga moramo razumjeti što to znači onome tko je umro. On je ušao i vidio Kralja u njegovoj ljepoti. Zauvijek je oslobođen grijeha, bolesti, trpljenja i žalosti. On je uklonjen od zla koje dolazi (Izaija 57,1). “Ništa nije kao kad Božji svetac odlazi u svoj dom... otići domu, napustiti ovo staro zemljano tijelo, biti oslobođen tjelesnih sveza – doživjeti dobrodošlicu nebrojene anđeoske vojske.” Biskup Ryle napisao je: “Istog trena kad vjernici umru, oni su u raju. Bitka je izvojevana. Borba je okončana. Prošli su onom tamnom dolinom kojom nam jednog dana valja kročiti. Prešli su preko tamne rijeke koju jednog dana moramo prijeći. Popili su onu zadnju gorku čašu koju je grijeh smiješao za čovjeka. Došli su na ono mjesto gdje više nema žalosti i uzdisaja. Bez sumnje, ne bismo trebali željeti da se vrate! Ne bismo trebali plakati za njima, nego za sobom.” Vjera usvaja ovu istinu i može ostati čvrsta kao drvo zasađeno kraj voda tekućica.

Za nas smrt naših dragih uvijek znači tugu. Ali mi nismo žalosni kao oni koji nemaju nade (1. Solunjanima 4,13). Znamo da su oni s Kristom, što je mnogo bolje. Znamo da će razdvojenost trajati kratko. Zatim ćemo opet biti sjedinjeni na obroncima Emanuelove zemlje i poznavat ćemo se u mnogo boljim okolnostima nego što su ikad bile ovdje dolje. Radosno iščekujemo dolazak Gospodnji kad će mrtvi u Kristu prvi ustati, a mi živi, preostali, bit ćemo s njima poneseni na oblacima u susret Gospodinu, u zrak. I tako ćemo svagda biti s Gospodinom (1. Solunjanima 4,16.17). Ova nada potpuno mijenja stvar.

Tako utjehe Božje nisu za nas premale (Job 15,11). Naša žalost pomiješana je s radošću i naš osjećaj gubitka ima veliku naknadu u obećanju vječnog blagoslova.

24. lipnja

“Pustite dječicu neka dolaze k meni, i ne branite im – jer takvih je kraljevstvo Božje.” (Marko 10,14)

Smrt djece uvijek je posebno teška kušnja vjere za Božji narod i važno je u takvim trenucima imati čvrsto oporište.

Općenito se među kršćanima vjeruje da su djeca koja umru prije nego dostignu dob odgovornosti sigurna po Isusovoj krvi. Razmišlja se otprilike ovako: dijete nikad nije imalo sposobnost niti prihvatiti niti odbiti Spasitelja, stoga mu Bog uračunava svu vrijednost Kristova djela na križu. Ono je spašeno smrću i uskrsnućem Gospodina Isusa premda ono samo nikad u potpunosti nije shvatilo spasonosnu vrijednost tog djela.

Što se tiče dobi sazrijevanja za odgovornost, nitko osim Boga ne zna kad je to. Jasno je da se razlikuje slučaj od slučaja jer jedno dijete može ranije sazrijeti od nekog drugog.

Iako Pismo nigdje izričito ne govori da djeca koja umru prije nego dostignu dob odgovornosti idu u nebo, postoje u Pismu dvije stvari koje podupiru ovakvo gledište. Prva je naš današnji redak: “Pustite dječicu neka dolaze k meni, i ne branite im – jer takvih je kraljevstvo Božje” (Marko 10,14). Govoreći o djeci, Isus je rekao: “... takvih je kraljevstvo Božje.” Nije rekao da oni moraju najprije odrasti da bi ušli u kraljevstvo Božje, već da su sami po sebi karakteristični kao oni koji jesu u kraljevstvu Božjem. Ovo je snažan argument u prilog spasenja male djece.

Druga potvrda ide ovim smjerom: kad je Isus govorio o odraslima, rekao je: “Ta Sin Čovječji dođe potražiti i spasiti što bijaše izgubljeno” (Luka 19,10). Međutim, kad je govorio o djeci, nije spomenuo traženje, već je jednostavno rekao: “Ta Sin Čovječji dođe spasiti što bijaše izgubljeno” (Matej 18,11). Ovo implicira da djeca nisu odlutala kao što su to učinili odrasli te da ih Spasitelj suvereno okuplja u svoje stado u trenutku njihove smrti. Iako nikad nisu znali za Kristovo djelo otkupljenja, Bog za to zna i svu spasonosnu vrijednost tog djela uračunava u njihovu korist.

Ne trebamo sumnjati u Božju providnosti kad odvaja djecu od nas. Kao što je Jim Elliot napisao: “Ne smijem se čuditi kad Bog u mladosti uzima k sebi one koje bih ja zadržao na zemlji dok budu stariji. Bog naseljava vječnost i nije moje ograničavati ga da to čini sa starim muškarcima i ženama.”

25. lipnja

“Sine moj Abšalome! Sine moj! Sine moj Abšalome! O da sam ja umro mjesto tebe! Abšalome, sine moj! Sine moj!” (2. Samuelova 18,33)

Je li Abšalom bio spašen ili ne, tugovanje njegova oca odražava bol mnogih vjernika koji oplakuju smrt nekog nespasenog rođaka za kojega su možda godinama molili. Zar u Gileadu nema balzama za ovu stvar? Kakav biblijski stav treba zauzeti?

Kao prvo, ne možemo uvijek biti sigurni je li neka osoba uistinu umrla bez Krista. Čuli smo za svjedočanstvo o čovjeku kojega je zbacio konj i koji se pouzdao u Krista. “Između stremena i tla milost je tražio i milost je pronašao.” Neki drugi čovjek skliznuo je s brodskih prilaznih stepenica i obratio se prije nego što je dotakao površinu vode. Da su jedan ili drugi umrli u ovim nezgodama, nitko ne bi znao da su umrli u vjeri.

Vjerujemo da je moguće da osoba bude spašena i u komi. Liječnici kažu da osoba u stanju kome često može čuti i razumjeti ono što se u sobi govori iako sama ne može govoriti. Ako može čuti i razumjeti, zašto ne bi mogla prihvatiti Isusa Krista jasnim činom vjere?

No, pretpostavimo ono najgore. Pretpostavimo da je osoba stvarno umrla nespasena. Kakav treba biti naš stav u tom slučaju? Tada moramo jasno stati na Božju stranu protiv našeg tijela i krvi. Bog nije kriv zato što je netko umro u svojim grijesima. Uz ogromnu cijenu Bog se pobrinuo za spasenje ljudi od njihovih grijeha. Njegovo spasenje besplatan je dar koji ne ovisi ni o dugu ni o zasluži. Ako ljudi odbace dar vječnoga života, što može Bog još učiniti? Sigurno ne može nebo nastaniti ljudima koji ne žele boraviti ondje jer tada to ne bi bilo nebo.

Ako je onda netko od naših dragih otišao u vječnost bez nade, možemo samo dijeliti žalost i bol Sina Božjeg koji je plakao nad Jeruzalemom govoreći: “Ja htjedoh, ali vi ne htjedoste.”

Znamo da će Sudac sve zemlje učiniti pravo (Postanak 18,25), stoga je on opravdan u kažnjavanju izgubljenih kao i u spasenju pokajanih grešnika.

26. lipnja

“I reče im: ‘Hajdete vi sami u osamu, na pusto mjesto...’ I otploviše brodicom na pusto mjesto... I opazi ih mnoštvo gdje odlaze, a mnogi ga prepoznase, pa se pješice iz svih gradova strčase onamo. I pretekoše ih... Isus... se sažali nad njima...” (Marko 6,31-34)

Svaka nas smetnja vrlo lako oneraspoloži. Zastidim se kad se sjetim kako sam često zlovoljno reagirao zbog iznenadnih zahtjeva koji bi me prekinuli u namjeri da obavim neki posao koji sam sâm sebi zadao. Možda se radilo o pisanju i riječi su mi tako lako dolazile. Onda bi zazvonio telefon ili je netko bio na vratima i tražio razgovor. U tom trenutku to je bila smetnja koju nisam priželjkivao.

Gospodina Isusa smetnje nisu nikad uznemiravale. Prihvaćao ih je kao dio Očeva plana za taj dan. To je njegovu životu davalo silnu ravnotežu i smirenost.

Upravo je mjera do koje smo izloženi smetnjama često pokazatelj naše korisnosti. Neki autor je u Anglican Digestu napisao: “Kad si ozlojeđen zbog smetnji, pokušaj se sjetiti da upravo njihova učestalost može ukazivati na vrednotu tvog života. Tuđim potrebama opterećeni su samo oni ljudi koji su spremni pomoći i koji su puni snage. Smetnje zbog kojih se ljutimo zapravo nas preporučuju kao one koji smo prijeko potrebni. Najveća osuda koju bi itko mogao navući na sebe – i opasnost koje se trebamo čuvati – je ta da budemo suviše neovisni, tako nesusretljivi da nas nitko nikad ne ometa i da smo prepušteni sami sebi na uznemirujući način.”

Nelagodno se smješamo dok čitamo o iskustvu jedne vrlo zauzete kućanice. Jednom kad je njen plan rada za taj dan bio neuobičajeno popunjen, njezin se muž vratio s posla ranije nego inače. “Što radiš ovdje?” upitala je jedva prikrivajući uznemirenost. “Ovdje živim”, odgovorio je on uz bolni smijeh. Kasnije je napisala: “Od tog dana svaki put kad bi moj muž dolazio kući, ostavila bih svoj posao po strani. Ljubavno bih ga dočekala i dala mu do znanja da je on uistinu najvažniji.” Svakog jutra trebamo novi dan predati Gospodinu moleći ga da se on pobrine za svaki detalj. Ako nas onda netko prekine, bit će to zato jer nam je on poslao tu osobu. Naše je da otkrijemo razlog i pobrinemo se za tu potrebu. To bi mogla biti najvažnija stvar koju smo toga dana učinili premda se pojavila u vidu smetnje.

27. lipnja

“No spasit će se rađanjem...” (1. Timoteju 2,15)

Gledajući na neka ograničenja koja Pavao stavlja na službu žene u crkvi, može se činiti da je žena svedena na nulu. Na primjer, nije joj dozvoljeno da naučava ili vlada nad mužem, već da bude u tišini (r. 12). Netko bi mogao zaključiti da je protjerana na niži položaj u kršćanskoj vjeri.

Ali 15. redak otklanja ovaj pogrešan dojam. “No spasit će se rađanjem.” Očito se ovo ne odnosi na spasenje njene duše, već prije na spasenje njene pozicije u crkvi. Dana joj je strašno važna povlastica da Bogu podiže sinove i kćeri.

William Ross Wallace rekao je: “Ruka koja njiše kolijevku, ruka je koja upravlja svijetom.” Gotovo iza svakog značajnog vođe stoji značajna majka.

Malo je vjerojatno da je Susannah Wesley ikad služila za propovjedaonicom, ali njena služba u vlastitom domu dosegla je svijet preko njena dva sina Johna i Charlesa.

U našem društvu postoji trend da mnoge žene odlaze od kuće kako bi postale blistavu karijeru u poslovnom ili profesionalnom području. Za njih su kućanski poslovi dosadni, a podizanje obitelji nevažan i zamoran zadatak.

Na doručku za kršćanske žene razgovor je skrenuo na temu karijera. Sve su počele ushićeno govoriti o svojim položajima i zaradama. Očito je među njima zavladao suparnički duh! Konačno netko se obratio kućanici koja je imala tri velika sina i upitao je: “A što je s tvojom karijerom, Charlotte?” Charlotte je ponizno odgovorila: “Ja odgajam ljude za Boga.”

Faraonova kći rekla je Mojsijevoj majci: “Ondesi ovo dijete i doji mi ga, a ja ću ti davati plaću” (Izlazak 2,9). Možda će najveće iznenađenje pred Kristovim sudištem biti plaća koju će Gospodin dati onim ženama koje su se posvetile odgoju dječaka i djevojčica za njega i za vječnost.

Da, “spasit će se rađanjem”. Položaj žene u crkvi nije položaj javne službe, već je možda služba bogobojažnog rađanja od mnogo većeg značenja u Božjim očima.

28. lipnja

***“Tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se, a tko ne uzvjeruje, osudit će se.”
(Marko 16,16)***

Kad bi ovo bio jedini redak u Bibliji na ovu temu, opravdano bismo mogli zaključiti da su za spasenje potrebni vjera i krštenje. Ali kad znamo da u Novom zavjetu postoji 150 redaka koji kao uvjet spasenja navode samo vjeru, moramo zaključiti da jedan ili dva retka slična ovome ne mogu opozvati onih 150.

Međutim, iako krštenje nije neophodno za spasenje, neophodno je za poslušnost. Božja volja je da se svaki koji se pouzdao u njegova Sina kao Gospodina i Spasitelja javno poistovjeti s njime u vodi vjerničkog krštenja.

Novi zavjet ne predviđa takvu anomaliju kao što je nekršteni vjernik. Pretpostavlja se da će osoba koja je spašena biti i krštena. U Djelima apostolskim učenici su činili ono što bismo mogli nazvati “instant krštenjem”. Nisu čekali na formalnu službu u crkvenom ambijentu, već su odmah krštavali na temelju ispovijedanja vjere.

Vjera i krštenje stoje tako blizu jedno drugom da Biblija o njima govori u jednom dahu – “Tko uzvjeruje i krsti se...”

U svojoj želji da izbjegnemo nebiblijsko učenje o obnovi krštenjem, često dozvoljavamo da njihalo ode suviše u suprotnom pravcu. Ljudi lako prihvate pogrešnu ideju da biti kršten zapravo nije važno. Ali jest važno.

Čujemo kako neki kažu: “Mogu otići u nebo i bez krštenja.” Uvijek im odgovorim: “Da, to je točno. Možeš otići u nebo a da nisi kršten, ali ako se to dogodi, ostat ćeš nekršten za svu vječnost.” U nebu neće biti prilike za krštenje. To je takav čin u kojem smo poslušni Gospodinu sada ili nismo nikada.

Svi koji su se pouzdale u Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja ne trebaju čekati da se krste. Na taj način oni se javno poistovjećuju s njime u njegovoj smrti i uskrsnuću te se javno obvezuju da će hodati s njime u novosti života.

29. lipnja

“Zaista, zaista, kažem vam: Tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima život vječni; i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.”
(Ivan 5,24)

Ovdje uočavamo nešto što je preinačilo i promijenilo mnoge živote.

Ponavljanje riječi “zaista” ili “uistinu” na početku upozorava nas da očekujemo nešto značajno. Nećemo se razočarati.

“Kažem vam.” Onaj koji ovo govori je Gospodin Isus. To znamo iz 19. retka. Moramo također znati da kad on nešto kaže, to je apsolutna i nepromjenljiva istina. On ne može lagati. On ne može obmanjivati. Njega se ne može prevariti. Ništa ne može biti više sigurno i pouzdano od onoga što on govori.

Kome on govori? “Kažem vam.” Vječni Božji Sin govori tebi i meni. Nikad nam nitko tako uzvišen nije ranije govorio niti će govoriti. Trebamo slušati!

“Tko sluša moju riječ.” Ono “tko” znači “svatko”. Ima jednaku snagu kao “svaki koji”. Čuti njegovu riječ ne znači samo čuti je ušima, nego čuti i vjerovati, čuti i primiti, čuti i poslušati.

“... i vjeruje onomu koji me posla.” Znamo da je Bog Otac bio onaj koji ga je poslao. Ali važno pitanje glasi: Zašto ga je poslao? Moram vjerovati da je Otac poslao Sina da umre kao moj zamjenik, da plati kaznu koju sam ja zaslužio, da prolije svoju krv za oprostjenje mojih grijeha.

Sad dolazi trostruko obećanje. Prvo, “ima vječni život”. Čim osoba uzvjeruje, ona prima vječni život. Ne može biti jednostavnije. Drugo, “ne dolazi na sud”. A to znači da zbog svojih grijeha neće biti predana paklu jer je Krist platio dug, a Bog ne zahtijeva da se dvaput plaća. Treće, “prešao je iz smrti u život”. Što se tiče odnosa s Bogom, osoba napušta stanje duhovne smrti i nanovo se rađa u novi život koji nikad ne prestaje.

Ako si uistinu čuo njegovu riječ i povjerovao Ocu koji ga je poslao, tada Gospodin Isus Krist jamči da si spašen.

Ne čudi da se ovo zove Radosna vijest.

30. lipnja

“I dogodi se, dok je Mojsije držao svoju ruku uzdignutom, da bi Izrael nadjačao, a kad bi spustio ruku svoju, nadjačao bi Amalek.” (Izlazak 17,11)

Izrael se sukobio sa snagama Amaleka. Mojsije je stajao navrh brda i nadgledao bojno polje. Položaj Mojsijeve ruke presudio je između pobjede i poraza. Uzdignuta ruka natjerala je Amaleka na povlačenje. Spuštena ruka natjerala je na povlačenje Izrael.

Sve dok je Mojsijeva ruka bila podignuta, on je bio oličenje Gospodina Isusa kao našeg zagovornika “koji za nas podiže svoje ruke u naklonosti i ljubavi”. Njegovim smo posredovanjem u potpunosti spašeni. Ali od tog trenutka značenje ove slike se gubi, jer se ruka našeg zagovornika nikad nije spustila. Nikakav umor ne navodi ga da zatraži pomoć izvana. On uvijek živi da posreduje za nas.

Postoji i drugi način kako da primijenimo ovaj događaj na same sebe kao one koji vojuju u molitvi. Podignuta ruka predstavlja naše vjerno zauzimanje za one vjernike koji su angažirani u duhovnom konfliktu na misijskom polju svijeta. Kad zapostavimo službu molitve, neprijatelj nadvladava.

Jedan misionar i ljudi koji su bili s njime na safariju trebali su provesti noć na području koje je vrvjelo razbojnicima. Predali su se brizi Gospodnjoj i pošli na spavanje. Nekoliko mjeseci kasnije, kad je vođa razbojnika doveden u misijsku bolnicu, prepoznao je misionara. “One smo vas noći, tamo na otvorenom, namjeravali opljačkati”, rekao je, “ali prestrašili smo se kad smo vidjeli vaših dvadeset i sedam vojnika.”

Kasnije kad je misionar pismom izvijestio o tome svoju matičnu crkvu, jedan od članova je rekao: “Te iste noći imali smo molitveni sastanak i bilo nas je dvadeset i sedam.”

*Kad Bog nas tamo gleda,
Gdje molitva se diže put neba,
Tad ratna sreća se mijenja,
Sjajna pobjeda sve je veća.
Tad stijeg istine se diže,
Neprijatelj pokunjen i Sotona gmiže!
Tad se malodušni krik straha,
Pretvara u pobjednički poklik spasa!
Dovedi nas, Gospodine, o dovedi nas tamo,
Gdje pobjedničku molitvu učiti znamo.*

Zatim imamo još jedan način gledanja na ovaj događaj. Gospodin se zakleo da će on zametnuti boj protiv Amaleka od koljena do koljena. Amalek je slika tijela. Kršćanin mora bez prestanka vojevati protiv tijela. Molitva je jedno od njegovih glavnih oružja. Vjernost u molitvenom životu često čini razliku između pobjede i poraza.

1. srpnja

“... a tada ću spoznati kao što sam i spoznat.” (1. Korinćanima 13,12)

Sasvim je normalno i razumljivo da se mi kao kršćani pitamo hoćemo li u nebu poznavati naše drage. Premda tekstovi Svetog pisma nigdje posebno ne dotiču ovu temu, ima nekoliko pravaca razmatranja koji nas dovode do pozitivnog zaključka.

Prije svega, učenici su prepoznali Isusa u njegovu uskrsnu, proslavljenu tijelu. Njegova fizička pojava bila je nepromijenjena. Nije bilo nikakve sumnje da je to bio “onaj isti Isus”. Ovo ukazuje na to da ćemo u nebu i mi zadržati karakterističan izgled, iako u proslavljenom obliku. Ništa ne daje naslutiti da ćemo svi izgledati jednako. Kad u 1. Ivanovoj 3,2 čitamo da ćemo biti slični Gospodinu Isusu, znači da ćemo mu sličiti u moralnom pogledu, tj. zauvijek slobodni od grijeha i njegovih posljedica. Ali sigurno nećemo izgledati kao on tako da bi nas netko mogao zamijeniti s njime. To nikad!

Drugo, nema razloga vjerovati da ćemo u nebu znati manje nego što znamo ovdje dolje. Ovdje dolje se poznamo i zašto treba držati čudnim što ćemo se i gore međusobno poznavati? Ako tada budemo spoznali kao što smo sada spoznati, to treba biti presudno.

Pavao je očekivao da će Solunjane poznavati u nebu. Rekao im je da će oni biti njegova nada, radost i kruna hvale (1. Solunjanima 2,19).

U Bibliji ima naznaka da je ljudima dana i da će im biti dana sposobnost da prepoznaju ljude koje nikad ranije nisu vidjeli. Petar, Jakov i Ivan prepoznali su Mojsija i Iliju na brdu preobraženja (Matej 17,4).

Bogati čovjek u Podzemlju prepoznao je Abrahama (Luka 16,24). Isus je rekao Židovima da će vidjeti Abrahama, Izaka, Jakova i sve proroke u kraljevstvu Božjem (Luka 13,28). Rečeno nam je da steknemo prijatelje mudrim upravljanjem novcem tako da nam ovi prijatelji zažele dobrodošlicu u vječnim šatorima (što podrazumijeva da će nas prepoznati kao svoje dobročinitelje) (Luka 16,9).

No, treba dodati i riječ opreza! Iako je jasno da ćemo u nebu poznavati svoje drage, nećemo ih poznavati kroz onaj isti odnos kakav smo s njima imali na zemlji. Na primjer, odnos muža i žene neće više vrijediti. Čini se da je to jasno značenje Spasiteljevih riječi u Mateju 22,30: “... o uskrsnuću niti se žene niti udaju.”

2. srpnja

“Marta, Marta! Brineš se i uznemiruješ za mnogo, a jedno je potrebno. A Marija je izabrala dobar dio koji joj se neće oduzeti.” (Luka 10,41.42)

Marija je mirno sjedila do Isusovih nogu i slušala njegovu riječ. Marta je bila uzrujana i smušena u svom služenju te je zamjerala Mariji što se i ona nije prihvatila posla da joj pomogne. Gospodin Isus nije opomenuo Martu zbog njenog služenja, već zbog duha u kojem je služila. Osim toga, postoji naznaka da je Marta imala pogrešne prioritete: nije trebala službu postaviti iznad štovanja.

Mnogi od nas su poput Marte: izvršitelji koji bi radije činili, nego sjedili. Hvalimo se kako smo organizirani, efikasni, sposobni izvršiti stvari. Tako smo zaokupljeni svojim radom da nam jutarnje biblijsko čitanje prekidaju misli o šezdeset drugih stvari koje treba obaviti. Naše molitve izgovaraju se u žurbi dok naš um luta od jednog do drugog kraja smišljajući planove za taj dan. Lako negodujemo kada drugi ne zgrabe ubrus i nisu od pomoći. Mislimo da svatko mora činiti isto što i mi.

Onda ima onih koji su kao Marija. Oni su zaljubljenici. Njihovi životi pokazuju ljubav za druge. Njima su važniji ljudi od lonaca i zdjela. Posebno je jedna Osoba predmet njihove ljubavi. Oni nisu lijeni iako se nama Martama može činiti da je tako. Stvar je u tome da imaju drugačije prioritete.

Pa i nama samima draža je osoba koja je topla i puna ljubavi, nego ona koja je vješta i uspješna, ali hladna. Naše srce osvojit će dijete koje nas obaspe poljupcima i zagrljajima više nego dijete koje je zauzeto svojim igračkama i osobito nas ne zamjećuje.

Netko je dobro rekao da je Bog više zainteresiran za naše štovanje, nego za službu – nebeski Ženik prosi Nevjestu, ne unajmljuje sluškinju.

Krist nikada nije tražio tako revnostan rad koji ne ostavlja vremena sjesti mu do nogu. Strpljivo iščekivanje on često smatra najpotpunijom službom.

Marija je izabrala onaj dobar dio koji joj se neće oduzeti. Učinimo svi tako!

3. srpnja

“Gostoljubivosti ne zaboravljajte; jer njome neki, ne znajući, ugostiše anđele.” (Hebrejima 13,2)

Gostoljubivost nije samo sveta dužnost (gostoljubivosti ne zaboravljajte), već ona nosi u sebi i obećanje predivnog iznenađenja (jer njome neki, ne znajući, ugostiše anđele).

Za Abrahama je to bio još jedan običan dan. Ali dok je sjedio na vratima svoga šatora, iznenada su se pred njim pojavila tri čovjeka. Glava kuće postupio je na način koji je uobičajen na Bliskom istoku – oprao im je noge, pripremio mjesto za osveženje u hladu pod stablom, otišao do stada po tele, zatražio od Sare da ispeče kruh i zatim im poslužio bogat obrok.

Tko su uopće bili ti ljudi? Dvojica su bili anđeli, a treći je bio anđeo Gospodnji. Vjerujemo da je anđeo Gospodnji bio Gospodin Isus u tijelu čovjeka (vidi Postanak 18,13 gdje se anđela naziva “Gospodin”).

Tako Abraham nije ugostio samo anđele, nego je ugostio i samoga Gospodina u jednom od njegovih mnogih pojavljivanja što su prethodila utjelovljenju. A ovu povlasticu možemo imati i mi, ma koliko se zapanjujuće to činilo!

Koliko samo kršćanskih obitelji može posvjedočiti o blagoslovu kojega su primile ugošćujući u svojim domovima pobožne muškarce i žene. Djeca su doživljavala takav utisak Boga koji ih je pratio kroz cijeli život. Razbuktala se revnost za Gospodina, utješena su ranjena srca, riješeni problemi. Koliko dugujemo takvim “anđelima” čija je sama prisutnost bila blagoslov u domu!

Isto je tako naša neusporediva prednost da Gospodin Isus može biti naš gost. Kad god primamo nekoga od njegovih u njegovo ime, isto je kao da primamo njega (Matej 10,40). Ako ovo uistinu vjerujemo, trošit ćemo i biti potrošeni u predivnoj službi gostoprimstva kao nikad dosad. Bit ćemo “gostoljubivi jedni prema drugima bez mrmljanja” (1. Petrova 4,9). Prema svakom ćemo se gostu odnositi jednako kao što bismo se odnosili prema samome Kristu. A naši će domovi biti kao dom Marije i Marte u Betaniji – mjesto u kojem je Isus volio boraviti.

4. srpnja

“Nećeš li nas ti ponovo oživjeti da se puk tvoj raduje u tebi?” (Psalam 85,6)

Stanje duhovnog pada često je poput raka – ne znamo da bolujemo od nje-ga. Duhovna hladnoća može nas postupno obuzeti tako da niti ne shvaćamo koliko smo zaista postali tjelesni. Ponekad je potrebna tragedija, kriza ili glas Božjeg proroka da nas učini svjesnima naše očajničke potrebe. Samo tada imamo pravo na Božje obećanje: “Jer ću na žednoga vodu izliti, i na suhu zemlju potoke” (Izaija 44,3).

Potrebno mi je da se moja vjera razbudi kad izgubim oduševljenje za Božju riječ, kad moj molitveni život zapadne u dosadnu rutinu (ili sasvim potone), kad napustim svoju prvu ljubav. Treba mi svježi Božji dodir kad me više zanima televizijski program, nego sastanak mjesne crkve, kad na vrijeme stižem na posao, ali kasnim na crkvene sastanke, kad na posao idem redovito, a u crkvu neredovito. Treba mi obnovljenje kad sam za novac spreman činiti ono što nisam spreman činiti za Spasitelja, kad više novaca trošim na ugađanje sebi, nego što ga trošim na djelo Gospodnje.

Treba nam obnovljenje kada gajimo nezadovoljstvo, negodovanje, gorčinu. Kad smo krivi zbog ogovaranja i klevetanja. Kad nismo spremni priznati ono loše što smo učinili ili oprostiti drugima kad priznaju svoju krivicu prema nama. Treba nam obnovljenje kad se kod kuće tučemo kao mačke, a u crkvi se pretvaramo kao da je sve med i mlijeko. Treba nam obnovljenje kad smo se suobličili ovome svijetu u govoru, hodu i cijelim svojim stilom života. Kako je samo velika naša potreba kad smo krivi za grijeh Sodome – ponos, izobilje kruha i obilje spokoja (Ezekiel 16,49)!

Čim uvidimo koliko smo hladni i suhi, imamo pravo tražiti obećanje iz 2. Ljetopisa 7,14: “I ponizi se moj puk, koji je mojim nazvan imenom, pa se pomoli te potraži lice moje i odvрати se od svojih zlih putova, ja ću ga tada uslišati s neba i oprostiti mu grijeh i iscijeliti mu zemlju.”

Ispovijedanje je put do obnovljenja!

O Duše Sveti, probuđenje dolazi po tebi;

Obnovi svoje djelo – započni ga u meni!

Riječ Tvoja obećava, s nama si u sve dane,

Blagoslov usrdno molimo već u sate rane.

J. Edwin Orr

5. srpnja

“Duha ne gasite! Proroštva ne prezirite!” (1. Solunjanima 5,19.20)

Gašenje obično povezujemo s vatrom. Vatru gasimo kad je polijemo vodom. Čineći tako, sasvim je ugasimo ili znatno smanjimo njen opseg i učinkovitost.

Vatra je u Pismu simbol Duha Svetoga. On je vruć, gorljiv, zanesen. Ljudi pod kontrolom Duha imaju žara, gorljivosti i prelijevaju se. Duha gasimo kad prigušujemo očitovanje Duha na sastancima Božjega naroda.

Pavao kaže: “Duha ne gasite! Proroštva ne prezirite!” Način na koji on povezuje gašenje Duha i preziranje proroštva navodi nas da vjerujemo da je gašenje prvenstveno vezano uz sastanak mjesne crkve.

Duha gasimo kad čovjeka navedemo da se postidi Kristova svjedočanstva, bilo u molitvi, štovanju ili službi Riječi. Konstruktivna kritika je jedno, ali kad nekom prigovaramo zbog upotrijebljenih riječi ili sitničavih detalja, obehrabrujemo ga ili navodimo da se spotakne u svojoj javnoj službi.

Duha gasimo kad su službe u tančine organizirane tako da je Duh zapravo vezan kao luđačkom košuljom. Nitko ne može prigovoriti ako se pripreme vrše kroz molitvu i u ovisnosti o Duhu Svetom. Ali pripreme temeljene na ljudskoj nadarenosti imaju za posljedicu to da Duh Sveti postaje promatrač, umjesto predvodnik.

Bog je crkvi dao mnoge darove. U različito vrijeme on koristi različite darove. Možda neki brat ima riječ opomene za crkvu. Ako je sva javna služba usredotočena na nekog drugog čovjeka, tada Duh nije slobodan iznijeti potrebnu poruku u odgovarajuće vrijeme. To je drugi način kako se može gasiti Duha.

I konačno, Duha gasimo kad odbijamo njegove poticaje u svome životu. Možda smo snažno potaknuti da poslužimo u vezi neke stvari, ali susprežemo se zbog straha od ljudi. Osjećamo da smo ponukani povesti zajedničku molitvu, ali ostajemo sjediti zbog srama. Mislimo na duhovnu pjesmu koja bi bila posebno prikladna, ali nemamo hrabrosti predložiti je.

Rezultat toga je da se vatra Duha gasi, naši sastanci gube spontanost i snagu, a tijelo crkve slabi.

6. srpnja

“I ne žalostite Duha Svetoga Božjega kojim ste zapečaćeni za dan otkupljenja.” (Efežanima 4,30)

Kao što je moguće gasiti Duha na sastancima crkve, isto je tako moguće žalostiti ga u privatnom životu.

Riječ “žalostiti” nosi u sebi prizvuk nježnosti. Možemo žalostiti samo nekog tko nas voli. Susjedova djeca nas ne žaloste, naprotiv žaloste nas naša djeca ako su zločesta.

Duhu Svetom smo posebno bliski i dragi. On nas ljubi. Zapečatio nas je za dan otkupljenja. Njega možemo žalostiti.

Ali što ga to žalosti? Svaki oblik grijeha pritišće njegovo srce žalošću. Nije slučajno da ga Pavao ovdje naziva Svetim Duhom. Sve što je nesveto pritišće ga žalošću.

Opomena “ne žalostite “ javlja se usred cijelog niza grijeha na koje smo upozoreni. Svrha popisa nije da bude iscrpan, već samo sugestivan.

Laganje žalosti Duha (r. 25) – bijele laži, crne laži, izmišljanja, pretjerivanja, poluistine i prikrivene istine. Bog ne može lagati i ne može to dati kao povlasticu svojoj djeci.

Srdžba koja se pretoči u grijeh žalosti Duha (r. 26). Srdžba može jedino biti opravdana kad je u pitanju Božja čast. Svaka druga srdžba daje uporište đavlu (r. 27).

Krađa žalosti Duha Svetoga (r. 28), bilo da je iz majčinog novčanika ili od vremena, alata ili uredskog materijala našeg poslodavca.

Loši razgovori žaloste Duha Svetoga (r. 29). Njihov raspon kreće se od prljavih, sugestivnih šala do beskorisnog brbljanja. Naš govor mora izgrađivati, biti prikladan i prijazan.

Goščina, gnjev, srdžba, vika, huljenje i zloća upotpunjuju popis iz četvrtog poglavlja.

Jedna od najdražih službi Duha Svetoga je da nas zaokuplja Gospodinom Isusom Kristom. Ali kad griješimo, on mora odustati od ove službe kako bi nas vratio u pravo zajedništvo s Gospodinom.

Ali ni tada nije do kraja rastužen. Nikad nas ne ostavlja. Zapečatio nas je za dan otkupljenja. Međutim, ovo nam ne smije služiti kao izgovor za naš nemar, već treba biti jedan od najvećih poticaja na svetost.

7. srpnja

“Smatram naime da patnje sadašnjega vremena nisu vrijedne usporedbe sa slavom koja se ima objaviti u nama.” (Rimljanima 8,18)

Same po sebi patnje sadašnjeg vremena mogu biti zastrašujuće. Mislim na užasne patnje kršćanskih mučenika. Mislim na ono što su neki Božji ljudi morali pretrpjeti u koncentracijskim logorima. Što da kažemo o groznim patnjama povezanim s ratom? Okrutno sakaćenje i paralize povezane s nesrećama? Neizrecivi bolovi ljudskog tijela izazvani tumorom ili drugim bolestima?

Pa ipak, fizičke patnje nisu sve. Ponekad se čini da je lakše podnijeti tjelesne bolove od mentalne torture. Nije li to ono što je Salomon mislio kad je napisao: “Duh čovjekov snosi njegovu bol; a kad je slomljen duh, tko će nje ga podići?” (Izreke 18,14)? Postoji patnja koja se javlja zbog nevjere u bračnim odnosima ili zbog smrti drage osobe ili zbog uništenih snova. Postoji bol zbog napuštenosti, zbog izdaje bliskog prijatelja. Puno puta nas začuđuje kako je čovjek po svom ustrojstvu uopće sposoban pretrpjeti udarce, duševne patnje i životne boli koje satiru.

Same za sebe ove su patnje nesavladive. Ali kad ih promatramo iz perspektive nadolazeće slave, one su samo neznatna bol. Pavao kaže da one “nisu vrijedne usporedbe sa slavom koja se ima objaviti u nama”. Ako su patnje tako velike, koliko veća mora biti slava!

U jednom drugom odlomku apostol Pavao prepušta se predivnoj eksploziji slikovitog duhovnog prikaza kad kaže da “neznatnost naše časovite nevolje donosi nam još obilnije vječno breme slave” (2. Korinćanima 4,17). Mjerene vagon, patnje su kao perce, dok je slava beskrajno teška. Promatrane vremenski, patnje su trenutne, slava je vječna.

Kad na kraju puta ugledamo Spasitelja, patnje sadašnjeg vremena nestat će u beznačajnosti.

Esther K. Rusthoi napisala je: “Bit će vrijedno svega truda kad ugledamo Isusa. Životne ćemo kušnje zaboraviti kad ugledamo Krista. Samo kratak pogled na njegovo drago lice izbrisat će sve jade. Stoga odvažno istrči trku dok ne ugledaš Krista.”

8. srpnja

“... postaviše me da čuvam vinograde, a svog vlastitog vinograda nisam sačuvala.” (Pjesma nad pjesmama 1,6b)

Šulamkina braća poslala su je da radi u vinogradu. Tako zauzeta pazeći na loze, zanemarila je svoj vlastiti vinograd, to jest svoj vlastiti izgled. Koža joj je postala suncem opaljena i suha, a kosa nepočešljana.

Uvijek postoji opasnost da zanemarimo vlastiti vinograd tako što ćemo postati pretjerano zauzeti tuđim. Postoji opasnost da, na primjer, budemo tako zauzeti evangelizacijom svijeta da izgubimo vlastitu obitelj. Ako nam je Bog dao djecu, ta djeca trebaju biti za nas prva na misijskom polju. Kad budemo stajali pred Gospodinom, jedna od najvećih radosti bit će nam moći reći: “Evo, ja i djeca koju mi dade Bog “ (Hebrejima 2,13). Sve pohvale zadivljenog auditorija neće moći nadoknaditi gubitak naših sinova i kćeri.

Iz Pisma se čini da odgovornost počinje kod kuće. Nakon što je Isus istjerao demone legije, naložio je iscijeljenom čovjeku: “Pođi kući svojoj, k svojim, pa im javi sve što ti je učinio Gospodin i kako ti se smilovao” (Marko 5,19). Često se čini da je najteže evangelizirati u vlastitom dvorištu, ali upravo tamo treba započeti.

Kad je Gospodin poslao svoje učenike, rekao je: “... i bit ćete mi svjedoci i u Jeruzalemu, i po svoj Judeji i Samariji, i sve do kraja zemlje” (Djela 1,8). Počnite u “Jeruzalemu” (vašem domu)!

Andrija je bio odlučan u tome da ne zanemari svoj vinograd. O njemu čitamo: “On najprije nađe svojega brata Šimuna pa mu reče: ‘Našli smo Mesiju’, što je u prijevodu – Krist” (Ivan 1,41).

Bez sumnje ima slučajeva kad vjernik vjerno traži da pridobije svoje drage za Gospodina Isusa, ali oni ustraju u svojoj nevjeri. Mi ne možemo garantirati spasenje za vječnost naših rođaka i prijatelja. Ali ono čega se moramo čuvati je mogućnost da tako budemo zaokupljeni služenjem drugima da zanemarimo vlastitu obitelj. Naš vlastiti vinograd bi u takvim slučajevima trebao imati prednost.

9. srpnja

“Jer: Svaki koji zazove ime Gospodnje, bit će spašen.” (Rimljanima 10,13)

Nitko ne može stvarno prizvati ime Gospodnje i ne biti spašen. Ovaj poziv očajničke usrdnosti nikad ne ostaje bez odaziva. Kad dospijemo do kraja naših snaga, kad napustimo svaku nadu da ćemo spasiti sami sebe, kad se nikuda ne možemo okrenuti – samo gore, ako tada zavapimo Gospodinu iz nevolje, on će čuti i odgovoriti.

Mladi Sikh imenom Sadhu Sundar Singh odlučio je izvršiti samoubojstvo ako ne bude mogao pronaći mir. Molio je: “O Bože, ako te ima, objavi mi se noćas.” Ako ne dobije odgovor u roku od sedam sati, položiti će glavu na željezničke tračnice kad sljedeći vlak bude jurio u grad Lahore.

U ranim jutarnjim satima imao je viziju Isusa kako ulazi u njegovu sobu i govori na hindustanskom: “Molio si da saznaš pravi put. Zašto ne kreneš njime? Ja sam put.”

Odjurio je u sobu svog oca i rekao: “Ja sam kršćanin. Ne mogu služiti nikome osim Isusu. Do dana moje smrti, moj život pripada njemu.”

Nikad nisam upoznao nekoga tko je u svoj ozbiljnosti zazvao ime Gospodnje i ostao neuslišan. Naravno, ima onih koji se mole Gospodinu kad su u škripcu, koji obećaju da će za njega živjeti ako ih oslobodi, a zatim sve brzo zaborave kad pritisak popusti. Ali Bog poznaje njihova srca – on zna da su oni samo oportunisti iz zaklona koji mu nikad nisu iskreno predali svoje srce.

Ostaje činjenica da će se Bog uvijek otkriti onome tko ga ustrajno traži. U zemljama gdje Biblija nije lako dostupna, Bog to može učiniti kroz viziju. Drugdje može učiniti kroz odlomak Pisma, kroz osobno svjedočanstvo, kroz kršćansku literaturu ili kroz čudesni stjecaj okolnosti. Stoga je zapravo istinito da “onaj koji traži Boga, već ga je našao”. Toliko je to sigurno!

10. srpnja

“Ako to znate, blaženi bili ako to i činite.” (Ivan 13,17)

Oni koji naučavaju i propovijedaju kršćansku vjeru trebali bi provoditi u praksu ono što propovijedaju. Trebali bi predočiti svijetu živ primjer istine. Volja Božja je da Riječ postane tijelo u životu njegova naroda.

Svijet će više dojmiti postupci od govora. Nije li ono Edgar Guest napisao: “Radije bih vidio, nego svakog dana čuo jednu propovijed.” A jedna dobro poznata rugalica kaže: “Ono što jesi tako glasno govori da ne mogu čuti što kažeš!”

O jednom se propovjedniku govorilo da, dok je bio za propovjedaonicom, ljudi su željeli da nikad s nje ne ode. Ali kad je bio izvan propovjedaonice, željeli su da se nikad na nju ne vrati.

H. A. Ironside rekao je: “Ništa ne zatvara usta kao život.” U sličnom tonu Henry Drummond napisao je: “Poruka je čovjek.” Carlyle je nadodao svoje svjedočanstvo: “Sveto življenje najbolji je argument u prilog Bogu u dobu kad su činjenice bitne... Riječi imaju težinu kad čovjek stoji iza njih.” E. Stanley Jones rekao je: “Riječ mora u nama postati tijelo prije nego može postati sila kroz nas.” A Oswald Chambers napisao je: “Ako propovijedam ispravnu stvar, a ne živim je, onda govorim neistinu o Bogu.”

Naravno, znamo da je Gospodin Isus Krist jedini koji savršeno utjelovljuje ono što naučava. Između njegove poruke i života nema apsolutno nikakva proturječja. Kad su ga Židovi upitali: “Tko si ti?” Odgovorio im je: “Ono što vam od početka i govorim” (Ivan 8,25). Njegovo ponašanje bilo je u skladu s njegovim tvrdnjama. Naše bi to trebalo sve više postajati.

Dva su brata imala titulu doktora, ali jedan je bio propovjednik, a drugi liječnik. Jednog dana jedna nesretna žena potražila je propovjednika, ali nije znala koji od dva doktora živi na toj adresi. Kad joj je onaj koji je bio propovjednik otvorio vrata, upitala je: “Jeste li vi doktor koji propovijeda ili onaj koji drži praksu?” Ovo ga se pitanje dojmilo i iznova pred njega postavilo potrebu da bude živi primjer onoga što je naučavao.

11. srpnja

“Ne kao da sam već polučio ili čak postigao savršenstvo...” (Filipljanima 3,12)

U jučerašnjem razmatranju vidjeli smo da naše ponašanje treba biti u skladu s našim vjerovanjem. Ali kako bismo u ovu temu unijeli ravnotežu, moramo nadodati dvije napomene.

Prvo, moramo prepoznati da nikada nećemo posvema i savršeno živjeti Božju istinu dok smo na ovome svijetu. Nakon što smo učinili najbolje što smo mogli, još uvijek moramo reći da smo beskorisne sluge. Ali ovo ne smijemo koristiti kao opravdanje za propust ili čak osrednjost: dužnost nam je pokušati kontinuirano težiti za time da zatvorimo pukotinu između naših usana i našega života.

Druga važna činjenica jest da je poruka uvijek veća od glasnika, bez obzira o kome se radilo. Andrew Murray rekao je: “Mi koji smo sluge Gospodnje prije ili kasnije morat ćemo propovijedati riječi koje sami nismo u stanju izvršiti.” Trideset i pet godina nakon što je napisao knjigu *Abide in Christ* (Prebivati u Kristu), napisao je ovo: “Želio bih da shvatite da propovjednik ili kršćanski pisac često može biti ponukan izreći više od onoga što je sâm iskusio. Tada (dok je pisao tu knjigu) nisam još bio iskusio sve o čemu sam pisao. Niti mogu reći da sam dosad sve već iskusio.”

Božja istina je uzvišena i nenadmašna. Toliko je nadzemaľjska i nebeska da, kao što je Guy King napisao, “izaziva u nama strah da je na neki način ne bi pokvarili dok je dotičemo”. Ali mora li zauvijek ostati nenaviještena jednostavno zato jer mi nismo u stanju doći njezine najveličajnije vrhunce? Naprotiv, naviještati ćemo je, čak i ako to čineći na sebe navučemo osudu. Do one mjere do koje sami ne uspijemo to iskusiti, do te mjere učinit ćemo to težnjom naših srdaca.

Još jednom naglašavamo da se ovakva razmišľjanja nikad ne smiju iskoristiti kao izgovor za ponašanje nedostojno Spasitelja. Naprotiv, ona nas moraju čuvati od neopravdane osude istinskog Božjeg čovjeka samo zato jer njegova poruka ponekad odskoči u visine koje on sâm još nije dostigao. Niti ne bi nas same trebala čuvati od toga da se suzdržimo od svega nauma Božjeg, čak i onda ako sav u potpunosti nismo iskusili. Bog poznaje naša srca. On zna jesmo li prakticirajući licemjeri ili strastveni praktikanti.

12. srpnja

“... jer rat nije vaš nego Božji.” (2. Ljetopisa 20,15)

Čovjek koji je vojnik križa može prije ili kasnije očekivati napad. Što hrabrije objavljuje Božju istinu i što točnije primjerom pokazuje ovu istinu u vlastitom životu, to će više biti izložen napadima. Jedan stari puritanac rekao je: “Onaj koji stoji blizu svoga Vođe, sigurna je meta strijelaca.”

On će biti optužen za loše stvari kojih nije počinio. Navalit će na njega ogovaranjem, klevetama i ocrnjivanjem. Bit će bojkotiran i ismijavan. Ovakvi postupci dolaziti će od svijeta i nažalost ponekad od kršćana.

U takvim trenucima važno je prisjetiti se da rat nije naš, nego Božji. I trebamo tražiti obećanje iz Izlaska 14,14: “Gospod će se boriti za vas, a vi budite mirni.” To znači da se ne moramo braniti ili uzvraćati napad. Gospodin će nas opravdati u pravo vrijeme.

F. B. Meyer napisao je: “Koliko se toga izgubi riječima. Budi miran, šuti, ako te udare po jednom obrazu, okreni i drugi. Nikad ne uzvraćaj istom mjerom. Ne brini za svoj ugled ili dobar glas – oni su u njegovim rukama i samo ćeš ih pokvariti pokušavajući ih sačuvati.”

Josip stoji kao primjer onoga koji se nije pokušavao opravdati kad su ga lažno optuživali. Svoju stvar predao je Bogu koji je skinuo ljagu s njegova imena i unaprijedio ga na mjesto velike časti.

Jedan ostarjeli Kristov sluga posvjedočio je da se prema njemu više puta nepravedno postupalo kroz niz godina. Ali on se molio Augustinovim riječima: “Gospodine, oslobodi me žudnje da se uvijek branim.” Rekao je da ga Gospodin nikad nije propustio opravdati i razotkriti njegove optužitelje.

Naravno, Gospodin Isus je najuzvišeniji primjer “koji mučen nije prijeto, nego je sve predavao onomu koji sudi pravedno” (1. Petrova 2,23).

Ovo je, dakle, poruka za danas. Ne trebamo se braniti kad nas lažno optužuju. Rat je Božji. On će se boriti za nas. Zadržimo svoj mir.

13. srpnja

“Ljubljeni, ne vjerujte svakom duhu, nego provjeravajte duhove jesu li od Boga; jer mnogi su lažni proroci izašli u svijet.” (1. Ivanova 4,1)

Živimo u vrijeme kad se kultovi množe nevjerojatnom brzinom. Zapravo nema novih kultova, nego samo varijacija krivovjernih skupina koje su se pojavile u novozavjetno doba. Nova je njihova raznovrsnost, a ne temeljna vjerovanja.

Kad Ivan kaže da moramo provjeravati duhove, on misli da sve učitelje moramo provjeravati na temelju Božje riječi tako da prepoznamo one koji su lažni. Postoje tri osnovna područja na kojima se kultovi razotkrivaju kao lažni. Nijedan kult ne može proći sva tri testa.

Većina kultova je opasno manjkava u onome što naučava o Bibliji. Ne priznaju da je ona nepogrešiva Božja riječ i konačna Božja objava čovjeku. Jednak autoritet pridaju zapisima vlastitih vođa. Tvrdе da oni posjeduju nove objave od Gospodina i razmeću se “novim istinama”. Objavljuju vlastite prijevode Pisma u kojima se izvrće i iskrivljuje istina. Tradiciju, tj. predaju stavljaју na istu razinu s Biblijom. Oni izvrću Božju riječ.

Većina kultova drži se krivog naučavanja s obzirom na našega Gospodina. Oni nijeću da je on Bog, druga božanska osoba Trojstva. Moguće je da priznaju da je on Božji Sin, ali za njih to uvijek znači biti ispod jednakosti s Bogom Ocem. Često nijeću da Isus jest Krist i naučavaju da je Krist božanska emanacija koja je obuzela čovjeka Isusa. Često nijeću Spasiteljevu istinsku, bezgrešnu čovječnost.

Treće područje u kojem kultovi stoje pod osudom je nauk o putu spasenja. Oni ne priznaju da je spasenje samo po milosti kroz vjeru u Gospodina Isusa. Svi oni naučavaju drugo evanđelje, naime spasenje po dobrim djelima ili zbog dobrog karaktera.

Kad navjestitelji ovih kultova dođu na naša vrata, kakav treba biti naš odgovor? Ivan nas ne ostavlja u nedoumici: “... ne primajte ga u kuću i ne pozdravljajte ga. Jer tko ga pozdravlja, dionik je zlih djela njegovih.” (2. Ivanova 10,11).

14. srpnja

“Ali se odrekosmo sramotnih skrivenih djela; ne hodimo u lukavstvu niti izvrćemo riječ Božju, nego se objavljivanjem istine preporučujemo svakoj savjesti ljudskoj pred Bogom.” (2. Korinćanima 4,2)

Na prethodnoj stranici naveli smo tri područja na kojima se kultovi razotkrivaju kao oni koji nisu u skladu s kršćanskom vjerom koja je jednom zauvijek predana svetima. Postoje i druge karakteristike kultova kojih ne samo da moramo biti svjesni, nego koje moramo oprezno izbjegavati u našem kršćanskom zajedništvu.

Na primjer, njihovi vođe grade ono što bismo mogli nazvati kultom ličnosti, ističući sebe kao virtualne mesije i čudotvorce. Ljudi s karizmom često vrše grubu, autokratsku kontrolu nad laicima, zahtijevajući podložnost i prijeteći strašnom kaznom za nepokornost.

Često tvrde da isključivo oni posjeduju istinu, oholo polažu pravo na određene razlike i kritiziraju sve druge grupe koje se s njima ne slažu. Neki tvrde da posjeduju najbolje od svakog učenja te da zato imaju zadnju riječ. Oni drže da nitko ne može biti potpuno sretan dok nije uveden u njihove tajne.

Pokušavaju izolirati svoje članove od drugih učitelja, od svih drugih koji ispovijedaju da su vjernici i od knjiga koje nisu napisali njihovi vođe.

Često kao životni stil propisuju legalizam što se pretvara u sistem robovanja. Svetost svode na određene rituale i održavanje propisa što ljudi vrše u svojoj snazi, a ne snagom božanskog života.

Ljude iskorišćuju financijski, sistemom lukavih psiholoških manipulacija. Vođe žive u sjaju i raskoši, dok su mnogi ljudi prisiljeni na siromaštvo.

Mnogi kultovi krađu tuđe ovce, svoje napade usmjeruju na druge vjerske institucije, umjesto da dosegnu one izvan crkve.

Pretjerani naglasak stavljaju na jedan nauk ili nekolicinu njih, a potpuno zanemaruju vitalna područja božanske objave.

Prema onima koji naučavaju istinu odnose se kao prema neprijateljima. Tako je Pavao legalizmu sklone Galaćane upitao: “Postadoh li vam neprijatelj istinu vam govoreći?” (Galaćanima 4,16).

Bilo bi zlo da se neki od ovih stavova ili načina postupanja ikad uvuku u zdravo kršćansko zajedništvo, nego dokle god smo u ovom tijelu, svi se ovoga moramo revno čuvati.

15. srpnja

“Nego idite i naučite što znači: Milosrđe hoću, a ne žrtvu.” (Matej 9,13)

Bog je puno više zainteresiran za način našeg ophođenja s drugim ljudima, nego koliko smo vjerskih obreda obavili. On više priželjkuje milosrđe od žrtve. Praktičnu moralnost stavlja iznad rituala. Može nam se činiti čudnim što Bog ne želi žrtve budući da je on sâm uspostavio sustav prinošenja žrtava. Ali u tome nema proturječja. Iako je istina da je Bog odredio da ljudi donose žrtve i prinose, njegova namjera nije nikad bila da one budu zamjena za pravednost i milosrđe. “Činiti pravednost i pravdu milije je Gospodu nego žrtva” (Izreke 21,3).

Starozavjetni proroci grmjeli su protiv ljudi koji su vršili sve propisane obrede i koji su istovremeno varali i tlačili svoje bližnje. Izaija im je rekao da su Bogu dojadile njihove paljenice i svetkovanje vjerskih blagdana dok tlače sirote i udovice (Izaija 1,10-17). Rekao im je da post koji je Bogu po volji znači pravedno postupati sa svojim zaposlenicima, nahraniti gladne i zaogrnuti gole (Izaija 58,6.7). Ako ne žive pravedno, to je kao da prinose pseću glavu ili svinjsku krv (Izaija 66,3).

Amos je rekao ljudima da prestanu sa svojim vjerskim svetkovinama jer će Bog i dalje mrziti te obrede sve dok pravednost i milosrđe ne poteku kao silna bujica (Amos 5,21-24). A Mihej je upozorio da ono što Bog želi više od obreda je istinitost – istinito poštenje, pravednost, milosrđe i poniznost (Mihej 6,6-8).

U dane našega Gospodina farizeji su zaradili njegovu porugu time što su se pretvarali da su pobožni moleći duge molitve u javnosti dok su istovremeno izbacivali udovice iz njihovih kuća (Matej 23,14). Pazili su da Bogu daju desetinu od metvice iz vrta, ali to nikad nije moglo zamijeniti pravdu i vjeru (Matej 23,23). Uzalud donosimo Bogu dar ako naš brat protiv nas ima valjanu pritužbu (Matej 5,24); dar je prihvatljiv samo nakon što se ispravi nepravda. Redovno prisustvovanje sastancima crkve nikad ne može biti pokriće za nepoštenu poslovnu praksu tijekom tjedna. Nema svrhe majci pokloniti bombonjeru na majčin dan ako se tijekom godine prema njoj mrsko odnosimo. Ili pokloniti ocu košulju na dan očeva ako mu ostalo vrijeme ne pokazujemo ljubav i poštovanje.

Bog se ne da zavarati izvanjskim stvarima ili obredima. On vidi naše srce i naše ponašanje dan za danom.

16. srpnja

“Pomagaj, Gospode, jer nestaje pobožnika, jer iščezavaju vjerni među sinovima ljudskim!” (Psalam 12,1)

Vjerni ljudi su ugrožena vrsta koja naglo nestaje iz ljudskog roda. Ako je David u svoje dane oplakivao njihov nestanak, pitamo se kako bi se osjećao da danas živi.

Kad govorimo o vjernoj osobi, mislimo na nekog tko je dostojan povjerenja, vjerodostojan, pouzdan. Takva osoba drži se danog obećanja. Izvršava ono za što je odgovorna. Ako je pod časnom zakletvom vjernosti, nepokolebljivo joj je odana.

Nevjeran čovjek dogovori sastanak, a onda ili ne dođe ili neoprostivo kasni. Pristaje podučavati u nedjeljnoj školi, ali zaboravi pobrinuti se za zamjenu kad njega nema. Nikad se ne možeš osloniti na njega. Njegova riječ ne znači ništa. Ne čudi što je Salomon rekao: “Zub okrhnut i noga klecava – takvo je pouzdanje u nevjernoga u dan nevolje” (Izreke 25,19).

Bog traži muškarce i žene koji su vjerni. On želi upravitelje koji vjerno brinu o njegovim interesima (1. Korinćanima 4,2). On hoće učitelje koji su vjerni u prenošenju velikih istina kršćanske vjere (2. Timoteju 2,2). On hoće vjernike koji su vjerni Gospodinu Isusu, koji imaju udjela u njegovoj odbačenosti i nošenju križa. Hoće ljude koji su beskompromisno odani njegovoj nadahnutoj, nepogrešivoj, sigurnoj riječi. On hoće kršćane koji su vjerni mjesnoj crkvi, umjesto da lutaju od crkve do crkve kao vjerski nomadi. Bog hoće svete koji su vjerni drugim vjericima i vjerni prema nespasenima također.

Kao i kad su u pitanju sve druge vrline, Gospodin Isus je naš slavni primjer. On je vjerni i istiniti Svjedok (Otkrivenje 3,14), milosrdan i vjeran veliki svećenik u odnosu prema Bogu (Hebrejima 2,17), vjeran i pravedan da oprostí naše grijehе i očisti nas od svake nepravde (1. Ivanova 1,9). Njegove su riječi istinite, njegova obećanja nikad ne iznevjere, a njegovi putovi potpuno su pouzdani.

Iako ljudi ne moraju vjernost visoko cijeniti, Bog to čini. Gospodin Isus pohvalio je vjernost svojih učenika riječima: “Vi ste oni koji su ostali uza me u mojim kušnjama. I ja vama predajem kraljevstvo kao što je moj Otac predao meni” (Luka 22,28.29). Konačna nagrada za vjernost bit će njegova svečana izjava: “Dobro, slugo valjani i vjerni! Uđi u radost gospodara svojega” (Matej 25,21).

17. srpnja

“I blagoslovit ću one koji tebe blagoslivlju, a prokleti onoga koji tebe proklinje.” (Postanak 12,3)

Kad je Bog prvi puta pozvao Abrahama da bude poglavar svog izabranog naroda na zemlji, obećao je blagosloviti prijatelje tog naroda i prokleti njegove neprijatelje. U proteklim stoljećima židovski narod trpio je neizrecivo neprijateljstvo i diskriminaciju, ali Božja kletva nikad nije skinuta s antisemitizma.

Haman je skovao urotu za uništenje židovskog naroda u Perziji. Namamio je kralja da potpiše nepromjenljivu odluku. Na trenutak se činilo da se sve odvija njemu u prilog. Ali tada su nastale nevolje. Đavolski urotnik posrćući od razočaranja do neuspjeha, na kraju je bio obješen na vješala koja je podigao za Židova Mordokaja.

Ne naučivši ništa iz povijesti, Adolf Hitler bio je osuđen da je ponovno proživi. Izradio je koban plan kako da izbriše Židove u svojim koncentracijskim logorima, plinskim komorama, pećima i masovnim strijelanjima. Činilo se da ga ništa ne može zaustaviti. Ali tada se situacija promijenila i on je nečasno umro u svom berlinskom bunkeru, zajedno sa svojom ljubavnicom.

Antisemitizam će dostići svoj najstrašnji vrhunac tijekom Velike nevolje. Židove će predavati na muke i u smrt; svi će ih poganski narodi zamrziti. Velik broj će ih ubiti. Ali pogrom će prekinuti osobni dolazak Gospodina Isusa Krista. Oni koji su progonili njegov narod, bit će uništeni; oni koji su bili prijatelji Kristovoj židovskoj braći, ući će u kraljevstvo.

Istinski vjernik nikad ne bi smio dozvoliti da njegova duša bude umrljana tragom antisemitizma. Njegov Gospodin, njegov Spasitelj, njegov najbolji i najiskreniji prijatelj bio je i jest Židov. Bog je upotrijebio židovski narod da preko njega dade i sačuva Sveto pismo. Premda je Bog ovaj narod privremeno stavio na stranu zbog njihovog odbijanja da prihvate Mesiju, on još uvijek ljubi Izrael zbog otaca. Nitko tko mrzi Židove ne može očekivati Božji blagoslov na svoj život i službu.

“Molite za mir Jeruzalemov: blago onima koji tebe ljube” (Psalam 122,6). Blago također onima koji ljube židovski narod.

18. srpnja

“I Mikala, kći Šaulova, ne imade poroda do dana svoje smrti.” (2. Samuelova 6,23)

David je bio ushićen kad je donio kovčeg saveza u Jeruzalem i postavio ga u šator posebno za njega razapet. Naslućujući da je ovo jedno od njegovih najvećih postignuća i jedan od najslavnijih trenutaka u njegovoj karijeri, kralj je iz sve snage plesao pred Gospodom. Njegova žena Mikala ismijala ga je zbog onog što je ona smatrala sramotnim ponašanjem. Izravna posljedica njenog kritičnog stava bilo je to da nije imala djeteta do svoje smrti.

Iz ovoga učimo da kritičan duh stvara neplodnost. Naravno, kad ovo kažemo, ne govorimo o konstruktivnoj kritici. Svako iskreno kritičko prosuđivanje dobrodošlo je i korisno. Malo ima prijatelja u životu koji nas dovoljno vole da nam pruže korisnu kritiku.

Međutim, destruktivni kriticizam može biti poguban. Može uništiti djelo Gospodnje u nečijem životu i u nekoliko minuta razoriti napredak ostvaren kroz godine.

U Davidovu slučaju kovčeg saveza predstavlja Krista, a njegovo postavljanje u Jeruzalemu govori o Kristu postavljenom na prijestolje u ljudskom srcu. Kad se to dogodi, Duhom ispunjeni vjernik ne može a da ne iskaže svoj zanos i oduševljenje. Ovo može često izazvati neprijateljstvo nevjernika, a ponekad i porugu drugih kršćana. Ali takav kritični duh neizbježno vodi u neplodnost.

Takva neplodnost ne samo da se može očitovati u individualnom životu, već i u životu mjesne crkve. Uzmimo kao primjer crkvu u kojoj su mladi ljudi neprekidno izvrgnuti bujicama kritika. Poziva ih se na odgovornost zbog načina oblačenja, zbog frizura, zbog njihovih javnih molitava, zbog glazbe. Umjesto da ih sa strpljenjem podučiti, vodstvo crkve očekuje od njih da momentalno sazriju. Ubrzo mladi ljudi napuštaju crkvu i odlaze u neku drugu, njima srodniju, a crkva je ostavljena da sahne.

Neka nam primjer Mikale bude upozorenje da sklonost kuđenju ne nanosi štetu samo svojim žrtvama, već se osvećuje i onome tko na takav način kritizira. Osveta za ovo je duhovna neplodnost.

19. srpnja

“... jer kao što je on, i mi smo na ovome svijetu.” (1. Ivanova 4,17b)

Ovo je jedna od onih novozavjetnih istina koja nas šokira svojom krajnjom smjelošću. Ne bismo se usudili izgovoriti ove riječi kad ih ne bismo vidjeli u Bibliji. Ali one su slavno istinite i možemo im se radovati.

U kojem smo smislu kao Krist na ovome svijetu? Naši umovi gotovo automatski prvo pomišljaju na ono u čemu nismo kao Krist. Ne dijelimo s njime atribute božanstva kao što su svemoć, sveznanje i sveprisutnost. Puni smo grijeha i propusta, dok je on apsolutno savršen. Ne ljubimo kao što on ljubi niti opraštamo kao što on oprašta.

Na koji smo to onda način kao on? Objašnjenje nalazimo u retku: “U ovo-me je ljubav među nama savršena: da imamo pouzdanje na dan suda, jer kao što je on, i mi smo na ovome svijetu.” Božja ljubav je tako bila djelatna u našem životu da nećemo biti užasnuti kad stanemo pred Kristovo sudište. Razlog našeg pouzdanja je u tome da imamo zajedničko sa Spasiteljem ovo: sud je za nama. Mi smo kao što je on s obzirom na sud. On je osudu naših grijeha nosio na križu Golgote i jednom zauvijek riješio pitanje grijeha. Zato što je on preuzeo kaznu za naše grijeha, mi to nikad nećemo morati učiniti. Puni pouzdanja možemo zapjevati: “Smrt i sud su za mnom, milost i slava preda mnom. Svi vali prijedoš preko Isusa, na njemu potrošise svu svoju snagu.” Kao što je sud za njega zauvijek prošao, tako je prošao i za nas te možemo reći: “Nema suda za mene, nema pakla; muku i oganj moje oči neće vidjeti. Nema osude za mene, smrt je izgubila svoj žalac jer će me Gospodin koji me ljubi zaštititi svojim krilima.”

Mi smo kao što je on ne samo s obzirom na sud, već i s obzirom na to da nas Bog prihvaća. Stojeći pred Bogom, uživamo onu njegovu istu naklonost koju uživa Gospodin Isus zato jer smo u njemu. “Blizu, tako jako Bogu blizu da ne mogu biti bliže jer u osobi njegova Sina blizu sam mu kao i on sâm.”

I kao zadnje, mi smo kao što je Krist zato jer nas Bog Otac ljubi kao što ljubi Krista. U svojoj velikosvećeničkoj molitvi Gospodin Isus je rekao: “... i uzljubi njih kao što uzljubi mene” (Ivan 17,23b). Stoga nije pretjerivanje reći: “Drag, toliko Bogu drag, da ne mogu biti draži. Ljubav kojom ljubi svoga Sina, takva je njegova ljubav za mene.”

Stoga je blagoslovljena istina da, kao što je Krist, i mi smo na ovome svijetu.

20. srpnja

“Tko ima prijatelja, valja postupati prijateljski...” (Izreke 18,24; Daničić)

Premda neki suvremeni prijevodi ovaj redak drukčije prevode, u citiranom prijevodu ovaj redak sačuvao je ovu dragocjenu istinu da prijateljstva treba njegovati. Ona cvatu od pažnje, a venu zbog zanemarivanja.

U uvodniku časopisa Decision Magazine jednom je pisalo: “Prijateljstva se ne događaju sama po sebi; treba ih njegovati - ukratko, na njima treba raditi. Ona se ne grade samo uzimanjem, već i davanjem. Ona nisu samo za dobra vremena, već i za ona loša. Od pravog prijatelja ne skrivamo svoje potrebe. Niti držimo do prijatelja samo zato da nam bude od pomoći.”

Dobrog prijatelja vrijedi sačuvati. On je uz tebe kad te lažno optužuju. On te hvali zbog svega što je hvalevrijedno i iskren je da ukaže na stvari koje treba ispraviti. On ostaje s tobom u vezi niz godina, dijeleći tvoje radosti i boli.

Ovo je važno – ostati u vezi. To je moguće preko pisama, dopisnica, telefonskih poziva, posjeta. Ali prijateljstvo je dvosmjerna ulica. Ako nikad ne odgovaram na pisma, time kažem da ovo prijateljstvo ne smatram vrijednim da se nastavi. Suviše sam zauzet. Ili mi smeta. Ili mrzim pisati pisma. Malo prijateljstava može nadživjeti kontinuirano zanemarivanje.

Naše odbijanje komuniciranja često je oblik sebičnosti. Mislimo na sebe, svoje vrijeme, trud i uključene troškove. Pravo prijateljstvo misli na druge – kako ih možemo ohrabriti ili utješiti ili razveseliti ili im pomoći; kako im pružiti duhovnu hranu.

Koliko samo dugujemo prijateljima koji su nam prišli s riječju danom od Duha onda kada je to bilo najpotrebnije! Postojalo je razdoblje u mom životu kad sam se osjećao vrlo potišteno zbog dubokog razočaranja u kršćanskoj službi. Prijateljica koja ništa nije mogla znati o mom razočaranju, napisala je vedro pismo u kojem je citirala Izaiju 49,4: “A ja rekoh: ‘Zalud sam se mučio, nizašto i uprazno potrošio snagu svoju. Ipak, u Gospoda je pravda moja, i plaća moja u Boga mojega.’” Bila je to upravo riječ koja mi je trebala da me podigne i opet pokrene na rad.

Charles Kingsley napisao je: “Možemo li zaboraviti prijatelja, možemo li zaboraviti lice koje nas je do kraja veselilo, koje nas je na trku poticalo? Požnim dušama kolik je naš dug! Kad bismo mogli, ne bismo ih zaboravili.”

Većina nas ima kroz život samo nekoliko bliskih prijatelja. Kad je tome tako, trebali bismo učiniti sve što je u našoj moći da ta prijateljstva održimo snažnima i zdravima.

21. srpnja

“Svu svoju brigu bacite na nj, jer on se brine za vas.” (1. Petrova 5,7)

Moguće je živjeti dugim, dugim životom kao vjernik, a nikad ne naučiti baciti svoje brige na Gospodina. Možemo napamet naučiti ovaj redak i propovijedati o njemu drugima, a ipak nikad to stvarno iskusiti u svom životu. U teološkom smislu znamo da se Bog brine za nas, da ga zanimaju naše stvari i da je itekako sposoban voditi računa o najvećim tjeskobama koje možemo zamisliti. Ipak mi se i dalje noću okrećemo na svojim ležajevima, uzrujavamo se, brinemo i zamišljamo najgore.

Ne bi trebalo biti tako. Imam prijatelja koji se suočava s više problema i glavobolja nego što ih većina nas uopće zna. Kad bi ih sâm morao nositi, bio bi duhovna košara. Što on čini? On ih odnosi Gospodinu i tamo ih ostavlja, diže se s koljena, uvuče se u krevet, otpjeva nekoliko stihova neke duhovne pjesme i odmah zaspi.

Bill Bright jednom je rekao LeRoyu Eimsu: “LeRoy, pronašao sam veliku utjehu u 1. Petrovoj 5,7. Zaključio sam da u svom životu terete nosim ili ja ili ih nosi Isus. Ne možemo ih nositi obojica te sam odlučio baciti ih na njega.”

Eims je odlučio ovo iskušati. Napisao je: “Otišao sam u svoju sobu i počeo moliti. Učinio sam kako je Bill rekao kako sam najbolje znao. Mjesecima sam imao težak čvor u želucu. Mogao sam stvarno osjetiti kako me napušta. Iskusio sam da me Bog oslobodio. Ne, problem nije nestao, još je uvijek prisutan. Ali nestao je teret. Više ne provodim besane noći ili plačem dok ne zaspim. Zaista se mogu suočiti s teretima radosna duha i zahvalna srca.”

Većina nas može se poistovjetiti s onim koji je napisao: “Božja je volja da svakoga dana na Nj bacim svoje brige. On također traži da ne odbacim od sebe svoje povjerenje. Ali, o kako glupo ja činim, uhvaćen nesproman, ja odbacim svoje povjerenje i ponese sve svoje brige.”

A cijelo nam vrijeme Spasitelj govori:

*Nijednu brigu ne nosi sam,
Već i jedna je previše za te.
Djelo je moje i moj je trud,
Nek' u odmor moj oni te vrate.*

“Evo, Gospodine,... I ako sam koga u čemu prevario, vraćam četverostruko.” (Luka 19,8)

Čim je Zakej otvorio svoje srce Gospodinu Isusu, božanski instinkt mu je rekao da bi trebao dati nadoknadu za stvari koje je učinio u prošlosti. Čitajući tekst mogli bismo zaključiti da je upitno govoriti o tome je li nekoga prevario, ali logično je vjerovati da “ako sam” zapravo znači “budući da sam” u slučaju ovog bogatog carinika. On je stekao novac na nepošten način, bio je toga svjestan i odlučio je s tim u vezi nešto poduzeti.

Naknada je dobar biblijski nauk i dobra biblijska praksa. Kad se obratimo, trebali bismo vratiti pravom vlasniku stvari koje smo oduzeli nepravedno postupajući. Spasenje ne oslobađa osobu obveze da ispravi greške iz prošlosti. Ako smo novac ukrali prije nego smo bili spašeni, istinski doživljaj Božje milosti traži da novac vratimo. Čak se ni legitimni dugovi ugovoreni tijekom neobraćenog života ne poništavaju samim novim rođenjem.

Godinama ranije, kad su stotine ljudi doživjele spasenje u Belfastu tijekom propovijedanja W. P. Nicholsona, lokalne tvornice morale su sagraditi ogromna spremišta da se pohrane ukradeni alati koje su novoobraćenici vraćali.

Mamutska skladišta trebalo bi sagraditi u Americi da se spremi plijen oduzet samo od oružanih snaga. A da ne spominjemo stalno ilegalno “curenje” alata, potrošne robe i zaliha iz tvornica, ureda i trgovina.

Idealno je da kad nadoknadu vrši vjernik, ona bude učinjena u ime Gospodina Isusa. Na primjer: “Ukrao sam ovaj alat dok sam pred puno godina radio kod vas, ali nedavno sam doživio spasenje i Gospodin Isus Krist promijenio je moj život. On mi je stavio na srce da vam vratim alat i molim za oprostenje.” Na taj način slava ide Spasitelju kojemu i pripada.

Postoje okolnosti zbog kojih bi, radi pitanja kršćanskog svjedočanstva, trebalo platiti kamate na ukradeni novac. U Starom zavjetu ovo je nagoviješteno žrtvom naknadnicom. Tražila se naknada štete kojoj se pridodala još petina.

Treba priznati da postoje situacije u kojima zbog odmaka vremena ili zbog promijenjenih okolnosti nije više moguće izvršiti naknadu. Gospodin to zna. Ako je grijeh priznat, Gospodin prihvaća iskrenu želju umjesto samog čina – ali samo u onim slučajevima u kojima naknada nije moguća.

23. srpnja

“... tako da su na ulice iznosili bolesne i stavljali ih da leže na nosiljkama i posteljama da bi, kad Petar bude prolazio, barem njegova sjena osjenila koga od njih.” (Djela 5,15)

Ljudi su prepoznali da je Petrova služba bila služba sile. Kuda god je prolazio, bolesnici su ozdravljali. Ne čudi da je mnoštvo htjelo da ga osjeni njegova sjena! On je imao silan utjecaj.

Svatko od nas baca sjenu. Nema sumnje da utječemo na živote onih koje susrećemo. Herman Melville napisao je: “Ne možemo živjeti samo za sebe. Naši su životi povezani tisućama nevidljivih niti i duž tih simpatičkih vlakana naša djela teku kao uzroci, a vraćaju nam se kao rezultati.”

“Evangelje pišeš ti, svaki dan jedno poglavlje, kroz djela koja činiš, kroz riječi koje izgovaraš. Ljudi čitaju ono što pišeš, bilo da je vjerolomno ili vjerno. Kaži! Što je evangelje napisano po tebi?”

Kad su jednog čovjeka upitali koje mu je najdraže evangelje, odgovorio je: “Evangelje po mojoj majci.” A John Wesley jednom je rekao: “Više sam naučio o kršćanstvu od svoje majke, nego od svih teologa Engleske.”

Otrežnjuje shvatiti da svakog od nas netko promatra i razmišlja: “Upravo takav treba biti kršćanin.” To može biti sin ili kćer, prijatelj ili susjed, učitelj ili učenik. Ti si njegov heroj, njegov uzor, njegov ideal. Promatra te pažljivije nego što misliš. Tvoj život na poslu, u crkvi, u obitelji, tvoj molitveni život – sve to predstavlja za njega uzorak koji želi oponašati. On želi da ga tvoja sjena osjeni.

Općenito uzevši, držimo da su sjene ništa. Međutim, duhovna sjena koju proizvodimo je nešto stvarno. Stoga moramo sebi postaviti ovo pitanje: “Kad životi koje sam susreo krenu na zadnji veliki obračun, hoće li im moj laki, brzi dodir pridodati radosti ili jad? Hoće li Onaj koji promatra zapisana imena i vrijeme i mjesto reći: ‘Ovdje je dodir blagoslova’ ili ‘Ovdje je trag zla?’” (Strickland Gillilan).

Robert G. Lee napisao je: “Ništa manje ne možeš spriječiti da ono što jesi, što govoriš i što činiš utječe na druge ljude, nego što možeš spriječiti da tvoje tijelo na suncu baca sjenu. Ono što si iznutra, pokazuje se prema van, bez ikakvih nejasnoća. Utjecaj koji vršiš slabo se može izraziti samo jezikom i snažnim uvjeravanjem.”

24. srpnja

“Netko razlikuje dan od dana, drugi pak svaki dan smatra jednakim. Neka svatko bude posve uvjeren u svoje mišljenje.” (Rimljanima 14,5)

Riječ “jednakim” trebalo bi ispustiti iz ovog retka jer su je prevoditelji kasnije dodali. Trebao bi glasiti, “drugi drži do svakog dana”, tj. svaki dan gleda kao da je svet.

Židovima, živeći pod zakonom, dan subotnji ili sedmi dan bio je posebno svet. Zakon je zabranjivao da se na taj dan radi i ograničavao je trajanje putovanja. Tražilo se i dodatne žrtvene prinose.

Kršćanima, živeći pod milošću, nikad nije zapovjedbano da svetkuju dan subotnji. Njima su svi dani sveti iako vjeruju da u Pismu postoji načelo jednog dana odmora u tjednu. Nitko ih ne može suditi zbog toga što ne svetkuju subotu (Kološanima 2,16).

Prvi dan u tjednu, tj. dan Gospodnji ističe se u Novom zavjetu iz nekoliko razloga. Gospodin Isus uskrsnuo je tog dana (Ivan 20,1). Nakon uskrsnuća susreo se s učenicima dvije nedjelje uzastopno (Ivan 20,19.26). Duh Sveti sišao je na Pedeseticu u prvi dan tjedna; Pedesetnica je padala sedmu nedjelju nakon Blagdane sedmica (Levitski zakonik 23,15.16; Djela 2,1), što simbolizira Kristovo uskrsnuće (1. Korinćanima 15,20.23). Učenici su se okupljali na lomljenje kruha u prvi dan tjedna (Djela 20,7). A Pavao je dao uputu Korinćanima da u prvi dan tjedna sabiru poseban doprinos (1. Korinćanima 16,1.2). Međutim, to nije posebno obvezujući dan, kao što je dan subotnji, već posebno povlašten dan. Budući da smo nedjeljom oslobođeni od naših normalnih poslova, možemo taj dan posvetiti štovanju i službi Gospodnjoj na način kako to ne možemo činiti druge dane.

Dok smo slobodni sve dane držati jednako svetima, nismo slobodni u nedjelju činiti ono o što bi se drugi mogli spotaknuti. Ako bi rad oko kuće, popravljnje automobila ili igranje nogometa sablaznio brata, tada trebamo odustati od onoga na što smatramo da imamo legitimno pravo. Kao što je Pavao rekao: “Dakle, ne sudimo više jedni druge, nego radije sudite o tome da ne valja bratu postavljati stupicu ili kamen spoticanja” (Rimljanima 14,13).

Židovi pod zakonom imali su svoj dan počinka na kraju radnog tjedna. Kršćani pod milošću započinju tjedan danom počinka jer je Krist dovršio djelo otkupljenja.

C. I. Scofield istaknuo je da nam istinski karakter dana Gospodnjeg ilustrira način na koji ga je Gospodin koristio: “On je tješio ožalošćenu Mariju, hodao sedam milja s dvojicom zbunjenih učenika, tumačeći im usput Pisma; slao je poruke drugim učenicima; imao privatni razgovor s otpalim Petrom; i udijelio Svetog Duha ljudima u gornjoj sobi.”

25. srpnja

“A Gospod vidje da je Lea nevoljena te joj otvori maternicu. Rahela pak bijaše nerotkinja.” (Postanak 29,31)

U životu postoji zakon kompenzacije. Prema tome zakonu ljudima kojima u određenom smislu nešto nedostaje, dana je kao protuteža prednost u nekom drugom pogledu. Ovaj zakon sprječava da svatko ima sve. Ako je neka osoba zaključena u smislu ljepote, može to nadoknaditi kroz praktičnu mudrost. Čovjek koji nema dobru koordinaciju u sportskim vještinama možda je u boljem položaju nego da je ima. Pjesnici nisu uvijek praktične osobe, a umjetnici nisu uvijek dobri u vođenju svojih financija.

Kad je Bog vidio da Jakov više voli Rahelu nego Leu, učinio je da Lea ima više poroda. Godinama kasnije, zakon kompenzacije djelovao je na isti način kod Ane i Penine. Elkana je volio Anu više nego Peninu, ali Penina je imala djece, a Ana nije (1. Samuelova 1,1-6).

Premda Fanny Crosby nije imala dar vida, posjedovala je izvanredan dar pisanja pjesama. Duhovne pjesme koje je ona napisala pripadaju u najveće nasljeđe crkve. Alexander Crudens patio je od teške depresije, ali imao je snage stvoriti konkordanciju koja nosi njegovo ime.

Imamo ponizna kršćanina koji ne može propovijedati; on uopće nema dara za javni nastup. Ali njegovo poznavanje mehanike je genijalno te može održavati u voznom stanju propovjednikov automobil. Propovjednik nema pojma o mehanici. Čim se nešto pokvari na njegovu autu, sve što zna učiniti je da digne poklopac motora, stavi ispod svoju glavu i moli.

Ako netko želi prigovoriti da zakon kompenzacije ne funkcionira savršeno u ovom životu, potpuno se s time slažemo. Postoje nejednakosti i nepravde. Ali ovaj život nije sve! Posljednje poglavlje još nije napisano. Kad Bog povuče zavjesu i pokaže nam svijet iznad ovog svijeta, shvaćamo da su rezultati izjednačeni i da se kolo sreće okreće. Čujemo Abrahama, na primjer, kako govori bogatašu: “Sinko, sjeti se da si ti za svoga života primio dobra svoja, a tako i Lazar zla. No sada se on ovdje tješi, a ti se mučiš” (Luka 16,25).

U međuvremenu je za nas dobro da uravnoteženo gledamo na život. Umjesto da se koncentriramo na svoje nedostatke, trebamo se sjetiti da nam je Bog dao neke kvalitete i sposobnosti koje ne posjeduju neki koji se čine privilegiranim. To će nas spasiti od osjećaja bezvrijednosti, nesposobnosti i zavisti.

26. srpnja

“Ta došao sam razdvojiti čovjeka od oca njegova, i kćer od matere njezine, i snahu od svekrve njezine. I neprijatelji čovjeku bit će ukućani njegovi.”
(Matej 10,35.36)

Gospodin ovdje ne govori o izravnoj svrsi svojega dolaska, već o njegovom gotovo neizbježnom rezultatu. On govori da, kad god ga ljudi slijede, mogu očekivati da će se susresti s oštrim protivljenjem svojih rodaka i prijatelja. U tom smislu on nije došao donijeti mir, nego mač (r. 34).

Povijest je ispunila ovo proroštvo. Gdje god su se ljudi okrenuli živom, ljubećem Spasitelju, susreli su se sa zlostavljanjem i neprijateljstvom. Bili su ismijavani, razbaštinjeni, izbačeni iz doma, s radnog mjesta i u mnogo slučajeva ubijani. Ovo protivljenje potpuno je iracionalno. Imamo npr. oca čiji je sin ovisnik o drogi. Ali sin je sad okrenuo leđa drogi i aktivno služi Kristu. Čovjek bi pomislio da će otac zbog toga biti zadovoljan. Ali ne! On je bijesan. Otvoreno priznaje da bi mu bilo draže da je njegov sin ostao kakav je bio ranije.

Neki drugi su spašeni od alkoholizma, kriminala, seksualnih perverzija, od okultnog. Oni naivno vjeruju da će njihovi rođaci time biti ne samo oduševljeni, nego da će i sami htjeti postati kršćanima. Ali to se ne događa. Dolazak Gospodina Isusa unosi razdor u obitelj.

Napuštanje roditeljske religije poradi Krista rasplamsat će najdublje strasti. Na primjer, može se raditi o obitelji koja je židovska samo po imenu, ipak ako neki član takve obitelji postane kršćaninom, to će izazvati silovitu provalu emocija. Prekršitelja se naziva otpadnikom, izdajicom i čak povezuje s Hitlerom kao neprijateljem Židova. Obranu i proteste kršćana nitko ne sluša.

U mnogim islamskim zemljama obraćenje Kristu kažnjava se smrću. Kaznu neće izvršiti vlast, nego najbliža obitelj. Tako, na primjer, žena može mužu u jelo staviti mljeveno staklo.

Pa ipak hrabrim ispovijedanjem novoobraćenika i njihovim strpljivim, kristolikim podnošenjem mržnje i progonstava drugi uviđaju prazninu u svojim životima i svojoj religiji te se okreću Gospodinu Isusu Kristu u pokajanju i vjeri. I tako se redovi zbijaju kroz protivljenje, a rast se odvija kroz progonstvo.

27. srpnja

“I gle, ti si za njih kao strasna pjesma čovjeka lijepa glasa i dobra svirača; jer oni čuju riječi tvoje, ali ih ne vrše.” (Ezekiel 33,32)

Jedna od ironija naviještanja Božje riječi je to da su ljudi češće zaintrigirani govornikom, a ne porukom koja traži njihovu reakciju.

To vrijedi za javno propovijedanje. Ljudi se dive propovjedniku. Mogu se prisjetiti svih njegovih pošalica i ilustracija. Uhvate se za njegovo izražavanje. Kao ona žena koja je rekla: “Mogu gotovo zaplakati svaki put kad moj pastor izgovori tu blaženu riječ ‘Mezopotamija.’” Ali kad je u pitanju poslušnost, potpuno su paralizirani. Imuni su na svaku reakciju. Ugodan glas ih anestezira.

Oni koji vrše službu savjetovanja upoznati su s ovim sindromom. Ima ljudi koji postižu neko tajnovito zadovoljstvo iz same činjenice da ih se savjetuje. Sretni su da budu centar pažnje kroz tih kratkih sat vremena. Toliko uživaju u društvu savjetnika da se pretvaraju u kronične primatelje savjeta.

Za pretpostaviti je da su došli po savjet. Ali zapravo ga ne žele. U sebi su već donijeli odluku. Znaju što će učiniti. Ako se savjet koji dobiju poklopi s njihovim željama, to će ih ojačati. Ako ne, odbijaju savjet i nastavljaju tvrdoglavo svojim putem.

Kralj Herod pripadao je ovakvoj skupini obožavatelja. Uživao bi slušajući Ivana Krstitelja (Marko 6,20), a zapravo je bio površni diletant. Nije imao nikakvu namjeru dozvoliti da poruka promijeni njegov život.

Erwin Lutzer napisao je: “Otkrio sam da je problem koji najviše frustrira pri pomaganju onima koji su došli po savjet jednostavno to da se većina ljudi uopće ne želi promijeniti. Naravno, spremni su na manje prilagodbe – osobito onda kad ih njihovo ponašanje dovodi u nepravilike. Ali većina se u svom grijehu sasvim dobro osjeća sve dok stvar ne izmakne kontroli. I često više vole da Bog svoju aktivnost u njihovom životu svede na minimum.”

Neki savjetnici poslužili su se lukavstvom da premoste rascjep između slušanja i činjenja. Primatelju savjeta tako daju određeni zadatak – nešto što on treba učiniti prije nego se pojavi na sljedećoj seansi. Tako se eliminiraju oni koji ne misle ozbiljno. Osim toga, izbjegne se gubitak vremena za obje strane.

Situacija je vrlo ozbiljna kad u životu dođemo do one razine da možemo čuti Božju riječ, ali nas ona pritom ipak ne pokrene. Molimo da se u nama razvije kontinuirana osjetljivost na glas Gospodnji i spremnost da učinimo što god on kaže.

28. srpnja

“Nek opaki put svoj ostavi, a čovjek bezakonik namisli svoje; i neka se vrati Gospodu, i on će mu se smilovati, i k Bogu našem, jer on prašta mnogo.” (Izaija 55,7)

Dršćući grešnik boji se da ga Bog neće primiti. Raskajani otpadnik sumnja da će Bog ikad zaboraviti. Ali naš nas redak podsjeća da oni koji se vraćaju Gospodinu primaju pozdrav s obiljem milosrđa i potpunim oprostom.

Ovo je ilustrirano pričom koja se već godinama periodično pojavljuje – pričom u kojoj se detalji mijenjaju, ali poruka nastavlja živjeti. Priča je to o buntovnom sinu koji je napustio dom i otišao u New York, živio u grijehu i sramoti te konačno dospio u zatvor. Nakon četiri godine pušten je iz zatvora i očajnički se želio vratiti kući. Ali mučio se u strahu da ga njegov otac neće primiti. Nije se mogao suočiti s razočaranjem da bude odbačen.

Konačno je pisao svom tati, ali nije naznačio svoju adresu. Rekao je da će putovati vlakom sljedećeg petka. Ako ga obitelj želi primiti, neka zaveže bijeli rupčić o hrast što raste u prednjem dvorištu kuće. A on će, ako ne vidi rupčić dok vlak bude prolazio, samo produžiti.

I sad je u vlaku, smrknut i povučen, bojeći se najgoreg. Dogodilo se da je u vlaku kraj njega sjedio neki kršćanin. Nakon nekoliko bezuspješnih pokušaja, kršćanin ga je ipak uspio potaknuti da se otvori i ispriča svoju priču. Sad su pedeset milja udaljeni od njegova doma. Izgubljeni sin koleba se između straha i nade. Četrdeset milja. On razmišlja o sramoti koju je nanio svojim roditeljima i kako je slomio njihova srca. Trideset milja. Pred njim se nižu sjećanja na izgubljene godine. Dvadeset milja. Deset milja. Pet milja.

Konačno ugleda kuću. Skamenjen je na svom sjedalu. Hrast je prekriven bijelim vrpcama što živahno lepršaju na povjetarcu. On se diže, uzima svoju putnu torbu i spreman je sići kad vlak stane.

Stablo, naravno, govori o križu. S rukama ispruženim i prekrivenim bezbrojnim obećanjima oprosta, on svijetli raskajanom grešniku da se vrati kući. Kakva dobrodošlica u Očev dom! Kakav bezuvjetan oprost kad se lualica vrati!

29. srpnja

“Zar da pomažeš bezbožniku i ljubiš one koji mrze Gospoda? Zato i dolazi na te srdžba od Gospoda.” (2. Ljetopisa 19,2)

Kralj Jošafat pridružio se bezbožnom kralju Ahabu u ratu protiv Sirijaca. Bio je to nesveti savez koji ga je gotovo stajao života. Sirijci su zamijenili Jošafata za Ahaba i već su ga gotovo htjeli ubiti kad su shvatili pogrešku. Iako je Jošafat izbjegao smrt, nije izbjegao oštru opomenu proroka Jehua. Bog je srdit kad njegov narod ljubi one koji njega mrze i kad surađuje s bezbožnicima.

Gdje se ovakve stvari mogu danas dogoditi? Mogu se dogoditi tamo gdje se ispovijedajući evanđeoski kršćani udružuju s priznatim liberalima u velikim vjerskim kampanjama. Ovi liberali niječu velike fundamentalne doktrine kršćanske vjere. Oni idu za time da potkopaju autoritet Pisma svojim sumnjama i poricanjima. Premda se grade kršćanima, oni su zapravo neprijatelji Kristova križa. Njihov bog je njihov trbuh. Njihova slava je u njihovoj sramoti. Oni misle na zemaljsko (vidi Filipljanima 3,18.19). Kristov cilj nikako se ne može okoristiti njihovim pokroviteljstvom. Može samo biti na gubitku.

Kako ekumenski pokret dobiva zamah, Bibliji vjerni kršćani suočavat će se sa sve većim pritiskom da ostanu u stroju sa svakim bezbožnim elementom u kršćanstvu. Ako to odbiju, ismijavat će ih i žigosati, a njihove slobode će se ograničiti. Ali vjernost Kristu bit će ipak ono što će ih voditi da kroče putem odvojenosti.

Jedan od najneugodnijih udaraca dolazi od pravih kršćana kad se s prezirom odnose prema svojoj braći koja odbijaju suradnju s bezbožnicima. Nije nepoznato da kršćanski vođe pohvalno govore o modernistima, a napadaju fundamentaliste. Oni se ulaguju učenosti liberala, s odobravanjem citiraju liberalno usmjerene pisce i pokazuju začuđujuću tolerantnost prema liberalnim krivovjermima. Ali za svoju braću fundamentaliste koji žele zadržati jasne linije razgraničenja između pravednosti i bezbožnosti sačuvali su samo podrugljive epitete.

Tražiti naklonost Božjih neprijatelja ili tražiti njihovu pomoć, to je politika izdaje. Lojalnost Kristu zahtijeva da stojimo uz njegove beskompromisne sljedbenike protiv neprijatelja.

30. srpnja

“... kakav je dio onomu koji ide u boj, takav je i dio onomu koji ostaje kod prtljaga; neka dijele jednako.”(1. Samuelova 30,24)

Kad je David povratio grad Ciklag od Amalečana, neki od njegovih ljudi nisu htjeli dijeliti plijen s 200 onih koji su ostali kod potoka Besora. David je odredio da oni koji su ostali kod tovara trebaju jednako dijeliti s onima koji su pošli u bitku.

Jer za svakog vojnika koji ide u bitku ima nekoliko onih koji rade iza borbenih linija. U Drugom svjetskom ratu u američkoj vojsci samo je oko 30% vojnika bilo angažirano u borbenim jedinicama. Ostali su bili osoblje za podršku i služili kao inženjerci, osoblje u vojnim štabovima i opskrbi, vezisti, osoblje u kemijskim jedinicama, u transportu i vojnoj upravi.

Paralelna situacija postoji i u radu Gospodnjem. Premda su svi kršćani vojnici, svi nisu u prvim borbenim redovima. Nisu svi propovjednici ili evangelizatori ili učitelji ili pastiri. Nisu svi misionari koji služe na borbenim linijama svijeta.

I Bog ima osoblje za podršku u svojoj vojsci. Postoje njegovi vjerni borci u molitvi koji se dnevno bore dok bitka ne krene drugim smjerom. Postoje njegovi odani upravitelji koji žive požrtvovno tako da mogu više novaca poslati na bojište. Postoje oni koji pribavljaju hranu i smještaj za one koji se licem u lice bore s neprijateljem. Pomislite na one koji prepisuju rukopise koji će jednog dana ponijeti poruku u udaljene zemlje. Pomislite na one koji izdaju, prevode i tiskaju kršćansku literaturu. Pomislite na vrsne žene koje služe u domu odgajajući sinove i kćeri za Kraljevu službu. Na svakog pojedinog u jeku bitke ima nekoliko onih koji služe kao pomoćno osoblje.

Kad se budu dijelile nagrade, oni koji su vršili ulogu podrške jednako će dijeliti s onima koji su prihvaćeni kao ratni junaci. Oni koji tiho služe iza linija dijelit će istu čast sa znamenitim evanđeoskim osobama.

Bog je sposoban sve razvrstati. On može točno izmjeriti važnost svačijeg doprinosa. Bit će mnogo iznenađenja. Vidjet ćemo da su neprimjetni ljudi koje smo držali sasvim nevažnima zauzimali ključne pozicije. Bez njih mi sami bili bismo bez snage.

31. srpnja

“Nema nikoga tko je ostavio kuću ili braću ili sestre ili oca ili majku ili ženu ili djecu ili polja poradi mene i evanđelja, a da, uz progonstva, ne primi stostruko već sada, u ovome vremenu – kuće i braću i sestre i majke i djecu i polja – a u svijetu koji dolazi život vječni.” (Marko 10,29-30)

Najveća od svih investicija je uložiti svoj život za Isusa Krista. Ono što je važno uzeti u obzir kod svake investicije je sigurnost glavnice i stopa povrata. Sudeći po tome, nijedna se investicija ne može usporediti sa životom koji se živi za Boga. Glavnica je apsolutno sigurna jer on može naš zalog sačuvati za onaj dan (2. Timoteju 1,12). Što se tiče prihoda, pamet se pomuti od njegove neizmjernosti.

U današnjem odlomku Gospodin Isus obećava stostruku naknadu. To odgovara kamatnoj stopi od 10 000% - nećemo o čemu se u svijetu nikada nije čulo. Ali to nije sve!

Onima koji su napustili udobnost doma kako bi služili Gospodinu Kristu, obećana je toplina i udobnost mnogih domova gdje im se ukazuje Božja ljubav poradi Isusa.

Onima koji su se odrekli zadovoljstva braka i obitelji ili raskinuli druge nježne zemaljske veze poradi evanđelja, obećana je velika obitelj širom svijeta i mnogi odnosi koji postaju čvršći od rodbinskih veza.

Onima koji ostave polja, obećana su polja. Oni su se odrekli povlastice da posjeduju nešto nekretnina, ali su stekli nemjerljivo veću povlasticu da zatraže zemlje, štoviše i kontinente za dragocjeno Isusovo ime. Obećano im je i progonstvo. U prvi mah ovo se čini kao loše odsvirana nota u inače harmoničnoj simfoniji. No, Isus progonstva postavlja na stranu pozitivnog povrata investicije. Dijeliti Kristovu sramotu veće je bogatstvo od svih blaga egipatskih (Hebrejima 11,26).

To su dividende u ovom životu. Zatim Gospodin dodaje: “... a u svijetu koji dolazi život vječni.” To je iščekivanje vječnoga života u njegovoj punini. Premda je život vječni po sebi dar koji se prima vjerom, postojat će razlika u sposobnosti uživanja tog života. Oni koji su sve ostavili kako bi slijedili Krista, dijelit će viši stupanj nagrade u Božjem gradu.

Kad promotrimo izvanredan povrat dobiti od života uloženog za Boga, čudno je da u tome ne sudjeluje više ljudi. Investitori mogu biti krajnje promućurni kad se radi o dionicama i obveznicama, a ipak neobično tupi kad je u pitanju od svih najbolja investicija.

1. kolovoza

“Zlatne jabuke u srebrnim posudama – takva je riječ izgovorena u pravo vrijeme.” (Izreke 25,11)

Kombinacija zlatnih jabuka u srebrnoj posudi zadovoljavajuće je prikladna. Zajedno se dobro slažu. Isto je tako i sa zlatnom riječi izgovorenom baš u pravo vrijeme. “Čovjek se veseli odgovoru usta svojih, i riječ u pravo vrijeme – kako je dobra!” (Izreke 15,23).

Nekadašnja misionarka umire na onkološkom bolničkom odjelu, još uvijek pri svijesti, ali preslaba da govori. Pobožni starješina prilazi njenom krevetu upravo kad završava vrijeme večernjih posjeta. Dok se naginje nad njezin krevet, govori joj iz Pjesme nad pjesmama 8,5: “Tko je ta što uzlazi iz pustinje naslonjena na dragoga svojega?” Ona otvara svoje oči i smiješi se. To je njezin posljednji dodir s ovim tužnim, trpećim svijetom. Pred zoru napustila je ovu pustinju naslonjena na Dragoga svojega. Bila je to za nju baš prava riječ!

Obitelj je u dubokoj boli zbog gubitka drage osobe. Prijatelji se okupljaju i izražavaju sućut, ali čini se da nitko ne može ublažiti bol. A tada stiže pismo od dr. H. A. Ironsidea s riječima iz Psalma 30,5: “Plač može potrajati noću, ali jutro donosi klicanje.” I to je prava riječ od Gospodina koja lomi okove bola.

Dok skupina mladih kršćana boravi na dugom putovanju, jedan od njih počinje izražavati svoje sumnje s obzirom na Pismo što ih je pokupio na nekom od predavanja na fakultetu. Nakon što je neko vrijeme slušao, jedan od tiših, manje primjetnih putnika prenerazio je skupinu napamet citirajući Izreke 19,27: “Prestani, sine moj, slušati naputak koji odvodi od riječi spoznaje.” Bila je to zlatna jabuka u srebrnoj posudi!

Zatim je tu i poznata priča o tome kako je Ingersoll, stojeći pred velikim slušateljstvom, izazvao Boga tražeći da ga usmrti u roku od pet minuta – ako Boga ima. Prošlo je pet minuta punih napetosti. Činjenica da je Ingersoll još uvijek bio živ, trebala je demonstrirati da Boga nema. Upravo tada iz slušateljstva se podigao neki kršćanin i upitao: “Gospodine Ingersoll, mislite li da se Božje milosrđe može iscrpsti za pet minuta?” To je bila riječ koja je pogodila metu.

Prava riječ izgovorena u pravo vrijeme, pravi je dar od Boga. Priželjkujmo taj dar tako da nas Duh Božji upotrijebi da govorimo prikladne riječi za utjehu, ohrabrenje, upozorenje ili opomenu.

2. kolovoza

“A oni se, ušavši u oblak, prestrašise.” (Luka 9,34)

Petar, Jakov i Ivan bili su na gori s Isusom. Naslućujući da je ovo važan povijesni trenutak i želeći na neki način sačuvati njegovu slavu, Petar je predložio da se podignu tri sjenice – po jedna za Isusa, Mojsija i Iliju. Time bi, naravno, Gospodin bio postavljen na istu razinu s ova dva starozavjetna sveca. Bog je osujetio ovaj plan tako što ih je obavio oblakom. Luka kaže da se oni, “ušavši u oblak, prestrašise”.

Nije trebalo da se straše. Radilo se o oblaku slave, a ne suda. Bila je to trenutna pojava, ne trajna životna činjenica. Bog je bio u oblaku, premda nevidljiv.

Često se dogodi da oblaci prodru u naš život te smo kao i apostoli prestrašeni kad uđemo u jedan takav oblak. Kad nas Bog zove u novo područje službe, na primjer, često postoji strah od nepoznatog. Zamišljamo najgore u vidu opasnosti, neugodnosti i nemilih situacija. Zapravo se samo bojimo blagoslova. Kad se oblak digne, otkrivamo da je Božja volja i dobra i ugodna i savršena.

Prestrašeni smo kad nas obavije oblak bolesti. Naš um zvoni na uzbunu. Svaku riječ liječnika ili trzaj njegova lica tumačimo kao loš znak. Za svaki simptom postavljamo dijagnozu koja upućuje na terminalnu bolest. Ali kad bolest prođe, otkrivamo da zajedno s psalmistom možemo reći: “Dobro mi je što sam pritiješnjen” (Psalam 119,71). Bog je bio u oblaku, a mi nismo to znali.

Strah nas obuzima kad ulazimo u oblak bola. Pitamo se kakvog dobra od tolikih suza, strepnji i ucviljenosti. Čini nam se da se cijeli naš svijet pretvara u ruševine. Ali u oblaku se krije pouka. Naučimo kako utješiti druge utjehom kojom nas Gospodin tješi. Naučimo razumjeti suze Sina Božjeg na način kako nikad inače ne bismo mogli.

Ne trebamo se bojati kad ulazimo u oblake života. Oni nas odgajaju. Oni su privremeni. Oni nisu destruktivni. Oni mogu sakriti lice Gospodnje, ali nikad njegovu ljubav i snagu. Zato uzmimo k srcu riječi Williama Cowpera:

*Vi strašljivi sveti, oboružajte se novom hrabrošću,
Oblaci kojih se toliko grozite ispunjeni su milošću;
Izlit će na vas blagoslove novom radošću.*

3. kolovoza

“U snazi konja ne uživa niti mu se mile noge čovjekove.” (Psalam 147,10)

Kakva zanimljiva misao! Veliki, uzvišeni Bog ne nalazi zadovoljstva u čovječjim nogama!

Možemo o tome razmišljati vezano uz svijet sporta. Atletska zvijezda, gipka i hitra, prolazi kroz cilj s rukama visoko podignutim u znak pobjede. Košarkaš juri kroz igralište da zabije pobjednički koš. Nogometna zvijezda, mišićava i snažna, nezaustavljivo probija liniju obrane.

Mnoštvo je u zanosu. Ljudi skaču, viču i vesele se (dok drugi negoduju i zvižde). Fanatično su zaneseni i emocionalno uključeni u svaku utakmicu. Moglo bi se reći da im se mile noge čovječje tj. njihova sposobnost da odigraju utakmicu.

Namjera našeg retka nije da zabrani zanimanje za sport. Biblija na drugim mjestima pozitivno govori o vrijednosti tjelovježbe. Ali Božja nezainteresiranost za čovječje noge treba nas podsjetiti na to da svoje prioritete držimo u ravnoteži.

Mladi vjernik lako može postati tako zaokupljen nekim sportom da mu on postane životna strast. Svi njegovi vrhunski naponi usmjereni su prema postizanju izvrsnosti. On drži pod kontrolom svoje vrijeme, unos hrane, svoj san. Beskonačno vježba, usavršava vještinu u svakoj mogućoj igri. Pridržava se režima vježbanja zamišljenog da ga održi u vrhunskoj fizičkoj formi. On razmišlja i govori o tom sportu kao da je to njegov život. Možda zapravo i jest.

Ponekad ovakav mladi kršćanin odjednom sa svime prestane kad shvati da Bog ne nalazi zadovoljstva u čovječjim nogama. Ako hoće hodati u zajedništvu s Bogom, mora prihvatiti Božje gledanje na stvari.

Što se onda Bogu mili? Jedanaesti redak psalma 147 govori: “Mili su Gospodu oni koji ga se boje, koji se uzdaju u milosrđe njegovo.” Drugim riječima, Bog je više zainteresiran za duhovno, nego za fizičko. Apostol Pavao odražava ovaj isti vrijednosni sustav kad kaže: “Tjelovježba je naime od male koristi, a pobožnost je svemu korisna – ima obećanje života: ovog sadašnjeg i onog budućeg” (1. Timoteju 4,8).

Za stotinu godina kad poklici utihnu, stadion opusti, a rezultat bude zaboravljen, ono što će uistinu nešto značiti bit će život koji je najprije tražio kraljevstvo Božje i njegovu pravednost.

4. kolovoza

“Jer pravedan je Gospod, on pravednost ljubi.” (Psalam 11,7)

Bog je pravedan i voli vidjeti kako njegov narod postupa pravedno. Zadovoljstvo mu je kad vjernici instinktivno odabiru ono što je u skladu s Božjim ili moralnim zakonom.

Ali to nije uvijek lako u svijetu kao što je naš. Uvijek smo napastovani činiti kompromise na području morala i etike. Neke od tih napasti su očite, druge su podmukle. Potrebno je podjednako kako razabiranje tako i čvrsta kičma da bi se išlo ravnim putem.

Nemoguće je katalogizirati sva problematična područja, ali možda bi selektivan popis pružio podlogu za donošenje ispravnih odluka ubuduće.

Podmićivanje i vraćanje milog za drago oblici su nepravednosti. To su i darovi za agenta nabave kako bi se utjecalo na njegove odluke... Pogrešno je izdavati čekove bez pokrića, tj. izdavati ih bez dovoljno sredstava na računu u nadi da će potrebna sredstva ipak sjesti na račun prije naplate čeka... Protuzakonito je poštom poslati tiskanice s priloženim pismom i ne platiti poštarinu za pismo koja je veća od poštarine za tiskanice... Laž je reći na telefon pozivatelju da šefa nema kad on zapravo sjedi u susjednom uredu... Svaka zloporaba vremena poduzeća ili obračun troškova s izdacima koji nisu povezani s poslom... I onda naravno raširena praksa falsificiranja prihoda kod povrata poreza, bilo da se prikaže umanjeni prihod ili napušu doprinosi i troškovi... Podnošenje lažnih zahtjeva za naplatom osiguranja dostiglo je razmjere epidemije... Usporavanje rada i rad ispod standarda su pogrešni... I možda jedna od najčešćih zloupotreba je neovlašteno korištenje vremena poslodavca radi obavljanja osobnih poslova.

Nije pravedno zauzeti se za rođake ili prijatelje kad je očito da oni postu-paju krivo. To je pogrešno usmjerena ljubav i lažna odanost. Pravda je zadovoljena kada se zauzmemo za istinu protiv grijeha, bez obzira tko je krivac.

Slično tome pogrešno je pristajati uz osobu isključenu iz zajedništva zbog sentimentalne predodžbe da netko prekršitelju treba iskazati prijateljstvo. Tako se samo stvaraju razdori u crkvi, a prekršitelj postaje sve tvrdi u svojoj zloći.

Konačno, nikad nije pravo da netko preuzme krivicu za nešto što nije učinio. Ima miroljubivih duša spremnih ponijeti krivicu kad krivac odbija istupiti i priznati. Mir se ne postiže žrtvom.

*Hrabro, brate, na korak svoj pazi,
Premda put tvoj mračan je k'o noć;
Zvijezda put pokazuje poniznoj nozi:
“Uzdaj se u Boga i pravednog moć.”
Norman MacLeod*

5. kolovoza

“Jer srdžba čovjekova ne čini pravde Božje.” (Jakovljeva 1,20)

Ova situacija nam nije nepoznata. Radni sastanak crkve je u tijeku. Treba donijeti odluku. Ne radi se o nekom velikom pitanju nauka, već možda o dogradnji ili ličenju kuhinje ili raspodjeli nekih fondova. Stvore se nesuglasice, ljutnja raste, gnjev se diže i počinje vika. Nekolicina energičnih glasnih pojedinaca konačno nadvlada, a potom odlazi u lažnom uvjerenju da su unaprijedili djelo Gospodnje. Bilo što da su unaprijedili, to nije bilo djelo Gospodnje niti su izvršili njegovu volju. Čovjekova srdžba ne čini Božje pravde.

Priča se da je Emerson jednom odjurio sa sastanka odbora gdje se puno raspravljalo i argumentiralo. Dok je još kipio od bijesa, učinilo mu se da čuje kako mu zvijezde govore: “Čemu ta žestina, mali čovječe?” Na ovo je Leslie Weatherhead dodao ovaj komentar: “Kako predivno tihe zvijezde u svojoj veličanstvenosti i dalekoj ljepoti umiruju naš duh kao da stvarno govore: ‘Bog je dovoljno velik da se pobrine za tebe’ i: ‘Ništa što te uznemiruje nije toliko važno kao što ti se čini.’”

Naravno, znamo da postoji vrijeme za pravedan gnjev. To je vrijeme kad je Božja čast u pitanju. Ali Jakov ne misli na ovo kad govori o čovjekovoj srdžbi. On misli na čovjeka koji inzistira da bude po njegovu i koji, kad je zaustavljen, eksplodira bijesom. Jakov misli na ponosnu osobu koja svoj sud drži nepogrešivim i stoga ne podnosi drukčije mišljenje.

Za čovjeka ovoga svijeta eksplozivna narav je znak snage. Za njega je to značajka koja obilježava vođu, način na koji zadobiva poštovanje drugih. On misli da je blagost znak slabosti.

Ali kršćanin zna bolje. On zna da kad se ražesti, gubi poštovanje. Svaki izjev bijesa je neuspjeh. To je djelo tijela, ne plod Duha.

Krist ga je poučio boljemu putu. To je put samokontrole, ustupanja mjesta Božjoj srdžbi, iskazivanja blagosti prema svim ljudima. To je put strpljivog podnošenja nepravde, okretanja drugog obraza. Kršćanin zna da priječi djelo Gospodnje kad daje maha srdžbi, da zatamnjuje svaku vidljivu razliku između sebe i neobraćena čovjeka i zato on zapečaćuje svoja usta kad je svjedočanstvo u pitanju.

6. kolovoza

“Zar je to ništa svima vama koji putem prolazite? Promotrite i vidite ima li boli kakva je moja bol koja je meni nanesena, kojom me Gospod ucivil u dan žestine gnjeva svojega.” (Tužaljke 1,12)

Ponekad se kod večere Gospodnje moram upitati: “Što je to sa mnom? Kako mogu sjediti ovdje i razmišljati o Spasiteljevoj muc i ne zaplakati?”

Jedan nepoznati pjesnik suočio se s istim pitanjem. Napisao je: “Jesam li kamen, a ne čovjek da stajati mogu, o Kriste, podno Tvoga križa, i gledati kako kap po kap polako otječe Tvoja krv, a ipak ne zaplakati? Nisu tako sunce i mjesec, što sakrili su svoja lica na crnom nebu, dok se zemlja grčila i ječala – samo ja mogu gledati nepomičan, hladan. Silni Bože, ne smije me biti ili ću upoznati gnjev koji je na Njemu bio. O Gospode, molim Te, okreni se i još jednom pogledaj i udari ovu stijenu, moje srce.”

Drugi je u sličnom duhu napisao: “Čudim se samome sebi što mogu uvijek iznova promišljati o tajni Janjeta koje me voljelo, krvarilo i umrlo, a ne osjećati još više ljubavi prema tebi.”

Zadivljuju me osjećajne duše koje se dotaknute patnjama Otkupitelja slo-me u suzama. Mislim na Ralpa Ruoccoa, mog brijača i kršćanina. Često dok bi stajao nada mnom, govorio bi o mukama koje je Spasitelj trpio. A onda bi u suzama koje su padale po ručniku kojim me prekrpio, rekao: “Ne znam zašto je bio voljan umrijeti za mene. Ja sam takav bijednik. Ipak na svojem je tijelu podnio kaznu za moje grijeh na križu.”

Pomišljam na grešnicu koja je svojim suzama oprala Spasitelju noge, otrla ih svojom kosom, ljubila ih i pomazala pomašću (Luka 7,38). Premda živeći s druge strane križa, bila je emocionalno više usklađena od mene sa svim mojim superiornim znanjem i prednostima.

Zašto sam kao komad leda? Je li to zato što sam odgojen u kulturi u kojoj se drži da je za muškarca neprilično plakati? Ako je tako, onda bih želio da tu kulturu nikad nisam upoznao. Nije sramota plakati u sjeni Golgote, sramota je ne plakati.

Posuđujući Jeremijine riječi odsad moram moliti: “O, kad bi glava moja bila voda i oči moje izvor suza, da plačem danju i noću” (Jeremija 9,1). Plačem nad patnjama i smrću koje su moji grijesi zadali bezgrešnom Spasitelju.

Gospodine, izbavi me od jada kršćanstva suhih očiju!

7. kolovoza

“... dajući im ukras mjesto pepela, ulje radosti mjesto žalovanja, ruho slavljenja mjesto duha klonulosti.” (Izaija 61,3)

U ovom uzvišenom odlomku Mesija govori o nekim predivnim zamjenama koje donosi onima koji ga prihvaćaju. On daje ljepotu umjesto pepela, radost umjesto žalovanja, slavljenje umjesto klonulosti.

Mi mu donosimo pepeo života sagorjelog u zadovoljstvima, pepeo tijela uništenog alkoholom ili drogama. Donosimo mu pepeo godina potrošenih u pustoši, pepeo osujećenih nada ili uzdrmanih snova. Što dobivamo zauzvrat? On nam daje ljepotu, ljepotu blistava mladenkina vijenca. Kakva zamjena! “Jadni, izmučeni grešnik dobio je čast postati pratitelj svetoga Boga” (J. H. Jowett). Marija iz Magdale, koju je bilo opsjelo sedam zloduha, ne samo da je oslobođena, nego postaje kći Kralja. Korinćani dolaze k njemu u svom svojem poniženju i budu oprani, posvećeni i opravdani.

Mi mu donosimo suze žalovanja. To su suze zbog grijeha, poraza i promašaja. Suze koje je izazvala tragedija i gubitak. Suze nad uzdrmanim brakovima i svojeglavom djecom. Može li on išta učiniti s ovim slanim, vrućim suzama? Da, on ih može otrti i umjesto njih dati nam ulje radosti. On nam daje radost oprosta, radost prihvaćanja, radost pripadanja njegovoj obitelji, radost pronalaženja smisla postojanja. Ukratko, on nam daje “radost svadbene svečanosti umjesto boli koja nas pritišće”.

I konačno, on nam oduzima duh klonulosti. Svi znamo kakav je to duh – opterećenost krivnjom, grizodušjem, sramotom i poniženjem. Duh osamljenosti, odbijanja, vjerolomstva. Duh straha i tjeskobe. On sve to odnosi i odijeva nas ruhom slavljenja. Stavlja nam u usta pjesmu novu, hvalu Bogu našem (Psalam 40,3). Nezadovoljnik se ispunja zahvaljivanjem, a hulitelj štovanjem.

*Nešto dobro, nešto predivno,
Svu moju smetenost On je shvatio.
Dati sam Mu mogao samo slomljenost i muku,
A moj život On je pretvorio,
U nešto predivno.
(Gaither)*

8. kolovoza

“... i činite dobro, i pozajmljujte ne nadajući se ičemu za uzvrat. I velika će biti plaća vaša...” (Luka 6,35)

Ove zapovijedi našega Gospodina tiču se našeg ponašanja prema svim ljudima, obraćenima i neobraćenima, ali naše razmišljanje o njima posebno ćemo usmjeriti na financijske transakcije među kršćanima. Tužno je i istinito da neki od najozbiljnijih sukoba među vjernicima nastaju zbog novca. Ne bi tako trebalo biti, ali nažalost, još uvijek vrijedi stara poslovice: Kad novac dođe na vrata, ljubav leti kroz prozor.

Jednostavno bi se to moglo riješiti tako da se zabrane sve financijske razmjene među vjernicima, ali ne može se to učiniti sve dok Biblija govori: “I svakomu tko od tebe išće, daj” i: “... pozajmljujte ne nadajući se ičemu zauzvrat” (Luka 6,30.35). Stoga moramo prisvojiti razne smjernice koje nam omogućuju da poslušamo Riječ, a ipak izbjegnemo sukobe i uništena prijateljstva.

Trebamo davati u svakoj prilici gdje postoji istinska potreba. Dar treba biti bezuvjetan. Ne smije drugoj osobi nametati nikakvu obvezu, bilo da s nama glasuje u crkvenom odboru ili da nas brani kad smo u krivu. Ne smijemo pokušavati “kupiti” ljude svojom ljubaznošću.

Zapovijed da dajemo svakom tko od nas zatraži ima određene iznimke. Ne smijemo financirati ničije kockanje, pijenje ili pušenje. Ne smijemo davati kako bi se osigurali neki suludi planovi bogaćenja kojima se hrani ljudska pohlepa.

Kada posuđujemo za neku hvalevrijednu stvar, trebamo to činiti sa stavom koji pokazuje da nam nije važno hoće li nam se novac ikada vratiti. Neplaćanje neće ugroziti naše prijateljstvo. I ne smijemo zaračunavati kamate na našu pozajmicu. Ako Židov koji je živio pod Zakonom nije mogao ubirati kamate od svog bližnjeg, također Židova (Levitski zakon 25,35-37), koliko manje smije kršćanin, koji je pod milošću, ubirati kamata od svog brata vjernika.

Ako je situacija takva da nismo sasvim sigurni radi li se o istinskoj potrebi, općenito je bolje pokušati joj udovoljiti. Ako već moramo pogriješiti, bolje je to učiniti na strani milosti.

U davanju drugima moramo se suočiti sa činjenicom da primatelji milodara često gaje zamjerke prema darovatelju. To je cijena koju moramo biti voljni platiti. Kad su britanskog premijera Disraelija jednom podsjetili na to da ga neki čovjek mrzi, rekao je: “Ne znam zašto. U posljednje vrijeme nisam za njega ništa učinio.”

9. kolovoza

“On sve ostavi, ustade i pođe za njim.” (Luka 5,28)

Zamisli Levija kako sjedi za stolom uz glavnu cestu i skuplja porez od prolaznika. Ako je bio tipični carinik, strpao je u svoj džep lijepu količinu novca umjesto da ju je predao omraženoj rimskoj vlasti.

Tog određenog dana Isus je prolazio onuda i rekao: “Slijedi me.” Silno duhovno probuđenje zbilo se u Levijevu životu. Njegovi su grijesi bili otkriveni pred njime. Shvatio je ispraznost svog života. Čuo je obećanje o boljim stvarima. I njegov odgovor bio je trenutačan. “On sve ostavi, ustade i pođe za njim.” Učiniivši ovo preduhitrio je snažne stihove Amy Carmichael: “Čula sam Njegov poziv: ‘Dođi, slijedi me!’ To bilo je sve. Potamnijelo je moje zlato, moja duša pošla je za Njim – ustadoh i pođoh. To bilo je sve. Tko da ne pođe kad čuje Njegov zov?”

Ali Levi, poznatiji kao Matej, malo je razumio onoga dana kad je odgovorio na Kristov poziv kolike će se velike stvari izroditi od njegove poslušnosti.

U prvom redu, naravno, iskusio je neprocjenjiv blagoslov spasenja. Otada je derao svoje sandale na prstima umjesto na petama. Otada je više radosti imao kad je bio tužan, nego što je prije imao kad je bio sretan. Otada je riječima Georgea Wadea Robinsona mogao reći: “Nešto živi u svakoj nijansi, što oči bez Krista ne vidješe nikad.”

Matej je također postao jedan od dvanaestorice apostola. Živio je s Gospodinom Isusom, slušao njegovo jedinstveno učenje, postao svjedokom njegova uskrsnuća, objelodanio slavnu poruku i na kraju položio život za svog Spasitelja.

Matej je dobio neizrecivu povlasticu da napiše prvo evanđelje. Rekli smo da je sve ostavio. No, Gospodin mu je dozvolio da zadrži pisaljku. Nju je upotrijebio da ocrtu Gospodina Isusa kao istinskog židovskog Kralja.

Da, Matej je sve ostavio, ali učinivši tako sve je dobio i pronašao pravi smisao svojega postojanja.

U određenom smislu Kristov poziv dopire do svakog čovjeka, žene, dječaka i djevojčice. Možemo odgovoriti ili odbiti. Ako odgovorimo, on nas blagoslivlja iznad naših najsmjelijih očekivanja. Ako odbijemo, naći će druge da ga slijede. Ali mi nećemo više naći boljeg Krista da ga slijedimo.

10. kolovoza

“Mnoštvo govoraše da je zagrmjelo.” (Ivan 12,29)

Bog je upravo bio progovorio iz neba jasnim, artikuliranim glasom. Neki su rekli da je zagrmjelo. Ono što je bilo božansko i čudesno, sveli su na prirodnu pojavu.

Ovo je jedan od načina kako danas možemo objasniti čuda. Možemo ih pokušati odbaciti kao nešto što ne nadilazi prirodnu pojavu.

Ili možemo kategorično reći da je vrijeme čudesa prošlo. Praktično ih možemo odložiti u dispencijanski pretinac.

Treća mogućnost je da idemo u drugu krajnost tvrdeći da smo iskusili čuda koja zapravo nisu ništa doli proizvod bujne mašte.

Pravi pristup je prihvatiti da Bog može i da čini čuda u naše dane. Kao suvereni Gospodin, on može činiti kako mu je ugodno. Ne postoji biblijski razlog zbog kojeg bi trebao odustati od čuda kao sredstva kroz koje se objavljuje.

Čudo se događa svaki put kad se netko nanovo rodi. Ono je moćno očitovanje božanske snage koje oslobađa tu osobu od kraljevstva tame i prenosi je u kraljevstvo Sina Božje ljubavi.

Postoje čuda ozdravljenja onda kad je medicina digla ruke a sva ljudska nada nestala. Zatim, kao odgovor na molitvu vjere, Bog ponekad odabire dotaknuti tijelo i povratiti zdravlje.

Postoji čudo osiguranja potreba kad je novčanik gotovo prazan. Čudo vodstva kad stojimo na raskršću i ne znamo kojim putem krenuti.

Zatim čuda očuvanja kad se, na primjer, netko izvuče bez ogrebotine iz hrpe savijenog lima koja je kratko prije bila automobil.

Da, Bog još čini čuda, ali ne nužno ista. Nikad nije odlučio ponoviti deset pošasti koje je poslao na Egipat. Premda je Isus Krist isti jučer, danas i zauvijek, ne proizlazi da su njegove metode iste. Činjenica da je podizao mrtve kad je bio na zemlji, ne znači da diže mrtve danas.

I još jedna misao: Ne potječu sva čuda od Boga. Đavao i njegovi agenti mogu ih također činiti. U danu koji će doći druga zvijer iz Otkrivenja 13 zavodit će svojim čudima one koji žive na zemlji. I danas moramo sva čuda preispitati na temelju Božje riječi i smjera u kojem ona vode ljude.

11. kolovoza

“Jer ako bijasmo ‘izvan sebe’, Bogu bijasmo.” (2. Korinćanima 5,13)

Bog u svojoj vojsci ima neregularnih vojnika i vrlo često oni su ti koji izvojuju najveće pobjede. U svojoj revnosti za Gospodina čine se ekscentričnima. Oni se služe originalnim metodama umjesto da se drže tradicionalnih. Oni uvijek govore i čine neočekivano. Oni mogu izobličiti jezik i prekršiti svako pravilo propovijedanja i naučavanja, a ipak ostvariti velik dobitak za Božje kraljevstvo. Često su dramatični, čak naelektrizirani. Ljude ostavljaju u šoku, ali ih oni nikad ne zaborave.

Ovi neregularni vojnici stalni su izvor smetnje onim staloženima i konvencionalnima, onima koji dršću pri pomisli na kršenje kulturoloških normi. Ostali ih kršćani pokušavaju promijeniti, učiniti ih normalnijima, ugasiti vatru. Ali srećom po crkvu, njihovi napori obično ostaju uzaludni.

Teško nam je povjerovati da je naš Gospodin svojim suvremenicima bio čudan. “Tako je bio gorljiv u svom radu da često nije imao vremena ni jesti, a njegova majka i braća htjeli su ga povesti kući jer su mislili da nije ‘pri zdravoj pameti’”. Govorili su: ‘On je van sebe.’ Ali Isus je bio razuman, a ne njegova braća” (W. Mackintosh Mackay).

Jasno je da su ljudi optužili apostola Pavla rekavši da je čudak. Njegov odgovor na tu optužbu bio je: “Jer ako bijasmo ‘izvan sebe’, Bogu bijasmo” (2. Korinćanima 5,13).

Svi smo čuli za jednog Božjeg neregularnog vojnika koji je na sebi nosio dvostruki transparent ispisan na prsima i leđima. Na prsima je pisalo: “Ja sam luda poradi Krista”, a na leđima je pisalo: “Čija si ti luda?”

Nevolja je s većinom od nas što smo suviše slični regularnim vojnicima da bi u društvu podigli malo prašine radi Boga. Kao što je netko rekao: “Mi samo doprinosimo tome da prosjek ostane prosjek. Slični smo Petru koji je stajao izvan sudnice gdje se sudilo Kristu i samo se ‘grijao’.”

Rowland Hill, veliki londonski propovjednik, bio je ekscentrik. To je bio i C. T. Studd. I Billy Bray. I W. P. Nicholson, irski evangelizator. Bismo li voljeli da su bili išta drugačiji? Ne, kad samo promislimo kako ih je Bog koristio, želimo jedino da smo im sličniji. “Bolje tisuću puta djelotvorna osebjnost, nego nedjelotvorna pravilnost. Prva ljubav može ponekad biti čudnovata, ali hvala Bogu, djelotvorna je; a neki od nas smo je izgubili” (Fred Mitchell).

12. kolovoza

“Čovjeka krivovjerca nakon prve i druge opomene odbijaj, znajući da je takav izopačen i griješi – taj sam sebe osuđuje.” (Titu 3,10-11)

Kad govorimo o krivovjercu, obično mislimo na nekoga tko se drži i propagira poglede koji stoje u suprotnosti prema velikim temeljnim istinama vjere. Mislimo na ljude kakvi su bili Arije, Montan, Marcion i Pelagije koji su živjeli u drugom i trećem stoljeću poslije Krista.

Moj prijedlog nije da odbacimo definiciju krivovjernika, već da je proširimo. Pojam krivovjernik, u novozavjetnom smislu, uključuje svakoga tko nepopustljivo promiče učenje koje stvara razdor u crkvi, makar bilo ono od drugorazredne važnosti. On može biti vjeran temeljnim načelima, a ipak nametati neko drugo učenje koje izaziva neslogu jer se razlikuje od prihvaćenog vjerovanja crkve u čiji život je uključen.

Većina modernih prijevoda umjesto izraza krivovjernik koristi izraz koji podrazumijeva buntovna čovjeka sklona strančarstvu i frakcionaštvu. Takav čovjek je tvrdoglavo odlučan uzjahati drvenog konjića svoje doktrine, čak i onda kad to prijeti izazvati rascjep u crkvi. Njegov govor neizbježno se vraća njegovoj omiljenoj temi. Bez obzira koju stranicu Biblije otvori, misli da je našao uporište za svoje stajalište. On ne može javno poslužiti iz riječi, a da ne zahvati svoju omiljenu temu. On je čovjek samo jedne misli. Na svojoj violini ima samo jednu žicu na kojoj svira samo jednu notu.

Njegovo ponašanje je potpuno izopačeno. Sasvim zanemaruje tisuću i jedno biblijsko učenje koje bi izgradilo svete u vjeri, nego su mu glavni predmet jedno ili dva devijantna učenja koja služe da se stvori rascjep. Moguće je da se uvijek vraća na neki određeni aspekt proroštva. Ili može pretjerano naglašavati neki dar Duha. Ili njegovu opsesiju čini pet točaka kalvinizma.

Kad ga starješine opomenu da prestane voditi samovoljnu kampanju, u njega nema pokajanja. On uporno tvrdi da ne bi bio vjeran Gospodinu kad ne bi naučavao ove stvari. On se ne da utišati. Na svaki argument upotrijebljen protiv njega on ima “duhovan” odgovor. Činjenica da stvara neslogu i podjelu u crkvi, njega ni najmanje ne plaši. On ostaje tvrd pred božanskom odredbom: “Ako tko hram Božji upropašćuje, toga će upropastiti Bog” (1. Korinćanima 3,17).

Pismo kaže da je takav čovjek subverzivan, da griješi i da sam sebi piše osudu. On je subverzivan u smislu da je “moralno pomaknut”, “uvrnuta uma” ili “izopačen”, kako doslovno kažu neki strani prijevodi. On počinja grijeh jer takvo ponašanje Biblija osuđuje. I on to zna usprkos svom pobožnom negodovanju. Nakon dvije opomene crkva ga se treba kloniti u nadi da će ga ovaj društveni bojkot navesti da odustane od strančarenja.

13. kolovoza

“Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, ondje sam i ja među njima.” (Matej 18,20)

Kad je Isus rekao ove riječi, mislio je na sastanak crkve koja se okupila riješiti pitanje člana koji je sagriješio i koji se odbija pokajati. Ostali pokušaji nisu uspjeli i sada je krivac došao pred crkvu. Ako se i dalje odbija pokajati, treba ga isključiti iz zajedništva. Gospodin Isus obećava da će biti prisutan na takvim sastancima gdje se rješava pitanje crkvene discipline.

Ali ovaj se redak sigurno može i šire primijeniti. To je istina gdje god i kada god se dvojica ili trojica sabiru u njegovo ime. Sabrati se u njegovo ime znači sastati se kao kršćanska zajednica. Znači sastati se po njegovoj ovlasti, postupajući u njegovu interesu. Znači sabrati se s njime kao privlačnom snagom. Znači sabrati se u skladu s praksom prvih kršćana radi apostolskog nauka i zajedništva, lomljenja kruha i molitve (Djela 2,42). Znači sabrati se s Kristom kao središtem, sabrati se njemu (Postanak 49,10; Psalm 50,5).

Bilo gdje da su vjernici na ovaj način okupljeni oko osobe Gospodina Isusa, on obećava da će biti prisutan. Ali netko bi mogao upitati: “Zar nije on svuda prisutan? Kao sveprisutan, nije li on na svim mjestima u isto vrijeme?” Odgovor je, naravno, da. Ali on je obećao da će na poseban način biti prisutan kad se njegovi sveti okupljaju u njegovo ime.

“Ondje sam i ja među njima.” Ovo je, samo po sebi, najснаžniji pojedinačni razlog zašto moramo biti vjerni u prisustvovanju sastancima mjesne kršćanske crkve. Gospodin Isus je ondje na poseban način. Mnogo puta ne moramo biti svjesni njegove obećane prisutnosti. Tada ovu činjenicu prihvaćamo vjerom na temelju njegova obećanja. Ali ima drugih trenutaka kada nam se on očituje na neobičan način. Trenutaka kada se čini da se nebo vrlo nisko nadvilo. Trenutaka kada su sva srca poniknula pod djelovanjem Riječi. Trenutaka kada slava Gospodnja tako ispuni mjesto da ljude savlada duboki osjećaj strahopoštovanja i suze počinju slobodno teći. Trenutaka kada srca u nama gore.

Nikada ne znamo vrijeme ovog svetog pohoda. Ono dođe nenajavljeno i neočekivano. Ako nas nema, sve je to za nas izgubljeno. Tada s Tomom dijelimo gubitak sličan njegovu. Njega nije bilo kad se uskrsli, proslavljeni Gospodin Isus pokazao učenicima uvečer na dan svojega uskrsnuća (Ivan 20,24). Bio je to trenutak slave koji se nikad više neće moći proživjeti.

Ako stvarno vjerujemo da je Krist prisutan kad se njegov narod sabire u njegovo ime, mnogo ćemo odlučnije htjeti prisustvovati, više nego kad bi došao sâm predsjednik države. Ništa manje od smrti ili ozbiljne bolesti ne bi spriječilo našu prisutnost.

14. kolovoza

“Žrtve su Bogu duh slomljen; srce slomljeno i skrhanu, Bože, nećeš prezreti.” (Psalam 51,17)

Nema ničeg ljepšeg u Božjem duhovnom svijetu od vjernika koji posjeduje istinski duh slomljenosti. Čak i Bog nalazi takvu osobu neodoljivom. On se protivi oholima i bahatima (Jakovljeva 4,6), ali ne može odoljeti slomljenima i poniznima.

U svom prirodnom stanju nitko od nas nije slomljen. Mi smo kao mlado divljeg magarca: buntovni, tvrdoglavi, neobuzdani. Odupiremo se žvalama, uzdama i sedlu Božje volje. Odbijamo ormu i hoćemo samo na vlastiti način. Sve dok smo tako neslomljeni, neprikladni smo za službu.

Obraćanje je kao početak procesa slamanja. Raskajani grešnik može reći: “Najoholije srce koje je ikad kucalo, u meni je ukroćeno. Najneobuzdaniju volju koja se ikad uzdigla da se ruga Tebi ili pomogne Tvom neprijatelju, Bože moj, Ti si savladao!” U obraćenju uzimamo Kristov jaram na sebe.

Ali moguće je biti vjernik i još se uvijek ponašati vrlo slično neukroćenom magarčiću koji hoće lunjati poljanom po svojoj volji. Moramo naučiti uzde svog života predati Gospodinu Isusu. Moramo se podložiti njegovom postupanju s našim životom bez udaranja, propinjanja ili ritanja. Moramo znati reći:

*Njegov je način najbolji,
Odustajemo od izlišnog spletkarenja,
I Njemu prepuštamo upravljanje svojim životom.*

Potrebno je vježbati slomljenost ne samo prema Bogu, nego i prema svom bližnjem. To znači da nećemo biti oholi, uporni u tvrdnjama, arogantni. Nećemo se osjećati prisiljenima braniti svoja prava ili se braniti od nepravednih optužbi. Kad smo izazvani, ismijani, zlostavljani ili oklevetani, nećemo uzvraćati. Slomljeni ljudi brzo su spremni na ispriku ako nešto krivo učine ili kažu. Oni ne drže popis zamjerki ili pretrpljenih loših stvari. Na druge gledaju kao na bolje od sebe. Kad se susretnu sa zakašnjenjima, prekidima, kvarovima, nesrećama, promjenama rasporeda i razočaranjima, oni ne reagiraju bijesno, panično, histerično ili nakostriješeno. Oni pokazuju mir i staloženost u životnim krizama.

Ako je bračni par uistinu slomljen, nikad neće trebati na sud radi rastave. Slomljeni roditelji i djeca nikad ne iskuse generacijski jaz. Slomljeni susjedi nikad ne trebaju dizati ograde. Crkve s ljudima koji su naučili što znači biti slomljen, stalno doživljavaju iskustvo probuđenja.

Kad dolazimo k večeri Gospodnjoj i čujemo Spasiteljeve riječi: “Ovo je tijelo moje, koje se za vas lomi”, jedini ispravan odgovor je: “Ovo je moj život, Gospodine Isuse, slomljen za tebe.”

15. kolovoza

“Pazite, čuvajte se i pohlepe.” (Luka 12,15)

Pohlepa je pretjerana želja za dobrima ili posjedovanjem. To je pomama koja stisne ljude i tjera ih da više i više grabe. To je grozničavost koja ih vodi da žude za stvarima koje zapravo ne trebaju.

Pohlepu možemo vidjeti u poslovnom čovjeku koji nikad nije zadovoljan. On kaže da će prestati kad sakupi određenu svotu, ali kad se to dogodi, on hlepi za još više.

Vidimo to u kućanici čiji je život jedna beskonačna šoping zabava. Ona prikuplja tone raznovrsnih stvari dok njen tavan, garaža i spremište ne nabubre od “plijena”.

To vidimo i u tradiciji božićnog i rođendanskog darivanja. Mladi i stari podjednako prosuđuju uspjeh tih slavljeničkih dana po količini akumuliranog “plijena”.

Ona je vidljiva i u raspolaganju imetkom. Kad netko umre, njegovi rođaci i prijatelji proliju obrednu suzu, a onda se kao strvinari spuste dijeliti plijen i često tijekom toga započnu građanski rat.

Pohlepa je idolopoklonstvo (Efežanima 5,5; Kološanima 3,5). Ona vlastitu volju postavlja na mjesto Božje volje. Ona iskazuje nezadovoljstvo onime što Bog daje i odlučna je dobiti više, bez obzira na cijenu.

Pohlepa je laž koja stvara dojam da se sreća krije u posjedovanju materijalnih stvari. Postoji priča o čovjeku koji je mogao imati sve samo ako bi to poželio. Poželio je gospodsku kuću, poslugu, skupi automobil, jahtu i... hopla, sve je bilo tu istog trena. U početku ga je to razveseljavalo, ali kako mu je počelo nestajati ideja, postajao je nezadovoljan. Konačno je rekao: “Želim izaći odavde. Želim nešto stvoriti, nešto pretrpjeti. Radije bih bio u paklu, nego ovdje.” Na to mu je poslužitelj rekao: “A što mislite, gdje ste?”

Pohlepa napastuje ljude na kompromis, varanje, grijeh kako bi dobili ono što žele.

Ona čovjeka čini nepodobnim za crkveno vodstvo (1. Timoteju 3,3). Ronald Sider pita: “Ne bi li bilo biblijski ispravnije primijeniti crkvenu disciplinu na ljude koje je gramžljiva želja za stjecanjem dovela do ‘financijskog uspjeha’, nego ih izabrati u odbor starješina?”

Kad pohlepa dovede do pronevjere, iznuđivanja ili drugih javnih skandala, to zahtijeva izopćenje (1. Korinćanima 5,11).

A ako se pohlepa ne ispovijedi i odbaci, ona vodi do isključenja iz kraljevstva Božjeg (1. Korinćanima 6,10).

16. kolovoza

“I kad imamo hranu i odjeću, time budimo zadovoljni.” (1. Timoteju 6,8)

Malo kršćana ove riječi ozbiljno shvaća premda su one jednako istinita riječ Božja kao i Ivan 3,16. One nam kažu da budemo zadovoljni hranom i odjećom. Ova riječ “odjeća” – ono čime se pokrивamo, uključuje krov koji nas pokriva i odjeću koju nosimo. Drugim riječima, trebali bismo biti zadovoljni s minimumom prijeko potrebnih stvari, a sve iznad toga dati za djelo Gospodnje.

Čovjek koji ima zadovoljstvo, posjeduje nešto što se novcem ne može kupiti. E. Stanley Jones rekao je: “Sve pripada čovjeku koji ne traži ništa. Nemajući ništa, on posjeduje sve u životu, uključujući sâm život – On je bogat u neznatnosti svojih potreba prije nego u obilju onoga što posjeduje.”

Godinama ranije, kad je Rudyard Kipling govorio diplomantima na sveučilištu McGill University, upozorio je studente da ne polažu veliku vrijednost na materijalna dobra. Rekao je: “Jednog dana susrest ćete čovjeka kojega nije briga ni za jednu od ovih stvari i tada ćete shvatiti kako ste siromašni.”

“Čini se da je kršćanin najsretniji na zemlji onda kad ima malo potreba. Ako čovjek ima Krista u srcu, nebo pred očima i samo toliko trenutnog blagoslova koliko je potrebno da sigurno prođe kroz život, tada bol i tuga nemaju na što ciljati; takav čovjek može malo izgubiti” (William C. Burns).

Duh zadovoljstva obilježavao je mnoge od Božjih velikana. David Livingston rekao je: “Odlučan sam da neću gledati ništa od onog što posjedujem osim kad je to u odnosu na kraljevstvo Božje.” Watchman Nee napisao je: “Ne trebam ništa za sebe; hoću sve za Gospodina.” A Hudson Taylor rekao je da uživa u “luksuzu što ima malo stvari o kojima treba brinuti”.

Nekima ideja zadovoljstva znači nedostatak sklonosti i ambicija. Oni zadovoljnu osobu zamišljaju kao besposličara ili muktaša. Ali to nije zadovoljstvo kakvo je Bogu po volji. Zadovoljni kršćanin ima mnogo sklonosti i ambicija, ali su one usmjerene na duhovno, a ne materijalno. Prije nego besposličar, kršćanin je onaj koji radi kako bi mogao dati onima koji su u potrebi. Riječima Jima Elliota, zadovoljna osoba je ona kojoj je Bog “opustio zategnutu gramžljivu ruku”.

17. kolovoza

“... ja častim one koji mene časte.” (1. Samuelova 2,30)

Jedan od mnogih načina kako možemo častiti Gospodina je da ostanemo vjerni božanskim načelima i da nepokolebljivo odbijamo kompromise.

Tijekom svoje mladosti, Adam Clarke radio je za nekog trgovca svilom. Jednog dana njegov ga je šef poučio kako nategnuti svilu dok je mjeri za kupca. Adam je rekao: “Gospodine, vaša se svila može razvući, ali ne i moja savjest.” Godinama kasnije Bog je dao čast ovom poštenom prodavaču tako što mu je omogućio da napiše biblijski komentar koji nosi njegovo ime.

Eric Liddell trebao je na olimpijskim igrama sudjelovati u utrci na 100 metara. Ali kad je saznao da će se natjecanje u kojem je trebao nastupiti održati u nedjelju, rekao je menadžeru da neće trčati. Mislio je da će obeščašćujući dan Gospodnji, obeščastiti samog Gospodina. Kritike su bile strašne. Optuživali su ga da kvari veselje, da je iznevjerio svoju zemlju, da je uštogljeni vjerski fanatik. Ali on nije htio promijeniti odluku.

Kad je saznao da je utrka na 220 metara na rasporedu jednog dana u tjednu, zamolio je svog menadžera da mu dozvoli sudjelovati premda to nije bila njegova disciplina. Pobijedio je u prvoj i drugoj utrci te u polufinalu. Na dan održavanja finalne utrke, dok je koračao prema startnoj poziciji, netko mu je u ruku ugurao komadić papira. Pogledao je i vidio napisane riječi: “Ja častim one koji mene časte.” Tog dana ne samo da je pobijedio, nego je postavio novi svjetski rekord.

Gospodin mu je dao još veću čast služiti kao njegov veleposlanik na Dalekom istoku. Tijekom 2. svjetskog rata Japanci su ga internirali te je umro u koncentracijskom logoru osvojivši tako vijenac mučenika.

Adam Clarke i Eric Liddell pošli su stopama svijetlih primjera ljudi kao što je bio Josip koji je proslavljao Boga svojim čestitim karakterom, a Bog je njemu dao čast da postane spasitelj svoje obitelji u vrijeme gladi. Ljudi kao Mojsije čija je odanost njegovu Bogu nagrađena čašću da izvede izraelski narod iz egipatskog ropstva. Ljudi poput Daniela kojega je odbijanje da prihvati kompromis dovelo na istaknuti položaj u perzijskom kraljevstvu. I – najvećeg od svih – Gospodina Isusa koji je častio svojega Oca kao nitko drugi i dano mu je ime iznad svakog drugog imena.

18. kolovoza

“Neka se ne hvali onaj koji se opasuje kao onaj koji se raspasuje.” (1. Kraljevi 20,11)

Premda je ove riječi izgovorio pokvareni kralj Ahab, one su istinite. Čak i bezbožnim ljudima ponekad izleti istina.

Sirijski kralj postavio je uvredljive, sramotne zahtjeve pred Ahaba, prijeteći mu vojnim porazom ako ne posluša. Ali u bici koja je potom uslijedila, Sirijci su bili prisiljeni uzmaknuti, a njihov kralj pobjeći da spasi život. Njegov pothvat nije bio jednak njegovom hvalisanju.

Današnji tekst bio bi isto tako dobar savjet za Golijata. Kada je vidio Davida koji mu se približavao, rekao je: “Dođi k meni da dam tvoje meso pticama nebeskim i životinjama poljskim” (1. Samuelova 17,44). No, David ga je lako oborio jednim kamenom iz svoje pračke. Gorostas se prerano pohvalio.

Dok smo mladi kršćani, lako precjenjujemo svoje sposobnosti. Ponašamo se kao da bismo jednom rukom mogli nadvladati svijet, tijelo i đavla. Čak predbacujemo starijim kršćanima njihov neuspjeh u evangelizaciji svijeta. Mi ćemo im pokazati kako se to radi! Ali naše je hvalisanje preuranjeno. Bitka je tek započela, a mi se ponašamo kao da je gotova.

Jedne večeri na jednom neformalnom druženju kršćana, u središtu zanimanja našao se mladi, daroviti propovjednik. Bilo mu je prilično drago što se nalazi u središtu zanimanja. Tu se nalazio i njegov vjeroučitelj koji je imao velik utjecaj na njegov život. Netko je vjeroučitelju rekao: “Sigurno ste ponosni na svog nekadašnjeg učenika.” On je odgovorio: “Da, ako dobro nastavi sve do kraja.” Tada je mladi propovjednik pomislio da je ovo bila neugodna primjedba u inače ugodnoj atmosferi večeri. Ali kasnije, gledajući iz perspektive odmaklih godina, shvatio je da je njegov stari učitelj bio u pravu. Nije od važnosti kako staviš ratnu opremu – od važnosti je kako završiš borbu.

Borba u ovome životu zapravo nikad ne završava. Neće biti gotova sve dok ne stanemo pred našeg velikog Vođu u nebu. Tada ćemo čuti njegovu ocjenu naše službe – jedinu ocjenu koja se stvarno računa. I bez obzira kakva će biti njegova ocjena, nećemo imati osnove za hvalisanje. S iskrenom poniznošću reći ćemo: “Sluge smo beskorisne! Učinismo što smo bili dužni učiniti” (Luka 17,10).

19. kolovoza

“Ne kuni Boga i ne proklinji glavara puka svojega.” (Izlazak 22,28)

Kad je Bog dao Mojsiju zakon, uključio je i posebnu zabranu da se protiv onih koji su na nekom položaju vlasti govori uvredljivo ili bez poštovanja. Razlog je jasan. Ovi vladari i vođe su Božji predstavnici. “Jer nema vlasti osim od Boga, a vlasti koje postoje, od Boga su postavljene” (Rimljanima 13,1). Vladar je “služnik Božji – tebi na dobro” (Rimljanima 13,4). Premda vođa ne mora osobno poznavati Gospodina, svejedno je on službeno Gospodinov čovjek.

Veza između Boga i ljudskih vladara tako je bliska da on ponekad o njima govori kao o bogovima. Tako današnji redak u starijem engleskom prijevodu doslovno glasi: “Ne kuni bogove i ne proklinji glavara svoga naroda.” To se može odnositi na državnu vlast. A u Psalmu 82,1.6 Gospodin suce naziva bogovima, ne misleći pritom da su oni božanstva, već jednostavno da su oni Božji zastupnici.

Premda je kralj Šaul napadao Davida s ciljem da ga usmrti, David nije dozvoljavao svojim ljudima da ni na koji način naude kralju jer je on bio pomazanik Gospodnji (1. Samuelova 24,6).

Kada je apostol Pavao u neznanju prigovorio velikom svećeniku, brzo se pokajao i ispričao rekavši: “Nisam znao, braćo, da je velesvećenik. Jer pisano je: ‘O glavaru puka svojega ne reci ništa loše’” (Djela 23,5).

Poštovanje vlasti ima primjenu i u duhovnom području. To objašnjava zašto se arhanđeo Mihael nije usudio iznijeti pogrdnu optužbu protiv Sotone, već je jednostavno rekao: “Prekorio te Gospod!” (Judina 9).

Jedno od obilježja otpadnika posljednjih vremena je i to da preziru vlasti i ne boje se zlo govoriti o onima na položaju dostojanstva (2. Petrova 2,10).

Pouka za nas je jasna. Moramo poštovati svoje vladare kao službene slugе Gospodnje iako se ne moramo slagati s njihovom politikom ili odobravati njihov osobni karakter. Nikako ne bismo smjeli reći ono što je rekao jedan kršćanin u žaru političke kampanje: “Predsjednik je podli nitkov.”

Nadalje, moramo moliti “za kraljeve i sve koji su na vlasti, da uzmognemo provoditi miran i spokojan život u svoj pobožnosti i dostojanstvu” (1. Timoteju 2,2).

20. kolovoza

“Ako stega podnosite, Bog s vama kao sa sinovima postupa. Ta ima li koji sin kojega otac ne kažnjava?” (Hebrejima 12,7)

Riječi stega, kazna i odgajanje sedam se puta pojavljuju u prvih 11 redaka 12. poglavlja poslanice Hebrejima. Zbog toga slučajni čitatelj lako može steći pogrešan dojam. On može lako stvoriti predodžbu Boga kao ljutitog oca koji uvijek tuče svoju djecu. Ova pogrešna ideja potječe od shvaćanja stega isključivo kao kažnjavanja.

Veliko je olakšanje znati da stega u Novome zavjetu ima mnogo šire značenje od toga. Ona uistinu znači odgajanje djeteta i uključuje sve roditeljske postupke koji imaju za posljedicu podizanje djeteta. Kittel to definira kao “odgajanje i postupanje s djetetom koje raste prema zrelosti i kojemu je potrebno usmjeravanje, poučavanje, upućivanje i određena mjera prisile u obliku discipline ili čak kazne”.

Kršćani za koje je bila napisana Poslanica Hebrejima trpjeli su progonstvo. Pisac o tom progonstvu govori kao o djelomičnom Gospodnjem discipliniranju. Znači li to da je Bog poslao progonstvo? Ne, naravno! Nadahnuli su ga neprijatelji evanđelja. Je li Bog kažnjavao kršćane zbog njihovih grijeha? Ne, progonstvo je vjerojatno došlo zbog njihovog vjernog svjedočenja za Krista. U kojem se onda smislu može reći da je progonstvo kazna od Gospodina? U smislu da je Bog dozvolio da se dogodi, a zatim ga je upotrijebio kao dio svog odgojnog programa u životu svojega naroda. Drugim riječima, upotrijebio je progonstvo da svoju djecu pročisti, dade im da sazriju i suobliče se slici njegova Sina.

Ne treba reći da ova vrsta stega nije ugodna u svoje vrijeme. Dlijeto grubo djeluje na mramor. U peći se zlato podvrgava visokoj temperaturi. Ali sve to vrijedi činiti dokle god se u mramoru ne pokaže lice čovjeka i dok se zlato ne očistiti od nečistoće.

Samoporažavajuće je prezirati stegu Gospodnju ili pod njom pokleknuti. Jedino je ispravno sjetiti se da je Gospodin koristi kao sredstvo odgajanja i onda iz toga pokušati izvući najveću korist. To je ono što pisac misli kad kaže da “onima koji su [odgajanjem] uvježbani, poslije donosi mironosni plod pravедnosti” (Hebrejima 12,11b).

21. kolovoza

“... ali u crkvi radije rekнем pet riječi svojim umom da i druge poučim negoli tisuće riječi drugim jezikom.” (1. Korinćanima 14,19)

Ovdje je tema govor u jezicima bez tumačenja na sastanku crkve. Pavao se protivio ovoj praksi. On inzistira na tome da ono što se govori mora biti shvatljivo, inače nema izgradnje.

No, ovaj redak može se primijeniti u širem smislu. Kad govorimo, moramo to činiti dovoljno glasno da svi čuju, inače to je kao da govorimo stranim jezikom. U gotovo svakom slušateljstvu ima ljudi koji slabije čuju. Za njih je velik problem kad je glas govornika tako tih da ne mogu pratiti njegovu misao. Budući da ljubav misli na druge, a ne na sebe, ona govori dovoljno glasno da svi čuju.

Ljubav, osim toga, koristi dovoljno jednostavne riječi da ih svaka prosječna osoba može razumjeti. Imamo snažnu poruku – najsnažniju poruku na svijetu. Važno je da ljudi čuju i razumiju poruku. Ako se koristimo kompliciranim, nerazgovjetnim, tehničkim žargonom, poništavamo vlastiti cilj.

Jedan je propovjednik otišao na Daleki istok služiti ljudima, naravno, uz pomoć tumača. Prva rečenica njegove poruke glasila je: “Svaka se misao može podijeliti u dvije kategorije – konkretnu i apstraktnu.” Pogledavši na slušateljstvo u kojem su bile krezube bake i nemirna djeca, tumač je to ovako preveo: “Došao sam čak iz Amerike da vam govorim o Gospodinu Isusu.” Kažu da je od tog trenutka poruka čvrsto bila u rukama anđela.

U nedavnom izdanju jednog kršćanskog časopisa naišao sam na ovakve izraze: normativni datum trans-historijske kategorije; rad koji nije eklektički, već koji ima egzistencijalnu relevantnost; vertikalni kontinuum svjesnosti; kanonski jezik afirmativnosti; klasična kauzalnost na ekstremnim granicama mjerenja. Žalim jadne ljude koji s mukom moraju čitati ovakva religijska fraziranja! Sačuvaj nas sve od onih koji na izvještačen način ne kažu ništa kroz beskrajno nizanje rečenica!

Kažu da prosječan televizijski ili radijski program cilja na one s trećerazrednim obrazovanjem. Ovo bi trebao biti znak kršćanima koji žele dosegnuti svijet porukom otkupljenja. Moramo “poruku učiniti jasnom i jednostavnom: KRIST PRIMA GREŠNE LJUDE.” Bolje izgovoriti pet riječi da nas razumiju, nego 10 000 riječi jezikom kojeg nitko ne razumije.

22. kolovoza

“Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu svojemu.” (Ivan 20,17)

Jedna od omiljenih dječjih duhovnih pjesama kaže: “Dok čitam onu divnu staru priču o tome kako je Isus, kad je boravio s ljudima, zvao malu djecu da kao ovčice dođu u Njegovo stado, mislim kako bih rado tada bio s Njime.” Najvjerojatnije je većina nas kad-tad u životu imala ovu sentimentalnu želju. Pomišljamo na to kako bi bilo divno da smo mogli uživati u osobnom zajedništvu sa Sinom Božjim tijekom njegove zemaljske službe.

Ali ono što trebamo shvatiti je da je bolje poznavati ga danas onako kako nam se otkriva po Duhu kroz Riječ. Umjesto na gubitku, mi smo zapravo u boljem položaju od njegovih učenika. Pogledajmo to s ove strane: Matej je video Isusa Matejevim očima, Marko ga je vidio Markovim, Luka Lukinim, a Ivan Ivanovim očima. Ali mi ga vidimo očima sva četiri evanđelista. I da ovu misao razvijemo još jedan korak dalje, mi imamo potpuniju objavu Gospodina Isusa u cjelokupnom Novom zavjetu nego što je imao ikoji drugi učenik dok je bio na zemlji.

Postoji još nešto zbog čega smo privilegirani od Isusovih suvremenika. Dok se kretao među mnoštvom u Nazaretu ili Kafarnaumu, nužno se nekome primakao bliže nego onom drugom. U gornjoj sobi Ivan se naslonio na njegove grudi dok su ostali učenici bili naslonjeni na različitim udaljenostima. Sve se ovo sada promijenilo. Spasitelj je podjednako blizu svim vjernicima. On nije samo s nama, on je u nama.

Kad je Marija susrela uskrslog Gospodina, htjela je prionuti uz njega na isti način kako ga je prije znala. Nije htjela ostati bez njegove fizičke, tjelesne prisutnosti. Ali Isus joj je rekao: “Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu svojemu” (Ivan 20,17). Rekao je zapravo ovo: “Marija, ne hvataj se za mene u zemaljskom, fizičkom smislu. Kad uzađem svojemu Ocu, Sveti Duh bit će poslan na zemlju. Kroz njegovu službu znat ćeš me na potpuniji, jasniji i bliskiji način nego ikad prije.”

Zaključak je ovo: Umjesto da žalimo što nismo mogli biti s Isusom dok je boravio na zemlji, s radošću moramo razumjeti da je bolje sada biti s njime.

23. kolovoza

“Jer dva zla puk moj učini: ostavi mene, izvor vode žive, te iskopa sebi nakapnice, nakapnice raspucane što vode držati ne mogu.” (Jeremija 2,13)

Loš je posao zamijeniti izvor vode za nakapnicu, tj. cisternu, posebno za raspucanu cisternu. Izvor je vrelo hladne, bistre, osvježavajuće vode što izbija iz zemlje. Cisterna je umjetni rezervoar za čuvanje vode. Voda u njoj može postati ustajala i smrdljiva. Iz raspucane cisterne voda se cijedi, a u nju prodire onečišćenje.

Gospodin je izvor žive vode. Njegov narod može u njemu naći trajno zadovoljstvo. Svijet je cisterna, i to raspucana. On pruža nadu u zadovoljstvo i sreću, ali oni koji traže zadovoljstvo u njemu, neizbježno će se razočarati.

Marija je odrasla u kršćanskom domu gdje se čitala i napamet učila Božja riječ. Ali pobunila se protiv životnog stila svojih roditelja i napustila dom, odlučna da će uživati u životu. Ples je postala strast njezina života. Pokušavajući potisnuti sva sjećanja na svoje kršćansko zaleđe, živjela je od jednog do drugog plesa.

Jedne noći dok je sa svojim partnerom klizila plesnim podijem, snažno su je dotakle riječi retka iz Pisma koje je još kao djevojčica naučila: “Jer dva zla puk moj učini: ostavi mene, izvor vode žive, te iskopa sebi nakapnice, nakapnice raspucane što vode držati ne mogu.” Usred plesa bila je presvjedočena o svom grijehu. Shvativši ispraznost svog života, okrenula se Gospodinu i obratila. Ispričala se što ne može nastaviti plesati, napustila dvoranu i nikad se više nije vratila.

Od tog trenutka mogla se poistovjetiti s pjesnikom koji je napisao: “Bio sam na ispucanoj nakapnici, o Gospode, ali voda me iznevjerila! Pa i pobjegla kad sam se sagnuo piti, i rugala se mome jadu. A sada nitko osim Krista, za mene nijedno drugo ime, jer ljubav, život, trajnu radost, Gospodine Isuse, našao sam u Tebi.”

Marija je iskusila istinitost Spasiteljevih riječi: “Svatko tko pije od ove vode, opet će žeđati. A tko god pije od vode koju ću mu ja dati, neće ožednjeti dovijeka. A voda koju ću mu dati postat će u njemu izvor vode što teče u život vječni” (Ivan 4,13-14).

24. kolovoza

“Ovako veli Gospod: ‘Suspregni svoj glas od plača, i oči svoje od suza, jer tvoje djelo bit će nagrađeno’, riječ je Gospodnja, ‘i oni će se vratiti iz neprijateljske zemlje’.” (Jeremija 31,16)

Stephen je odrastao na misijskom polju. Vjeru u Krista javno je ispovjedio u ranoj dobi i preko njega je nekolicina našla put k Gospodinu. Kad se prvi put vratio u SAD i došao na koledž, imao je dobro svjedočanstvo. Ali tada se počeo udaljavati. Hladnoća ga je sve više stezala. Ušao je u kompromis s grijehom. Ubrzo se počeo baviti istočnjačkim religijama.

Kad su se njegovi roditelji vratili kući na dopust, bili su utučeni. Preklinjali su, uvjerali i molili, ali on je ostao nepopustljiv. Konačno su ga i posjetili ondje gdje je živio s drugom trojicom. Ono što su vidjeli potpuno ih je slomilo. Vratili su se kući i gorko plakali.

Pošli su na počinak, ali nisu mogli zaspati. Na kraju su u 4 sata ujutro odlučili ustati i imati tiho vrijeme s Gospodinom. U pravilu bi tog dana čitali iz Jeremije 31, ali muž je rekao: “Ne Jeremija!” misleći da ih prorok plača ne bi mogao utješiti. Međutim, Gospodin je nadjačao i otvorili su Jeremiju 31. Stigavši do 16. retka, pročitali su: “‘Suspregni svoj glas od plača, i oči svoje od suza, jer tvoje djelo bit će nagrađeno’, riječ je Gospodnja, ‘i oni će se vratiti iz neprijateljske zemlje’.”

Tisućama kršćanskih roditelja srca su danas slomljena i tuguju nad buntovnim sinovima i kćerima. Kada mole, nebo kao da je od mjedi. Počinju se pitati može li ili hoće li Bog ikada vratiti otpadnike.

Neka se sjete da Gospodinu ništa nije preteško. Neka nastave u molitvi, bdijući u njoj sa zahvaljivanjem. Neka se pozovu na obećanja Božje riječi.

Kad se majka s obzirom na ovo gore upitala je li opravdano tražiti obećanje iz Jeremije 31,16, pročitala je u Izaiji 49,25 ovo: “Jer ja ću se parbiti s onim tko se s tobom parbi, i sinove tvoje ja ću spasiti.”

25. kolovoza

“Ali sami u sebi primismo smrtnu osudu, da se ne bismo uzdali u sebe, nego u Boga koji uskrisuje mrtve.” (2. Korinćanima 1,9)

U Maloj Aziji Pavao je doživio bliski susret sa smrću. Ne možemo sa sigurnošću znati što se dogodilo, ali bilo je tako ozbiljno da bi na pitanje: “Kakav će biti ishod – život ili smrt”, on odgovorio: “Smrt.”

Većina ljudi koje Bog koristi doživjeli su prije ili kasnije slično iskustvo. Biografije velikih Božjih ljudi bilježe čudesna oslobođenja od bolesti, nezgoda, od osobnih napada.

Ponekad Bog koristi ovakva iskustva da zadobije čovjekovu pažnju. Možda je taj čovjek na vrhuncu uspjeha što se tiče materijalnog blagostanja. Sve mu ide od ruke. A onda ga iznenada obori bolest. Kirurg mu odstrani nekoliko metar crijeva zahvaćenog tumorom. To ga potakne da nanovo procijeni svoj život i razmisli o svojim prioritetima. Shvaćajući kako je život kratak i nesiguran, odlučuje predati ostatak života Gospodinu. Bog ga podiže i daje mu još mnogo godina plodnosne službe.

U Pavlovu slučaju bilo je drugačije. On je već bio predao svoj život za službu Gospodinu. Ali postojala je opasna mogućnost da pokuša služiti u svojoj snazi i svojom spretnošću. Gospodin ga je tako doveo do ruba groba kako se ne bi pouzdao u sebe, već u Boga uskrsnuća. Mnogo puta u burnom životu službe on se suočio s takvim nevoljama koje su nadilazile ljudska rješenja. Budući da se već bio uvjerio u dostatnost Boga koji može kontrolirati i ono nemoguće, on se nije dao zaplašiti.

U ovim bliskim susretima sa smrću radi se o prikrivenim blagoslovima. Oni nam pokazuju koliko smo krhki. Pokazuju nam besmislenost onoga što ovaj svijet drži vrijednošću. Uče nas da je život kratka priča koja može neočekivano brzo završiti. Kad se suočimo sa smrću, shvatimo da moramo činiti djela onoga koji nas je poslao dok je dan, jer dolazi noć kada nitko ne može raditi. Na neki način svi u sebi imamo smrtnu osudu – a ona je zdrav podsjetnik da Kristove interese stavimo na prvo mjesto i ovisimo o njegovoj snazi i mudrosti.

26. kolovoza

“I učvrsti za nas djelo naših ruku.” (Psalam 90,17)

Učvrstiti ovdje znači dati trajnost. To je misao vrijedna promišljanja i zahtjev vrijedan moljenja! Moramo stremiti za time da potrošimo svoj život čineći ono što će trajati.

Odjek ovoga nalazimo i u riječima Novoga zavjeta kad Gospodin Isus kaže: “... ja izabrah vas i postavih vas da vi idete i plod donosite i plod vaš da ostane” (Ivan 15,16).

F. W. Boreham rekao je da bi svaki od nas trebao za sebe naći neko časno zanimanje koje može činiti dok njegovo tijelo leži u grobu. Ali ovu bismo misao trebali pomaknuti od groba na višu razinu i reći da svaki od nas treba graditi za vječnost.

Tako mnoge od suvremenih aktivnosti imaju prolazno značenje i nestalnu vrijednost. Neki dan sam čuo za čovjeka koji je posvetio život kemijskoj analizi pedeset lako hlapljivih tvari u kori kruške sorte Bartlett. Čak i kršćani mogu upasti u zamku da podižu kule u oblacima, hvataju mjehuriće od sapunice i postanu stručnjaci za trivijalnosti. Kao što je netko rekao, možemo biti krivi za trošenje života na izravnavanje slika u kući koja gori.

Mnoge su vrste poslova koji imaju značenje za vječnost i na njih bismo se trebali koncentrirati. Prvo je razvijanje kršćanskog karaktera. Naš karakter je jedna od rijetkih stvari koju ćemo ponijeti u nebo. Sada ga trebamo njegovati.

Duše pridobivene za Krista su od trajne vrijednosti. One će se klanjati Jaganjcu Božjemu u vijeke vjekova.

Oni koji naučavaju riječ istine, poučavaju mlade vjernike, pasu Kristovo stado, unose u živote ulog koji će zauvijek trajati.

Roditelji koji podižu sinove i kćeri za službu u Kraljevstvu mogu biti sigurni da će njihovo djelo trajati.

Vjerni upravitelji koji svoj novac investiraju za Krista i njegovo djelo angažirani su u službi koja neće iznevjeriti.

Oni koji se posvećuju službi molitve jednog će dana vidjeti kako je Bog na svaku molitvu odgovorio u svoje vrijeme i na svoj način.

Svatko tko služi narodu Božjem, uključen je u rad za vječnost. Najponizniji Kristov sluga nadilazi u pronicljivosti najmunđrije ljude ovoga svijeta. Prvoga će djelo trajati, a drugoga se rasplinuti u nuklearnoj eksploziji.

27. kolovoza

“Gospode, tko će prebivati u šatoru tvojemu, tko li boraviti na svetoj gori tvojoj? ... koji se zaklinje na vlastitu štetu i riječ svoju ne mijenja.” (Psalam 15,1.4)

U Psalmu 15 David opisuje osobu koja je dostojna boraviti uz uzvišenog Boga. Jedno od obilježja karaktera takve osobe je to da ona drži svoju riječ i pod cijenu velikog osobnog gubitka. Ako nešto obeća ili preuzme neku obvezu, ona tome ostaje vjerna.

Uzmimo npr. kršćanina koji prodaje svoju kuću. Pojavi se kupac koji pristaje platiti traženu cijenu. Prodavalac je suglasan s dogovorom. Prije nego su papiri potpisani, netko drugi mu za kuću ponudi 5 000 dolara više. Pravno gledano, prodavalac možda može odbiti prvu ponudu i tako u ovom poslu zaraditi 5 000 dolara više. Međutim, u moralnom smislu on je obvezan držati svoju danu riječ. Jer u pitanju je njegovo svjedočanstvo pouzdanog kršćanina.

Ili uzmimo vjernika s upaljenim umnjakom. Njegov doktor dentalne medicine uputio ga je oralnom kirurgu koji mu je dao antibiotik i dogovorio termin za vađenje zuba. Nakon što je posvjedočio vjeru kirurgu, kršćanin je napustio ordinaciju. Putem kući susreo je prijatelja koji mu je rekao gdje može izvaditi zub po upola nižoj cijeni. Bez sumnje mogao bi platiti prvom kirurgu za dotad izvršenu uslugu, a zatim poći kod onog drugog. Ali smije li to učiniti?

Sue je upravo prihvatila poziv na večeru od jednog starijeg bračnog para. Zatim je zazvonio telefon i uslijedio poziv skupine prijatelja njene dobi da im se pridruži na jednoj običnoj večeri. I sad je na mukama. Ne bi željela povrijediti stariji par, ali očajnički želi biti s mlađim ljudima.

Često je odluka najteža kad su u pitanju veliki iznosi novca. Ali nikakav iznos novca ne bi nas smio navesti da prekršimo obećanje, ne ispunimo preuzetu obvezu, ugrozimo kršćansko svjedočanstvo i obešćastimo ime Gospodnje. Bez obzira na cijenu, moramo opovrgnuti Voltaireovu podmuklu primjedbu da su, “kad se radi o novcu, svi ljudi iste vjere”.

Čovjek Božji uvijek čini ono što je obećao, bez obzira koliko ga to koštalo; on drži obećanje makar ga to uništilo.

28. kolovoza

“... i znajte da će vas grijeh vaš stići.” (Brojevi 32,23)

Bog je u ovaj naš svijet ugradio nepromjenljiva načela i nikakvom se ljudskom dovitljivošću ne može izbjeći djelovanje ovih načela. Jedno od njih je da ne možemo grijehiti i onda se lako izvući.

Neki od nas su to rano naučili krađući džem ili neku drugu hranu čije su nas mrlje brzo odale majkama. Ali ova se istina odnosi na sve u životu i o njoj svjedoče sve novine.

Pjesma “*The Dream of Eugene Aram*” (San Eugenea Arama) izvanredna je ilustracija ovoga. Misleći da može počiniti “savršeni zločin”, Aram je ubio čovjeka i bacio njegovo tijelo u rijeku, u “blatnjavu vodu, crnu kao tinta, ekstremne dubine”. Sutradan ujutro pošao je na obalu rijeke, na mjesto gdje je počinio zločin.

*I pretraživao crnu, zlosretnu lokvu,
Divljim, sumnjičavim pogledom,
I ugledao mrtvacu u koritu rijeke
Jer je prevrtljiva struja presušila.*

Pokušao je pokriti tijelo velikom hrpom lišća, ali te noći u onom kraju zapuhao je snažan vjetar i potpuno razotkrio truplo.

*Tada sam pao na svoje lice,
I prvo počeo plakati,
Jer znao sam da je moju tajnu
Zemlja odbila sakriti,
Na tlu ili u moru ma bilo ono
Tisućama hvati duboko.*

Konačno je zakopao svoju žrtvu u udaljenoj spilji, ali godinama kasnije kostur je pronađen; on je osuđen za zločin i pogubljen. Njegov grijeh ga je sustigao.

Ali postoji jedan drugi način kako nas grijeh može sustići. E. Stanley Jones podsjeća nas da se “grijeh pokazuje u unutarnjem izopačenju, u paklu kojega čovjek iznutra proživljava jer gubi poštovanje za sebe samog, u prisiljenosti da živi u slijepim podzemnim labirintima”.

Čak ako čovjekov grijeh u ovom životu i ostane neotkriven, sigurno će ga sustići u onom drugom. Ako ovaj grijeh ne bude očišćen Isusovom krvlju, doći će k svjetlu na dan suda. Bilo da se radi o djelima, mislima, motivima ili namjerama, za sve će to slijediti optužba i biti izrečena kazna. A kazna je, naravno, vječna smrt.

29. kolovoza

“... sve i u svima – Krist.” (Kološanima 3,11)

Među nama kršćanima postoji sklonost da mnogo vremena trošimo na traženje novih duhovnih iskustava koja će nam nekako osigurati trajnu pobjedu ili slobodu od uspona i padova u svakodnevnom životu. Trčimo na skupove, konferencije, seminare i radionice u potrazi za varavim magičnim formulama koje će poravnati sve ono grubo u životu. Sjajne brošure uvjeravaju nas da će doktor taj-i-taj podijeliti s nama novi proboj i učiniti nas radioaktivnima od Duha. Ili neki oduševljeni susjed inzistira na tome da nas odvuče u lokalni kulturni dom na predavanje o nedavno otkrivenim prečacima do izobilnog života.

Bezbrojne stvari nas vabe. Jedan propovjednik nudi lak put do ispunjenja. Drugi najavljuje trostruku tajnu pobjede. Odjednom evo nas na seminaru o ključevima koji otvaraju spoznaju dubljeg života. Sljedeći tjedan održat će se konferencija o pet lakih koraka do svetosti. Uzbudeno se prepuštamo iskustvu poziva s propovjedaonice radi ispunjenja Duhom. Ili postanemo obuzeti iscjeljenjem tijela kao da je to najvažnija stvar u životu. Jedne minute navučeni smo na kršćansku psihologiju, a sljedeće evo nas na izlječenju sjećanja. Proći ćemo nebom i zemljom radi nekog novog duhovnog uzleta.

Bez sumnje su neki od ovih govornika iskreni i neke stvari o kojima govore imaju svoju vrijednost. Ali uvijek slijedi povratak u konkretnu životnu svakodnevnicu u kojoj otkrivamo da nema brzih putova do svetosti, da problemi još uvijek postoje i da dan za danom moramo živjeti u ovisnosti o Gospodinu.

Vrijeme je da naučimo da je bolje biti zauzet Gospodinom Isusom, nego iskustvima. On nas neće razočarati. U njemu imamo sve što nam treba. On je svedostatan.

A. B. Simpson u mladim danima potrošio je svoj život u potrazi za iskustvima, ali otkrio je da ga ona nisu zadovoljila. Tada je napisao krasnu duhovnu pjesmu “Himself” čija prva strofa i pripjev u doslovnom prijevodu glase:

*Nekoć je bio blagoslov, sada je Gospodin;
Nekoć je bio osjećaj, sada je Njegova Riječ;
Nekoć htjedoh njegov dar, sada imam Darivatelja;
Nekoć tražih iscjeljenje, a sada samo Njega.
Sve u svemu zauvijek, Isusu ću pjevati;
Sve u Isusu i Isus u svemu.*

30. kolovoza

“Pazi na samoga sebe i na nauk.” (1. Timoteju 4,16)

Jedna od mnogih pažnje vrijednih osobina Božje riječi je ta da nikada ne izolira nauk od poziva na dužnost. Pogledajmo, na primjer, Filipljanima 2,1-13. To je jedan od klasičnih ulomaka Novoga zavjeta koji sadrži nauk o Kristu. Iz njega saznajemo o njegovoj jednakosti s Bogom Ocem, o tome kako se lišio sebe, o njegovom utjelovljenju, njegovom položaju sluge, njegovoj smrti i kasnijem uzvišenju u slavu. Ali sve to nam je predstavljeno ne kao doktrinarna rasprava, nego kao poziv Filipljanima i nama da imamo Kristovu misao. Ako živimo za druge kao što je on činio, to će otkloniti sukobe i umišljenost. Ako zauzmemo niski položaj kao što je on učinio, Bog će nas uzvisiti u svoje vrijeme. Ovaj ulomak je krajnje praktičan.

Često razmišljam o tome kad čitam knjige iz područja sistematske teologije. U tim knjigama njihovi autori pokušavaju sakupiti sve što Biblija uči o nauku vjere, bilo da se radi o Bogu, Kristu, Svetom Duhu, anđelima, čovjeku, grijehu, otkupljenju itd. Iako ovo ima određenu vrijednost, može biti vrlo hladno kad je odvojeno od pobožnog življenja. Osoba može intelektualno biti vrsna u poznavanju velikih doktrina, a ipak manjkava po pitanju kršćanskog karaktera. Ako Bibliju proučavamo kako nam ju je Bog dao, nikada nećemo doživjeti raskorak između nauka i poziva na dužnost. Ove dvije stvari su uvijek predивно uravnotežene i isprepletene.

Možda je proroštvo onaj doktrinarni predmet koji je najviše odvojen od naše osobne odgovornosti. Često puta ono je predstavljeno na način da potiče našu radoznalost. Senzacionalističke spekulacije o identitetu Antikrista mogu privući mnoštvo, ali ne razvijaju svetost. Svrha proroštva nikada nije bila da škaklja nestrpljive uši, već prije da oblikuje kršćanski karakter. George Peters navodi 65 načina na koje Kristov drugi dolazak može utjecati na naš nauk, odgovornost i karakter, a ne sumnjam da ih ima još mnogo više od toga.

U ovome je pouka za nas da nikad ne smijemo razdvojiti teologiju od praktične pobožnosti. U svom osobnom proučavanju i u poučavanju drugih trebamo naglasiti Pavlov savjet Timoteju: “Pazi na samoga sebe i na nauk!”

31. kolovoza

“Ali što god bijaše dobitak, to poradi Krista smatrah gubitkom. Štoviše, i sve smatram da je gubitak zbog onog najvećeg – spoznajе Krista Isusa, Gospodina mojega, radi kojega sve izgubih i smatram da je smeće, da Krista zadobijem.” (Filipljanima 3,7-8)

Uvijek je nadasve dobro kad se vjernik poradi Krista odriče velikih stvari. Čovjek koji je svojim talentima pribavio bogatstvo i slavu, u poslušnosti božanskom pozivu, sve polaže pred noge Spasitelja. Ili žena kojoj je njezin glas otvorio vrata velikih svjetskih koncertnih dvorana. Ali sada osjeća da treba živjeti za jedan drugi svijet i tako odustaje od karijere da bi slijedila Krista. Na kraju krajeva što su slava ili sreća ili zemaljska odličja u usporedbi s neusporedivim dobitkom Krista?

Ian MacPherson pita: “Ima li igdje prizora koji dublje dira od prizora čovjeka natovarena talentima kako ih nijemo i sa štuovanjem polaže do nogu Otkupitelja? I to je naposljetku bilo mjesto namijenjeno za njih. Riječima mudrog starog velškog duhovnika: ‘Hebrejski, grčki i latinski su svi na svom mjestu; ali njihovo mjesto nije ondje gdje ih je Pilat stavio, iznad Isusove glave, već radije do njegovih nogu.’”

Apostol Pavao odrekao se bogatstva, kulture i vjerskog položaja te sve to smatrao gubitkom poradi Krista. Jowett komentira: “Dok je apostol Pavao držao svoj plemeniti imetak velikim dobitkom, nikad nije vidio Gospodina, ali kad je ‘slava Gospodnja’ zasvijetlila u njegovim zadivljenim očima, ove su stvari iščezle u sjeni, pa i pomrčini. I nije samo da su apostolovi raniji dobici izgubili cijenu pred sjajem Gospodnjim i u njegovoj se ruci otkrili kao jedno prezira vrijedno ništa, nego je on o njima uopće prestao razmišljati. Potpuno su nestali iz njegovih misli gdje su se inače držali uzvišenim i svetim pologom.”

Stoga je čudno da, kad čovjek sve napusti da bi slijedio Krista, neki misle da je sišao s uma. Neki budu u šoku i ne razumiju. Neki plaču i nude alternativne putove. Neki argumentiraju na temelju logike i zdravog razuma. Malo je onih koji to odobravaju i budu dotaknuti u dubini. Ali kad osoba hoda po vjeri, sposobna je ispravno procijeniti tuđe mišljenje.

C. T. Studd napustio je svoje bogatstvo i dobre izgledе kod kuće da bi svoj život posvetio misijskoj službi. John Nelson Darby okrenuo je leđa sjajnoj karijeri da bi postao pomazani evangelizator, učitelj i Božji prorok. Pet mučenika iz Ekvadora odreklo se udobnosti i materijalizma u SAD-u da bi donijeli Krista plemenu Auca.

Ljudi to zovu velikom žrtvom, ali to nije žrtva. Kada je netko pokušao pohvaliti Hudsona Taylora za žrtve koje je podnio za Krista, on je rekao: “Čovječe, nikad u životu nisam podnio žrtvu.” A Darby je rekao: “Nije nikakva žrtva odreći se otpadaka.”

1. rujna

“I posvetite pedesetu godinu te po svoj zemlji proglasite oslobođenje svim stanovnicima njezinim. To će vam biti jubilej, pa neka se svatko vrati na svoj posjed i neka se svatko vrati rodu svojemu.” (Levitski zakonik 25,10)

Svaka pedeseta godina u hebrejskom kalendaru bila je obilježena kao jubilejna godina. Te godine tlo je trebalo ostati neobrađeno. Zemlja je trebala biti vraćena svom prvobitnom vlasniku. Robovi su bili oslobođeni. Bilo je to radosno vrijeme slobode, milosti, otkupljenja i počinka.

Kad bi netko kupovao neku nekretninu, trebao je voditi računa o tome koliko je još vremena preostalo do jubilejne godine. Na primjer, zemlja bi puno više vrijedila ako je do sljedeće jubilejne godine preostalo četrdeset i pet godina. Ali ako je preostala samo jedna godina, zemlju gotovo da ne bi vrijedilo kupovati. Kupca bi dopala samo jedna ljetina.

U određenom smislu dolazak Gospodnji bit će godina jubileja za vjernike. Oni će ući u vječni počinak Očeva doma. Bit će oslobođeni od okova umiranja i primit će svoja proslavljena tijela. Sva materijalna dobra koja su im bila povjerena da njima upravljaju, vratit će se prvobitnom vlasniku.

Ovo bismo trebali uzeti u obzir prilikom procjenjivanja naših materijalnih dobara. Mogli bismo imati tisuće dolara vrijednih nekretnina, investiranih sredstava ili onih na bankovnoj štednji. Ali da Gospodin danas dođe, sve to nama ne bi ništa vrijedilo. Što se više približava dolazak Gospodnji, to ove stvari imaju manju stvarnu vrijednost. Ovo, naravno, znači da takva dobra danas moramo upregnuti da rade u korist napredovanja Kristovih ciljeva i olakšavanja ljudskih potreba.

Onako kao što se jubilejna godina oglašavala trubom, tako će i dolazak Gospodnji biti najavljen zvukom “posljednje trube”. “Sve ovo ima divnu pouku za nas. Ako u našim srcima živi nada u povratak Gospodnji, prezret ćemo sve zemaljske stvari. Moralno je nemoguće da smo u stavu iščekivanja Sina s neba, a da nismo odijeljeni od ovoga svijeta... Onaj koji živi u stalnom očekivanju Kristova pojavka, mora biti odvojen od onoga što će biti osuđeno i propasti kad on dođe... Neka bi ovo dirnulo naša srca i neka na naše ponašanje u svemu utječe ova predragocjena i posvećujuća istina” (C. H. Mackintosh).

2. rujna

“Slijedit ću te kamo god pošao, Gospodine.” (Luka 9,57)

Ponekad mislim da suviše olako govorimo i pjevamo o Kristovu gospodstvu, o potpunom predavanju i apsolutnom prepuštanju. Ponavljamo lijepe male klišeje kao što su: “Ako on nije Gospodar svega, onda uopće nije Gospodar.” Pjevamo: “Predajem Ti sve, Isuse, sve što znam i što imam.” Ponašamo se kao da potpuna predanost znači malo više od redovitog posjećivanja nedjeljnog sastanka crkve.

Nije da smo neiskreni, nego jednostavno ne shvaćamo što je sve u ovo uključeno. Ako priznajemo Kristovo gospodstvo, znači da smo ga spremni slijediti u siromaštvu, odbacivanju, trpljenju pa čak i smrti.

“Neki se onesvijeste od pogleda na krv. Jednog dana mlad, zanesen čovjek došao je k Isusu s najboljom od svih mogućih namjera u svom srcu. ‘Gospodine’, rekao je, ‘slijedit ću te kamo god pošao.’ Ništa ne može biti ljepše od toga. Ali Isus nije zadrhtao. On je znao da mladić ne shvaća što sve njegovo obećanje podrazumijeva. Stoga mu je rekao da je on sâm veći beskućnik od lisica, da će možda trebati zaspati bez večere na otvorenom. Pokazao mu je križ s malo krvi i tada se mladić, on koji je bio sama gorljivost, srušio u nesvijest. Mada je težio za dobrim ciljem, cijena je bila veća od one koju je bio spreman platiti. Prečesto je to slučaj. Neki od vas nisu u borbi, ne zato što Kristov poziv nema privlačnosti, već zato jer se bojite izgubiti malo krvi. Stoga plačljivo kažete: ‘Da nije ovih opakih pušaka, bio bih vojnik’” (Chappell).

Ako Isus nije zadrhtao kad se mladić iz Luke 9 dobrovoljno javio pratiti ga kamo god on pošao, siguran sam da je zadrhtao kad je Jim Elliot u svoj dnevnik zapisao: “Ako bih htio spasiti svoju krv – suzdržati se da je izlijem kao žrtvu suprotno primjeru mojega Gospodina – tada moram osjetiti da je lice Božje kao kremen pred mojim ciljem. Oče, uzmi moj život, dapače, moju krv, ako je volja tvoja, i sažeži je svojom sveobuhvatnom vatrom. Neću je spašavati jer nije moje da to činim. Uzmi je, Gospodine, uzmi je svu. Izlij moj život kao ljevanicu za ovaj svijet. Krv ima vrijednost samo dok teče pred tvojim žrtvenicima.”

Kad pročitamo ovakve riječi i sjetimo se da je Jim prolio svoju krv kao mučenik u Ekvadoru, shvatimo kako malo znamo o potpunoj predanosti.

3. rujna

“Ali dar nije kao i prijestup. Jer ako su prijestupom jednoga mnogi umrli, mnogo su više milost Božja i dar obilovali u mnogima milošću jednoga čovjeka, Isusa Krista.” (Rimljanima 5,15)

U Rimljanima 5,12-21, Pavao postavlja jednog naspram drugog dva predvodnika ljudskoga roda: Adama i Krista. Adam je bio predvodnik prvog stvojenja, Krist je predvodnik novog stvojenja. Prvo je bilo prirodno, drugo je duhovno. Pavao triput koristi riječi “mnogo više” da bi naglasio da preobilni blagoslovi koji teku od Kristova djela nadilaze gubitke koje je namaknuo Adamov grijeh. On kaže da se “u Kristu Adamovi sinovi mogu dičiti većim blagoslovima od onih koje je njihov otac izgubio”. Vjernicima je bolje u Kristu, nego što bi im ikad bilo u Adamu kakav je bio prije pada.

Pretpostavimo na trenutak da Adam nije sagriješio, da su umjesto jedenja zabranjenog ploda, on i njegova žena odlučili poslušati Boga. Čime bi to rezultiralo u njihovim životima? Koliko znamo, nastavili bi zauvijek živjeti u Edenskom vrtu. Njihova nagrada bio bi dug život na zemlji. To bi vrijedilo i za njihovo potomstvo.

Sve dok bi živjeli bez činjenja grijeha, neprekidno bi živjeli u Edenu. Oni ne bi umrli.

Ali u tom stanju nevinosti nikada ne bi imali izgleda otići u nebo. Ne bi bilo nikakvog obećanja o prisutnosti i pečatu Svetoga Duha u njima. Nikad ne bi postali baštinici Božji i subaštinici Kristovi. Nikad ne bi imali nadu da će se suobličiti slici Božjega Sina. I uvijek bi postojala strašna mogućnost da sagriješe i izgube zemaljske blagoslove koje su uživali u Edenu.

U usporedbi s time pomislimo na neizmjerne superiorniji položaj kojega je Krist postigao za nas kroz svoje djelo pomirenja. Blagoslovljeni smo svakim duhovnim blagoslovom na nebesima, u Kristu. Prihvaćeni u Ljubljenome, savršeni u Kristu, otkupljeni, pomireni, primili oprostjenje, opravdani, posvećeni, proslavljeni, učinjeni pripadnicima Kristova Tijela. U nama prebiva Duh, njime smo zapečaćeni i on je zalag naše baštine. Sigurni smo u Kristu za vječnost. Mi smo djeca i sinovi Božji, baštinici Božji i subaštinici Isusa Krista. Tako smo se približili Bogu i tako smo mu dragi kao i njegov vlastiti ljubljani Sin. I ima još mnogo, mnogo više. Ali ovo je dovoljno da pokaže da je vjernicima danas bolje u Gospodinu Isusu Kristu, nego što bi im ikad bilo u nevinom Adamu.

4. rujna

“Što nisam oteo, ipak moram vraćati.” (Psalam 69,4)

Gospodin Isus je onaj koji govori kroz Psalam 69. U 14. retku kaže da je u svom slavnom djelu otkupljenja dao naknadu Bogu za štetu prouzročenu čovjekovim grijehom. Bez sumnje, on nam ocrtava sebe kao istinski prinos za grijeh.

Kad bi Židov pokrao drugog Židova, propis za naknadnicu nalagao je da nadoknadi sav ukradeni iznos i tome doda još petinu vrijednosti.

I Bog je bio pokraden kroz čovjekov grijeh. Uskraćen je za služenje, štovanje, poslušnost i slavu. Služenje zato jer se čovjek okrenuo služenju sebi, grijehu i Sotoni. Štovanje zato jer se čovjek počeo klanjati rezbarenim likovima. Poslušnost jer je čovjek odbio Božju vlast. Slavu zato jer čovjek Bogu više nije iskazivao onu čast koja mu pripada.

Gospodin Isus došao je vratiti ono što nije oteo. Pritom je stavio na stranu svoj božanski sjaj i zaogrnuo se zemaljskim tijelom. U takvoj odori pokazao je najčudesniju ljubav tim činom vraćanja onoga što nije uzeo.

Ne samo da je vratio ono što je bilo ukradeno čovjekovim grijehom, nego je još više nadoknadio. Jer Bogu je pripala veća slava kroz dovršeno Kristovo djelo, nego što je slave izgubio Adamovim grijehom. “Kroz grijeh je izgubio stvorenja, kroz milost je dobio sinove.” Mogli bismo ići tako daleko i reći da je Bog stekao veću slavu kroz Spasiteljevo djelo, nego što bi je ikad zadobio kroz cijelu vječnost s Adamima bez grijeha.

Možda ovdje nađemo i odgovor na pitanje: “Zašto je Bog dozvolio grijeh? “Znamo da je Bog mogao učiniti ljude bez sposobnosti slobodnog moralnog izbora. Ali stvorio ih je sa sposobnošću da ga ljube i štuju vlastitim htijenjem. A to naravno znači da su imali sposobnost da budu neposlušni, da ga odbiju i okrenu se od njega. Čovjek je izabrao neposlušnost i tako dozvolio ulaz općoj pošasti grijeha. Ali Bog nije poražen grijehom svojega stvorenja. Svojom smrću, pokopom, uskrsnućem i uzašašćem, Gospodin Isus je trijumfirao nad grijehom, paklom i Sotonom. Kroz Kristovo djelo Bog je stekao veću slavu, a otkupljeni čovjek bogatiji blagoslov nego što bi to bilo da grijeh nikad nije ušao u ovaj naš svijet.

5. rujna

“Na svijetu bijaše, i svijet po njemu postade, i svijet ga ne upozna. K svojima dođe, i njegovi ga ne primiše. A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u ime njegovo.” (Ivan 1,10-12)

On je bio na svijetu. Nevjerojatna je milost da je Gospodin života i slave došao i živio na ovom sićušnom planetu. Ne bi bila nikakva vijest za bilo koga reći: “Bio je na svijetu.” To je nešto što čovjek ne može kontrolirati. Ali za Gospodina to je bio hotimičan izbor, čin predivnog suosjećanja.

I svijet po njemu postade. Čudo postaje još veće! Onaj koji je bio na svijetu, onaj je koji je stvorio svijet. Onaj koji ispunja svemir, stisnuo se u tijelo djeteta, mladića, čovjeka i u tom je tijelu prebivala sva punina Božanstva.

I svijet ga ne upozna. Ovo je pitanje neoprostivog neznanja. Stvorenja su trebala prepoznati svojega Stvoritelja. Grešnika se trebala dojmiti njegova bezgrešnost. Zbog njegovih riječi i djela trebali su znati da je on više od čovjeka.

K svojima dođe. Sve na svijetu pripadalo je njemu. Kao Stvoritelj, imao je neotuđiva prava na sve. On nije ušao u ničiji tuđi posjed.

I njegovi ga ne primiše. Ovo je bila krajnja uvreda. Židovski narod ga je odbacio. Imao je sve preporuke koje su potvrđivale da je on Mesija, ali oni nisu htjeli da nad njima vlada.

A svima koji ga primiše. Upućen je poziv bez ograničenja. Podjednako za Židove i pripadnike ostalih naroda. Jedini je uvjet da ga treba primiti.

Dade vlast da postanu djeca Božja. Kakva nezasluzena čast – da buntovni grešnici postaju djeca Božja kroz čudo ljubavi i milosti!

Onima koji vjeruju u ime njegovo. Izjava ne može biti jednostavnija. Vlast da postanu djeca Božja dana je svima onima koji izravnim činom vjere prihvaćaju Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja.

Tako postoji tužna i postoji radosna vijest. Najprije ona tužna: “svijet ga ne upozna” i “njegovi ga ne primiše”. A onda radosna vijest: “A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u ime njegovo.” Ako ga još nisi primio, zašto već danas ne povjeruješ u njegovo ime?

6. rujna

“I Gospod, Bog, uze čovjeka i postavi ga u edenski vrt da ga obrađuje i da ga čuva.” (Postanak 2,15)

Protivno stajalištu nekih, rad nije prokletstvo, već je blagoslov. Prije nego što je grijeh uopće ušao u svijet, Bog je Adamu dao zadatak da se brine o Edenskom vrtu. Tek kad je čovjek sagriješio, Bog je prokleo zemlju – ali ne i rad. Odredio je da će čovjek u pokušaju da se prehrani od zemlje, nailaziti na muku, razočaranje i znoj (Postanak 3,17-19).

Jedan stari mudrac rekao je: “Blaženi posao! Ako si ti Božja kletva, što mora biti njegov blagoslov?” Ali rad nije pod Božjom kletvom. On je dio biti našega bića. On je dio naše potrebe za kreativnošću i potrebe za vlastitim dostojanstvom. Tek kada podlegnemo besposlenosti, opasnost od upadanja u grijeh je najveća. I često se počinjemo raspadati kad se povučemo iz aktivnog života.

Ne smijemo zaboraviti da je Bog zapovjedio svom narodu da radi (“Šest dana radi”; Izlazak 20,9). Ljudi su skloni ovo previdjeti i naglasiti drugi dio koji zapovijeda počinak sedmoga dana.

Novi zavjet obilježava besposličara kao onoga koji živi “neuredno” ili “samovoljno” i određuje da, ako čovjek neće raditi, neka i ne jede (2. Solunjanima 3,6-10).

Gospodin Isus je naš vrhunski primjer marljivog radnika. “Koliko li je samo radio danju! Koliko li se samo noću trudio u molitvi! Tri godine službe učinile su ga starcem. ‘Nije ti još ni pedeset godina’, rekli su mu, grubo procijenivši njegovu dob. Pedeset?! Bilo mu je samo trideset! To nije bila tajna.” (Ian MacPherson)

Neki ljudi su alergični na rad jer njihov posao ima neke neugodne posebnosti. Trebali bi shvatiti da nijedan posao nije idealan. Svako zanimanje ima neke slabe strane. Ali kršćanin ga može obavljati na slavu Božju, “ne nekako, već trijumfalno”.

Vjernik radi ne samo da zadovolji svoje potrebe, već da pomogne drugima koji su u potrebi (Efežanima 4,28). Ovo radu pridodaje novu dimenziju nesebičnosti.

Čak ćemo i u vječnosti raditi jer “sluge će mu njegove služiti” (Otkrivenje 22,3).

U međuvremenu bilo bi dobro poslušati savjet Spurgeona: “Ubij se od posla, a onda kroz molitvu opet oživi.”

7. rujna

“Zato izidite isred njih i odvojite se, govori Gospodin, i nečistoga se ne dotičite – i ja ću vas primiti. I bit ću vam otac, i vi ćete mi biti sinovi i kćeri, govori Gospod Svemogući.” (2. Korinćanima 6,17-18)

Što treba kršćanin učiniti kad se nađe u crkvi koja postaje sve liberalnija i sve više potpada pod utjecaj modernista? Tu crkvu osnovali su ljudi koji su vjerovali u nepogrešivost Biblije i u sva druga temeljna načela vjere. Njena povijest ispunjena je gorljivošću za evanđelje i misijskim naporima. Mnogi od njenih službenika bili su dobro poznati teolozi i vjerni propovjednici Riječi. Ali denominacijske seminare preuzela je neka nova vrsta ljudi i sada službenici koji odatle dolaze propovijedaju socijalno evanđelje. Još uvijek koriste biblijsku frazeologiju, ali pod njome misle na nešto sasvim drugo. Oni potkopavaju glavne biblijske doktrine, čuda tumače kao naravne činjenice i podsmijehuju se biblijskoj moralnosti. Prednjače u zagovaranju radikalne politike i subverzivnih ciljeva. S prezirom govore o fundamentalistima.

Što bi kršćanin trebao učiniti? Možda je njegova obitelj generacijama bila povezana s ovom crkvom. On sâm niz je godina davao velikodušne priloge. Njegovi najbliži prijatelji su u toj crkvi. On se pita što će biti s mladim ljudima u nedjeljnoj školi ako on ode. Zar ne bi trebao ostati u crkvi i biti glas za Boga koliko god je to moguće?

Njegovi mu se argumenti čine uvjerljivima. A ipak njegovu pravednu dušu muči kad vidi ljude kako tjedan za tjednom dolaze u crkvu radi kruha, a ne dobiju ništa nego kamen. On cijeni veze koje tamo ima, a ipak ga rastužuje kad čuje kako je njegov Spasitelj osuđen na mlako štovanje.

Nema sumnje u to što mu je činiti. Mora napustiti tu crkvu. To je jasna zapovijed Božje riječi. Ako se makne iz tog nejednakog jarma, Bog će voditi brigu o svim posljedicama. Bog će preuzeti odgovornost za one učenike u nedjeljnoj školi. Bog će dati nova prijateljstva. Zapravo sâm Bog obećava da će mu biti Otac u bliskosti kakvu poznaju samo oni koji su bezuvjetno poslušni. “Blaženstvo istinske odvojenosti nije ništa manje od proslavljenog zajedništva sa samim uzvišenim Bogom.”

8. rujna

“Kad učiniš zavjet Bogu, ne oklijevaj izvršiti ga, jer njemu nisu mili bezumnici. Što si zavjetovao, izvrši!” (Propovjednik 5,4)

Svi znamo za čovjeka koji se zavjetuje Bogu kad se zatekne u nezgodnoj situaciji. On obećava da će se u njega pouzdati, ljubiti ga i služiti mu zauvijek ako ga Bog spasi. Ali kad kriza prođe, zaboravlja sve na što se zavjetovao i nastavlja živjeti starim životom.

Kakvo mjesto zauzimaju zavjeti u životu kršćanina i kakve smjernice nalazimo u Božjoj riječi na tu temu?

U prvom redu nije potrebno činiti zavjete. Nikakva nas zapovijed na to ne obvezuje, nego su oni općenito dragovoljna obećanja dana Gospodinu u znak zahvalnosti za njegovu blagonaklonost. Tako čitamo u Ponovljenom zakonu 23,22: “No ako se uzdržiš od zavjetovanja, neće ti biti grijeh.”

Kao drugo, trebamo biti oprezni da ne činimo brzoplete zavjete, tj. zavjete koje nećemo biti u stanju izvršiti ili koje ćemo kasnije zažaliti. Salomon nas upozorava: “Ne nagli ustima svojim i neka se srce tvoje ne požuri izraziti riječ pred Bogom; jer Bog je na nebu, a ti si na zemlji – stoga neka bude malo riječi tvojih” (Propovjednik 5,2).

Ali ako se već zavjetujemo, moramo paziti da zavjet izvršimo. “Ako koji čovjek učini zavjet Gospodu ili prisegom zaprisegne vezavši svezom dušu svoju, neka ne krši svoju riječ; neka izvrši sve što je iz njegovih usta izašlo” (Brojevi 30,2). “Kad zavjetuješ zavjet Gospodu, Bogu svojemu, ne oklijevaj ispuniti ga, jer Gospod, Bog tvoj, zacijelo će ga tražiti od tebe; i bio bi ti grijeh” (Ponovljeni zakon 23,21).

Bolje je ne učiniti zavjet nego učiniti, a ne izvršiti. “Bolje da ne zavjetuješ negoli da zavjetuješ, a ne izvršiš” (Propovjednik 5,5).

Postoje iznimni slučajevi kad bi bilo bolje prekršiti zavjet nego ostati u njemu. Prije svojega obraćenja čovjek je mogao učiniti zavjete u lažnoj religiji ili tajnom bratskom redu. Ako bi izvršenje tih zavjeta bilo protivno Božjoj riječi, tada treba poslušati Pismo, čak i pod cijenu kršenja zavjeta. Ako su učinjeni zavjeti jednostavno obvezivali na neodavanje određenih tajna, tada čovjek o njima može do kraja života šutjeti, čak i onda nakon što je raskinuo veze s tim redom.

Zavjet koji se danas možda najčešće krši bračni je zavjet. Uzvišena obećanja dana u Božjoj prisutnosti gaze se kao da nemaju veliku važnost. Ali Božji pravorijek ostaje: “Gospod, Bog tvoj, zacijelo će ga tražiti od tebe; i bio bi ti grijeh” (Ponovljeni zakon 23,21).

“Dobar čovjek ostavlja baštinu sinovima svojih sinova.” (Izreke 13,22)

Kad pročitamo ove retke ne trebamo odmah zaključiti da se ovdje misli na financijsko nasljedstvo. Mnogo je vjerojatnije da Duh Gospodnji ukazuje na duhovno nasljedstvo. Nekoga su mogli odgojiti siromašni, ali pobožni roditelji. Ta će osoba možda zauvijek biti zahvalna za sjećanje na majku i oca koji su dnevno čitali Bibliju, zajedno molili kao obitelj i odgojili je u strahu i opomeni Gospodnjoj – iako joj nisu ostavili ništa materijalnog nakon smrti. Duhovno nasljedstvo je ono najbolje vrste.

Zapravo je moguće da sin ili kćer duhovno propadnu zbog nasljeđivanja velikog iznosa novca. Iznenadno bogatstvo često pokazuje svoju opojnost. Malo je onih koji s njime znaju mudro postupati. Malo ima onih koji, kad naslijede bogatstvo, nastavljaju živjeti s Gospodinom.

Može se razmišljati i o obiteljima koje se raspadaju zbog ljubomore i sukoba pri podjeli imanja. Točno je da, “ondje gdje je oporuka, ima mnogo rođaka”. Članovi obitelji koji su godinama u miru živjeli postaju neprijatelji zbog malo nakita, porculana ili namještaja.

Često puta kršćanski roditelji ostavljaju svoja dobra nespašenoj djeci, rođacima u lažnim religijama ili nezahvalnoj djeci, iako se taj novac bolje mogao iskoristiti za širenje evanđelja.

Ponekad je ovo ostavljanje novca djeci prikriveni oblik sebičnosti. Roditelji ga zapravo žele zadržati za sebe što je moguće dulje. Znaju da će ga jednog dana smrt istrgnuti iz njihove ruke i tako slijede tradiciju oporučnog ostavljanja u nasljedstvo svojoj djeci.

Ali nijedna oporuka dosad nije sastavljena tako da se ne bi mogla opovrgnuti ili potkopati uz pravničku naknadu. Roditelj ne može biti siguran da će njegove želje biti izvršene jednom kada ga više ne bude.

Stoga je najbolje velikodušno dati za djelo Gospodnje dok je netko živ. Kao što uzrečica kaže: “Daj što imaš dok si živ; onda ćeš znati kamo je otišlo.”

A najbolji način da se učini oporuka je reći: “Pri zdravoj pameti dajem svoj novac da se okreće za Boga još dok sam živ. Svojoj djeci ostavljam nasljeđe kršćanskog odgoja, dom gdje se častio Krist i poštovala Božja riječ. Predajem ih Bogu i riječi njegove milosti koja ih je sposobna učvrstiti i dati im nasljedstvo među svima koji su posvećeni.”

10. rujna

“Molite za one koji vas zlostavljaju i koji vas progone.” (Matej 5,44)

Ponekad ilustracija može biti najbolji komentar nekog retka.

Kapetan Mitsuo Fuchida bio je japanski pilot koji je predvodio napad na Pearl Harbor 7. prosinca 1941. On je bio onaj koji je odaslao poruku *“Tora, Tora, Tora”*, potvrđujući potpuni uspjeh svog zadatka. Ali Drugi svjetski rat još nije bio gotov. Kako je sukob bjesnio, ratna sreća se okrenula i konačno je SAD izašao kao pobjednik.

Tijekom rata Japanci su ubili jedan stariji bračni par misionara na Filipinima. Kad je njihova kći u SAD-u primila tu vijest, odlučila je posjećivati japanske ratne zarobljenike i dijeliti s njima radosnu vijest evanđelja.

Kada bi je oni upitali zašto je tako ljubazna prema njima, odgovorila bi: *“Zbog molitve koju su moji roditelji molili prije nego su ih ubili.”* To je bilo sve što bi rekla.

Nakon rata Mitsuo Fuchida bio je tako ogorčen da je odlučio tužiti SAD za ratni zločin pred jednim međunarodnim sudom. U nastojanju da prikupi dokaze, razgovarao je s mnogim Japancima koji su dospjeli u ratno zarobljeništvo. Kad je skupljao izjave od onih koji su bili u zarobljeništvu u SAD-u, ozlovoljilo ga je kad je čuo ne za okrutnosti, nego za ljubaznost koju im je iskazala neka kršćanka čiji su roditelji ubijeni na Filipinima. Zatvorenici su rekli kako im je dala knjigu koja se zove *Novi zavjet* i kako su njeni roditelji prije smaknuća molili neku nepoznatu molitvu. To nije bilo baš ono što je Fuchida želio čuti, ali u svakom slučaju primio je to na znanje.

Nakon što je mnogo puta čuo tu priču, otišao je i kupio *Novi zavjet*. Čitanje Evanđelja po Mateju privuklo je njegovu pažnju. Čitajući Marka, njegovo zanimanje se produbilo. Kad je došao do Luke 23,34, svjetlost je obasjala njegovu dušu. *“Oče, oprostite im jer ne znaju što čine!”* Odmah je znao koju je molitvu molio par starijih misionara prije smaknuća.

“Nije više razmišljao o američkoj kršćanki ili japanskim ratnim zarobljenicima, već o sebi, žestokom Kristovom neprijatelju kojemu je Bog bio spreman oprostiti u odgovoru na molitvu raspeta Spasitelja. U tom istom trenutku zatražio je i dobio oprostjenje i vječni život po vjeri u Krista.”

Odbacio je planove u vezi međunarodnog suda. Mitsuo Fuchida proveo je ostatak života navješćujući neistraživo Kristovo bogatstvo u mnogim zemljama.

“Paži da ne zaboraviš Gospoda, Boga svojega... pošto ti se umnoži sve što imaš.” (Ponovljeni zakon 8,11.13)

Općenito uzevši, Božji narod teško podnosi materijalno blagostanje. Mnogo bolje napreduje pod nedaćama. U svojoj oproštajnoj pjesmi Mojsije je predskazao da će blagostanje Izraela pridonijeti njegovom duhovnom padu: “Ali se Ješurun ugojio pa se uzritao. Ugojio si se, utovio i usalio. Tad odbaci Boga koji ga je stvorio i prezre Stijenu svojega spasenja” (Ponovljeni zakon 32,15).

Ovo proroštvo ispunilo se u dane Jeremije kad se Gospodin žalio: “I kad ih nasitih, preljub počinije i nagrnuše u kuću bludničinu” (Jeremija 5,7).

Opet čitamo u Hošei 13,6: “I kad su oni imali pašu, siti su bili; siti su bili i srce im se uznijelo, stoga mene zaboraviše” (Hošea 13,6).

Nakon povratka iz progonstva leviti su ispovijedali da Izrael nije odgovorio kako treba na sve ono što je Gospodin za njih učinio: “... i jeli su, i nasitili se, i ugojili se, i uživali u tvojoj velikoj dobroti. Ali su se opirali i bunili protiv tebe, i Zakon tvoj bacili sebi za leđa; ubijali su i proroke tvoje koji su svjedočili protiv njih da bi ih tebi vratili, i počinili velike hule” (Nehemija 9,25b.26).

Skloni smo gledati na materijalno blagostanje kao na nepobitan dokaz Božjeg odobravanja onoga što činimo i što jesmo. Kad se zarada dignu u visinu, kažemo: “Gospodin me stvarno blagoslivlja.” Vjerojatno bi bilo ispravnije gledati na tu zaradu kao na test. Gospodin čeka da vidi što ćemo s njom učiniti. Hoćemo li je potrošiti na ugađanje sebi? Ili ćemo postupiti kao vjerni upravitelji i iskoristiti je da Radosna vijest doprije do svih krajeva zemlje? Hoćemo li zgrtati zaradu u nastojanju da nagomilamo bogatstvo? Ili ćemo je investirati za Krista i njegovu stvar?

F. B. Meyer rekao je: “Ako bi trebalo raspraviti predstavljaju li sunce ili oluja, uspjeh ili kušnja točniji test karaktera, najoštromniji promatrač ljudske prirode vjerojatno bi odgovorio da ništa tako jasno ne pokazuje ono od čega smo sazdana kao blagostanje jer je ono od svih testova najtočniji test.”

Josip bi se složio. Rekao je: “... jer me Bog učini plodnim u zemlji moje nevolje” (Postanak 41,52). Više se okoristio u nedaćama, nego što se okoristio u blagostanju, premda se u jednim i drugim okolnostima pohvalno ponašao.

12. rujna

“Pretpostavljajući da je on među suputnicima, odoše dan hoda.” (Luka 2,44)

Kad je Isusu bilo dvanaest godina, njegovi roditelji i on pošli su iz Nazareta u Jeruzalem na proslavu blagdana Pashe. Najvjerojatnije su putovali s velikom skupinom ostalih hodočasnika. Bilo je neizbježno da se dječaci iste dobi prijatelje tijekom blagdana. Stoga su na povratku u Nazaret Josip i Marija pretpostavili da se Isus nalazi s drugim mladim ljudima negdje u karavanjima. Ali njega nije bilo. Ostao je u Jeruzalemu. Putovali su cijeli dan prije nego što su primijetili da ga nema. Tada su se morali vratiti i potražiti ga u Jeruzalemu gdje su ga našli nakon tri dana.

U ovome je i pouka za sve nas. Moguće je da pretpostavimo kako je Isus s nama u društvu, a da on to ne bude. Možemo misliti da hodamo u zajedništvu s njime, a zapravo se grijeh postavio između naše duše i Spasitelja. Duhovni pad je potajan. Nismo svjesni svoje hladnoće. Mislimo da smo isti kao što smo uvijek bili.

Ali drugi ljudi primjećuju. Po načinu kako govorimo mogu vidjeti da smo se udaljili od svoje prve ljubavi i da su svjetovni interesi nadvladali one duhovne. Oni mogu otkriti da se hranimo porlukom, lukom i češnjakom iz Egipta. Primjećuju da smo postali skloni kritici dok smo nekoć bili puni ljubavi i susretljivosti. Primjećuju da koristimo jezik ulice umjesto jezik Siona. Znali to oni ili ne, izgubili smo svoju pjesmu. Sami smo nesretni i jadni te želimo i druge učiniti jadnima. Čini se da ništa ne ide kako treba. Novac curi iz naših džepova. Naše svjedočenje za Spasitelja slabo djeluje na druge. Oni ne primjećuju baš neku razliku između sebe i nas.

Obično je potrebna nekakva kriza da nam otkrije da Isus nije s nama u društvu. Moguće da čujemo kako nam Božji glas govori kroz neku nadahnutu propovijed. Ili nas prijatelj obgrli svojom rukom i suoči nas s našim jadnim duhovnim stanjem. Ili nas bolest ili smrt drage osobe ili neka tragedija dovedu pameti.

Kad se to dogodi, moramo učiniti kao Josip i Marija – vratiti se na mjesto gdje smo ga zadnji put vidjeli. Moramo se vratiti na mjesto gdje je neki grijeh prekinuo zajedništvo s njime. Ispovijedajući i odbacujući svoje grijehe nalazimo oprostjenje i ponovno započinjemo putovati s Isusom u svome društvu.

13. rujna

***“Mojsije nije znao da je koža njegova lica sjajila dok je razgovarao s njim
“ (Izlazak 34,29)***

Kad je Mojsije sišao s gore Sinaj noseći dvije kamene ploče s Deset zapovijedi, dogodile su se dvije osobite stvari. Prije svega, njegovo je lice sjajilo. Boravio je u prisutnosti Gospodina koji mu se objavio kao svijetao, sjajan oblak slave poznat kao šekina. Sjaj na Mojsijevu licu bio je posuđeni sjaj. Nakon razgovora s Bogom, zakonodavac je poprimio nešto od blještavila i sjaja slave. To je bilo iskustvo koje preobražava.

Druga osobitost bila je to da Mojsije nije znao da mu lice sjaji. Bio je potpuno nesvjestan jedinstvene kozmetike koju je ponio sa sastanka s Gospodinom. F. B. Meyer komentira da je to bila kruna tog preobraženja – činjenica da Mojsije nije bio toga svjestan.

U određenom smislu i mi možemo doživjeti iskustvo koje je doživio Mojsije. Kada provodimo vrijeme u Gospodnjoj prisutnosti, to se primjećuje. Može biti vidljivo na našim licima jer postoji bliska veza između duhovnog i fizičkog. Ali ne želim naglašavati fizičko, jer neki vođe kultova imaju vrlo prijazna lica. Najvažnije je da zajedništvo s Bogom preobražava osobu moralno i duhovno. To je ono što Pavao naučava u 2. Korinćanima 3,18: “A mi svi koji otkrivenim licem slavu Gospodnju kao u zrcalu gledamo, u isti se lik preobražavamo iz slave u slavu, kao od Gospodnjega Duha.”

Ali kruna tog preobraženja je to da ga mi nismo svjesni. Drugi mogu to reći. Oni nas mogu doživjeti kao one koji su bili s Isusom. Ali našim očima ta promjena je sakrivena.

Kako to da smo blaženo nesvjesni toga da koža našeg lica sjaji? Razlog je ovo: što smo bliže Gospodinu, to smo svjesniji svoje grešnosti, svoje nedostojnosti, svoga jada. Slava njegove prisutnosti vodi nas da se gnušamo sami sebe i osjećamo duboko pokajanje.

Da smo svjesni vlastitog sjaja, to bi nas odvelo u oholost, a sjaj bi istog trenutka bio zamijenjen odvratnošću jer je oholost odvratna.

Zato je blažena stvar da, oni koji su bili na gori s Gospodinom i koji su sa nje sa sobom ponijeli posuđeni sjaj, nisu svjesni sjaja svojih lica.

14. rujna

“Tako živ bio Gospod, neće te snaći kazna za ovo.” (1. Samuelova 28,10)

Ranije za svoga vladanja Šaul je odredio da svi mediji i spiritisti budu istrijebljeni iz zemlje. Ali sve je pošlo po zlu u njegovom osobnom i javnom životu. Nakon Samuelove smrti, Filistejci su okupili vojsku protiv Šaula kod Gilboe. Kad od Gospodina nije mogao dobiti nikakvu riječ, otišao je po savjet kod vještice iz En-Dora. Ona ga je sa strahom podsjetila da je Šaul naredio istrebljenje svih vještica iz zemlje. U tom trenutku Šaul ju je razuvjerio, rekavši: “Tako živ bio Gospod, neće te snaći kazna za ovo” (1. Samuelova 28,10).

Pouka je jasna. Ljudi su skloni pokoravati se Gospodinu sve dok im to odgovara. Kad im više ne odgovara, uvijek mogu izmišljati izgovore kako bi učinili što god žele.

Zar sam rekao “oni”? Možda sam trebao reći “mi”. Svi smo mi skloni izbjegavati riječi Pisma, iskrivljavati ih ili tumačenjem ih marginalizirati onda kad ne želimo poslušati.

Na primjer, postoje neke jednostavne upute o ulozi žena u crkvi. Ali čini se da se one sukobljavaju s aktualnim feminističkim trendovima.

I što onda činimo? Kažemo da se te upute temelje na kulturi onog doba i da se ne odnose na nas danas. Naravno, kad jednom prihvatimo to načelo, možemo se riješiti gotovo svega u Bibliji.

Ponekad se suočavamo s čvrstim izjavama Gospodina Isusa o učeništvu. Ako nam se čini da su te izjave prezahtjevne za nas, kažemo: “Isus nije mislio da bismo mi trebali to činiti, nego samo da bismo trebali biti voljni to činiti.” Zavaravamo sebe da smo voljni, a nemamo namjeru to ikada učiniti.

Mi možemo biti vrlo čvrsti u traženju da se prekršitelj disciplinira u skladu sa strogim zahtjevima Riječi. Ali kada se ispostavi da je prekršitelj naš rođak ili prijatelj, tada smo u stanju inzistirati na tome da se ti zahtjevi ublaže ili sasvim zanemare.

Još jedna domišljatost kojom se služimo je da klasificiramo zapovijedi iz Pisma kao “važne” ili “nevažne”. One u kategoriji “nevažnih” mogu se zanemariti – ili barem tako sami sebi govorimo.

U svim ovim pogrešnim rasuđivanjima hvatamo se zapravo u koštac s Pismom na vlastitu propast. Bog hoće da se pokorimo njegovoj Riječi bilo da nam odgovara ili ne. To je put koji vodi k blagoslovu.

“A nada ne postiđuje, jer je ljubav Božja izlivena u srcima našim po Duhu Svetome koji nam je dan.” (Rimljanima 5,5)

Ponekad riječi iz kršćanskog rječnika imaju drukčije značenje od onog koje te iste riječi imaju u uobičajenoj upotrebi. Riječ “nada” jedna je od njih.

Što se svijeta tiče, nada često znači s veseljem iščekivati nešto nevidljivo, ali bez ikakve sigurnosti da će se to ostvariti. Čovjek u velikim financijskim poteškoćama može reći: “Nadam se da će sve biti dobro”, ali on nema nikakve sigurnosti da će tako biti. Njegova nada ne mora biti ništa drugo doli građenje kule u oblacima. Kršćanska nada također s iščekivanjem gleda prema nečem nevidljivom, kao što nas Pavao podsjeća u Rimljanima 8,24: “A nada koja se vidi nije nada. Jer što tko gleda, kako da se tome i nada?” Nada je vezana uz budućnost.

Ali ono što kršćansku nadu čini drukčijom je to da se ona temelji na obećanju Božje riječi i stoga je apsolutno sigurna. “Nju imamo kao sidro duše, i pouzdano i čvrsto” (Hebrejima 6,19). Nada je “vjera koja se drži Božje riječi i živi u sadašnjoj sigurnosti, uvjerenju u ono što je Bog obećao ili predskazao” (Woodring). “Obratite pažnju na to da koristim riječ ‘nada’ sa značenjem ‘sigurnosti/izvjesnosti’. Nada se u Pismu odnosi na buduće događaje koji će se zbiti bez obzira na sve. Nada nije tlapnja koja podiže naš duh i potiče nas da slijepo nastavljam prema neizbježnoj sudbini. Ona je temelj cjelokupnog kršćanskog življenja. Ona predstavlja konačnu stvarnost.” (John White)

Budući da se nada vjernika temelji na Božjem obećanju, ona nikad ne može voditi u sramotu ili razočaranje (Rimljanima 5,5). “Nada bez Božjih obećanja prazna je i beskorisna te često čak i drska. Ali utemeljena na Božjim obećanjima, ona počiva na njegovom karakteru i ne može voditi u razočaranje.” (Woodring)

O kršćanskoj nadi govori se kao o dobroj nadi. Naš Gospodin Isus i Bog, naš Otac, ljubili su nas i dali nam “vječnu utjehu i dobru nadu” po milosti (2. Solunjanima 2,16).

Ona se naziva blaženom nadom, posebno kad se odnosi na Kristov dolazak: “... iščekujući blaženu nadu i pojavak slave velikoga Boga i Spasitelja našega Isusa Krista” (Titu 2,13).

I još se naziva živom nadom: “... koji nas po velikom svojem milosrđu uskrsnućem Isusa Krista od mrtvih nanovo rodi za nadu živu” (1. Petrova 1,3).

Kršćaninu njegova nada omogućuje da izdrži naizgled beskrajna odgadanja, nevolje, progonstva, čak i mučeništvo. On zna da su ova iskustva samo neznatna bol u usporedbi s budućom slavom.

16. rujna

“Kažnjavaj sina svojega dok ima nade, al’ nek ne teži duša tvoja da ga ubije.” (Izreke 19,18)

Živimo u društvu u kojem se mnogo dopušta. Ljudi posebno u području odgajanja djece radije slušaju savjet psihologa i sociologa, nego učenje Božje riječi. Mnogi odrasli koje su njihovi roditelji odgajali primjenjujući disciplinu, odlučuju sada dopustiti svojoj djeci slobodu i mogućnost izražavanja samih sebe. Kakvi su rezultati?

Takva djeca odrastaju s dubokim osjećajem nesigurnosti. Ne mogu se uklopiti u društvo. Teško im je nositi se s problemima i poteškoćama te traže opuštanje u opijatima i alkoholu. Nekoliko godina discipline bilo bi im učinilo ostatak života mnogo lakšim.

Ne iznenađuje da žive nediscipliniranim životom. Njihov osobni izgled, mjesto gdje žive, osobne navike, sve odaje njihov bezobziran i buntovan način razmišljanja.

Zadovoljava ih osrednjost i sve što je manje od toga. Nedostaje im poriv da se istaknu u sportu, glazbi, umjetnosti, poslu i drugim područjima života.

Takva se djeca otuđuju od roditelja. Njihovi su roditelji mislili da će zadobiti neprolaznu ljubav svoje djece tako što će se sustegnuti od kažnjavanja. Umjesto toga, zaradili su mržnju svojega potomstva.

Njihova pobuna protiv roditeljskog autoriteta proteže se na druga životna područja: na školu, zaposlenje i odnos prema vlastima. Da je njihovim roditeljima pošlo za rukom slomiti im volju u ranom razdoblju života, ovoj bi djeci bilo mnogo lakše prihvatiti podložnost u drugim normalnim područjima života.

Buntovnost se širi na moralne standarde istaknute u Pismu. Mladi buntovnici izvrcu podsmijehu božanske zapovijedi koje se odnose na čistoću te se prepuštaju raspuštenom i bezobzirnom življenju. Pokazuju duboki prezir prema svemu što je dobro, a vole sve što je neprirodno, opsceno i odvratno.

I konačno, roditelji koji ne slome djetetovu volju kroz disciplinu, čine postizanje spasenja za to dijete težim. Obraćanje uključuje slamanje volje u njenoj pobuni protiv Božje vladavine. Stoga je Susannah Wesley rekla: “Roditelj koji se trudi savladati svojevoljnost vlastitoga djeteta surađuje s Bogom u obnavljanju i spašavanju duše. Roditelj koji joj udovoljava, čini đavolji posao, čini vjeru neprovedivom, spasenje nedostižnim te čini sve da upropasti svoje dijete, dušu i tijelo, zauvijek.”

“I čini da im se svima – i malima i velikima, i bogatima i siromašnima, i slobodnjacim i robovima – dade žig na njihovu desnu ruku ili na čela njihova, te da nitko ne može ništa kupiti ili prodati osim onoga koji ima žig ili ime Zvijeri ili broj imena njezina.” (Otkrivenja 13,16-17)

Žig zvijeri! Tijekom Velike nevolje dići će se moćan i zao vladar te naložiti svim ljudima da prime žig na svoja čela ili na desnu ruku. Oni koji to odbiju, bit će izloženi gnjevu zvijeri. Oni koji se ovome podvrgnu, trpjet će gnjev Božji. Oni koji odbiju, vladat će s Kristom u njegovoj tisućgodišnjoj slavi. Oni koji se podvrgnu, bit će mučeni vatrom i sumporom u prisutnosti svetih anđela i Jaganjca.

Dok ovo čitamo, možemo se osjećati vrlo udaljenima od svega toga znajući da se ovo odnosi na budućnost i vjerujući da će u međuvremenu crkva biti uznesena u domovinu na nebu. A ipak, u izvjesnom smislu, žig zvijeri već je sada prisutan. Ima situacija u životu kada smo prisiljeni izabrati između odanosti Bogu i podložnosti sustavu koji se protivi Bogu.

Ima situacija kad se od nas, npr. radi zaposlenja, traži da prihvatimo uvjete koji su u jasnoj opreci s božanskim načelima. Ponekad je lako primijeniti racionalno objašnjenje. Ako ne možemo raditi, ne možemo kupovati živežne namirnice. A ako ne možemo do hrane, ne možemo preživjeti. A živjeti moramo, zar ne? Pod ovim lažnim izgovorom pristajemo na zahtjev i zapravo uzimamo žig zvijeri.

Sve što ugrožava opskrbu hranom ili našu kontinuiranu egzistenciju, izaziva u nama paniku i na kušnji smo žrtvovati gotovo sve da otklonimo tu prijetnju. Argumenti koje će ljudi koristiti da bi opravdali štovanje lika u vrijeme velike nevolje isti su oni koji se nama danas prezentiraju kad moramo birati između Božje istine i svojih života.

Lažna je misao da moramo živjeti. Ono što moramo, to je pokoriti se Bogu i ne ljubiti svoj život sve do smrti.

F. W. Grant napisao je: “Na novčiću za koji prodajemo istinu, ma koliko blijed bio, uvijek je prisutan lik antikrista.” I onda pitanje ne glasi: “Bih li odbio primiti žig zvijeri kad bih živio u vrijeme Velike nevolje”, nego: “Odbijam li prodati istinu sada?”

18. rujna

“Zar se ne očistiše desetorica? A gdje su ona devetorica?” (Luka 17,17)

Gospodin Isus iscijelio je deset gubavaca, ali samo se jedan vratio zahvaliti mu, a taj jedan bio je prezreni Samarijanac.

Susresti se s nezahvalnošću jedno je od dragocjenijih životnih iskustava jer tada u određenoj mjeri možemo iskusiti slomljenost Božjeg srca. Kada dajemo velikodušno, a da za to ne dobijemo niti priznanje, u stanju smo bolje cijiniti onoga koji je dao svog ljubljenog Sina za nezahvalni svijet. Kada se dajemo u neumornoj službi za druge, pridružujemo se zajedništvu s onim koji je uzeo ulogu roba radi nezahvalnog roda.

Nezahvalnost je jedna od ružnih karakteristika paloga čovjeka. Pavao nas podsjeća da, kad su neznabošci upoznali Boga, nisu ga proslavili kao Boga niti su mu zahvalili (Rimljanima 1,21). Jedan misionar u Brazilu otkrio je dva plemena koja nisu znala za riječ “hvala”. Za učinjenu ljubaznost oni bi odgovorili izrazom: “To je ono što hoću” ili: “To će mi koristiti.” Jedan drugi misionar, radeći u sjevernoj Africi, otkrio je da mu oni kojima je služio nikada nisu izrazili zahvalnost jer su držali da mu pružaju priliku da on stekne zasluge kod Boga. Smatrali su da je misionar trebao biti zahvalan jer je sâm imao mogućnost stjecanja naklonosti time što je njima iskazivao ljubaznost.

Nezahvalnost prožima čitavo društvo. Radijski program nazvan “*Job Center of the Air*” (Radijski centar za zapošljavanje) uspio je pronaći zaposlenje za 2500 ljudi. Voditelj emisije kasnije je izvijestio da mu je samo deset ljudi našlo vremena zahvaliti.

Predana školska učiteljica uložila je svoj život u pedeset razreda učenika. Kada joj je bilo osamdeset godina, primila je pismo jednog od svojih učenika u kojem joj je izrazio zahvalnost za svu pruženu pomoć. Poučavala je pedeset godina i ovo je bilo jedino pismo zahvale koje je ikada primila.

Rekli smo da je za nas dobro iskusiti nezahvalnost jer je to samo blijeda slika onoga što Gospodin stalno doživljava. Još jedan razlog zbog kojeg je ovo vrijedno iskustvo je taj što u nas utiskuje važnost potrebe da i sami budemo zahvalni. Prečesto su naši zahtjevi upućeni Bogu teži od naše zahvalnosti. Prečesto Božje blagoslove uzimamo zdravo za gotovo. I prečesto zakažemo u izražavanju međusobne zahvalnosti za gostoprimstvo, savjetovanje, prijevoz, snabdijevanje, za bezbrojna djela ljubavi. Čini se da te usluge zapravo očekujemo, gotovo kao da ih zaslužujemo.

Priča o deset gubavaca trebala bi nas stalno podsjećati na to da, naspram mnogih koji imaju velike razloge za zahvaljivanje, nekolicina je onih sa srcem koje je to spremno priznati. Hoćemo li biti među tom nekolicinom?

“Jer je Krist, dok mi još bijasmo nemoćni, u pravo vrijeme umro za bezbožnike.” (Rimljanima 5,6)

Krist nije došao zvati pravedne niti je umro za dobre ljude. Nije otišao na križ za poštene, cijenjene, profinjene ljude. On je umro za bezbožne.

Naravno, s Božjeg gledišta, svi su ljudi bezbožni. Svi smo rođeni u grijehu i sazđani u nepravednosti. Kao zalutale ovce skrenuli smo s puta i pošli svaki svojim putem. U Božjim čistim očima mi smo zli, nečisti i nepokorni. Naši najbolji pokušaji da učinimo ono ispravno nisu ništa drugo doli prljavo rublje.

Nevolja je u tome što većina ljudi nije voljna priznati da su bezbožni. Uspoređujući se s kriminalcima, umišljaju da su sasvim prikladni za nebo. Oni su kao otmjena dama iz višeg sloja koja je bila ponosna na svoj angažman u socijalnom radu i na milodare u dobrotvorne svrhe. Kad joj je susjed kršćanin svjedočio, rekla je da nema potrebu biti spašena; njezina vlastita dobra djela bila su dovoljna. Podsjetila ga je da je ona član crkve i da dolazi iz obitelji koja ima dugu “kršćansku” povijest. Kršćanin je uzeo komad papira i na njemu velikim tiskanim slovima napisao BEZBOŽNICA, zatim se okrenuo prema ženi i upitao je: “Imate li nešto protiv da ovo pribodem na vašu bluzu?” Kad je ugledala riječ BEZBOŽNICA, uzviknula je: “Naravno da imam!”. “Nitko mi neće reći da sam bezbožna.” On joj je zatim objasnio da, odbije li priznati svoje grešno, izgubljeno, beznadno stanje, ona se isključuje od svake povlastice u Kristovu djelu spasenja. Ako ne prizna da je bezbožna, Krist nije za nju umro. Kad ne bi bila izgubljena, tada ne bi mogla biti spašena. Ako je dobro, tada joj ne treba veliki liječnik.

Jednom je održana posebna svečanost u velikoj gradskoj dvorani. Bila je organizirana za djecu koja su bila slijepa, hroma ili imala druga oštećenja. Mladi su dolazili u invalidskim kolicima, na štakama i vođeni za ruku. Dok je priredba trajala, pozornik je pronašao malog dječaka kako plače na ulaznom stubištu u zgradu.

“Zašto plačeš”, upitao je suosjećajno.

“Zato jer mi ne daju ući.”

“Zašto ti ne daju ući?”

Mali dječak je zajecao: “Zato jer je sa mnom sve u redu.”

Tako je to i s proslavom evanđelja. Ako je s tobom sve u redu, ne možeš ući. Da bi imao pristup, trebaš dokazati da si grešnik. Trebaš priznati da si bezbožnik. Krist je umro za bezbožnike. Kao što je Robert Munger rekao: “Crkva je jedino društvo na svijetu za koje je jedini uvjet članstva nedostojnost kandidata.”

20. rujna

“Ne težite za nečim visokim, nego pristajte uz ponizno.” (Rimljanima 12,16)

Prirodna je sklonost htjeti se družiti s ljudima iz visokog društva. U svakom ljudskom srcu postoji žudnja za uspostavljanjem veze s onima koji se ističu, koji su imućni i otmjeni. Stoga Pavlov savjet iz Rimljanima 12,16 stvarno ide protiv naravi. On kaže: “Ne budite oholi, već pristajte uz ljude nižeg položaja.” U crkvi ne postoje društvene kaste. Kršćani trebaju živjeti iznad klasnih razlika.

Fred Elliot ispričao je priču koja ovo ilustrira. Jednog jutra, dok je sa svojom obitelji imao vrijeme pobožnosti, začuo je bučno lupanje u dvorištu. Shvatio je da je došao smetlar. Stoga je odložio otvorenu Bibliju na stol i otišao do prozora, otvorio ga i radosno pozdravio sakupljača smeća, zatim se vratio za stol i nastavio s pobožnostima. Za njega je podjednako sveta stvar bilo pozdraviti sakupljača smeća kao i čitati Bibliju.

Još je jedan sluga Gospodnji doslovno shvatio naš današnji tekst. Jack Wyrzten svakog je ljeta vodio biblijski kamp na jezeru Schroon u američkoj saveznoj državi New York. Na jednoj konferenciji za odrasle pojavio se čovjek s ozbiljnim fizičkim nedostatkom. Kako nije mogao kontrolirati mišiće svojih usta, nije bio u stanju gutati svu hranu. Mnogo hrane vraćalo se i padalo na novinske listove kojima bi prekrio svoja prsa i krilo. Prizor nije poticao dobar tek pa je zbog toga ovaj čovjek obično sjedio sam za stolom.

Zbog obveza svog posla, Jack Wyrzten često je u vrijeme ručka kasno dolazio u blagovaonicu. Kad god bi se pojavio, ljudi bi mu uzbuđeno mahali i dozivali ga da sjedne k njima. Ali Jack ne bi to nikada učinio. Uvijek bi otišao do stola onog gosta koji je sam jeo. Pristajao je uz čovjeka niska položaja.

“Jednom su nekog generala, kršćanina, vidjeli kako razgovara sa siromašnom starijom ženom. Prijatelji su mu prigovorili govoreći: ‘Trebaš misliti na svoj položaj.’ General je odgovorio: ‘A što da je moj Gospodin mislio na svoj položaj?’” (*Choice Gleanings*).

U svojoj pjesmi “For A’ That and A’ That” Robert Burns nas podsjeća da unatoč niskom položaju u životu, čovjek je svejedno čovjek. On kaže da se čovjek neovisna uma može smijati tome kako se spodobе zaodjenute svilom razmeću lažnim sjajem. Kad pomislimo kako je naš Spasitelj pristao uz nas bez obzira na naš nizak položaj, apsurdno bi bilo da mi ne pristajemo uz druge na isti način.

21. rujna

“Nadalje, pripravljen mi je vijenac pravednosti koji će mi u onaj dan predati Gospodin, pravedan sudac. I ne samo meni nego i svima koji ljube njegov pojavak.” (2. Timoteju 4,8)

“... svima koji ljube njegov pojavak.” Mnogo godina mislio sam da se ovaj izraz odnosi na one vjernike koje na misao o dolasku Gospodnjem obuzimaju sentimentalni osjećaji. Oni će biti nagrađeni vijencem pravednosti jer su njihova srca gorjela kad su razmišljali o uzeću vjernih.

Ali ovo sigurna znači nešto više. Ljubiti njegov pojavak znači živjeti u svjetlu njegova dolaska, ponašati se kao da on danas dolazi.

Stoga ljubiti njegov pojavak znači živjeti u moralnoj čistoći. Jer, kao što nas Ivan podsjeća: “I svaki koji ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je i on čist” (1. Ivanova 3,3).

To znači ostati slobodan od spona sa stvarima ovog života. Trebamo težiti za onim što je gore, a ne za onim što je na zemlji (Kološanima 3,2).

Znači služiti Božjem narodu, dajući mu “hranu u pravo vrijeme” (Matej 24,45). Gospodin objavljuje poseban blagoslov nad onima koji to budu činili kad on dođe.

Ukratko rečeno, ovo znači da nećemo činiti ništa u čemu ne bismo htjeli da nas on zatekne o svom dolasku. Nećemo ići onamo gdje bi se mogli osramotiti kad on dođe. Nećemo govoriti ništa što bi bilo uvredljivo govoriti u njegovoj prisutnosti.

Kad bismo znali da Krist dolazi za tjedan dana, što bismo činili u danima koji su još preostali? Bismo li napustili svoj posao, otišli na vrh brda i cijeli dan čitali Bibliju i molili? Bismo li se posvetili “punovremenom kršćanskom radu”, propovijedali i poučavali dan i noć?

Ako stvarno hodamo s Gospodinom danas i ako živimo u središtu njegove volje, značilo bi da ćemo nastaviti živjeti na uobičajen način. Međutim, ako živimo za sebe, to bi zahtijevalo neke revolucionarne promjene.

Nije dovoljno samo gajiti neke lijepe misli o Spasiteljevu povratku. Vijenac pravednosti pripravljen je za one koji njegov povratak dovoljno ljube da bi dozvolili da ta istina oblikuje njihove živote. Nije dovoljno poznavati istinu o njegovu dolasku – ta istina mora biti dio nas.

22. rujna

“... reći ‘Amen’... “ (1. Korinćanima 14,16)

“Amen” je krajnje korisna riječ kojom se izražava iskren pristanak uz ono što je rečeno. Mnoge crkvene zajednice mogle bi ovu riječ češće koristiti u svojim službama.

U Bibliji se spominje 68 puta. Iz 1. Korinćanima 14,15-16 sasvim je jasno da se koristila na sastancima rane crkve. Stoga možemo biti sigurni da je upotreba riječi “amen” nadasve u skladu s Pismom.

Ne samo to, nego je i prijeko potrebna. Uzvišena priroda istina kojima se bavimo zahtijeva inteligentno izražavanje oduševljenog odobravanja. Graniči s nezahvalnošću čuti takve istine, a nikad na njih ne uzvratiti zvučnim odgovorom.

Uvijek je za govornika ohrabrujuće kad slušateljstvo kaže “amen” ondje gdje je u svojoj poruci nešto snažno naglasio. Njemu to govori da ga ljudi slušaju i dijele njegov duhovni i emocionalni ushit.

A dobro je i za onoga tko kaže “amen”. To ga uključuje u pažljivo slušanje. I čuva ga od toga da postane apatičan onda kad bi trebao biti zadivljen.

Mislim da je to dobro i za one izvana koji mogu biti prisutni. Tako mogu osjetiti da su kršćani puni entuzijazma, da uživaju u svojoj vjeri, da vjeruju ono što vjeruju. Upotreba riječi “amen” iskazuje život i gorljivost. Njena odsutnost govori o tromosti i mrtvilu.

“Amen” je jedna od tri biblijske riječi koje su gotovo univerzalne. U većini jezika te su riječi iste. Možemo gotovo bilo kamo poći i reći: “Maranata! Aleluja! Amen!” i ljudi će razumjeti da govorimo: “Dođi, Gospodine naš! Slava Bogu! Tako neka bude!”

Naravno da riječ “amen” treba koristiti razborito. Bilo bi je neprikladno upotrebljavati da se izrazi oduševljenje zbog nevolje, tragedije ili bola.

Sramotno je što su neke kršćanske grupacije prestale upotrebljavati riječ “amen” samo zato jer se zloupotrebljava na sastancima prepuštenim ekstremnoj emocionalnosti. Kao sve dobre stvari, može se koristiti ili se u tome može pretjerati. Ali ne smijemo se lišiti ove biblijske prakse samo zato jer su je neki neuidavno koristili. Amen?

“Na njihovo vijećanje duša mi ne dolazila... “ (Postanak 49,6)

Ovo su riječi iz blagoslova kojega je Jakov dao svojim sinovima. Kad je mislio na okrutnost kojom su Šimun i Levi postupili prema ljudima iz Šekema, rekao je: “ Na njihovo vijećanje duša mi ne dolazila.”

Htio bih preuzeti ove riječi i upotrijebiti ih u širem smislu. Postoje tajne povezane s grijehom koje je bolje nikad ne upoznati.

Napast navlači svoje najljepše lice i sugerira nam da nećemo biti sretni dok nismo uvedeni u njene tajne. Nudi uzbuđenje, fizičko zadovoljenje, emocionalnu opijenost i čar nepoznatog.

Kod mnogih ljudi, posebno onih koji su živjeli zaklonjeno, ovakve draži izazivaju buru. Osjećaju se kao da su propustili prava zadovoljstva. Osjećaju se zakinutima. Misle da neće biti zadovoljni dok ne okuse svijet.

Nevolja je u tome što grijeh ne dolazi sam. Postoje ugrađene opasnosti i trajne posljedice. Kad po prvi put iskusimo neki grijeh, oslobađamo bujicu bola i grizodušja.

Popuštanje napasti smanjuje našu otpornost na grijeh. Kad jednom počinimo grijeh, sljedeći put je uvijek lakše. Ubrzo postajemo upućeni u grijeh. Postajemo čak njegovi robovi, vezani lancima navike.

U trenutku kad popustimo napasti, naše se oči otvaraju za osjećaj krivice kakav prije nismo znali. Nakon uzbuđenosti koja prati otkrivanje tajni grijeha, slijedi strašan osjećaj moralne nagosti. Istina je da se grijeh može ispovjediti i oprostiti, ali tijekom cijeloga života postoji nelagoda od susreta s ranijim partnerima u prijestupu. U nama se bude bolna sjećanja kad ne možemo izbjeći odlazak na mjesta naših ludih pothvata. Ima neželjenih prigoda kad cijela prljava epizoda bljesne pred nama u našim najsvetijim trenucima – kad se naša tijela uistinu tresu, a naše usne prigušeno zastanju.

Iako je predivno iskusiti Božje oproštenje ovih grijeha, u prvom je redu uvijek bolje ne ulaziti u njihove tajne. Ono što se pričinja kao privlačna tajna, očituje se kao noćna mora. Zadovoljstvo se ubrzo pretvara u užas, a trenutak strasti rezultira žaljenjem za cijeli život.

U vrijeme napasti naš odgovor treba biti: “Na njihovo vijećanje duša mi ne dolazila.”

24. rujna

“Znam da me Gospod blagoslivljao zbog tebe.” (Postanak 30,27)

Laban je iz iskustva znao da ga je Bog blagoslivljao zbog Jakova. Bila je to dobra pouka. Iskustvo je velik učitelj.

Zadivljen sam time kako nam iskustvo često pomaže razumjeti biblijski tekst. Možemo znati retke u intelektualnom smislu, ali kad prolazimo kroz neko novo iskustvo, ti redci ožive. Čine nam se kao da stoje pod neonskim svjetlom. Dobijemo novo razumijevanje tih redaka.

Žena Martina Luthera rekla je da nikada ne bi razumjela neke retke iz Psalama da joj Bog nije namijenio određene nevolje.

Kad su Daniel Smith i njegova žena bili misionari u Kini, pljačkaši su jedne noći probili rupu u pobočnom zidu kuće. Dok su oni spavali, pljačkaši su počistili ladice i ormare. Možda bi ih ubili da misionari nisu čvrsto spavali. Kasnije, opisujući događaj, Daniel Smith rekao je: “Nikada nisam razumio tekst iz Habakuka 3,17-18 do tog jutra. ‘Ako i smokva ne bude cvala i na lozi ne bude roda, ako i trud s maslinama podbaci i polja ne donesu hrane, ako i ovaca nestane iz tora i u stajama ne bude goveda, ja ću se ipak radovati u Gospodu, veselit ću se u Bogu spasenja mogega.’” Ovo naravno znači da nikada nećemo potpuno iskusiti Habakukovu radovanje u nevolji dok ne doživimo vrstu gubitka koju je on opisao.

Kad je Corrie ten Boom bila u koncentracijskom logoru, trebala je stupiti pred suca. “I sudac je još trebao obaviti svoj posao i došao je dan kada mi je pokazao dokumente koji su mogli značiti ne samo smrtnu presudu za mene, nego i za obitelj i prijatelje.”

“Možete li objasniti ove dokumente?” upitao me. ‘Ne, ne mogu’, priznala sam. Odjednom je zgrabio papire i bacio ih u peć! Kada sam vidjela kako plamen guta one optužujuće dokumente, znala sam da me božanska snaga sačuvala i kao nikad prije razumjela Kološanima 2,14: ‘... izbriše nama protivnu zadužnicu koja odredbama bijaše protiv nas i uze je između nas pribivši je na križ.’”

Novo razumijevanje teksta Svetog pisama koje dobijemo kroz ono što smo iskusili u životu čini ta iskustva silno vrijednima.

“Postadoh li vam neprijatelj istinu vam govoreći?” (Galaćanima 4,16)

Pavlovo iskustvo sa kršćanima iz Galacije podsjeća nas na to da od svojih prijatelja često učinimo neprijatelje kad im govorimo istinu. Apostol je ove ljude upoznao s Gospodinom i othranio ih u vjeri. Ali kasnije, kad su se lažni učitelji uvukli u njihove kršćanske zajednice, Pavao je morao upozoriti vjernike da se radi Zakona okreću od Krista. U njima je to izazvalo neprijateljsko raspoloženje prema njihovom ocu u vjeri.

Ovo vrijedi i za starozavjetno vrijeme. Ilija je uvijek bio iskren i otvoren kad je Ahabu donosio poruku. Ipak, kad su se jednom susreli, Ahab mu je rekao: “Jesi li to ti, unesrećitelju Izraela?” (1. Kraljevi 18,17). Unesrećitelj Izraela? Pa Ilija je bio najbolji prijatelj kojega je Izrael ikad imao! A zahvala za njegovu vjernost bilo je to da ga se proglasi unesrećiteljem.

Mikaja je bio još jedan neustrašivi prorok. Kad je Jošafat upitao ima li još neki prorok Gospodnji u koga bi potražili savjet, izraelski kralj je rekao: “Ima još jedan čovjek preko kojega bismo mogli upitati Gospoda, ali njega mrzim jer mi ne prorokuje dobro, nego vazda zlo. To je Mikaja, sin Jimlin.” Kralj nije htio istinu i mrzio je onog koji ju je govorio.

U Novom zavjetu vidimo Ivana Krstitelja kako govori Herodu: “Nije ti dopušteno imati ženu brata svojega” (Marko 6,18). Bilo je to točno, ali ovakvo hrabro iznošenje istine ubrzo je Ivana stajalo života.

Naš Gospodin potaknuo je mržnju nevjernih Židova. Što je izazvalo tu mržnju? Izazvala ju je istina koju im je rekao. Rekao je: “A sad tražite da ubijete mene, čovjeka koji vam je govorio istinu” (Ivan 8,40).

Thomas Jefferson napisao je: “Ako si namjeravao izbjeći pakost, trebao si se zadržati unutar linije redovne dužnosti. Postoje dvije strane svakog pitanja te, ako odlučno zauzmeš jednu stranu i prema njoj djeluješ s učinkom, oni koji zauzmu drugu stranu postat će naravno neprijateljski raspoloženi razmjerno onome kako osjećaju taj učinak.”

Istina često boli. Umjesto da joj se priklone, ljudi često proklinju onoga koji je govori. Istinski sluga Gospodnji već je uračunao ovu cijenu. On mora govoriti istinu ili umrijeti. On zna da su udarci prijateljevi vjerni, a poljupci neprijateljevi lažni (Izreke 27,6).

26. rujna

**“Ostavih sebi sedam tisuća ljudi koji ne prignuše koljeno pred Baalom.”
(Rimljanima 11,4)**

Bog nikad ne ostavlja sebe bez svjedoka. U najmračnijim danima on odašilje glas jasnog i artikuliranog zvuka. Često u najneobičnijim okolnostima on podiže nekog neočekivanog sljedbenika da hrabro razglasi njegovo ime.

U dane prije Potopa zemlja je bila pritisnuta nasiljem i nemoralom. Ali Noa je hrabro stao na stranu Gospodina.

Iliji se činilo da je sav Izrael potonuo u idolopoklonstvu, ali Bog je imao 7000 ljudi koji se nisu poklonili Baalu.

Usred duhovnog mrtvila i moralnog propadanja, na pozornicu povijesti istupili su Jan Hus, Martin Luther i John Knox da se zauzmu za ciljeve Preuzvišenoga.

U novije doba, Bogu je iskazana hvala prilikom izuma telegrafa. Prva odaslana poruka glasila je: “Što učini Bog!”

Kad se posada svemirskog leta Apollo 8 vraćala na zemlju nakon prvog leta ljudi oko Mjeseca na Badnjak 1968. godine, trojica astronauta naizmjenično su čitala tekst iz Postanka 1,1-10 i onda zaključila: “Posada Apolla 8 odjavljuje se sa: Bog vas blagoslovio, sve vas na dobroj, staroj Zemlji.”

Unatoč protestima gnjevnih nevjernika, američka pošta izdala je poštansku marku s motivom Apolla 8 i riječima iz Postanka 1,1: “U početku...”

Na valuti SAD-a nalazi se moto: “U Boga se uzdamo.”

Kalendarska kratica A.D. (*Anno Domini*) podsjeća nas da je ovo godina Gospodnja.

Je li slučajnost da među nebeskim zvijezdama nalazimo djevicu, muško dijete, zmiju i križ – te važne sudionike drame otkupljenja? Je li to evanđelje u zvijezdama?

Čak se i ateistima ponekad omakne da priznaju Gospodina. Jedan ateistički državnik rekao je na jednom sastanku na vrhu održanom u Austriji 1979. godine: “Bog nam neće oprostiti ako zakažemo.”

U svemiru postoji određena moralna nužnost da se Bogu otvoreno oda priznanje. Kada su učenici slavili Gospodina Isusa kao kralja koji je došao u ime Gospodnje, farizeji su od njega tražili da ih ukori. Ali on im je rekao: “Kažem vam: ako ovi ušute, kamenje će vikati” (Luka 19,40).

Ne trebamo se plašiti da će Božje ime ikad ostati neopjevano ili njegova čast zanemarena. U isto vrijeme kad ga ljudi proglase mrtvim, on će podići nekog svjedoka da zbuni svoje neprijatelje i utješi svoje prijatelje.

27. rujna

“A strašljivima i nevjernima i odvratnima i ubojicama i bludnicima i vračarima i idolopoklonicima i svim lašcima udio je u jezeru što gori ognjem i sumporom. To je druga smrt.” (Otkrivenje 21,8)

Vjerojatno na svakoga tko čita ove retke djeluje zaprepašćujuće da su strašljivi i nevjerni navedeni zajedno s onima koje držimo opakim, zlim grešnicima, kao i to da će s njima dijeliti istu vječnu kaznu.

Dodatno iznenađenje vjerojatno je i to da su strašljivi prvi na popisu. Ovo bi trebalo snažno djelovati na otriježnjenje onih koji za svoju plahost nalaze izgovor kao da je to sitnica. Možda se boje prihvatiti Gospodina Isusa zbog straha od toga što će reći njihovi prijatelji ili zato jer su po prirodi povučeni. Bog na ovo ne gleda kao na sitnicu, već kao kukavičluk koji zaslužuje prijekor.

Ovo bi trebalo otrijezniti i one koji su drugi na popisu – one nevjerne. Čujemo kako ljudi kažu: “Ne mogu vjerovati” ili: “Volio bih da mogu vjerovati.” Ali to su neiskrene tvrdnje. Ničega nema u vezi sa Spasitelja što bi ljudima činilo nemogućim da vjeruju u njega. Nevolja nije u čovjekovu intelektu, već u njegovoj volji. Nevjernici ne žele u njega vjerovati. Gospodin Isus rekao je nevjernim Židovima svoga doba: “... ne želite doći k meni, da život imate” (Ivan 5,40).

Bez sumnje, mnogi plašljivi i nevjerni misle o sebi kao o poštenim, civiliziranim i moralnim ljudima. U ovom životu ništa ne bi htjeli imati s ubojicama, bludnicima ili onima koji prakticiraju magiju. Ironija je da će vječnost provesti zajedno s njima jer nikad nisu došli k Isusu po spasenje.

Njihova je sudbina “jezero što gori ognjem i sumporom. To je druga smrt”. Ovo je naravno najveća tragedija. Ljudi mogu raspravljati o postojanju pakla i činjenici vječne kazne, ali Biblija je vrlo jasna. Pakao postoji na kraju života bez Krista.

Ono što posebno žalosti je to da niti plašljivi niti nevjerni niti itko od onih spomenutih u našem retku ne treba dospjeti u ognjeno jezero. To je potpuno nepotrebno. Kad bi se samo pokajali za svoje strahove, sumnje i druge grijehete se obratili Gospodinu Isusu u jednostavnoj vjeri i pouzdanju, dobili bi oproštenje, bili bi očišćeni i prikladni za nebo.

28. rujna

“Ne daj zlu da te svlada, nego pobjeđuj zlo dobrim.” (Rimljanima 12,21)

Da su ovaj redak pisali nenadahnuti ljudi, glasio bi: “Ne daj da te ljudi gaze. Uzvрати im istom mjerom.” Svijet razmišlja u okvirima osvete i odmazde.

Ali u Kristovoj školi učimo drukčiju lekciju. Ne smijemo dozvoliti da nas nadvlada zlo. Prije moramo koristiti dobro da pobijedimo zlo.

Priča koja se pripisuje Franji Asiškom ilustrira ovo gledište. Kad se neki maleni dječak igrao u blizini svoga doma, otkrio je da postoji jeka dok je vikao. Bilo je to prvi put da je doživio jeku i tako je počeo eksperimentirati. Uzviknuo je: “Mrzim te” i vratila mu se poruka: “Mrzim te.” Podigavši glas još je jače uzviknuo “mrzim te”, a riječi koje su mu se vratile s još jačim intenzitetom bile su “mrzim te.” Treći put svom je snagom zaviknuo “mrzim te”, a riječi koje su se svom žestinom odbile bile su “mrzim te”. Više to nije mogao podnijeti. Otrčao je kući grčevito plačući. Njegova majka čula je glasno vikanje u dvorištu, ali svejedno je upitala: “Što se dogodilo, mili?” Odgovorio je: “Vani je neki dječak koji me mrzi.” Na trenutak je zastala, a onda rekla: “Reći ću ti što ćeš učiniti. Izađi i reci tom dječaku da ga voliš.”

Tako je dečko otrčao i povikao: “Volim te.” I doista, riječi “volim te” vratile su se razgovijetne i meke. Još jednom je jače uzviknuo “volim te” i opet čuo odgovor “volim te”. Treći put je sasvim iskreno viknuo “volim te” i vratile su mu se sasvim blage riječi “volim te”.

Dok ovo pišem, posvuda u svijetu ljudi si međusobno dovikuju “mrzim te” i čude se zašto napetosti rastu. Narodi izražavaju mržnju prema drugim narodima. Vjerske skupine zaglavile su u borbama. Klase se suprotstavljaju jedna drugoj. Susjedi se svađaju zbog ograde u stražnjem dvorištu. Domovi se raspadaju zbog svađa i gorčine. Svi ovi ljudi dozvoljavaju da ih nadvlada zlo jer mržnja rađa mržnju. Kad bi samo promijenili svoju strategiju tako što bi na mržnju uzvratili ljubavlju, tada bi zlo nadvladali dobrim. Otkrili bi da ljubav rađa ljubavlju. Opreznije bi sijali jer bi znali da iz posijane ljubavi niče ljubav, a iz posijane mržnje samo zlo.

“Spasenje je od Gospoda.” (Jona, 2,9)

Svi znamo za onog revnog “ribara duša” koji jurca uokolo gnjaveći potencijalne obraćenike koji ništa ne slute, provodi ih kroz formulu spasenja i dosađuje im dok konačno ne ispovjede vjeru kako bi ga se riješili. Tako si pripíše još jednog obraćenika, a onda traži uokolo još glava na koje može računati. Je li ovo evangeliziranje?

Moramo priznati da nije. Ovo je oblik vjerskog uznemiravanja. Kao i svaka služba koja se vrši u snazi tijela, donosi više štete nego koristi.

John Stott bio je u pravu kad je napisao: “Krist drži ključeve. On otvara vrata. Stoga ne navaljujmo nepristojno na ona koja su još zatvorena. Moramo čekati da Krist za nas otvori. Grubim i napadnim svjedočenjem kontinuirano se nanosi šteta Kristovu cilju. Uistinu je ispravno tražiti da za Krista zadobijemo naše prijatelje i rođake kod kuće i na poslu. Ali ponekad smo u većoj žurbi od Boga. Budimo strpljivi! Usrdno molimo i žarko ljubimo te s očekivanjem gledajmo na priliku za svjedočenje.”

Ne možemo se složiti s mnogo onoga što naučava Dietrich Bonhoeffer, ali možemo uzeti k srcu ove njegove riječi: “Riječ o spasenju ima svoja ograničenja. Nemamo ni snagu ni pravo da je namećemo drugim ljudima... Čak je i pokušaj nametanja evanđelja silom, trčanja za ljudima i prozelitizma, korištenja našom spretnošću da se sredi spasenje drugih ljudi podjednako beskorisno i opasno... Tako ćemo se jedino suočiti sa slijepim bijesom okorjelih i zatamnenih srca i bit će to beskorisno i štetno. Svijet se jednostavno gnuša našeg olakog baratanja riječju o jeftinoj milosti, tako da se na kraju okreće protiv onih koji mu pokušavaju nametnuti ono što ne želi.”

Stvarno obraćenje djelo je Duha Svetoga. Ono nije “od volje muževlje” u smislu da ga čovjek može proizvesti svojim vlastitim naporima ma kako dobronamjerni bili. Ljudi koji su navedeni na ispovijedanje Krista bez potpunog pristanka svoje volje postaju razočarani, nezadovoljni i često se pretvore u neprijatelje križa Kristova.

Jedno je od najdivnijih životnih iskustava kad nas Duh Sveti upotrijebi za spasenje druge osobe. Ali bizarno je i groteskno kad pokušavamo to činiti u vlastitoj snazi.

30. rujna

“[Andrija] najprije nađe svojega brata Šimuna... I dovede ga k Isusu.”
(Ivan 1,41-42)

Normalan način osobne evangelizacije za kršćane bio bi da svjedoče za Krista u sklopu svakodnevnog života. To ne znači da Bog nikad ne koristi improvizirani pristup, tj. pristupanje i predavanje evanđelja potpunim strancima. On hoće i to! Ali mnogo je uvjerljivije kad vjernik svjedoči ljudima koji ga poznaju i mogu vidjeti da Krist nešto znači u njegovu životu. To je ono što je Andrija učinio.

Walter Henrichsen govori o mladiću koji je bio krajnje bojažljiv u svjedočenju na sveučilišnom kampusu. Henrichsen ga je upitao: “Joe, koliko studenata na kampusu osobno poznaješ? Pritom mislim na to da te oni znaju po imenu.” Nakon što je ondje proveo nekoliko mjeseci, mladić je znao samo dva ili tri čovjeka.

“Rekao sam: ‘Joe, želim da u sljedeća četiri tjedna upoznaš što je moguće više studenata na kampusu. Neka nam cilj bude pedeset studenata. Ne moraš im svjedočiti. Ne moraš im čak niti reći da si kršćanin. Moraš ih samo upoznati. Zaustavi se kraj njihovih soba i razgovaraj s njima. Igraj s njima stolni tenis. Pođi s njima na sportske priredbe. Jedite zajedno. Radi što hoćeš, ali upoznaj pedeset ljudi tako da, kad se za mjesec dana računajući od danas vratim, svakom ćeš me od njih moći predstaviti.’”

Kad je Henrichsen ponovno susreo mladića za mjesec dana, ovaj je doveo Kristu već šestero ljudi. “Nismo razgovarali o tome je li upoznao pedeset ljudi. Nije bilo potrebe. Sâm je otkrio da kad je postao prijateljem ‘carinika i grešnika,’ Gospodin je prirodno stvorio za njega situacije u kojima je mogao podijeliti svoju vjeru.”

S obzirom na ovaj način evangeliziranja u okviru našeg svakodnevnog života treba istaknuti dvije stvari. Prvo, bitan je život osobe koja svjedoči. Veliku razliku čini to ako ona hoda s Gospodinom. Ona može vrlo rječito predstaviti unaprijed pripremljenu poruku, ali ako njezin život nije svet, poruka gubiti snagu.

Drugo, ova metoda ne naglašava trenutačne rezultate, i to joj ide u prilog. Isus je proces spasenja usporedio s rastom zrna; ne ubire se urod istog dana kad se posije sjeme. Istina je da se neki ljudi obrate kad prvi put čuju evanđelje, ali to je manjina. Općenito uzevši, obraćenju prethodi razdoblje slušanja poruke, presvjedočenja o grijehu i odupiranja glasu Duha Svetoga.

1. listopada

“Jer što je vaš život? Ta dašak je što se nakratko pojavljuje, a zatim nestaje.” (Jakovljeva 4,14)

Ustrajan glas ili Sveti Duh često u Pismu podsjeća smrtnoga čovjeka na kratkoću njegova života. Uzastopnim korištenjem poredbi Sveti Duh želi u nas utisnuti misao da su naši dani ograničeni i da brzo prolaze.

Na primjer, on uspoređuje život s čunkom (Job 7,6), napravom koja na tkalačkom razboju putuje lijevo-desno, gotovo brže nego što oko može pratiti.

Job govori o životu kao o dahu (Job 7,7); u jednom trenu je ovdje, a u drugom nepovratno nestaje. Psalmist isto ponavlja kad spominje “dašak što prolazi i više se ne vraća” (Psalam 78,39).

Bildad nepotrebno podsjeća Joba da su “sjena na zemlji naši dani” (Job 8,9), a to je slika koja se ponavlja u Psalmu 102,11: “Dani su moji kao sjena što se nagnu.” Sjena je efemerna – vrlo kratko traje.

Job uspoređuje svoj život s listom (Job 13,25): nježnim, krhkim i usahlim, te suhom slamkom koju gone vjetrovi. Izaija se poziva na Božje milosrđe te podsjeća Boga da “svi mi otpadosmo kao lišće” (Izaija 64,6).

David opisuje svoje dane kao pedalj (Psalam 39,5), tako kratke kao što je širina njegove ruke. Da život promatramo kao put, bio bi dug oko deset centimetara.

Mojsije, čovjek Božji, oslikava život kao san (Psalam 90,5) tijekom kojeg vrijeme odmiče a da toga nismo svjesni.

Na istome mjestu Mojsije o ljudima i njihovu životu govori kao o travi: “... oni su kao san, kao trava što ujutro nikne. Ujutro niče i cvjeta, uvečer se pokosi i suši” (Psalam 90,5-6). Stoljećima kasnije David je upotrijebio istu sliku u opisivanju naše prolaznosti: “Što ti je čovjek! Dani su njegovi kao trava, kao cvijet u polju, tako cvjeta. Jer prijeđe vjetar preko njega, i nestane ga; i ne pamti ga više mjesto njegovo” (Psalam 103,15-16). Kao što je Spurgeon rekao: “Trava se sije, raste, tjera vjetrom, kosi i odnosi.” I to je život u svom sažetku!

I Jakov dodaje svoje svjedočanstvo da je život prolazan kao dašak (Jakovljeva 4,14). Nakratko se pojavljuje, a zatim nestaje.

Ovo nizanje poredbi ima za cilj dvije stvari. Prvo, treba motivirati neobraćene da razmotre kako je vremena malo i kako je važno pripremiti se za susret s Bogom. Drugo, treba potaknuti vjernike da broje svoje dane da bi stekli mudro srce (Psalam 90,12). Rezultat toga bit će životi predani i posvećeni Kristu, životi za vječnost.

2. listopada

“Neka se u tebe ne nađe... nijedan tko bi se bavio vraćanjem ili čaranjem ili gatanjem ili čarobnjaštvom ili bacanjem uroka ili doznavanjem od duhova ili pogađanjem ili dozivanjem mrtvih.” (Ponovljeni zakon 18,10.11)

Bog je upozorio svoj izraelski narod da se ne dotiče svijeta okultnog. Sve aktivnosti spomenute u današnjem retku povezane su s demonizmom i stoga se moraju izbjegavati. Upozorenje se podjednako može primijeniti na današnje vjernike kao što se primjenjivalo na one starozavjetne.

Vračanje je proricanje sudbine. Uključuje upotrebu kristalne kugle, vidovnjaštvo, čitanje iz dlana, frenologiju, čitanje iz šalice za čaj i svaki drugi sličan pokušaj proricanja sudbine.

Onaj koji čara je astrolog koji pomoću položaja zvijezda i planeta projicira njihov utjecaj na ljudsko življenje. Dnevni horoskop iz novina povezan je s astrologijom jednako kao i upotreba znakova zodiijaka.

Gatalac je onaj koji utječe na druge amajlijama i čaranjem.

Vještica je žena koja ima nadnaravnu moć kroz kontakt s demonima. Ovi kontakti su krajnje zli i pogubni.

Bacač uroka izgovara kletve nad drugima i ima demonsku moć da ih ostvari. (Ovakve kletve nemaju utjecaja na vjernike.)

Zazivači duhova su mediji koji su u stanju stupiti u kontakt sa svijetom zlih duhova. Ovi duhovi često se izdaju za preminule rođake onih ljudi koji se obraćaju zazivačima.

Čarobnjak se koristi čarobnjaštvom u području spiritizma. Ponekad je riječ “čarobnjak” muška inačica riječi “vještica”.

Dozivač mrtvih je osoba koja tvrdi da zaziva duhove mrtvih da otkriju budućnost ili utječu na zbivanja.

Kršćani trebaju sve ovo izbjegavati jednako kao i moderne manifestacije spiritizma kao što su joga, transcendentalna meditacija, pokret *Hare Krishna*, seanse, crna magija, bijela magija, hipnoza, radiestezija, spiritističko iscjeljenje, numerologija i molitve mrtvima. Kršćani bi trebali znati da su i sljedeće stvari alati kojima se koriste spiritisti: droge koje izazivaju duševno uzbuđenje, *ouija* ploče, igraće karte, tarot karte, kocke, privjesci, medaljoni, amajlije, domino, štapovi i kosti (kad se koriste u mistične svrhe).

3. listopada

***“I ozdravi mnoge bolesnike od različitih bolesti, i zloduhe mnoge izagna.”
(Marko 1,34)***

Neki kršćani skloni su misliti o opsjednutosti zlim duhovima kao o fenomenu koji je postojao u vrijeme dok je Gospodin boravio na zemlji, a koji danas više nije prisutan. Ovo pogrešno shvaćanje treba ispraviti. Mediji gotovo svakoga dana donose izvještaje o bezumnim ubojstvima u kojima sve ukazuje na to da su ih nadahnuli zli duhovi. Postoje određeni simptomi demonske opsjednutosti koji pomažu da je prepoznamo i razlikujemo od mentalnog oboljenja.

U prvom redu zli duh svoju žrtvu na kraju uvijek vodi u nasilje i uništenje. Uvijek je namjera zlog duha da uništi.

Opsjednuta osoba ima dvije ili više osobnosti: svoju i onu zlog duha ili duhova. Može govoriti različitim glasovima i odazivati se na različita imena.

Takva osoba posjeduje nadnaravno snažne vještine ili ima znanje nadnaravne snage.

Iako ponekad o Gospodinu Isusu može ljubazno govoriti, njeno normalno ponašanje je da huli ili nasilno reagira na spominjanje Gospodina, molitve, krvi Kristove ili Božje riječi.

Ponašanje takve osobe je krajnje čudno, hirovito i nemirno. Drugi je ne mogu niti shvatiti niti kontrolirati niti vratiti na zdrave temelje. Može biti suicidalna i može živjeti u ropstvu straha i praznovjerja.

Opsjednutost zlim duhovima često je blisko povezana s upotrebom halucinogenih droga. Ove droge uvode osobu u područje transcendentnog i otvaraju pristup za zle duhove. Riječ koja u biblijskim prijevodima glasi “čaranje” ili “vraćanje” dolazi od grčke riječi “*pharmakia*” što znači lijek, narkotik, droga.

Opsjednuta osoba često je sadistična, sposobna za neuobičajene mentalne ili fizičke okrutnosti i ponekad sklona unakazivanju i sakaćenju tijela svojih žrtava.

Neki opsjednuti ljudi mogu biti morbidni, posjećivati groblja, skupljati lubanje ili druge kosti ili biti obuzeti jezivim pričama.

Sunce i mjesec, posebno mlađak, imaju važan utjecaj u svijetu demonizma. Odatle i utješno obećanje Božje riječi vjernicima: “Neće ti sunce nauditi danju ni mjesec noću” (Psalam 121,6).

Zli duhovi mogu se istjerati molitvom i autoritetom imena Gospodina Isusa. Ali trajno oslobođenje osoba nalazi jedino kad se nanovo rodi vjerom u Spasitelja.

4. listopada

“Odvрати moje oči da ne gledaju ispraznost.” (Psalam 119,37)

Ovaj redak osobito je prikladan kad ga povežemo s televizijom. Većina televizijskih programa je isprazna. Ocrtava svijet koji ne postoji i život koji je daleko od stvarnosti.

Televizija je kradljivica dragocjenog vremena. Gledatelji trate sate koji se nikad neće vratiti. Općenito govoreći, televizija je uzrokovala da se Biblija manje čita i tako odvrtila pozornost od glasa Božjeg te snizila duhovnu temperaturu gledatelja bez njihova znanja.

Dobro je poznato kako televizija štetno utječe na djecu. Njihov moral se iskvario jer se glorificira nasilje, idealizira seks i objavljuje pornografija. Djeca su oštećena u obrazovnom smislu jer ne nalaze ni vremena ni želje za čitanje ili pisanje. Njihove vrijednosti određuje ono što vide na ekranu, a cjelokupno razmišljanje oblikuje im protukršćanska propaganda.

Humor koji se servira na televiziji prljav je, a većina preostalog scenarija ispunjena je prostačkim aluzijama.

Reklame ne samo da su glupe, nego su i moralno destruktivne. Čini se da se ništa ne može prodati bez društvanca holivudskih bludnica dok izlažu pogledima velike proporcije svoje anatomije i koriste jezik tijela radi poticanja požude.

U mnogim obiteljima televizija je prouzročila prekid komuniciranja. Članovi obitelji su tako obuzeti programima da međusobno više ne vode konstruktivne razgovore.

Što se tiče glazbe, tekstovi pjesama zaslužuju svaki prigovor. Slave požudu, preljub i homoseksualnost drže podjednako vrijednim stilom života, a od nasilnika stvaraju junake.

Na prigovor kako na televiziji ima korisnih kršćanskih programa, odgovor je da su oni samo šećerna ovojnica na otrovnoj tableti. Jednostavna je činjenica da je sveukupno djelovanje televizije destruktivno za duhovnu vitalnost.

Neki kršćanin naručio je da mu u dom dostave televizor. Kad je dostavno vozilo stiglo pred njegovu kuću, s njegove bočne strane primijetio je reklamni natpis: “Televizija donosi svijet u tvoj dnevni boravak.” To mu je bilo dovoljno. Vratio je televizor u trgovinu.

Nijedan koji sjedi prilijepljen uz ekran nikada neće ništa pridonijeti Bogu. Televizija je jedan od glavnih uzroka duhovnog propadanja u našem vremenu.

5. listopada

“Svako mjesto na koje zakorači stopalo noge tvoje vama sam dao, kao što obrekoh Mojsiju.” (Jošua 1,3)

Bog je zemlju Kanaan dao izraelskom narodu. Pripadala im je po Božjem obećanju. No, svejedno su je trebali zaposjesti. Trebali su je zauzeti. Propis o posjedovanju glasio je: “Svako mjesto na koje zakorači stopalo noge tvoje vama sam dao.”

Bog nam je dao mnoga velika i dragocjena obećanja. Biblija ih je puna. Ali moramo ih prihvatiti vjerom. Tek nam tada zaista pripadaju.

Uzmimo kao primjer obećanje koje se tiče spasenja. Gospodin opetovano daje obećanje da će vječni život dati onima koji se pokaju za svoje grijehе i prihvate Isusa Krista kao Gospodina i Spasitelja. Pa ipak ovo obećanje nije nam ni od kakve koristi sve dok ga ne prisvojimo pouzdajući se u Spasitelja grešnika.

Podimo korak dalje! Osoba može iskreno vjerovati u Gospodina Isusa Krista pa ipak ne uživati sigurnost spasenja. Na primjer, može misliti da je drskost reći kako je spašena. I tako može nastaviti hodajući u sumnjama i mraku. U Božjoj riječi imamo obećanje da oni koji vjeruju u ime Sina Božjega imaju vječni život (1. Ivanova 5,13), ali to obećanje treba vjerom prihvatiti da bi ga iskusili.

Bog voli da mu vjerujemo. Zadovoljan je kad ga držimo za njegovu riječ. On se proslavlja kad zatražimo najnevjerojatnija obećanja i računamo s njima kao da su već ispunjena.

Jednom kada je Napoleon obilazio svoje čete, njegov se konj naglo preplasio tako da je caru prijetila opasnost da ga konj zbací. Jedan običan vojnik potrčao je, zgrabio uzde i smirio konja.

Potpuno svjestan da je onaj koji mu je pomogao samo običan vojnik, Napoleon je rekao: “Zahvaljujem, kapetane!” Prihvativši njegovu riječ, vojnik je odgovorio: “Koje pukovnije, veličanstvo?”

Kasnije kada je onaj koji je prije bio vojnik pripovijedao ovaj događaj svojim prijateljima, oni su se smijali njegovu uvjerenje u to da je promaknut u kapetana. Ali to je bila istina! Car je tako rekao i on je zatražio promaknuće na licu mjesta.

Vjernik je u donekle sličnoj situaciji. On može postati kapetan ili ostati običan vojnik. On može uživati u bogatstvu koje je u Kristu Isusu ili može živjeti u siromaštvu. “Od Boga možemo imati koliko god želimo. Krist je ključ riznice stavio u naše ruke i nudi nam da uzmemo sve što želimo. Ako se čovjeku dozvoli ulazak u bankovni trezor sa zlatnim polugama i ako mu se kaže da uzme što god hoće, a on izađe samo s jednim centom, čija je onda krivica što je siromašan? Tko je kriv što kršćani općenito raspoložu tako oskudnim dijelovima neograničenog Božjeg bogatstva?” (McLaren)

6. listopada

“... i sav je družestan. Takav je dragi moj i takav je prijatelj moj, kćeri jeruzalemske.” (Pjesma nad pjesmama 5,16)

Predana, vjerna, postojana ljubav djevojke Šulamke prema njenom dragom govori o vrsti ljubavi koju bismo trebali imati za vječnog Dragog naših duša. Uočimo sljedeće pojedinosti.

Prvo, ona je voljela sve na njemu. Ona hvali ljepotu njegova lica, glave, kose, očiju, obraza, usana, ruku, tijela, nogu, stasa i usta (5,10-16). Mi naravno ne razmišljamo o fizičkim obilježjima Gospodina Isusa, ali trebali bismo podjednako izražajno veličati njegovu moralnu vrsnoću.

Ona je o njemu razmišljala danju i noću. Bilo da je radila u vinogradu ili se spremala na počinak, pa čak i u snovima, on je bio onaj koji je ispunjavao njezinu viziju i obuzimao njezine misli. Dobro je kad je naša ljubav prema Gospodinu Isusu tako velika da on ispunjava naša srca od jutra do večeri.

Njene oči vidjele su samo njega. Drugi su je mogli pokušavati snubiti i pridobiti riječima strastvenog divljenja, ali ona bi hvalu preusmjerila i primijevala je na svoga dragoga. Tako kada nas svijet pokušava namamiti, trebali bismo reći: “O nadmenosti i slavo svijeta, tvoje čari uzalud se šire. Ali čuo sam ljepšu priču, stekao vredniji dobitak. Tamo gdje je Krist pripremio mjesto, ondje je moje drago prebivalište. Ondje ću se zagledati u Isusa. Ondje ću prebivati s Bogom.”

Ona je o njemu mogla sasvim spremno govoriti. Njena usta govorila su iz obilja njenoga srca. Njene su usne bile pisaljka hitra pisara. Idealno bi bilo da o svome Gospodinu govorimo spremnije i rječitije nego o bilo čemu drugom. Nažalost, nije uvijek tako.

Svoju nedostojnost vrlo je snažno osjećala. Ispričala se za svoj neuredan izgled, za svoju neznatnost i za ravnodušnost prema njemu. Kada mislimo na svoju grešnost, svoju sklonost da lutamo i na svoju neposlušnost, imamo još više razloga da se čudimo kako je Krist uopće zainteresiran za nas.

Njena je velika radost bila da bude s njim. Ona je žarko čeznula za danom kada će on doći i zatražiti da mu bude nevjesta. S koliko većom čežnjom bismo mi trebali iščekivati dolazak nebeskog ženika kako bi bili s njime za svu vječnost.

U međuvremenu, čini se da je njeno srce ostalo bespomoćno zarobljeno i ona je priznala da je bolna od ljubavi. Nije više mogla svladati osjećaje. Čežnimo da steknemo srca opčinjena Isusom koja se prelijevaju ljubavlju za njega!

7. listopada

“Braćo, ja nipošto ne smatram da sam već dohvatio.” (Filipljanima 3,13; Duda/Fučak)

Apostol Pavao nije mislio da je dohvatio, a ne trebamo ni mi. Svi trebamo promjenu. Liu Shao-chi rekao je: “Ljudi bi trebali sebe smatrati onima kojima je promjena potrebna i koji su sposobni promijeniti se. Ne bi trebali gledati na sebe kao na nepromjenljive, savršene, svete i van dosega svake preobrazbe... U suprotnom ljudi ne mogu napredovati.”

Nevolja je što se većina nas u sebi odupire promjeni. Očajnički žudimo vidjeti druge kako se mijenjaju. Smetaju nam hirovi njihovih osobnosti i htjeli bismo da se promijene. A zaboravni smo kad je u pitanju nama svojstveno ponašanje ili smo pak sretni da s njime u nedogled možemo nastaviti. Izvukli bismo trn iz tuđeg, a radije uživali u brvnu našeg vlastitog oka. Tuđe mane i nedostaci su strašni, dok su naši dražesni.

Problem je u našoj vlastitoj volji. Možemo se promijeniti ako to stvarno hoćemo. Ako se suočimo s činjenicom da postoje neke nepoželjne osobine našega karaktera, učinili smo korak prema tome da postanemo bolja osoba.

Ali kako možemo znati koje su promjene potrebne? Jedan od načina je da dozvolimo Božjoj riječ da preuzme ulogu zrcala. Dok je čitamo i proučavamo, vidimo što bismo trebali biti i koliko smo daleko od idealnog. Kada Biblija osuđuje nešto za što smo krivi, hrabro se trebamo suočiti s tom činjenicom i odlučiti s tim u vezi nešto poduzeti.

Drugi način kako možemo saznati u kojim točkama nam nedostaje kristolikosti je da pažljivo slušamo što govore naši rođaci i prijatelji. Ponekad njihove sugestije dolaze u baršunastim rukavicama, a ponekad su kao malj. Bilo da su primjedbe diskretne ili očite, trebamo primiti poruku i zahvalno je prihvatiti.

Štoviše, vrlo je dobra praksa paziti na prijateljsku kritiku izrečenu u ljubavi. Mogli bismo na primjer reći: “Nadam se da ćeš biti dovoljno slobodan da me upozoriš na svaku nepoželjnu crtu moje osobnosti ili moje postupke koje drugi nalaze iritantnima.” Pravi prijatelj upravo će to učiniti.

Žalosno je pomišljati na ljude koji kroče kroz život, a u crkvi, domu i društvu su prava napast jer ih nitko nije htio spustiti na pravu razinu ili se nisu htjeli promijeniti.

Ako se potrudimo otkriti svoje točke koje druge razdražuju te ako nakon toga poduzmemo konkretne korake da ih uklonimo, postat ćemo ljudi s kojima će biti lakše živjeti.

8.listopada

“Ne ogovarajte, braćo, jedni druge!” (Jakovljeva 4,11)

Premda se riječ “tračanje” ne pojavljuje u prijevodima Biblije, njeno značenje je sigurno uključeno u pojmove kao što su ogovaranje, klevetanje i šaputanje. Ne treba niti spominjati da se takva praksa jednoglasno osuđuje.

Tračati znači otkriti informaciju o drugoj osobi s ciljem da se tu osobu prikaže u lošem svjetlu. Drugim riječima, iznosi se loša i neugodna informacija. Obično u ovome postoji element tajnovitosti ili povjerljivosti; osoba koja širi trač ne želi da se nju spominje.

Dvije žene razgovarale su u Brooklynu. Jedna je rekla: “Tilly mi je rekla da si joj kazala ono što sam ti o njoj govorila, a ja sam ti bila spomenula da joj to ne kažeš.” Druga je odgovorila: “Baš je jadna. Rekla sam Tilly neka ti ne kaže da sam ti rekla.” Prva je odgovorila: “Znaš, rekla sam Tilly da ti neću reći da mi je kazala – zato joj neću reći da jesam.”

Rijetki su oni koji o drugom nikad ne kažu nešto negativno. Poznavao sam takve i divim im se više nego što to mogu opisati. Jedan od njih spomenuo je da, ako o drugome ne može reći ništa pozitivno, onda neće ništa reći. Drugi je rekao da u ostalim vjernicima uvijek pokušava vidjeti nešto što ga podsjeća na Gospodina Isusa. Treći je zaustio reći nešto negativno o nekom drugom, zatim je zastao usred rečenice i rekao: “Ne, ne bi bilo na izgradnju.” (Otada umirem od znatiželje.)

Pavao je čuo da među Korinćanima ima svađa. Suočavajući ih s tom činjenicom, rekao je da su ga o tome obavijestili Klojini ukućani (1. Korinćanima 1,11). Jasno je da Klojini ukućani u ovome nisu postupili kao ogovarači. Oni su iznijeli informaciju kako bi se problem mogao riješiti.

Apostol je također napisao neke oštre riječi protiv Himeneja, Aleksandra i Fileta (1. Timoteju 1,20; 2. Timoteju 2,17) jer su nanosili štetu Kristovoj stvari. Također je Timoteja upozorio na Figela, Hermogena i Demu (2. Timoteju 1,15; 4,10), ljude koji su se očito obazreli nakon što su ruku stavili na plug. Ali to nije bilo ogovaranje. Bila je to važna obavijest za vjernike uključene u zajedničko ratovanje.

Kad bi netko sa sočnim tračem došao k jednom poznatom propovjedniku, on bi izvadio crnu bilježnicu, rekao da će u nju sve to zapisati, potom dati tužakalu na potpis i prosljediti informaciju osobi koja je bila predmet trača. Priča se da je na stotine puta otvorio bilježnicu, ali nikad u nju ništa zapisao.

9. listopada

“... držeći zapovijedi Gospodnje i odredbe njegove što ti ih ja danas zapovijedam za tvoje dobro.” (Ponovljeni zakon 10,13)

Zapazimo zadnje tri riječi u današnjem retku: “za tvoje dobro.” Sve zapovijedi Gospodnje su za naše dobro. Mnogi ovo ne shvaćaju. Oni o Bogu misle kao o strogom sucu koji nameće odredbe i propise koji životu oduzimaju svaku radost. Ali nije tako! On je zainteresiran za naše blagostanje i zadovoljstvo te sve svoje zakone daje s tim ciljem.

Uzmimo kao primjer nekolicinu odredbi iz Deset zapovijedi. Zašto Bog kaže da ne smijemo imati drugih bogova? Jer zna da ljudi postaju kao objekti svoga štovanja, a lažni bogovi vode u izopačenost.

Zašto kaže da ne smijemo sebi praviti idole? Jer je idolopoklonstvo usko vezano uz demonizam. “To što pogani žrtvuju, zlodusima žrtvuju” (1. Korinćanima 10,20), a cilj zloduha uvijek je samo da uništi.

Zašto Bog od sedam dana izdvaja jedan dan za počinak? Jer je on stvorio čovjeka te zna da mu zbog njegove konstitucije treba počinak od rada. Narodi koji su pokušali nametnuti sedmodnevni rad otkrili su da je produktivnost pala te su morali odustati od eksperimenta.

Zašto Bog zapovijeda da se djeca pokoravaju svojim roditeljima? Jer to spašava djecu od lakomislena i razuzdana života, čak i od prerane smrti.

Zašto Bog zabranjuje preljub? Jer zna da uništava dom i obitelj kao i sreću onih koje pogađa.

Zašto Bog zabranjuje ubojstvo? Jer ono vodi u osjećaj krivice i grizodušja, u utamničenje, a ponekad i u smrtnu kaznu.

Zašto Bog osuđuje požudu? Jer se grijeh začinja u umu. Ako mu ondje udovoljimo, na kraju ćemo grijeh i počiniti. Ako ne možemo kontrolirati izvor, nećemo biti u stanju kontrolirati niti bujicu koja iz njega istječe.

Tako je i s drugim grijesima: uzimanjem imena Božjeg uzalud, krađom, lažnim svjedočenjem... Ne možemo izbjeći njihove posljedice. Oni uzimaju danak u našem duhu, duši i tijelu. Svaki grijeh pokreće bolno refleksivno djelovanje, oduzima grešniku mir, radost i zadovoljstvo. Žanjemo ono što smo posijali. Sve se vraća, sve se plaća.

Pred mnogo godina netko je napisao knjigu pod naslovom “Dobri Božji zakoni “. Oni uistinu jesu dobri jer su predviđeni za naše dobro.

10. listopada

“Svaka gorčina i srdžba i gnjev i vika i hula, zajedno sa svom zloćom, neka se ukloni od vas.” (Efežanima 4,31)

Život je prepun provokativnih situacija koje osobu dovode u kušnju da se razgnjevi. Možda se možete prepoznati u nekima od sljedećih scenarija. Konobar vas zalije vrućom kavom ili vas pusti da u nedogled čekate na hranu. Stižete kući sa svojom zadnjom akvizicijom i otkrivete da kupljeni proizvod ima grešku. Kad pokušavate ostvariti povrat novca, trgovac je bezobrazan. Ili ste možda dobili krivu informaciju i zbog toga propustili svoj avionski let. Imate nov auto tek tjedan dana, a neki bezobzirni vozač već ga je udario sa strane. Onda su iz trgovine obećali da će neki kućanski aparat isporučiti određenog dana. Zbog toga ostajete kod kuće, ali aparata nema! Prekršena su i obećanja o naknadnoj dostavi. Blagajnik u supermarketu previše vam je zaračunao, a onda je grub kad pokušavate s njim o tome razgovarati. Vaša susjeda vas gnjavi zbog neke sitne prepirke između njenog i vašeg djeteta, a očito je da je njeno dijete krivo. Neki drugi susjed vas izluđuje glasnom glazbom i divljim kućnim zabavama. Suradnik na poslu kontinuirano provocira, vjerojatno zbog vašeg kršćanskog svjedočanstva. Na vašem mjesečnom izvodu bankovnog računa pojavila se kompjuterska greška, a onda unatoč vašim ponovljenim telefonskim pritužbama, greška se nastavlja pojavljivati iz mjeseca u mjesec. U vašem omiljenom sportu sudac debelo griješi u donošenju odluke. Ili problem nastaje kad se u dnevnom boravku vašeg doma sukobe volje oko odabira televizijskog programa.

Nema načina da se izbjegnu ovakve iritantne situacije. Ali za vjernika je važno kako na njih reagira. Prirodna reakcija bila bi da eksplodira bijesom i da krivca izgrdi s nekoliko pomno odabranih riječi. Ali kad kršćanin izgubi kontrolu, on gubi i svoje svjedočanstvo. Stoji sav zelen od srdžbe, njegove oči poput oštra mača, usne podrhtavaju. Nema načina da jednu riječ izgovori u ime Gospodina Isusa. Ponaša se poput čovjeka ovoga svijeta. Ovakav nema veze s Biblijom, nego s krivnjom.

Tragedija je u tome da ona osoba koja se ogriješila o vjernika vjerojatno treba evanđelje. Možda je njeno uznemirujuće ponašanje uzrokovano nekom krizom u osobnom životu. Da joj se samo pokazalo ljubavi i obzira, mogla se pridobiti za Spasitelja.

Izljevi bijesa mnogo su pridonijeli tome da se poništi svjedočanstvo vjernika i obeščasti ime Gospodnje. Bijesan kršćanin loša je reklama za vjeru.

11. listopada

“Ako s pješacima trčiš pa te izmore, kako ćeš se onda s konjima utrkivati? I kad te u mirnoj zemlji u kojoj se ti osjećaš sigurnim izmuče, kako ćeš se onda nositi s naplavcima jordanskim?” (Jeremija 12,5)

Ovaj redak predstavlja dobar izazov onda kada smo u kušnji da prebrzo i previše lako odustanemo. Ako se ne možemo nositi s manjim poteškoćama, kako možemo očekivati da ćemo se suočiti s velikima? Ako se svijamo pod neznatnim udarcima života, kako ćemo podnijeti udarce malja?

Ima kršćana koji se dure i mrgode jer ih je netko povrijedio. Drugi postanu rezignirani jer ih je netko kritizirao. Ima i onih koji zamjeraju što neka njima draga ideja nije naišla na odobravanje.

Ljudi s manjim tjelesnim oboljenjima često jauču kao ranjeni medvjed. Čovjek se pita što bi činili da boluju od neke teške bolesti. Ako se poslovni čovjek ne može nositi sa svakodnevnim problemima, malo je vjerojatno da će biti u stanju suočiti se s velikima.

Svima nam je potrebna određena doza nesentimentalnosti. Time ne mislimo da trebamo biti oštri ili neosjetljivi. Bolje rečeno, mislimo da trebamo biti u stanju savijati se s udarcima. Treba nam takva elastičnost koja će nas vratiti natrag i nastaviti nositi.

Možda se danas suočavate s krizom. Trenutno se ona pričinja monumentalnom. U napasti ste da odustanete. A ipak za godinu dana računajući od danas ona se uopće neće činiti važnom. Ovo je vrijeme kad zajedno s psalmistom treba reći: “Jer s tobom jurišam na četu protivničku, s Bogom svojim preskačem zidine” (Psalam 18,29).

Nepoznati pisac Poslanice Hebrejima onima koje izaziva na izdržljivost iznosi interesantno zapažanje. On im govori: “Još se do krvi ne oduprijeste” (Hebrejima 12,4). Drugim riječima, niste platili konačnu cijenu – mučeništvo. Ako se kršćani slome zbog razbijene zdjele, izgubljene mačke, razočaranja u ljubavnoj vezi, što bi učinili da se suoče s mučeništvom?

Mnogi od nas odavno bismo bili odustali da smo dali mjesta svojim osjećajima. Ali u duhovnom vojevanju nema odustajanja. Podigneš se s tla, streseš prašinu i ideš dalje u bitku. Pobjeda u manjim okršajima pomoći će nam izvojevati veće bitke.

12. listopada

“Gle, svi vi koji oganj palite, koji se opasujete iskrama, hodite u svjetlosti ognja svojega i u iskrama što ste ih raspalili. Ovo će vam biti iz moje ruke – ležat ćete u mukama.” (Izaija 50,11)

Postoji ispravan i pogrešan način vršenja svega, a ovo je zasigurno točno kad je u pitanju dobivanje smjernica. Današnji redak govori o pogrešnom načinu. Opisuje čovjeka koji priprema krijes i onda koristi oganj i iskre da rasvijetli svoj put.

Primijetit ćemo da se nigdje ne spominje da se posavjetovao s Gospodinom. Nema naznake da je ovo pitanje učinio predmetom molitve. On se bezgranično pouzdaje u to da poznaje najbolji put. U svojoj drskoj neovisnosti on se oslanja na svoj vlastiti razbor. Henleyjevim riječima, on je gospodar svoje sudbine i kapetan svoje vlastite duše.

Ali pogledajmo posljedice! “Ovo će vam biti iz moje ruke – ležat ćete u mukama.” Čovjek koji sâm sebe vodi, srlja u nevolje. Svaki koji je tako tvrdoglav i uporan, zažalit će. Iskustvo će ga naučiti da je Božji put onaj najbolji.

Prethodni redak (r. 10) daje nam ispravan način pronalaženja smjernica. On kaže: “Tko se među vama boji Gospoda? Tko sluša glas slugе njegova? Tko hodi u tmini i nema svjetlosti? Neka se uzda u ime Gospodnje i neka se na Boga svog osloni.” Uočimo tri stvari u vezi ovog čovjeka. Prvo, on se boji Gospodina u smislu da se boji biti mu neugodan ili hodati neovisno o njemu. Drugo, on sluša glas slugе Božjega, Gospodina Isusa. Treće, spreman je priznati da hoda u tmini i da nema svjetlosti. On priznaje da ne zna kojim putem krenuti.

Što da učini takav čovjek? On se mora pouzdati u ime Gospodnje i osloniti se na svojega Boga. Drugim riječima, treba priznati svoje neznanje, moliti Gospodina da ga vodi i potpuno ovisiti o Božjem vodstvu.

Naš Bog je Bog neograničene mudrosti i ljubavi. Zna što je za nas najbolje i planira samo ono što je za naše dobro.

On svoje će poznati, ljubiti i paziti.

Tu istinu slavnu nikad neće zgaziti.

On učinit će baš najbolje u svemu,

Za one koji izbor prepuštaju Njemu.

“Ili koji bi od vas čovjek, ako sin njegov u nj zaište kruha, dao mu kamen?” (Matej 7,9)

Ovako postavljeno pitanje očekuje negativan odgovor. U pravilu otac ne bi sinu dao kamen umjesto kruha. Nebeski Otac to ne bi sigurno nikada učinio.

Ali žalosna je činjenica da mi ponekad činimo upravo ovo. Ljudi nam prilaze u dubokoj duhovnoj potrebi. Možda smo neosjetljivi na ono što ih stvarno muči. Ili ih se riješimo nekakvom površnom panacejom, lijekom za sve u životu, umjesto da s njima govorimo o Gospodinu Isusu.

E. Stanley Jones ilustrira ovo pričom o sebi (a treba biti velik čovjek da se ispriča priča koja otkriva osobni promašaj). “Kada su članovi indijskog kongresa svoju nedavno stečenu moć počeli koristiti za sebe umjesto za dobrobit zemlje, bilo je to za Jawaharlala Nehrua preteško podnositi. Rekao je da razmišlja o ostavci na mjesto premijera i odlasku kako bi ponovno vratio svoj unutrašnji duh. U to sam ga vrijeme imao priliku vidjeti i na kraju razgovora ponudio sam mu bočicu tableta od žitarica sa svim poznatim vitaminima. Zahvalno je primio bočicu, ali je dodao: ‘Moj problem nije tjelesne prirode’, što je dalo naslutiti da je bio duhovne. Umjesto da mu iskažem milost, ponudio sam mu travu. On je tražio kruh, a ja sam mu dao kamen... Znao sam da imam odgovor, ali nisam znao kako ga reći. Bojao sam se uvrijediti velikog čovjeka. Trebao sam se prisjetiti gesla na zidu Sat Tal Ashrama: ‘Nema mjesta na kojem Isus Krist nije na mjestu.’ Ali nisam. Sjetio sam se svojih oklijevanja i ona su me nadvladala.”

“Ponudio sam mu biljne tablete onda kada je on stvarno htio milost – milost i silu koja bi ga iscijelila u srcu. Tada bi bio mogao reći: ‘Iscijeljen sam u srcu. Neka sada svijet navali – svijet nemogućih problema. Spreman sam.’”

Bojim se da je iskustvo dr. Jonesa predobro poznato mnogima od nas. Srećemo ljude s dubokim duhovnim potrebama. Oni izgovore neku riječ koja nam širom otvori vrata da im pružimo Krista. Ali propustimo to iskoristiti. Za duhovnu ranu predložimo nekakvu kompresu ili promijenimo temu na nešto od trivijalnog značenja.

Molimo: “Gospodine, pomogni mi da iskoristim svaku priliku da svjedočim za tebe, da uđem na svaka otvorena vrata. Pomogni mi da nadvladam svoje kolebanje i pružim kruh i milost tamo gdje su potrebni.”

14. listopada

“... i upoznat ćete istinu, i istina će vas osloboditi.” (Ivan 8,32)

Ljudi često navode ovaj redak zaboravljajući da je on dio uvjetovanog obećanja. Prethodni redak glasi: “Stoga je Isus govorio Židovima koji su mu povjerovali: ‘Ako vi ostanete u riječi mojoj, uistinu ste moji učenici.’” Potom slijedi obećanje: “... i upoznat ćete istinu, i istina će vas osloboditi.” Drugim riječima, oslobađajuća snaga ove istine ovisi o ostanku u njegovoj riječi.

Nije dovoljno samo poznavati istinu na intelektualnoj razini. Moramo joj se pokoriti i vršiti je. Dok živimo po uputama Biblije, oslobođeni smo od bezbrojnih zala.

Čim poslušamo zov evanđelja, slobodni smo od krivice i osude te uvedeni u slobodu sinova Božjih.

Potom smo oslobođeni od grijeha kao svoga gospodara. On više ne upravlja našim životom.

Slobodni smo od zakona. Nismo bezakonici, nego imamo zakon Kristov. Stoga smo odsad motivirani da budemo sveti iz ljubavi prema Spasitelju prije nego iz straha od kazne.

Iskusili smo slobodu od straha jer savršena ljubav izgoni strah. Bog je sada nebeski Otac koji nas ljubi, a ne strogi Sudac.

Oslobođeni smo robovanja Sotoni. On nas više ne vodi uokolo kako hoće.

Slobodni smo od seksualne razuzdanosti umakavši pokvarenosti koja je u svijetu zbog požude.

Slobodni smo od lažnih učenja. Božja riječ je istina, a Sveti Duh uvodi njegov narod u svu istinu i uči ga da razlikuje istinu od zablude. Oni koji ostaju u njegovoj riječi oslobođeni su od praznovjerja i vlasti zlih duhova. Kakvo je to oslobođenje – biti slobodan od moći demonskih sila!

Oslobođeni smo od straha od smrti. Nema više gospodara straha, smrt uvodi dušu u Gospodnju prisutnost. Smrt je dobitak.

Oslobođeni smo od zarobljavajućih navika, od ljubavi prema novcu te od beznada i očaja. Odsad jezik našeg srca govori:

*Dolje do Tvojih nogu, Isuse, moje mjesto me čeka;
Ondje su divne pouke, istina oslobođenja.
Oslobođen sebe, Isuse, oslobođen načina ljudskih;
Lanaca koji zarobljavaju misli zauvijek raskinutih.*

15. listopada

“Jeruzaleme, Jeruzaleme...! Koliko puta htjedoh skupiti djecu tvoju kao što kvočka skuplja svoje piliće pod krila – i ne htjedoste.” (Matej 23,37)

Ovo se naziva propuštanjem duhovne povoljne prilike. To znači da je ljudima ukazana takva predivna milost pohoda, veličanstvena prilika, ali oni je nisu iskoristili.

Dogodilo se u Jeruzalemu. Utjelovljeni Božji Sin hodao je njegovim prašnjavim ulicama. Žutosmeđe nijansirane zgrade spuštale su svoj pogled na Stvoritelja i Svedržitelja svemira. Ljudi su slušali njegove neusporedive riječi i vidjeli kako čini čuda koja nitko nikad nije učinio. No, nisu ga smatrali dostojnim. Nisu ga htjeli primiti.

Da jesu, sve bi za njih bilo mnogo bolje. Okolnosti bi bile kao one opisane u Psalmu 81,13-16: “O, kad bi me puk moj poslušao, kad bi Izrael mojim hodio putovima! Brzo bih pokorio neprijatelje njihove i ruku svoju okrenuo na protivnike njihove. Koji mrze Gospoda, pokorili bi mu se, ali vrijeme kazne njihove bilo bi zavijeke. A tebe bih hranio najboljom pšenicom, i medom iz stijene sitio bih te.”

Izaija također opisuje ono što je moglo biti: “O, da si pazio na zapovijedi moje! Tada bi mir tvoj kao rijeka bio, a pravednost tvoja kao morski valovi. I potomstva bi tvojega bilo kao pijeska, a poroda tvoje utrobe kao njegovih zrnaca. Ime im se ne bi zatrla niti bi se istrijebilo preda mnom” (Izaija 48,18).

Bret Harte napisao je: “Od svih izgovorenih i napisanih riječi najtužnije su ove: ‘Moglo je biti.’”

Pomislite na one koji su odbacili poziv evanđelja. Isus Nazarećanin je prolazio i prošao. Sada žive praznim životom, suočeni s vječnom propašću.

Ili pomislite na one vjernike koji su čuli Kristov poziv za neko određeno područje službe, ali se nisu odazvali. Oni ne znaju za sadašnje blagoslove i za plaću u vječnosti koja im je izmakla.

Istina je da prilika ponekad kuca samo jednom. Premda puna najbiračnijeg blaga, može se činiti da je baš u onom trenutku u opreci s našim osobnim planovima ili da zahtijeva osobnu žrtvu. Ona predstavlja ono najbolje od Boga za nas, ali zbog vlastitih razloga dozvoljavamo da prilika prođe. Odbijamo ono njegovo najbolje i zadovoljavamo se drugorazrednim. A cijelo vrijeme on govori: “Ja htjedoh, ali vi ne htjedoste.”

16. listopada

“Otkriva se naime s neba gnjev Božji na svaku bezbožnost i nepravедnost.” (Rimljanima 1,18)

U odabranim trenucima ljudske povijesti Bog je izvršio sud nad ljudima kako bi pokazao svoje krajnje negodovanje zbog određenih počinjenih grijeha. Očito je da on ne usmrćuje ljude svaki put kad tako postupaju. Da to čini, svjetska populacija drastično bi se smanjila. Ali na izoliranim slučajevima to je učinio da upozori čovječanstvo kako takva bezbožnost i nepravедnost ne mogu proći nekažnjeno. Ako Bog ne riješi takve stvari u ovom vremenu, sasvim sigurno će u vječnosti.

Kad je Bog pogledao na zemlju i vidio da se iskvarila i napunila nasiljem, poslao je katastrofalan potop da uništi svijet (Postanak 6,13). Samo osam ljudi se spasilo.

Kasnije su gradovi Sodoma i Gomora postali središta homoseksualnosti (Postanak 19,1-13). Sodoma je također snosila krivicu zbog oholosti, izobilja kruha i isprazna spokoja (Ezekiel 16,49). Bog je objavio svoj gnjev zapljuštivši vatrom i sumporom s neba na one gradove predavši ih vječnom uništenju.

“Nadab i Abihu umriješe pred Gospodom kad su... prinosili tuđinsku vatru” (Brojevi 3,4). Trebali su uzeti vatru sa žrtvenika (Levitski zakonik 16,12), ali su odlučili pristupiti Bogu na neki drugi način. Pogodivši ih iznenadnom smrću, Bog je upozorio buduće naraštaje protiv toga da mu se pokušaju približiti na način drukčiji od onog kojeg je odredio.

Nabukodonozor, babilonski kralj, propustio je dati slavu Svevišnjem koji upravlja poslovima ljudi. Umjesto toga prisvojio je sve zasluge za slavu Babilona. Bog ga je kaznio tako da mu se pomutio razum. Kralj je bio prognan daleko od ljudi da živi u polju kao životinja. Hranio se travom kao govedo, tijelo mu je bilo mokro od nebeske rose, kosa mu je narasla kao perje orlovi-ma, a nokti kao kandže pticama (Daniel 4,33).

Ananija i Safira pretvarali su se da su svoj posjed u cijelosti dali Bogu na žrtvu, ali potajno su dio zadržali za sebe (Djela 5,1-11). Oboje su naglo izdahnuili kao upozorenje protiv dvoličnosti u štovanju i službi.

Nešto kasnije Herod je prihvatio obožavanje umjesto da prizna slavu Bogu. Umro je izjeden od crva (Djela 12,22-23).

Grešni ljudi ne bi se smjeli odveć uzdati u prividnu Božju šutnju i mirnoću. Samo zato što on grijeh uvijek ne kažnjava momentalno, ne znači da ga na kraju neće kazniti. Na izoliranim slučajevima tijekom niza godina on je izrekao svoj sud i objavio kaznu koja slijedi.

“Kupi istinu, i ne prodaji je.” (Izreke 23,23)

Često Božja istina ima cijenu koju je potrebno platiti i mi trebamo biti voljni to učiniti ma što to bilo. Kad jednom imamo istinu, ne smijemo od nje odustati. Ovaj redak ne treba strogo doslovno tumačiti u smislu da ćemo kupovati Biblije i kršćansku literaturu, a ni pod kojim uvjetima ih nećemo prodavati. Kupiti istinu ovdje znači spoznati božanske principe pod cijenu velikog žrtvovanja. Može se to odnositi na neprijateljski stav vlastite obitelji, gubitak zaposlenja, prekid religijskih veza, financijski gubitak ili čak fizičko zlostavljanje.

Prodati istinu znači kompromitirati je ili čak sasvim napustiti. Nikad ne bismo smjeli biti voljni ovo učiniti.

U svojoj knjizi *Church in the House* (Crkva u kući) Arnot piše: “U ljudskoj prirodi postoji općenito pravilo da ono do čega se lako dođe, to se lako gubi. Ono što steknemo naporom, to čvršće držimo, bilo da se radi o našem bogatstvu ili vjeri. Ljudi koji su stekli veliko bogatstvo bez ikakve muke ili vlastita truda, često ga razaspu i umru siromašni. Rijetko čovjek koji je stekao bogatstvo teškim radom uludo potroši ono što ima. Na isti način, pokažite kršćanina koji je borbom prokrčio put do svoje vjere. Ako je kroz vatru i vodu dopro do svog položaja obilja, neće lako odustati od svog bogatog nasljedstva.”

Sveti ljudi su u svakom vremenu okretali leđa svojoj obitelji, slavi i bogatstvu kako bi ušli na uska vrata i kretali se uskim putem. Kao i apostol Pavao, sve su drugo smatrali gubitkom zbog spoznaje Krista Isusa, Gospodina. Kao i Rahaba, odrekli su se neznabožičkih idola i priznali Jahvu kao jedinog istinskog Boga premda je to izgledalo kao izdaja vlastitog naroda. Kao i Daniel, odbili su prodati istinu premda je to značilo biti bačen u jamu s krvožednim lavovima.

Živimo u vremenu u kojem je duh mučeništva u velikoj mjeri iščeznuo. Ljudi će radije kompromitirati svoju vjeru, nego za nju trpjeti. Nema pro-ročkog glasa. Vjera je slaba. Uvjerenja koja se tiču istine osuđuju se kao dogmatska. Da bi pružili dojam jedinstva, ljudi su spremni žrtvovati temeljna učenja. Oni prodaju, a ne kupuju istinu.

Ali Bog će uvijek imati one birane duše koje tako cijene skriveno blago istine da su spremne prodati sve što imaju da ga kupe, a kad su ga kupile, neće biti voljne prodati ga ni po kojoj cijeni.

18. listopada

“Razumniji sam od svih svojih učitelja, jer razmišljam o svjedočanstvima tvojim. Razboritiji sam od staraca.” (Psalam 119,99-100)

Kad isprva pročitamo ove retke, zvuče nam kao riječi nezrela razmetljivca ili potpuna egoiste. Zapravo gotovo smo iznenađeni što u Bibliji nailazimo na ovakvo hvalisanje. Ono nam se prije čini nekršćanskim.

Međutim, kad pobliže proučimo ove retke, pronalazimo rješenje koje će otkloniti ovu poteškoću. Psalmist pruža razlog svog boljeg razumijevanja. On kaže: “... jer razmišljam o svjedočanstvima tvojim.” Drugim riječima, on kaže da ima bolje razumijevanje od svih svojih učitelja koji ne poznaju Pisma. On razumije bolje od staraca čije je poznavanje bilo samo ovosvjetsko. On se ne uspoređuje s drugim vjernicima, već samo s ljudima ovoga svijeta.

I naravno, u pravu je! Najponizniji vjernik može više vidjeti na svojim koljenima, nego najučeniji nevjernik na vrhovima nožnih prstiju. Promotrimo nekoliko primjera.

Neki vladin dužnosnik uvjerava ljude da će se postići mir u svijetu ako se ustraje na određenim mjerama. U nekom udaljenom selu neki poljoprivrednik, kršćanin, sluša ovaj govor preko radija. On zna da mira neće biti dok Knez mira ne uspostavi svoje kraljevstvo na zemlji. Do tada ljudi neće prekovati svoje mačeve u plugove i odustati od rata. Ovaj je seljak razumniji od diplomata.

Sada pogledajmo poznatog znanstvenika koji tvrdi da je svemir kakav poznajemo nastao bez božanskog posredovanja. Njegovo predavanje sluša čovjek koji se nedavno obratio Kristu. Vjerom ovaj student razumije da su svjetovi oblikovani riječju Božjom tako da ono što je vidljivo nije postalo od nečeg pojavnog (Hebrejima 11,3). Student ima razumijevanje koje znanstvenik ne posjeduje.

Onda je tu psiholog koji se trudi shvatiti ljudsko ponašanje, ali odbija prihvatiti činjenicu postojanja urođenog grijeha. Vjernik koji poznaje Božju riječ shvaća da je svaki čovjek naslijedio zlu, pokvarenu prirodu te da, ako to ne uzmemo u obzir, naći ćemo se kako koračamo putem punim bezvrijednih rješenja za čovjekove probleme.

Stoga se psalmist nije prepustio ispraznom hvalisanju kad je rekao da je razumniji od svih svojih učitelja. Oni koji se kreću po vjeri bolje vide od onih koji to čine po gledanju. Oni koji razmišljaju o Božjim svjedočanstvima, vide istinu koja je sakrivena od mudrih i umnih.

***“Što da uzvratim Gospodu za sva njegova dobročinstva prema meni? Po-
dignut ću čašu spasenja i zazvati ime Gospodnje.” (Psalam 116,12-13)***

Kad se radi o spasenju duše, ne postoji ništa što bismo mogli učiniti da ga zaradimo ili zaslužimo. Boga nikako ne možemo staviti u poziciju kao da nam je nešto dužan ili da mu mi nešto možemo nadoknaditi jer spasenje je dar milosti.

Pravi odgovor na Božju besplatnu ponudu vječnoga života najprije je uzeti čašu spasenja, to jest, u vjeri prihvatiti ponuđeno. Potom zazvati ime Gospodnje, to jest, zahvaljivati mu i proslavljati ga zbog neizrecivog dara.

Čak i nakon što smo spašeni nema ničeg čime bismo Gospodinu mogli platiti za sva njegova dobročinstva. “Kad bi mi cijelo carstvo prirode pripalo, bio bi to premali prinos.” Međutim, postoji prikladan i ujedno najprihvatljiviji odgovor koji možemo dati. “Ljubav tako nevjerojatna, tako božanska, traži moju dušu, moj život, moje sve.”

Ako je Gospodin Isus za nas dao svoje tijelo, najmanje što možemo učiniti je da i mi damo svoja tjelesa za njega.

Pilkington iz Ugande rekao je: “Ako je on Kralj, ima na sve pravo.” C. T. Studd rekao je: “Kad sam shvatio da je Isus Krist umro za mene, nije mi se činilo teškim radi njega odustati od svega.”

Borden sa Sveučilišta Yale molio je: “Gospodine Isuse, dižem ruke od svega u mom životu. Stavljam tebe na prijestolje u svom srcu.”

A Betty Scott Stam rekla je: “Predajem sebe, svoj život, sve svoje potpuno tebi, da budem tvoja zauvijek.”

Charles Haddon Spurgeon rekao je: “Onog dana kad sam se predao svome Spasitelju, dao sam mu svoje tijelo, dušu i duh; dao sam mu sve što imam i sve što ću imati za sadašnje vrijeme i za vječnost. Dao sam mu sve svoje talente, svoju snagu, svoje darove, svoje oči, svoje uši, svoju savjest, svoje udove, svoje emocije, svoju prosudbu, cjelokupnu svoju muževnost i sve što iz nje može proizaći, svako novo svojstvo ili novu sposobnost kojom bih bio obdaren.”

I na kraju Isaac Watts podsjeća nas da “suze bola nikad ne mogu platiti dug ljubavi”, a zatim dodaje: “Dragi Gospodine, predajem sebe, to je sve što mogu učiniti.”

Isusova muka – njegove izranjene ruke i noge, njegove rane, njegove suze traže prikladan odgovor: žrtvovanje naših života za njega.

20. listopada

“I David se zaželjje vode, te reče: ‘Tko bi me napojio vodom iz betlehems-kog studenca što je kod dveri!’” (1. Ljetopisa 11,17)

Betlehem je bio Davidov rodni grad. U njemu je znao sve glavne i sporedne ulice, tržnicu i gradski studenac. Ali sada su Filistejci imali svoju posadu u Betlehemu, a David je boravio u Adulamskoj špilji. Kad su trojica njegovih ljudi čula da se David zaželio napiti vode iz betlehemske studenca, prodrli su kroz neprijateljske redove i donijeli mu vode. On je bio tako dotaknut hrabrim činom njihove ljubavi i odanosti da tu vodu nije mogao piti, nego ju je izlio u čast Gospodinu.

O Davidu ovdje možemo razmišljati kao o slici Gospodina Isusa. Kao što je Betlehem bio Davidov grad, tako “Gospodnja je zemlja i punina njezina”. David je trebao biti na prijestolju, ali umjesto toga bio je u špilji. Slično bi i svijet treba ustoličiti Gospodina, ali je umjesto toga on odbačen i njegovo pravo pogazeno. Davidovu čežnju da se napije možemo usporediti sa Spasiteljevom žeđi za dušama ljudi svega svijeta. On čezne za tim da se osvježi gledajući kako se njegova stvorenja spašavaju od grijeha, sebe i svijeta. Trojica Davidovih hrabrih ljudi oslikavaju one neustrašive Kristove vojnike koji odbacuju od sebe razmišljanja o osobnoj udobnosti, koristi i sigurnosti kako bi ispunili želju svog vrhovnog zapovjednika. Oni nose radosnu vijest cijelom svijetu, a onda prinose obraćenike Gospodinu kao žrtvu ljubavi i odanosti. Davidova emocionalna reakcija sugerira stav Spasitelja kad vidi kako se njegove ovce iz svakog plemena i naroda okupljaju oko njega. Gledat će tegobu svoje duše i bit će zadovoljan (Izaija 53,11).

U Davidovu slučaju on nije morao naređivati, nagovarati ili se ulagivati svojim ljudima. Najmanja naznaka bila im je dovoljna; rado su je prihvatili kao nalog svog zapovjednika.

Što ćemo onda mi učiniti kad znamo čežnju Kristova srca za onima koje je otkupio svojom dragocjenom krvi? Trebaju li nam nasrtljivi pozivi u misiju i pozivi s govornice? Nije li dovoljno čuti njegovo pitanje: “Koga ću poslati i tko će nam poći?” Hoće li se za nas reći da za svojega Zapovjednika nismo spremni učiniti ono što su Davidovi ljudi bili spremni učiniti za svojega? Ili ćemo mu reći: “Tvoja najmanja želja, moja je zapovijed”?

“Uđite na uske dveri! Jer široke su dveri i prostran je put koji vodi u propast, i mnogo ih je koji na njih ulaze. Jer uske su dveri i tijesan je put koji vodi u život, i malo ih je koji ih nalaze.” (Matej 7,13-14)

Kad pogledamo religijski svijet današnjice, vidimo brojne religije, denominacije i kultove. U osnovi ipak postoje samo dvije religije, kako i sugerira naš današnji tekst. S jedne strane su široka vrata i prostran, dobro posjećen put koji vodi u propast. S druge strane su uska vrata i tijesan, slabo posjećen put koji vodi u život. Sve se religije mogu svrstati pod jedno ili pod drugo. Ono što ove dvije religije razlikuje je ovo: jedna govori što čovjek mora učiniti da zaradi ili zasluži spasenje, a druga govori što je Bog učinio da pribavi spasenje za čovjeka.

Istinska kršćanska vjera jedinstvena je po tome što poziva ljude da vjerom prihvate vječni život kao dar. Sve druge religije govore ljudima da svoje spasenje moraju zaslužiti djelima ili svojim osobinama. Evanđelje govori kako je Krist izvršio djelo potrebno za naše otkupljenje. Svi drugi sustavi govore ljudima što oni moraju učiniti da bi se otkupili. Razlika među njima, razlika je između ČINJENJA i UČINJENOG.

Prevladava popularna ideja da dobri ljudi idu u nebo, a zli u pakao. Međutim, Biblija uči da nema dobrih ljudi te da su jedini ljudi koji odlaze u nebo samo grešnici spašeni Božjom milošću. Kršćansko evanđelje isključuje hvalisanje; ono kaže čovjeku da ne postoje zaslužna djela koja bi on mogao učiniti da stekne Božju naklonost jer je mrtav u svojim prekršajima i grijesima. Sve druge religije hrane čovjekovu oholost time što mu daju naslutiti da ima nešto što može učiniti da se sam spasi ili da potpomogne svoje spasenje.

Sve lažne religije su “put koji se čovjeku učini pravim”, ali su isto tako put koji završava u smrti (Izreke 14,12). Spasenje po vjeri u Gospodina Isusa Krista čini se ljudima “prelaganim”, ali to je put koji vodi u život. U lažnim religijama Krist nije ništa ili je samo nešto. U istinskoj kršćanskoj vjeri Krist je sve.

U drugim religijama ne može biti stvarne sigurnosti spasenja jer osoba nikad ne zna je li učinila dovoljan broj dobrih djela ili pravu vrstu djela. Kristov vjernik zna da je spašen jer se ne radi o njegovim djelima, već o Kristovu djelu za njega.

Samo dvije religije – jedna po zakonu, druga po milosti. Jedna po djelima, druga po vjeri. Jedna od činjenja, druga od vjerovanja. Jedna od pokušaja, druga od pouzdanja. Prva vodi u osudu i smrt, druga u opravdanje i život.

22. listopada

“A Jošua, sin Nunov, bijaše pun duha mudrosti jer Mojsije na nj bijaše položio ruke svoje. I njega su slušali sinovi Izraelovi i činili kako je Gospod zapovjedio Mojsiju.” (Ponovljeni zakon 34,9)

Iz ovoga razabiremo da je Mojsije imenovao Jošuu kao svog nasljednika znajući da se njegova služba približava kraju. Učinivši ovo, pokazao je dobar primjer ostalima koji se nalaze na položaju duhovnog vodstva. Netko može misliti da je ovo prejednostavno da bi se naglašavalo, ali činjenica je da često ima očiglednih neuspjelih pokušaja da se pripremi nasljedovatelje i da im se preda djelo. Kao da postoji urođeni otpor na pomisao da smo nadoknadivi.

Ponekad je ovo problem s kojim se suočava neki starješina lokalne crkve. Možda je vjerno služio niz godina, ali približava se dan kada više neće moći pâsti stado. Unatoč tome teško mu pada pripremiti mlađeg čovjeka da zauzme njegovo mjesto. Moguće je da mlađe ljude vidi kao prijetnju svom položaju. Ili može njihovo neiskustvo usporediti sa svojom zrelošću i zaključiti da su prilično neprikladni. Olako zaboravlja kako je i on sâm bio u svoje vrijeme neiskusan i kako je do sadašnje zrelosti dospio vježbajući se u službi nadglednika.

Ovo se može pojaviti i kao problem u misijskom radu. Misionar je svjestan toga da bi za službu vodstva trebao izvježbati domaće vjernike. Ali pronalazi racionalno objašnjenje zaključujući da oni neće moći raditi podjednako dobro kao on. Oni tako mnogo griješe... i posjećenost sastanaka past će ako on ne bude propovijedao. Uostalom, oni ne znaju kako voditi. Odgovor na sve ove argumente je taj da on sebe mora vidjeti kao onoga koji je potrošiv. Treba uvježbati domaće vjernike i na njih prenijeti autoritet dok se sâm ne povuče iz rada na tom određenom području. Uvijek ima nepopunjenih mjesta drugdje. Nikad ne mora ostati bez posla.

Kad je Jošua zamijenio Mojsija, radilo se o mirnom prijelazu. Nije bilo vakuuma u vodstvu. Božji interesi nisu pretrpjeli nikakav šok. Tako treba biti.

Svi Božji sluge trebaju se radovati kad vide kako se mlađa braća uspinju k službi vodstva. Trebaju držati velikom prednošću to što svoje znanje i iskustvo mogu podijeliti s ovim učenicima, a zatim im predati posao prije nego ih smrt na to primora. Trebali bi imati nesebičan stav kakav je Mojsije iskazao jednom prilikom kad je rekao: “O, kad bi sav puk Gospodnji bio prorok.”

“... jer [Sveti Duh] neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti što god čuje i objavljivati vam ono što dolazi. On će proslavljati mene jer će od mojega primati i objavljivati vama.” (Ivan 16,13b-14)

Kada je Gospodin Isus spomenuo da Sveti Duh neće govoriti sâm od sebe, nije mislio reći da Duh nikad neće upućivati na sebe. Ono što je mislio reći je to da Duh neće govoriti u svom vlastitom autoritetu ili neovisno od Boga Oca. To potvrđuju riječi koje nakon toga slijede: “... nego će govoriti što god čuje i objavljivati vam ono što dolazi.”

Ali kad smo ovo rekli, moramo nadodati da Duh Sveti u pravilu ne govori o sebi. Jedna od njegovih karakterističnih službi je da proslavlja Krista. Isus je rekao: “On će proslavljati mene jer će od mojega primati i objavljivati vama.”

To znači da kad se nekom službom uzvisuje Gospodin Isus Krist, tada možemo biti sigurni da je nadahnuta od Duha. S druge strane, kad čujemo poruke koje proslavljaju govornika umjesto Gospodina, možemo biti sigurni da je Duh ožalošćen. On ne može istovremeno svjedočiti u prilog Isusove veličine i veličine propovjednika.

“Karakteristika istinskog duhovnog poučavanja uvijek je potpuno i konstantno prikazivanje Krista. On će uvijek biti temom takvog poučavanja. Duh ne može usmjeriti pažnju ni na što osim na Isusa. Drago mu je govoriti o njemu. Veseli se kad može isticati njegovu privlačnost i odlike. Stoga kad čovjek služi u snazi Duha Božjega, uvijek će njegova služba više obilovati Kristom nego ičim drugim. U takvoj službi malo će mjesta ostati za ljudsku logiku i rasuđivanje. Jedini cilj Duha... uvijek će biti da istakne Krista” (C. H. Mackintosh).

S obzirom na ovo, evanđeoski kršćani trebali bi razmotriti običaj da pri predstavljanju govornika neumjereno nižu njihova akademska postignuća i teološke počasti. Nerealno je čovjeka uzdizati u visine, a zatim očekivati da propovijeda u snazi Duha Svetoga.

Veliki test službe pisane riječi jest provjera proslavlja li ona Gospodina Isusa. Sjećam se da sam čitao knjigu o osobi i djelu Duha Svetoga. U početku mi je bilo čudno jer se činilo da je pisac više vremena utrošio na Kristove moralne vrline nego na Duha Svetoga. Onda sam shvatio da to predstavlja ispravno gledanje na osobu i djelo Duha.

Jim Elliot napisao je u svom dnevniku: “Kad bi ljudi bili ispunjeni Duhom, ne bi pisali knjige o toj temi, već o Osobi koju je Duh došao objaviti. Božji cilj je obuzetost Kristom, a ne ispunjenje Duhom.”

24. listopada

***“I tko god se ne nađe zapisan u Knjizi života, bi bačen u jezero ognjeno.”
(Otkrivenje 20,15)***

Tema pakla izaziva snažan otpor u ljudskom srcu. Ovaj otpor najčešće se iskazuje pitanjem: “Kako Bog ljubavi može podržati postojanje vječnog pakla?” Kad bi Pavao odgovarao na ovo pitanje, vjerojatno bi odmah rekao: “Tko si zapravo ti da se pravdaš s Bogom?” ili: “Neka Bog bude istinit, a svaki čovjek lažac.” U prijevodu, stvorenje nema nikakvo pravo sumnjati u Stvoritelja. Ako Bog dozvoljava vječno postojanje pakla, ima za to valjan razlog. Nemamo pravo sumnjati u njegovu ljubav ili njegovu pravednost. Dapače, u Bibliji imamo dovoljno informacija da u vezi s tim Boga opravdamo.

U prvom redu znamo da Bog nije stvorio pakao za čovjeka, nego za đavla i njegove anđele (Matej 25,41).

Također znamo da nije Božja želja da itko pogine, već da svi dođu k pokajanju (2. Petrova 3,9). Ako netko dospije u pakao, Božjem srcu to pričinja veliku žalost.

Problem leži u čovjekovu grijehu. Božja svetost, pravednost i pravda zahtijevaju da grijeh bude kažnjen. Božja odluka glasi: “Ona duša koja zgriješi, ta će i umrijeti” (Ezekiel 18,4). S Božje strane to nije samovolja. To je jedini stav kojeg sveti Bog može zauzeti naspram grijeha.

Bog je mogao ovo pitanje pustiti na miru. Čovjek je zgriješio, zato mora umrijeti.

Ali intervenirala je Božja ljubav. Da čovjek ne bi zauvijek poginuo, Bog se ispružio do krajnjih granica da pribavi put spasenja. Poslao je svog jedinorođenog Sina da kao zastupnik umre za grešne ljude i za njih plati kaznu. Predivna milost Spasitelja na njegovu je tijelu ponijela čovjekove grijeha na križ.

Bog sada nudi vječni život kao besplatan dar svima koji se pokaju za svoje grijeha i uzvjeruju u Gospodina Isusa Krista. On neće spasiti ljude protiv njihove volje. Oni moraju izabrati put života.

Iskreno govoreći, nema ničeg drugog što je Bog mogao učiniti. Već je učinio više nego što se moglo očekivati. Ako ljudi odbiju njegovu besplatnu ponudu milosrđa, nema alternative. Pakao je hotimičan izbor onih koji su odbili nebo.

Potpuno je pogrešno optužiti Boga što dozvoljava trajno postojanje pakla. Takav stav zanemaruje činjenicu da je Bog lišio nebo Onog najboljeg kako ono najgore zemaljsko nikada ne bi upoznalo muke ognjenog jezera.

“... a postoji prijatelj privrženiji od brata.” (Izreke 18,24b)

Isusovo prijateljstvo tema je koja posvuda pobuđuje oduševljen odaziv u srcima njegova naroda. Dok je boravio na zemlji, bio je ismijan kao “prijatelj carinika i grešnika” (Matej 11,19), ali kršćani su uzeli ovu porugu i pretvorili je u počasni naziv.

Prije nego je otišao na križ, naš Gospodin je svoje učenike nazvao “prijateljima”. “Vi ste moji prijatelji ako činite što god vam ja zapovijedam. Više vas ne zovem slugama, jer sluga ne zna što čini njegov gospodar. Vas pak nazvah prijateljima, jer vam obznanih sve što sam čuo od Oca svojega” (Ivan 15,14-15).

Neke od najboljih duhovnih pjesama bave se ovom temom. Na primjer: “Kakav prijatelj je Isus”, “Nema prijatelja kao što je ponizni Isus” i “Našao sam prijatelja, o kakva prijatelja”.

Zašto Isusovo prijateljstvo izaziva tako pozitivnu reakciju? Mislim da je prvi razlog to što su mnogi ljudi usamljeni. Mogu biti okruženi drugim ljudima, ali ipak ne prijateljima. Ili su u velikoj mjeri isključeni od općenja s drugima. To je često slučaj kod starijih ljudi koji su nadživjeli svoje vršnjake.

Usamljenost je okrutna. Štetna je za čovjekovo fizičko, mentalno i emocionalno zdravlje. Ona izjeda njegovo raspoloženje, do kraja isteže živce i čini ga umornim od života. Često odvlači ljude u depresiju te budu skloni popustiti grijehu ili ludoj avanturi. Takvim ljudima Isusovo prijateljstvo dolazi s ozdravljajućim svojstvima balzama iz Gileada.

Jedan razlog zbog kojeg se njegovo prijateljstvo tako cijeni je taj da ono nikad ne iznevjeri. Ljudi nas kao prijatelji često razočaraju ili napuste, ali ovaj Prijatelj je pravi i postojan.

Zemaljski prijatelji iznevjere i odu,

Danas laskaju, sutra ostave u bolu.

Ali ovaj Prijatelj ne vara nikad. O, kako On ljubi!

Isus je privrženiji Prijatelj od brata. On je Prijatelj koji ljubi u svako doba (Izreke 17,17).

Činjenica da Gospodin Isus nije fizički prisutan ne ograničava stvarnost njegova prijateljstva. On nam govori kroz svoju Riječ, a u molitvi mi govorimo njemu. Upravo nam na taj način postaje stvaran kao Prijatelj kojeg trebamo. Upravo na taj način odgovara na molitve:

Gospodine Isuse, budi za mene živa, jasna stvarnost,

Vidljiviji pogledu vjere od svakog predmeta na zemlji,

Draži, bliskiji čak od najtješnje zemaljske sveze.

26. listopada

“Ljubljeni! Zaklinjem vas da se kao pridošlice i putnici klonite putenih požuda koje vojuju protiv duše.” (1. Petrova 2,11; Duda/Fučak)

Petar podsjeća svoje čitatelje da su pridošlice i putnici, podsjećanje koje je danas potrebnije nego ikad. Putnici pješaci putuju iz jedne zemlje u drugu. Zemlja kojom prolaze nije njihova; oni su u njoj tuđinci. Njihova domovina je ona zemlja u koju putuju.

Obilježje putnika pješaka je posjedovanje šatora. Stoga kad čitamo da je Abraham boravio pod šatorima zajedno s Izakom i Jakovom, moramo razumjeti da je on Kanaan držao tuđom zemljom (premda je upravo njemu bila obećana). Živio je u privremenom prebivalištu “jer iščekivaše grad s temeljima, kojemu je graditelj i tvorac Bog” (Hebrejima 11,10). Tako putnik pješak nije naseljenik. On je čovjek u pokretu.

Budući da se zaputio na dugo putovanje, nosi sa sobom malo stvari. Odbija biti pritisnut mnogim materijalnim dobrima. Ne može si priuštiti da ga nepotrebna prtljaga opterećuje. On mora odbaciti sve što koči njegovu pokretljivost.

Druga karakteristika pridošlog putnika je ta da se razlikuje od ljudi oko sebe koji su se u onoj zemlji udomačili. On se ne prilagođava njihovom stilu života, njihovim navikama ili čak njihovom obliku štovanja. U slučaju putnika kršćanina, on vodi računa o Petrovu savjetu da se suzdrži od “putenih požuda koje vojuju protiv duše”. On ne dozvoljava da njegov karakter oblikuje okolina. On je u svijetu, ali ne od svijeta. Prolazi tuđom zemljom bez usvajanja njenih pravila ponašanja i vrijednosnih sudova.

Ako prolazi neprijateljskim područjem, pazi na to da se ne sprijatelji s neprijateljem. Bilo bi to iskazivanje nelojalnosti prema svome vođi. On bi se našao kao izdajnik.

Putnik kršćanin prolazi neprijateljskim teritorijem. Ovaj svijet našem Gospodinu nije dao ništa osim križa i groba. Iskazati prijateljstvo takvom svijetu značilo bi izdati Gospodina Isusa. Kristov križ raskinuo je veze koje su nas ikad povezivale sa svijetom. Mi ne priželjkujemo pohvale svijeta niti se bojimo njegove osude.

Dok se kreće, putnika održava spoznaja da ga put prevaljen u svakodnevnom hodu jednako toliko čini sve bližim njegovu domu. Svjestan je da će jednom kad dospije na svoje odredište, brzo zaboraviti sve nevolje i opasnosti koje su ga putem pratile.

“Nema više: ni Židov ni Grk, nema: ni rob ni slobodnjak, nema: ni muško ni žensko – jer svi ste vi jedno u Kristu Isusu.” (Galaćanima 3,28)

Prilikom čitanja retka kao što je ovaj silno je važno znati što on znači i što ne znači. U protivnom mogli bismo usvojiti groteskna stajališta koja bi bila protivna ostatku Pisma i samim životnim činjenicama.

Cljuč za razumijevanje ovog retka nalazi se u riječima “u Kristu Isusu”. Ove riječi opisuju naš položaj, to jest, ono što mi jesmo u Božjim očima. One se ne odnose na naše svakodnevno življenje, to jest, ono što smo sami po sebi ili u društvu u kojem živimo.

Ono što ovaj redak onda govori jest da nema ni Židova ni Grka što se tiče položaja pred Bogom. Obojica, i vjerujući Židov i vjerujući poganin, nalaze se u Kristu Isusu i stoga su obojica pred Bogom u položaju apsolutne naklonosti. Nijedan nema nikakvu prednost pred onim drugim. To ne znači da su fizičke razlike ili razlikovanje po pitanju temperamenta uklonjeni.

U Kristu Isusu nema neslobodnih ni slobodnih. Rob je kroz Osobu i kroz Kristovo djelo jednako prihvaćen kao i slobodan čovjek. Međutim, u svakodnevnom životu društvene razlike i dalje postoje.

Nema ni muško ni žensko u Kristu Isusu. Žena vjernica potpuna je u Kristu, prihvaćena u Ljubljenome, besplatno opravdana – jednako kao i muškarac vjernik. Ona ima jednaku slobodu ulaska u Božju prisutnost.

Ali ne smije se inzistirati na tome da se ovaj redak primijeni na pojave iz svakodnevnog života. Razlike u spolovima i dalje postoje – muško i žensko. Uloge koje su posljedica toga i dalje postoje – otac i majka. Božanski određeni položaji autoriteta i podložnosti tom autoritetu i dalje ostaju – muškarac na položaju vodstva, a žena na položaju podložnosti autoritetu muškarca. Novi zavjet čak navodi razlike u službi muškarca i žene u crkvi (1. Timoteju 2,8.12; 1. Korinćanima 14,34-35). Oni koji tvrde da u crkvi ne bi smjelo biti ni muškog ni ženskog, prisiljeni su iskrivljavati ove odlomke Pisma, pripisivati loše motive apostolu Pavlu ili čak sumnjati u nadahnutost riječi u ovim ulomcima.

Potrebno je shvatiti da, dok su rasne, socijalne ili spolne razlike uklonjene što se tiče položaja pred Bogom, dotle one i dalje postoje u svakodnevnom životu. Također treba shvatiti da ove razlike nemaju nikakve veze s inferiornosti. Poganin, rob, žena nisu inferiorniji od Židova, slobodnjaka ili muškarca. Na mnogo načina mogu biti čak superiorniji. Umjesto pokušaja da se Božji poredak u stvaranju i providnosti preradi, potrebno ga je prihvatiti i radovati mu se.

28. listopada

“Ima takvih koji dijele, a imaju sve više; a tko šteti pretjerano, sve bliže je oskudici.” (Izreke 11,24)

Sveti Duh nam ovdje otkriva predivnu tajnu. Ona odudara od svega što bismo mogli očekivati, ali svejedno uvijek jednako vrijedi. Ovo je tajna: što više daješ, to više imaš. Što više skupljaš, to manje imaš. Darežljivost se sama umnožava. Škrtoš rađa siromaštvo. “Što sam dao, to imam; što sam potrošio, to sam imao; što sam zadržao, to sam izgubio.”

Ovo ne znači da ćeš požeti jednako novca koliko si posijao, ne znači da će vjerni upravitelj postati bogat novcem. On može posijati novac, a požeti duše. Može posijati dobrotu, a požeti prijatelje. Može posijati smilovanje, a požeti ljubav.

Ovo znači da darežljiv čovjek ubire nagrade koje nisu dane drugima. On otvara svoju poštu i saznaje da je novčani dar koji je poslao zadovoljio kritičnu potrebu baš u pravo vrijeme i u točnom iznosu. On saznaje da je Bog knjigu, koju je on kupio za mladog vjernika, upotrijebio tako da promijeni cjelokupan smjer jednog života. Čuje da je ljubaznost koju je pokazao u Isusovo ime bila karika u lancu spasenja te osobe. On je beskrajno sretan. Njegova radost ne poznaje granica. Nikad se ne bi mijenjao s drugima koji, čini se, imaju više od njega.

Druga strana priče govori o tome da zgrtanje vodi u siromaštvo. Od novca koji leži u banci uistinu nemamo nikakva zadovoljstva. Može nas zavarati lažnim osjećajem sigurnosti, ali nam ne može pribaviti istinsko i trajno zadovoljstvo. Svaka mršava korist koju novac može donijeti, beznačajna je u usporedbi s uzbuđenjem zbog korištenja novca Kristu na slavu i na blagoslov našim bližnjima. Čovjek koji zadrži više nego što dolikuje, može imati veliki bankovni saldo, ali ima mali saldo radosti u ovom životu i malo kreditnog salda u nebeskoj banci.

Namjera današnjeg retka nije samo da razloži božansko načelo, već i da nas izazove. Gospodin nam govori: “Sâm se uvjeri. Stavi mi na raspolaganje svoje ribe i kruhove. Znam da je to trebao biti tvoj ručak. Ali ako ih predaš meni, bit će dovoljno za tebe i za ručak tisućama drugih. Osjećao bi se neugodno da sâm jedeš svoj ručak dok drugi oko tebe samo sjede i gledaju u tebe. Pomisli pak na zadovoljstvo od spoznaje da sam ja iskoristio tvoj obrok da nahranim mnoštvo.”

Charles Wordsworth napisao je: “Gubimo ono čime ugađamo sebi, a kao nepresušno blago ostaje nam ono što pozajmljujemo Gospodinu koji nam je sve to ionako dao.”

“A tko ima dobra ovoga svijeta i vidi brata svojega u potrebi pa zatvori srce svoje pred njim – kako ljubav Božja ostaje u njemu?” (1. Ivanova 3,17)

U liječničkim krugovima bilo bi nezamislivo imati lijek protiv raka, a ne ga podijeliti s oboljelima od raka širom svijeta. Zadržati lijek značilo bi bešćutan i neljudski nedostatak sažaljenja.

Apostol Ivan crta paralelnu sliku u duhovnom području. Postoji čovjek, ispovijeda vjeru i prikuplja lijepu količinu dobara. Živi u raskoši, udobnosti i dokolici. Svuda oko njega je svijet enormnih duhovnih i fizičkih potreba. Milijuni u svijetu nikada nisu čuli evanđelje. Žive u mraku, praznovjerju i beznađu. Mnogi trpe od razornog djelovanja gladi, rata i prirodnih katastrofa. Čovjeka blagostanja nije briga za sve te potrebe. On je u stanju oglušiti se na jauk i stenjanje trpećeg čovječanstva. Kad bi htio, mogao bi pomoći, ali draže mu je držati se svog novca.

U ovom trenutku Ivan izriče neočekivani komentar. On pita: “Kako ljubav Božja ostaje u njemu?” Odgovor naravno podrazumijeva da u njemu nema Božje ljubavi. Ako u njemu Božje ljubavi nema, postoji opravdan razlog za sumnju u to radi li se o istinskom vjerniku.

Ovo je vrlo ozbiljna stvar. Danas crkva veliča dobrostojećeg čovjeka, postavlja ga u odbor starješina i ukazuje na njega posjetiteljima. Prevladava stav: “Lijepo je vidjeti bogate kršćane.” Ali Ivan pita: “Ako je on pravi kršćanin, kako može zadržati sav onaj višak dobara kad toliki gladuju za kruhom?”

Čini mi se da nas ovaj redak tjera na jedan od dva moguća smjera djelovanja. S jedne strane možemo odbaciti jasno značenje Ivanovih riječi, priglušiti glas savjesti i osuditi čovjeka koji se usuđuje ovo propovijedati. Ili možemo riječ primiti s krotkošću, upotrijebiti svoja dobra za bratovu potrebu i imati besprijekornu savjest pred Bogom i ljudima. Vjernik koji je zadovoljan sa skromnim standardom življenja tako da sve što je iznad toga može dati za djelo Gospodnje, to je onaj koji može živjeti u miru s Bogom i svojim bratom u potrebi.

30. listopada

“Veće radosti nemam od ovoga: čuti da moja djeca u istini hode.” (3. Ivanova 4)

Apostol Ivan sigurno je poznao radost osobnog pridobivanja duša. Dovođenje grešnika Gospodinu Isusu pruža silno duhovno veselje. Ali za Ivana bila je veća radost, zapravo najveća radost, vidjeti kako njegova djeca u vjeri nepokolebljivo idu s Gospodinom.

Dr. M. R. DeHaan napisao je: “U svojoj službi često sam znao reći: ‘Najveća je radost za kršćanina dovesti dušu Kristu.’ Kako su godine prolazile, promijenio sam mišljenje... Mnogi kojima smo se radovali kad su ispovjedili vjeru, pali su kraj puta, a naša se radost na kraju pretvorila u žalost i bol. Ali vratiti se nakon što su godine prošle i naći ‘obraćenike’ kako rastu u milosti, hodaju u istini – to je najveća radost.”

Kada su ga upitali što u životu daje radost veću od bilo koje druge, LeRoy Eims rekao je: “Kad osoba koju si doveo Kristu raste i razvija se u predanog, plodonosnog, zrelog kršćanina koji ide i dovodi druge Kristu i za uzvrat im također pomaže.”

Ne iznenađuje što ovo pruža najveću radost. Za duhovno postoji paralela u području prirodnog. Rođenje djeteta velika je radost, ali uvijek se javlja ono pitanje. “Kakvo će ono biti?” Kako su roditelji zadovoljni kad ono sazrije i pokaže se kao čovjek izvrsna karaktera i postignuća! Tako čitamo u Izreka-
ma 23,15-16: “Sine moj, ako ti je mudro srce, i ja se od srca veselim; i kliču
bubrezima moji kad usne tvoje zbore što je pravo.”

Praktična pouka koja proizlazi iz svega ovoga jest to da se ne trebamo zadovoljavati površnim metodama evangelizacije i učenja. Ako želimo duhovnu djecu koja će hodati u istini, moramo biti spremni svoje živote pretočiti u njihove, a to je proces za koji treba platiti cijenu i koji uključuje molitvu, poučavanje, ohrabivanje, savjetovanje i ispravljanje.

“Mudar sin veseli oca, a lud sin žalost je majci svojoj.” (Izreke 10,1)

Što određuje da li će sin biti mudar ili lud? Koji faktori određuju hoće li postati kao Ivan ili kao Juda?

Roditeljski odgoj sigurno ima veliko značenje. On uključuje temeljito podučavanje u Svetom pismu. Ne može se dovoljno naglasiti posvećujući utjecaj Božje riječi.

To podrazumijeva i dom koji je utvrđen molitvom. Majka jednog istaknutog kršćanskog propovjednika pripisala je njegovo očuvanje od moralnog i doktrinalnog zla činjenici što je ona “istrošila svoja koljena u molitvi za njega”.

To znači i primjenu čvrste discipline tako da dijete nauči slušati i podlagati se autoritetu. Danas čujemo glasno negodovanje protiv stroge discipline, ali više je života uništeno popuštanjem, nego upotrebom stege (Izreke 13,24; 23,13-14).

To znači da djetetu treba dati sigurnost da je voljeno. Disciplina se provodi kao čin ljubavi, a ne čin bijesa.

Roditelji moraju biti živi primjer onoga što ispovijedaju. Licemjerje u vjeri često se pokazalo kao kamen spoticanja za mnogu djecu kršćanskih roditelja.

Ali uključena je također i volja djeteta. Kad napusti dom, dijete je slobodno postupati prema vlastitim odlukama. Često djeca odgojena u istom domu, pod istim uvjetima, ispadnu različita.

Treba uzeti u obzir dvije životne činjenice. Jedna je da većina ljudi ima potrebu sama okusiti svijet. Druga je da većina ljudi voli učiti kroz sramotu i nevolju nego kroz mudar savjet.

Mudri roditelji ne prisiljavaju svoju djecu na ispovijedanje vjere. Ako djeca žele doći k Gospodinu, u tome ih treba ohrabriti. Ali ako ih se nagovori na lažno ispovijedanje vjere pa se u kasnijim godinama od nje odvrte, teže ih je pridobiti za Krista.

Ako su kršćanski roditelji učinili sve moguće da odgoje dijete u strahu i opomeni Gospodnjoj, a dijete kasnije sve to uništi, što tada? U prvom redu moraju imati na umu da posljednje poglavlje još nije napisano. Nijedan slučaj nije Gospodinu pretežak. Nastavljajući usrdnom molitvom i održavajući komunikaciju, mnogi su doživjeli povratak izgubljene djece. U drugim slučajevima odgovor na molitve roditelja stigao je nakon što su oni već otišli Gospodinu.

1. studenog

“Ujutro sij svoje sjeme, a navečer nek’ ti ne počiva ruka; jer ne znaš što će biti bolje, ovo ili ono, ili će oboje biti jednako dobro.” (Propovjednik 11,6)

Naše neznanje o tome kako i kada ćemo Bogu biti korisni trebalo bi nas potaknuti da neumorno grabimo prilike. Gospodin često radi onda kad to najmanje očekujemo i na beskrajno mnogo neobičnih načina.

Neki mornar kršćanin, smješten u jednoj pomorskoj zračnoj bazi, stajao je na uglu hangara i svjedočio svom drugu. Treći mornar, kojeg nije bilo moguće vidjeti jer se nalazio iza ugla, čuo je ovu poruku evanđelja, bio presvjedočen o svojim grijesima i istinski se obratio. Mladić kojemu je poruka bila izravno upućena, nije se odazvao.

Neki propovjednik je, provjeravajući akustičnost nove dvorane, zagrmio riječima iz Ivana 1,29: “Evo Jaganjca Božjega koji oduzima grijeh svijeta.” Bilo je očigledno da ga nitko ne sluša. Još jednom je glasno izgovorio bezvremene riječi Ivana Krstitelja: “Evo Jaganjca Božjega koji oduzima grijeh svijeta.” U dvorani nije bilo nikoga, ali jednog radnika na prvom balkonu pogodila je riječ i obratio se Jaganjcu Božjem za oprostjenje grijeha i novi život.

Jedan Amerikanac, biblijski učitelj, razgovarao je s nekim mladim američkim turistom na željezničkom kolodvoru u Parizu. (Obojica su bila iz istog grada i istog susjedstva u tom gradu.) Mladića je razljutilo što mu se ovaj čovjek ispriječio pa je rekao: “Mislite li da ćete me spasiti na ovom pariškom kolodvoru?” Biblijski učitelj je odgovorio: “Ne, ja vas ne mogu spasiti. Ali ništa se u životu ne događa slučajno. Nismo se ovdje slučajno susreli. Mislim da vam Bog govori i bilo bi bolje da poslušate.” U danima što su slijedili neki drugi kršćanin poveo je ovog mladog putnika automobilom do Beča i putem mu svjedočio. Nakon povratka u SAD, ovaj kršćanin opet ga je pozvao na druženje na jednom kršćanskom ranču u saveznoj državi Colorado. Zadnjeg dana boravka na ranču mladić je u jednom trenutku ostao sam u bazenu. Ubrzo mu se u vodi pridružio jedan od gostiju, tiho mu govorio o Gospodinu i doživio veliku radost da mladića dovede k Spasitelju. Nekoliko godina kasnije američki biblijski učitelj upoznao se s nekim gorljivim mladim učenikom na kraju jednog sastanka. Njegovo ime bilo mu je nepoznato. A onda se sjetio. Bio je to turist s kojim je govorio na pariškom željezničkom kolodvoru.

Pouka je naravno da trebamo biti marljivi za Krista ujutro i uvečer, kad je zgodno i kad nije zgodno. Nikad ne znamo pod kojim će se udarcem raspuknuti granit ili koja će riječ biti ona što daje život.

2. studenog

***“Zato, braćo moja ljubljena, budite čvrsti, nepomični, obilujte svagda u djelu Gospodnjem, znajući da trud vaš nije uzaludan u Gospodinu.”
(1.Korinćanima 15,58)***

Nije neuobičajeno da se netko obeshrabri u službi za Gospodina i da odu-
stane. Pretpostavljam da se većina nas prije ili kasnije suočila s ovom kuš-
njom. Stoga bih htio iz današnjeg čitanja podijeliti četiri odlomka koja su
me snažno ohrabrila i spriječila da odustanem. Prvi je iz Izaije 49,4: “A ja
rekoh: ‘Zalud sam se mučio, nizašto i uprazno potrošio snagu svoju. Ipak,
u Gospoda je pravda moja, i plaća moja u Boga mojega.’” Ima trenutaka,
srećom rijetkih, kad se čini kao da su godine službe za Gospodina isparile
u ništavilo. Sav naš rad čini se kao beskoristan trud. Kao još jedan slučaj
uzaludnog iskazivanja ljubavi. Ali nije tako! Uvodni redak uvjerava nas da
će nam Božja pravda osigurati da budemo kraljevski nagrađeni. Ništa što je
učinjeno njemu nikad nije uzalud.

Drugi odlomak je iz Izaije 55,10-11: “Jer kao što kiša i snijeg padaju s neba
i onamo se ne vraćaju, nego natapaju zemlju i daju da ona rodi i da iz nje
nikne kako bi dala sjeme sijaču i kruha za jelo, tako će biti s mojom riječju
kad izađe iz usta mojih: neće se k meni vratiti prazna nego će izvršiti ono
što sam htio i uspjeti u onome zbog čega je poslah.” Oni koji su zaokupljeni
širenjem žive Božje riječi, uvjereni su u uspjeh. Rezultati su zagwarantirani.
Njegova riječ je neodoljiva. Kao što su svjetske vojske nemoćne spriječiti
padanje kiše ili snijega, tako sve demonske i ljudske vojske ne mogu zausta-
viti Riječ da se objavi i proizvede revoluciju u ljudskim životima. Mi smo na
pobjedničkoj strani.

Zatim nalazimo izvanredno ohrabrenje u Mateju 10,40: “Tko prima vas,
prima mene; a tko prima mene, prima onoga koji me posla.” Jesu li vas ikad
prezreli zbog vašeg kršćanskog svjedočanstva? Ili izopćili? Ili vam se rugali?
Ili vas zlostavljali? Je li vam itko zalupio vrata u lice? Dakle, ne uzimajte
to suviše osobno. Odbacujući vas, ljudi zapravo odbacuju Spasitelja. Način
kako se odnose prema vama, način je kako se odnose prema Gospodinu.
Kako je divno biti tako usko povezan sa Sinom Božjim!

Zatim tu je naravno redak iz 1. Korinćanima 15,58 (citiran gore). Pavao
je tumačio istinu uskrsnuća. Kad bi ovaj život bio sve, tada bi naš rad bio
uzaludan. Međutim, s one strane groba, vječna je slava. Tada će sve učinjeno
u ime Gospodnje biti nagrađeno. Nijedna služba učinjena u ljubavi neće biti
besplodna ili beskorisna.

Kršćanska služba najslavniji je od svih poziva. Nikad nema valjanog ra-
zloga za odustajanje. Ohrabrenja iz Božje riječi dovoljna su da nas očuvaju
od odstupanja.

3. studenog

“Ipak čvrsti temelj Božji stoji – s ovim pečatom: ‘Poznaj Gospodin one koji su njegovi’ i: ‘Neka odstupi od nepravde svaki koji imenuje ime Kristovo.’” (2. Timoteju 2,19)

Čak i u danima apostola bilo je prilične zbrke u svijetu vjere. Dva čovjeka su, na primjer, naučavala bizaran nauk o tome da se uskrsnuće vjernika već dogodilo. Za nas je ova ideja suluda. Ali bila je dovoljno ozbiljna da tada uništi vjeru nekih ljudi. Pitanje prirodno glasi: “Jesu li ova dvojica bili istinski kršćani?”

Često se i danas susrećemo s ovim pitanjem. Imamo istaknutog teologa koji niječe djevičansko rođenje. Profesor teologije uči da Biblija sadrži greške. Student tvrdi da je spašen milošću po vjeri, a ipak održava subotu kao bitnu stvar za spasenje. Poslovni čovjek govori o iskustvu obraćenja, a svejedno ostaje u crkvi koja štuje idole, naučava spasenje po sakramentima i tvrdi da je njen poglavar nepogrešiv u pitanjima vjere i morala. Jesu li ovi ljudi istinski kršćani?

Govoreći vrlo otvoreno, u nekim se slučajevima ne može točno znati je li kršćanstvo neke osobe autentično ili prijetvorno. Između istinitog i lažnog, bijelog i crnog, cijelo je područje sivoga. U tom području ne možemo biti sigurni. Samo Bog zna.

U svijetu nepouzdanosti ono što je sigurno jest temelj Božji. Sve što on gradi, čvrsto je i trajno. Njegov temelj nosi pečat, a na tom pečatu su dva zapisa. Jedan predstavlja božansku, a drugi ljudsku stranu. Prvi je deklarativan, a drugi imperativan.

Na božanskoj strani je činjenica da Gospodin zna one koji su njegovi. On zna one koji mu iskreno pripadaju premda njihovi postupci nisu uvijek onakvi kakvi bi trebali biti. S druge strane, on je svjestan svakog pretvaranja i licemjerja svih koji gaje izvanjski privid bez unutarnje stvarnosti. Mi ne moramo biti sposobni razlučiti ovce od jaraca, ali on to može i to čini.

Na ljudskoj strani nalazimo činjenicu da svaki koji zazove ime Gospodnje treba odstupati od nepravde. Na taj način čovjek može dokazati istinitost isповijedanja svoje vjere. Svaki koji nastavlja u grijehu, gubi vjerodostojnost što se tiče njegove tvrdnje da je kršćanin.

To je ono što nam preostaje kad nam je teško razlikovati između žita i kukolja. Gospodin poznaje svoje. Svi koji to tvrde, mogu drugima to dokazati tako što će se odijeliti od grijeha.

4. studenog

“Po ovome se raspoznaju djeca Božja i djeca đavlova: tko god ne čini pravde i tko ne ljubi brata svojega, nije od Boga.” (1. Ivanova 3,10)

Nekada je gotovo svaka obitelj u dnevnom boravku držala veliki obiteljski album. Imao je debele kožnate korice ukrašene zlatnim reljefom. Kožnata traka s kopčom protezala se od desnog ruba stražnjih korica do desne strane prednjih korica gdje bi kopča sigurno škljocnula u bravicu. Stranice su bile od tvrdog, sjajnog kartona ukrašenog cvjetnim uzorcima, s pozlaćenim rubovima. Sa svake strane lista bili su usječeni rezovi u koje su se umetale fotografije. Kad bi gosti listali album, često bi napomenuli da “Josh nalikuje na svog djeda” ili da “Sara nesumnjivo pokazuje obiteljsku sličnost”.

Prva Ivanova poslanica podsjeća me na taj stari obiteljski album jer prikazuje one koji su članovi Božje obitelji i koji posjeduju crtu obiteljske sličnosti. Međutim, ovdje se prije radi o duhovnoj i moralnoj nego fizičkoj sličnosti.

Postoji barem osam stvari u kojima si kršćani u duhovnom smislu nalikuju. Prva je da svi isto govore o Isusu. Ispovijedaju da je on Krist, to jest, Mesija ili Pomazanik (1. Ivanova 4,2; 5,1). Za njih je Isus i Krist jedna te ista osoba.

Svi kršćani ljube Boga (5,2). Iako ova ljubav ponekad može biti slaba i kolebljiva, ne postoji vrijeme kada vjernik ne bi mogao podići pogled prema Bogu i reći: “Znaš da te ljubim.”

Svi kršćani ljube braću (2,10; 3,10.14; 4,7.12). To je obilježje onih koji su iz smrti prešli u život. Zato jer ljube Boga, ljube i one koji su rođeni od Boga.

Karakteristično je za one koji ljube Boga da drže njegove zapovijedi (3,24). Njihovu poslušnost ne motivira strah od kazne, već ljubav prema onome koji je sve svoje predao.

Kršćani ne čine grijeh (3,6.9; 5,18). Istina je da oni sagriješe, ali grijeh nije dominantna sila u njihovom životu. Nisu bezgrešni, ali manje griješe.

Članovi Božje obitelji vrše pravednost (2,29; 3,7). Ne samo da nemaju naviku griješiti – to može biti negativno i pasivno. Oni dotiču druge djelima pravednosti – to je pozitivno i aktivno.

Sedma je karakteristika članova Božje obitelji da ne vole svijet (2,15). Njima je jasno da je svijet sustav kojega je čovjek izgradio u otporu protiv Boga i da biti prijatelj svijetu znači biti neprijatelj Bogu.

Kao zadnje, kršćani pobjeđuju svijet vjerom (5,4). Oni gledaju mimo privida prolaznih stvari prema stvarima koje su vječne. Oni žive za stvari koje nisu vidljive.

5. studenog

“... imajući vjeru i dobru savjest, koju su neki odbacili i doživjeli brodolom vjere.” (1. Timoteju 1,19)

Savjest je nadzorni mehanizam kojeg je Bog dao čovjeku da pristane uz pravilno postupanje i da se suprotstavi onom što je pogrešno. Kad su Adam i Eva sagriješili, njihova savjest osudila ih je te su znali da su goli.

Kao i svi drugi dijelovi ljudske prirode, ulaskom grijeha savjest je također bila pogođena tako da nije uvijek u potpunosti pouzdana. Staro načelo “neka savjest bude tvoj vodič” nije pravilo koje uvijek podjednako vrijedi. Međutim, i kod onih najizopačenijih, savjest još uvijek signalizira svojim crvenim i zelenim bljeskovima.

U trenutku obraćenja čovjekova savjest čisti se Kristovom krvlju od mrtvih djela (Hebrejima 9,14). Ovo znači da on više ne ovisi o svojim vlastitim djelima za zadobivanja povoljnog položaja pred Bogom. Njegovo srce je očišćeno od zle savjesti (Hebrejima 10,22) jer zna da je Kristovim djelom pitanje grijeha riješeno jednom zauvijek. Savjest ga više ne osuđuje što se tiče krivice i osude grijeha.

Odsad vjernik želi imati savjest slobodnu od prekršaja prema Bogu i ljudima (Djela 24,16). On želi imati dobru savjest (1. Timoteju 1,5.19; Hebrejima 13,18; 1. Petrova 3,16). Želi imati čistu savjest (1. Timoteju 3,9).

Savjest vjernika ima potrebu da je Sveti Duh pouči kroz Božju riječ. Na taj način on će razviti pojačanu osjetljivost u prijepornim područjima kršćanskog vladanja.

Vjernici koji su prekomjerno savjesni u stvarima koje same po sebi nisu niti ispravne niti pogrešne, imaju slabu savjest. Ako krenu i učine nešto što njihova savjest osuđuje, oni čine grijeh (Rimljanima 14,23) i kaljaju svoju savjest (1. Korinćanima 8,7).

Savjest je kao elastični povoj. Što se više rasteže, više gubi elastičnost. Savjest može također biti prigušena. Čovjek može tako racionalizirati svoje loše ponašanje da je u stanju prisiliti svoju savjest da ona kaže što god on hoće.

Nevjernici mogu imati žigosanu savjest (1. Timotej 4,2), kao spaljenu užarenim željezom. Neprekidnim odbijanjem glasa savjesti, konačno dospiju do stupnja kada više nemaju osjećaja. Grijeh ih više ne boli (Efežanima 4,19).

Bog ljude drži odgovornima za ono što čine sa svojom savješću. Nijedna od Boga dana sposobnost ne može se nekažnjeno zloupotrijebiti.

6. studenog

“Tako će se iskupljenici Gospodnji vratiti i s pjesmom doći na Sion; i vječna radost bit će im nad glavama, zadobit će veselje i radost, uteći će tuga i uzdisanje.” (Izaija 51,11)

Ovo Izaijino proroštvo s veseljem gleda na radostan povratak izabranog Božjeg naroda iz 70-godišnjeg babilonskog progonstva.

Ono bi se moglo također odnositi na buduću obnovu Izraela kad ih Mesija raspršene širom svijeta opet bude sabrao u zemlji. I to će biti vrijeme radoznog klicanja.

Ali u onom najširem smislu držimo da je ispravno primijeniti ovaj redak na uzeće crkve. Kad nas trgne poklik Gospodnji, glas arhanđela, truba Božja, tijela otkupljenih iz svih vjekova ustat će iz groba. Živuci vjernici, u trenu izmijenjeni, pridružiti će im se dok se budu uzdizali u susret Gospodinu u zraku. A onda veličanstvena povorka prema Očevu domu.

Sasvim je moguće da će duž cijelog puta stajati anđeoske vojske. Na čelu povorke bit će Otkupitelj sâm, u zanosu svoje slavne pobjede nad smrću i grobnom jamom. Bit će tu mnoštvo otkupljenih iz svakog plemena, jezika, puka i naroda. Milijarde milijarda i tisuće tisuća, svi skladno pjevaju: “Dostojan je Jaganjac zaklani primiti silu, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov!”

Svaki pojedini iz ovog mnoštva trofej je predivne Božje milosti. Svaki je otkupljen od grijeha i sramote te učinjen novim stvorenjem u Kristu Isusu. Neki su zbog svoje vjere prošli kroz veliko trpljenje, drugi su položili život za Spasitelja. Ali svi ožiljci i znaci unakaženosti nestali su i sveti sad imaju besmrtna, proslavljena tijela.

Abraham i Mojsije su ondje, kao i David i Salomon. Ondje su ljubljani Petar, Jakov, Ivan i Pavao. Martin Luther, John Wesley, John Knox i Jean Calvin također. Ali oni se sada ništa više ne ističu od onih drugih koje je Bog zaklonio, nepoznatih na zemlji, a ipak dobro poznatih na nebu.

Sveti sada ulaze u Kraljeve dvore. Tuga i uzdisanje zauvijek su nestali, a vječna radost im je nad glavama. Vjera je postala gledanje i nada primila svoje dugo očekivano ispunjenje. Voljeni se međusobno pozdravljaju srdačnim zagrljajima. Vlada preobilna radost. Svatko je zadivljen čudesnom milošću koja ga je iz dubina grijeha ponijela do visina slave.

7. studenog

“Pođi kući svojoj, k svojim, pa im javi sve što ti je učinio Gospodin i kako ti se smilovao.” (Marko 5,19)

Kad smo tek spašeni, isprva mislimo kako je sve vrlo jednostavno i predivno te da će naši bližnji, kad im kažemo, htjeti povjerovati u Spasitelja. Umjesto toga, u nekim slučajevima otkrijemo da su srditi, nepovjerljivi i neprijateljski raspoloženi. Ponašaju se kao da smo ih iznevjerili. Našavši se okruženi takvom atmosferom, često reagiramo na način koji njima zapravo osujećuje približavanje Kristu. Ponekad planemo na njih, onda budemo hladni, zlovoljni i povučeni. Ili ih kritiziramo zbog njihovog nekršćanskog načina života, zaboravljajući da oni nemaju od Boga potrebne snage da zadovolje kršćanske standarde. U takvim okolnostima oni lako steknu dojam da sebe u odnosu na njih smatramo superiornijima. Kako je vrlo vjerojatno da nas i tako optužuju za stav nadute pobožnosti, trebamo biti pažljivi da im za ovakve optužbe ne pružimo stvarni razlog.

Druga greška koju često činimo je to da ih prisiljavamo da progutaju evanđelje. U svojoj ljubavi prema njima i revnosti za njihove duše, odbijamo ih svojim ofanzivnim evangeliziranjem.

Jedno vodi k drugom. Propuštamo podložiti se roditeljima u ljubavi, kao da nas naša kršćanska vjera oslobađa obveze da im budemo poslušni. Zatim sve više izbjivamo od kuće i provodimo vrijeme na bogoslužjima i zajedno s kršćanima. To postepeno povećava njihovu ogorčenost prema crkvi i kršćanima. Kad je Isus oslobodio opsjednutog od legije demona, rekao mu je da pođe kući i javi prijateljima kakve velike stvari je za nj učinio Gospodin. Ovo je prvo što trebamo učiniti – u ljubavi dati jednostavno, ponizno svjedočanstvo svog obraćenja.

Nadalje ovo treba pratiti svjedočanstvo promijenjenog života. Naše svjetlo treba tako zasjati pred njima da vide naša dobra djela i proslave našeg Oca koji je na nebesima (Matej 5,16).

To znači da ćemo svojim roditeljima na nov način iskazivati poštovanje, podložnost, ljubav i obzir te prihvaćati njihov savjet osim ako se kosi s Pismom. Trebamo kod kuće više biti od pomoći nego ranije – počistiti svoju sobu, oprati suđe, iznijeti smeće – a da nas nitko na to ne podsjeća.

Isto tako, kritiku ćemo primati strpljivo, bez vraćanja milog za drago. Oni će biti ugodno iznenađeni našim duhom slomljenosti, posebno ako ga nikad prije nisu osjetili. Mali znaci ljubaznosti pomažu slomiti otpor – pisma zahvale, razglednice, telefonski pozivi i darovi. Umjesto da se udaljimo od svojih roditelja, trebali bismo s njima provoditi vrijeme u nastojanju da učvrstimo odnose. Veća je vjerojatnost da bi tada prihvatili poziv da skupa s nama prisustvuju službi – i na kraju se predaju Gospodinu Isusu Kristu.

8. studenog

“Svatko neka ostane u onome zvanju u kojem je pozvan.” (1. Korinćanima 7,20)

Kad čovjek postane kršćaninom moguće je da pomišlja kako treba raskinuti sa svime što ga povezuje s prijašnjim životom. Da ispravi ovakvo razmišljanje, apostol Pavao postavio je općenito pravilo prema kojemu osoba treba ostati u onom istom zvanju u kojem se zatekla u trenutku obraćenja. Razmotrimo ovo pravilo i pogledajmo na što se ono odnosi kao i to na što se ne odnosi.

U neposrednom kontekstu gornji redak primjenjuje se na poseban bračni odnos. Radi se o slučaju kad je jedan supružnik spašen, a drugi nije. Što treba vjernik učiniti? Rastati se od žene? Ne, kaže Pavao, neka ostane u bračnoj zajednici u nadi da će se supružnik obratiti po njegovom svjedočanstvu.

Općenito uzevši, pravilo koje Pavao postavlja znači da obraćenje ne podrazumijeva nasilan raskid ili prisilno rušenje svih odnosa ili veza uspostavljenih prije obraćenja, a koje Pismo izrijekom ne zabranjuje. Na primjer, Židov ne treba pribjeći kirurškom zahvatu da poništi znak židovstva na svom tijelu. Niti vjerujući nežidov ne treba na tijelu izvršiti neku promjenu, kao što je obrezanje, da bi ga to razlikovalo od poganina. Obilježja ili znakovi na tijelu nisu ono što je stvarno važno. Ono što Bog želi je poslušnost njegovim zapovijedima.

Čovjek koji je novo rođenje doživio kao rob, ne treba se protiviti svom položaju roba i tako na sebe navući nevolju i kaznu. On može istovremeno biti dobar rob i dobar kršćanin. Društveni položaj i klasne razlike Bogu nisu od važnosti. Međutim, ako rob legitimnim putem može steći slobodu, onda treba to prihvatiti.

Toliko o onome na što se Pavlovo pravilo odnosi. Očito je da uz ovo pravilo idu i važne iznimke. Na primjer, ne znači da čovjek koji se bavi nekim pokvarenim poslom i nadalje treba u njemu ostati. Ako je čovjek vlasnik bara, vodi javnu kuću ili kockarnicu, duhovnim instinktom znat će da mora to promijeniti.

Još jedna iznimka od pravila odnosi se na združivanja duhovne prirode. Novoobraćenik ne smije ostati u sustavu koji odbacuje bitna temeljna načela kršćanske vjere. Mora se odvojiti od svake crkve gdje se sramoti Spasitelj. To vrijedi i za članstvo u društvenim klubovima iz kojih je izopćeno ili čak nedobrodošlo ime Isus. Privrženost Božjem Sinu traži od vjernika da sve ovo napusti.

Ukratko rečeno, pravilo je da novi vjernik ostane u onom zvanju u kojem je pozvan, osim ako je to zvanje grešno i sramoti Gospodina. On ne mora prekinuti sve veze iz prošlosti ako ih Božja riječ jasno ne zabranjuje.

9. studenog

“Kakva korist, braćo moja, ako tko govori da ima vjeru, a djela nema? Može li ga vjera spasiti?” (Jakovljeva 2,14)

Jakov ne govori da čovjek iz današnjeg retka ima vjere. Sâm čovjek to govori, ali kad bi on stvarno imao spasonosnu vjeru, imao bi i djela. Njegova je vjera samo u riječima, a takva vjera nikog ne spašava. Riječi su bez djela mrtve.

Spasenje nije po djelima. Nije niti po vjeri zajedno s djelima. Zapravo je po vjeri koja rezultira dobrim djelima.

Zašto onda Jakov u 24. retku govori da se čovjek opravdava djelima? Nije li ovo u izravnoj suprotnosti s Pavlovim naučavanjem da smo opravdani vjerom? Zapravo nema nikakvog proturječja. Obadvoje je točno. U stvarnosti postoji šest različitih aspekata opravdanja u Novome zavjetu, i to su:

Opravdava nas Bog (Rimljanima 8,33) – on je onaj koji nas smatra pravednima.

Opravdani smo milošću (Rimljanima 3,24) – Bog nam daje opravdanje kao besplatan, nezasluženi dar.

Opravdani smo vjerom (Rimljanima 5,1) – i primamo taj dar vjerujući u Gospodina Isusa Krista.

Opravdani smo krvlju (Rimljanima 5,9) – dragocjena Kristova krv je cijena kojom je plaćeno naše opravdanje.

Opravdani smo snagom (Rimljanima 4,25) – snaga koja je Isusa, našega Gospodina, uskrisila od mrtvih, snaga je koja čini naše opravdanje mogućim.

Opravdani smo djelima (Jakovljeva 2,24) – dobra djela svima su izvanjski dokaz da smo uistinu opravdani.

Nije dovoljno samo svjedočiti o iskustvu obraćenja. Moramo to pokazati dobrim djelima koja neizbježno slijede novo rođenje.

Vjera je nevidljiva. Ona je nevidljiva transakcija koja se obavlja između duše i Boga. Ljudi ne mogu vidjeti našu vjeru. Ali mogu vidjeti dobra djela koja su plod spasonosne vjere. Dok ne vide djela, imaju razloga sumnjati u našu vjeru.

Abrahamovo dobro djelo bila je njegova spremnost da svog sina prinese kao žrtvu Bogu (Jakovljeva 2,21). Rahabino dobro djelo bilo je to što je iznevjerila svoju zemlju (Jakovljeva 2,25). Razlog zašto su to bila “dobra” djela je to što su iskazivala vjeru u Jahvu. U protivnom bila bi loša djela, naime, ubojstvo i izdaja.

Tijelo odijeljeno od duha je mrtvo. Smrt je zapravo to – odvajanje duha od tijela. Tako je vjera bez djela također mrtva. Ona je beživotna, nemoćna i nedjelotvorna. Živo tijelo pokazuje da u njemu prebiva nevidljivi duh. Tako su dobra djela siguran znak postojanja spasonosne vjere, one nevidljive, koja prebiva u osobi.

10. studenog

“... u duhu budite gorljivi.” (Rimljanima 12,11)

Jedan od zakona koji djeluje u prirodnom svijetu jest tendencija stvari da gube pokretačku silu, da popuštaju ili se unište. Ovo nije znanstveni iskaz tog zakona, nego njegov općeniti smisao.

Rečeno nam je, na primjer, da sunce sagorijeva silovitom brzinom te da, iako može još vrlo dugo postojati, njegovo vrijeme sve je kraće.

Tijela stare, umiru i vraćaju se u prah. Rukom pokrenuto klatno usporava se i onda stane. Navijamo budilicu ili sat i ubrzo trebamo to opet učiniti. Vruća voda ohladi se do sobne temperature. Metali gube sjaj i potamne. Boje blijede. Ništa ne traje neograničeno i gibanje nije vječno. Promjena i propadanje posvuda djeluju.

Sâm svijet postaje sve stariji. Govoreći o nebesima i zemlji, Pismo kaže: “Ona će propasti, a ti [Božji Sine] ostaješ, i sve će kao haljina ostarjeti. I kao plašt ćeš ih smotati, i bit će promijenjeni” (Hebrejima 1,11-12).

Nažalost, čini se da slično načelo postoji i u duhovnom području. Ono vrijedi za pojedince, crkve, pokrete i institucije.

Čak ako nečiji kršćanski život sjajno započne, uvijek postoji opasnost da revnost posustane, snaga opadne, a vizija se izgubi. Postajemo umorni, samozadovoljni, hladni i istrošeni.

Isto vrijedi i za crkve. Mnoge su započele na valu snažnog pokreta Duha Svetoga. Vatra je zanosno gorjela godinama. Tada sve počinje ići nizbrdo. Crkva napušta svoju prvu ljubav (Otkrivenje 2,4). Medeni mjesec je prošao. Evanđeoski žar ustupa mjesto rutini službe. Čistoća nauke može biti žrtvovana radi bezvrijedna udruživanja. Na kraju prazna zgrada bude nijemi svjedok slave koja je otišla.

Pokreti i institucije podložni su nestajanju. Mogu početi snažnim evangelizacijskim angažmanom, a zatim se toliko usredotočiti na socijalni rad da se evanđelje u velikoj mjeri zanemari. Ili mogu početi s oduševljenjem i u spontanosti Duha, a zatim utonuti u hladnu ritualnost i formalnost. Moramo se čuvati duhovnog srozavanja. Treba nam iskustvo koje Norman Grubb naziva neprekidnom duhovnom obnovom. Moramo “očuvati duhovni žar”.

11. studenog

“Tko riječju uzvraća prije no što sasluša, to mu je na ludost i sramotu.”
(Izreke 18,13)

Jedan engleski prijevod Biblije ovako parafrazira ovaj redak: “Kakva sramota – da, kako glupo – odlučiti prije nego su činjenice poznate!” Ovo je vrlo važna lekcija. Ne možemo donijeti pametnu odluku dok ne čujemo sve činjenice. Nažalost, mnogi kršćani ne sačekaju da čuju obje strane nekog problema. Prosudbu temelje samo na riječima jednog čovjeka i često je takva prosudba potpuno pogrešna.

Godine 1979. Gary Brooks (ime je promijenjeno) bio je član vijeća đakona jedne kršćanske zajednice. Bio je krajnje omiljen. Njegova se osobnost isticala toplinom i pristupačnošću. Kad god bi ulazio u prostoriju punu ljudi, kao da se upalilo svjetlo. Odlikovao se time što je služio članovima crkve kad god su trebali pomoć. Uvijek je bio pažljiv prema starijim osobama u zajednici. Njegova žena i dva sina također su bili aktivni u crkvi. Brooksovi su sloveli kao uzorna obitelj.

Stoga kao da je eksplodirala bomba kad se pročulo da su starješine disciplinirale Garyja tako što su ga razriješili službe đakona i zatražili da se suzdrži od uzimanja kruha i vina. Prijatelji su potrčali u njegovu obranu i pozvali ostale članove zajednice da se suprotstave odluci starješina. Starješine su bili u nepovoljnom položaju budući da svoja saznanja nisu htjeli javno obznani. Tako su morali mirno sjediti i slušati pohvale Garyjevih vrlina, znajući da ipak postoji i druga strana priče. Tijekom svega toga morali su pretrpjeti dosta neugodnosti.

Kakva su saznanja imali starješine? Znali su da je Garyjev brak u teškoćama jer je bio u vezi sa svojom tajnicom. Znali su da je pronevjerio crkveni novac da bi financirao život na visokoj nozi. Znali su da nije poslovaio etično i da je njegovo svjedočanstvo u poslovnom svijetu negativno. Također su znali da im je lagao kad su ga suočili s činjenicama o njegovim nedjelima.

Umjesto da se podvrgne disciplini starješina, Gary je organizirao svoje prijatelje da im otvoreno prkose, čak pod cijenu raskola crkve. Na kraju je nekolicina njegovih pristaša razgovarala sa starješinama i saznala neke žalosne činjenice, ali bili su suviše posramljeni da bi promijenili svoj stav. Zato su se nastavili zauzimati za njega.

Ovo za nas sadrži tri pouke. Prvo, ne pokušavaj stvoriti sud dok ne znaš sve činjenice. Drugo, ako ne možeš saznati sve činjenice, suzdrži se od donošenja suda. I na kraju, ne dozvoli da te prijateljske veze tjeraju stati u obranu nepravednosti.

***“Pravedan je prvi u svojoj parbi dok ne dođe njegov bližnji i preispita ga.”
(Izreke 18,17)***

Prvi dio ovog retka ukazuje na slabost koja je svojstvena većini nas – stalno predočujemo dokaze na način da sebe stavljamo pod najbolje moguće svjetlo. To nam je sasvim normalno. Na primjer, prešutimo činjenice koje bi se za nas pokazale štetnima i koncentriramo se na naše dobre strane. Uspoređujemo se s onima čije su mane očitije. Krivnju za svoje postupke prebacujemo na druge. Postupcima koji su očigledno pogrešni pripisujemo pobožne motive. Izvrćemo i iskrivljujemo činjenice do mjere da jedva pokazuju blijeđu sličnost sa stvarnošću. Koristimo se emocionalno obojenim riječima da stvorimo ljepšu sliku.

Adam je okrivio Evu: “Žena koju si mi dao da bude uza me, ona mi dade s drveta te jedoh” (Postanak 3,12). Eva je okrivila Sotonu: “Zmija me prevarila pa sam jela” (Postanak 3,13).

Šaul je bio neposlušan kad je poštedito ovce i goveda Amalečana, ali je svoju neposlušnost branio pobožnim motivom: “Ali je puk od plijena uzeo... da bi ...žrtvovao Gospodu, Bogu tvojemu” (1. Samuelova 15,21). Sugerirao je, naravno, da ako je netko kriv, onda je to narod, a ne on.

David je lagao Ahimeleku da bi se domogao oružja, govoreći: “... da je ta stvar za kralja bila toliko hitna” (1. Samuelova 21,8). David u biti nije došao po kraljevu nalogu, već je bježao pred kraljem Šaulom.

Žena na zdencu suzdržala se od istine. Rekla je: “Nemam muža” (Ivan 4,17). Imala ih je zapravo pet, a onaj s kojim je trenutno živjela nije joj bio muž.

I tako to ide! Zbog naše pale naravi koju smo naslijedili od Adama, teško nam je biti sasvim objektivnima kad iznosimo svoje viđenje stvari. Skloni smo predstaviti sebe u najpovoljnijem svjetlu. Na grijeh u svom životu možemo gledati blagonaklono, dok ćemo te iste grijeh u tuđem životu energično osuditi.

“Pravedan je prvi u svojoj parbi dok ne dođe njegov bližnji i preispita ga”, to jest, kad se njegovom bližnjem pruži prilika da posvjedoči, on će iznijeti činjenice na točniji način. On će razotkriti sve fine pokušaje ublažavanja i samoopravdavanja. On priča priču bez izvrtnja.

Na kraju Bog je naš Bližnji – Onaj koji na svjetlo iznosi ono što je bilo u mraku i otkriva misli i namjere srca. On je svjetlost i u njemu nema nikakve tame. Ako nam je hodati s njime u nepomučenom zajedništvu, moramo biti iskreni i poštenu u cjelokupnom svom svjedočanstvu makar sami zbog toga propali.

13. studenog

“... a ipak nemate jer ne išćete.” (Jakovljeva 4,2)

Ovakav redak potiče na interesantno razmišljanje. Ako nemamo zato jer ne tražimo, kakve tek velike stvari propuštamo u životu samo zato jer za njih ne molimo?

Slično pitanje slijedi iz Jakovljeve 5,16: “Mnogo može djelotvorna molitva pravednika.” Ako ovaj pravednik ne moli, zar iz toga ne proizlazi da je kroz njega malo postignuto?

Nevolja kod većine nas je to da nedovoljno molimo ili kad već molimo, tražimo tako malo. Mi smo, kako to kaže C. T. Studd, “oni koji grickamo moguće, umjesto da grabimo nemoguće”. Naše molitve su mlake i nemaštovite onda kad bi trebale biti odvažne i neustrašive.

Bogu bismo trebali iskazivati čast moleći za velike stvari. Riječima Johna Newtona:

*Ti sada pred Kralja dolaziš,
Mnoge molbe sa sobom donosiš;
Jer Njegova milost i snaga je tolika,
Da ničija molitva nije prevelika.*

Kad tako činimo, ne samo da Bogu iskazujemo čast, već i sebe duhovno obogaćujemo. Njemu je drago kad za nas može otvoriti nebeske riznice, ali današnji redak sugerira da on to čini samo u odgovoru na molitvu.

Čini mi se da ovaj redak daje odgovor na pitanje koje često čujemo. Pitanje glasi ovako: Pokreće li molitva stvarno Boga da učini ono što inače ne bi učinio ili nas samo dovodi u sklad s onim što bi on svejedno učinio? Čini se da je odgovor jasan: Bog u odgovoru na molitvu čini stvari koje inače ne bi učinio.

Dok o ovome razmišljamo, naša mašta se nekontrolirano kreće u dva smjera. Prvo, možemo misliti o silnim postignućima kao izravnom rezultatu molitve. Posuđujući riječi iz Poslanice Hebrejima 11,33-34, sjećamo se onih koji su “osvojili kraljevstva, izvršili pravednost, postigli obećanja, zatvorili ralje lavovima, pogasili silinu ognja, umakli oštrici mača, ojačali u slabosti, postali jaki u boju, nagnali u bijeg bojne redove tuđinaca”.

Ali isto tako možemo razmišljati o onome što smo mogli postići za Krista da smo samo molili. Možemo misliti o mnogim izvanredno velikim i dragocjenim obećanjima iz Božje riječi koje smo propustili zatražiti. Bili smo slabi kad smo mogli biti snažni. Za Boga smo dotakli nekolicinu života, a mogli smo tisuće ili čak milijune. Zatražili smo polja, a mogli smo kontinente. Bili smo duhovni siromasi kad smo mogli biti bogataši. Nemamo zato jer ne išćemo.

“Nego tko god hoće biti velik među vama, neka vam bude služnik. I tko god hoće biti prvi među vama, neka vam bude sluga.” (Matej 20,26-27)

Novi zavjet poznaje dva oblika veličine koje je korisno razlikovati. Postoji veličina povezana s nečijim položajem i veličina povezana s osobnim karakterom.

Govoreći o Ivanu Krstitelju, Isus je rekao da nitko nije bio veći prorok od njega (Luka 7,28). Spasitelj je ovdje govorio o veličini Ivanova položaja. Ni jedan drugi prorok nije imao čast biti prethodnik Mesije. Ovo ne znači da je Ivan imao bolji karakter od svih ostalih starozavjetnih proroka, već samo da je imao jedinstven zadatak predstaviti Jaganjca Božjeg koji oduzima grijeh svijeta.

U Ivanu 14,28 Isus je rekao učenicima: “Jer Otac je moj veći od mene.” Je li mislio da je njegov Otac osobno veći? Ne, jer sve su osobe Božanstva jednake. Mislio je na to da je Otac na prijestolju u nebeskoj slavi, dok je on sâm bio prezren i odbačen od ljudi na zemlji. Saznanje da se Isus vraća k Ocu trebalo je učenike obradovati jer je to značilo da će zauzeti isti slavan položaj kao i Otac.

Svi vjernici uživaju uzvišen položaj zbog svog poistovjećivanja s Gospodinom Isusom. Oni su sinovi Božji, baštinci Božji i subaštinci Isusa Krista.

Ali Novi zavjet također govori o osobnoj veličini. Na primjer, u Mateju 20,26-27 Isus je rekao: “Nego tko god hoće biti velik među vama, neka vam bude služnik. I tko god hoće biti prvi među vama, neka vam bude sluga.” Veličina ovdje je veličina osobnog karaktera pokazana kroz život službe za druge.

Većina ljudi iz svijeta zainteresirana je za veličinu samo do mjere koja se tiče njihovog položaja. Gospodin Isus je na to mislio kad je rekao: “Kraljevi naroda gospodare nad njima i vlastodršci njihovi nazivaju se dobrotvorima” (Luka 22,25). Ali što se tiče njihovog osobnog karaktera, mogu biti potpuno lišeni svake veličine. Mogu biti preljubnici, pronevjeritelji i alkoholičari.

Kršćanin razumije da je veličina koja dolazi od položaja bezvrijedna bez veličine karaktera. Vrijednost ima ono što je u osobi. Mnogo je važniji plod Duha od visokog mjesta na hijerarhijskoj ljestvici poslovnih korporacija. Bolje je biti svrstan među svete, nego među zvijezde.

15. studenog

“Jedno samo: zaboravljam što je za mnom, a sežem se za onim što je preda mnom.” (Filipljanima 3,13b)

Kad čitamo ove riječi u pravilu smo skloni misliti da Pavao govori o svojim prošlim grijesima. On je znao da su ti grijesi oprosteni, da ih je Bog bacio iza leđa i da ih se nikada više neće sjećati. Zato je i Pavao bio odlučan zaboraviti ih i reći: “Prema cilju težim, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu.”

Još uvijek držim da je ovo valjana primjena ovog retka. Ali Pavao u ovom odlomku nije mislio na svoje grijeha. Mislio je na stvari kojima se mogao ponositi – svoje porijeklo, nekadašnju religiju, svoju revnost i pravednost po Zakonu. Sada mu one ništa više nisu značile. Čvrsto je odlučio zaboraviti na njih.

Prisjećam se Johna Sunga, predanog kineskog evangelizatora, koji je došao u SAD radi školovanja. Upravo je putovao brodom natrag u Kinu. Leslie Lyall piše: “Jednog dana, kad se putovanje bližilo kraju, John Sung otišao u svoju kabinu, izvadio iz kovčega svoje diplome, medalje i iskaznice bratstava te sve bacio u more, osim svoje doktorske diplome koju je zadržao da udovolji ocu. Ona je kasnije uokvirena visjela u njegovoj staroj kući. Velečasni W. B. Cole vidio ju je ondje oko 1938. godine. Dr. Sung jednog je dana primijetio da velečasni Cole u nju gleda pa je rekao: ‘Ovakve stvari su beskorisne. Ne znače mi ništa.’”

“Potrebno je veliko samoodricanje ako očekujemo život uspješne kršćanske službe!” Dr. Denney je ove riječi mogao napisati imajući dr. Sunga na umu. Vjerojatno je najveća tajna službe Johna Sunga to da se jednog dana on isto tako odrekao svega što ovaj svijet smatra vrijednim.”

*O, da se ničim ne usudim hvaliti,
Osim Križem Krista, Gospodina svoga;
Svaku ispraznost što me zanosi,
Predajem pod Njegovu krv.*

Počasti od ljudi su prolazne, isprazne stvari. Na trenutak imaju svoju cijenu, zatim skupljaju prašinu desetljećima. Križ je sva naša slava. Kao svoj cilj postavili smo težnju da ugodimo onome koji je za nas umro i uskrsnuo. Jedino važno je ona njegova riječ: “Dobro!” i pokazati se prokušanim pred Bogom. Spremní smo odreći se svega drugog da dobijemo tu nagradu.

“... što neuki i neutvrđeni izvrću kao i ostala Pisma – na svoju vlastitu propast.” (2. Petrova 3,16b)

Dr. P. J. Van Gorder običavao je govoriti o znaku što je bio postavljen iznad jedne stolarske radionice na kojem je pisalo: “Vršimo sve vrste savijanja i preinačivanja.” Nisu samo stolari dobri u tom poslu, nego i mnogi kršćani što ispovijedaju vjeru savijaju i preinačuju Pismo onda kad im to odgovara. Neki, kako to kaže naš redak, čak izvrću Pismo na svoju vlastitu propast.

Svi smo mi prilično dobri u racionaliziranju, tj. u opravdavanju naše grešne neposlušnosti kroz pronalaženje vjerodostojnih objašnjenja ili dobrih motiva za naše postupke. Često pokušavamo saviti Pismo i prilagoditi ga svome ponašanju. Za svoje vladanje ili stavove pružamo uvjerljive, ali neistinite razloge. Evo nekoliko primjera.

Poslovni čovjek kršćanin zna da je za njega pogrešno parničiti se na sudu s drugim vjernikom (1. Korinćanima 6,1-8). Ipak, na prigovor on odgovara: “Da, ali on je definitivno bio u krivu i Gospodin ne želi da se on samo tako izvuče.”

Jane planira brak s Johnom iako zna da on nije vjernik. Kad je prijatelj kršćanin podsjeti da je to prema 2. Korinćanima 6,14 zabranjeno, ona kaže: “Da, ali meni je Gospodin rekao da se udam za njega kako bih ga dovela Kristu.”

Glen i Ruth izjavljuju da su kršćani, međutim žive zajedno nevjenčani. Kad je Glenov prijatelj ukazao na to da oni žive u bludu i da nijedan bludnik neće baštiniti kraljevstva Božjega (1. Korinćanima 6,9-10), Glen je odgovorio: “To ti kažeš. Mi se iskreno volimo i u Božjim smo očima vjenčani.” Neka kršćanska obitelj živi u raskoši i sjaju unatoč upozorenju apostola Pavla da trebamo živjeti jednostavnim životom i biti zadovoljni kad imamo hranu i odjeću (1. Timoteju 6,8). Opravdanje za svoj stil života daju spremnim odgovorom: “Ništa nije dovoljno dobro za narod Božji.”

Ili primjer gramžljivog poslovnog čovjeka koji pohlepno zgrće sve blago. Njegova je filozofija: “Nema ničeg lošeg u novcu. Samo ljubav prema novcu korijen je svakog zla.” Nikad ne pomišlja da je možda upravo on kriv za ljubav prema novcu.

Ljudi pokušavaju svoje grijehе protumačiti na bolji način nego što to Pismo dopušta. A kad su odlučni ne poslušati Božju riječ, svaka isprika je jednako dobra (ili loša).

17. studenog

“A kad za žrtvu prinosite slijepo, zar to nije zlo? I kad prinosite hromo i bolesno, zar to nije zlo? Donesi sad takvo svojemu upravitelju, hoćeš li mu ugoditi? Hoće li prihvatiti lice tvoje?”, veli Gospod nad vojskama.”
(Malahija 1,8)

Nije bilo nikakve sumnje s obzirom na Božje zahtjeve u pogledu životinja određenih za žrtvovanje. One su trebale biti bez mane ili nedostatka. Bog je očekivao da mu njegov narod prinosi najbiranije životinje iz stada stoke i ovaca. Bog hoće najbolje.

A što su Izraelci činili? Prinosili su slijepo, hrome i bolesne životinje. Birane životinje postizale su bolju cijenu prilikom prodaje ili bi bile poželjne za rasplod. Stoga su ljudi na žrtvu prinosili životinje odvojene za klanje, govoreći zapravo: “Sve je to dovoljno dobro za Gospodina.”

Prije nego se prezirno i sa zgražanjem osvrnemo na Izraelce, trebali bismo razmisliti obeščašćujemo li i mi, kršćani dvadeset i prvog stoljeća, Boga ne dajući mu ono najbolje.

Utrošimo život na stjecanje bogatstva, pokušavamo postići ugled, živimo u stanovima i kućama u skladu s društvenim standardom, uživamo u finijim stvarima, a onda dajemo Bogu okrajke izgorjelog života. Naši najbolji talenti utroše se na posao i karijeru, a Gospodinu ostaju slobodne večeri ili vikendi.

Svoju djecu odgajamo za svijet, potičući ih da zarade mnogo novaca, da se dobro udaju ili ožene te steknu prestižan dom sa svim modernim pogodnostima. Nikad im rad za Gospodina ne predstavljamo kao poželjan način na koji mogu iskoristiti svoj život. Misija kao polje rada prihvatljiva nam je za tuđu, ali ne i za našu djecu.

Novac trošimo na skupe automobile, kampere, jahte i prvoklasnu sportsku opremu, a onda dajemo sitniš za djelo Gospodnje. Nosimo skupu odjeću i preplavlja nas euforija kad onu staru, iznošenu, doniramo nekoj dobrotvornoj organizaciji.

Ono što time zapravo govorimo jest da je za Gospodina sve dovoljno dobro, a da za sebe hoćemo ono najbolje. A Gospodin nam uzvrća: “Hajde, idi i ponudi to predsjedniku. Vidi hoće li biti zadovoljan.” Predsjednik bi bio uvrijeđen. Tako je i Gospodin. Zašto da se prema njemu odnosimo onako kako nam ne bi palo na pamet odnositi se prema predsjedniku?

Bog hoće najbolje. On zaslužuje najbolje. Odlučimo sa svom iskrenošću da će od nas i dobiti najbolje.

“Budite dakle mudri kao zmije, a bezazleni kao golubovi.” (Matej 10,16)

Važan element praktične mudrosti je taktičnost. Kršćanin treba naučiti kako biti pun takta. To znači da treba razviti finu osjećajnost s obzirom na to što učiniti ili reći da se izbjegne povrijeđenost i da se učvrste dobri odnosi. Taktična osoba stavlja sebe na tuđe mjesto i pita se: “Na koji bih način htjela da meni netko to kaže ili učini?” Takva osoba nastoji biti diplomatska, obzirna, prijazna i razborita.

Nažalost, kršćanska vjera imala je svoju dozu netaktičnih pripadnika. Klasičan primjer jedan je kršćanin, brijač u malom gradu na Srednjem zapadu SAD-a. Kad je jednom jedan nesretni čovjek ušao u njegov salon i zatražio brijanje, brijač ga je posjeo, oko vrata mu omotao uobičajeni bijeli ubrus i povukao stolac nagnuvši ga unazad. Tada je čovjek na stropu ugledao ove riječi: “Gdje ćeš provesti vječnost?” Brijač mu je obilato nasapunao lice, a zatim bruseći britvu na remenu započeo svoje svjedočenje pitanjem: “Jesi li spreman susresti se s Bogom?” Čovjek je izletio iz stolca – s ubrusom, pjenom, svime – i otad se za njega više nije čulo.

Nadalje, imamo jednog gorljivog studenta koji je jedne noći izašao radi osobnog evangeliziranja. Hodajući mračnom ulicom, primijetio je mladu ženu kako pred njim korača u mraku. Kad ju je pokušao sustići, ona je potrčala. Onako revan, potrčao je za njom. Kad je ona ubrzala korak, ubrzao je i on. Konačno, žena je užasnuta dotrčala do ulaznog trijema kuće i počela kopati po torbici tražeći ključeve. Kad je on potrčao prema trijemu bila je već suviše paralizirana strahom da bi povikala. Tada joj je on, smiješeći se, uručio traktat i otišao, sretan što je još jednog grešnika dosegao evanđeljem.

Mnogo takta potrebno je kad se posjećuje bolesne. Ne pomaže reći: “Stvarno izgledaš bolesno” ili: “Poznavao sam nekog s istim takvim problemom – ali umro je.” Tko želi takvu utjehu?

Taktičnost nam treba i kad posjećujemo ožalošćene. Ne bismo smjeli biti kao onaj Teksašanin koji je udovici ubijenog političara rekao: “I baš se u Teksasu ovo moralo dogoditi!”

Blagoslovio Bog one pažljive vjernike koji čini se uvijek znaju izreći prijaznu, prikladnu riječ. I neka nas ostale nauči kako da budemo diplomati s taktom umjesto šeptrlja bez takta.

19. studenog

“Znam... i nevolju i siromaštvo...” (Otkrivenje 2,9)

Sedam puta u svojim pismima crkvama u Maloj Aziji Gospodin Isus kaže “znam” i obično je to izrečeno u pohvalnom smislu. “Znam tvoja djela... tvoj trud... tvoju postojanost... tvoju nevolju... tvoje siromaštvo... i ljubav... i vjeru.” U toj riječi “znam” silna je utjeha i suosjećanje i ohrabrenje za Božji narod.

Lehman Strauss ističe da, kad je Isus rekao “znam”, “on nije upotrijebio riječ ginoske, koja najčešće znači znati u smislu shvaćanja kroz napredovanje u spoznaji. Upotrijebio je riječ oida, koja sugerira puninu spoznaje, znati savršeno, ne samo promatranjem, nego iz iskustva. Iako su sveti u svom trpljenju nepoznati svijetu koji ih mrzi, oni su poznati Gospodinu koji ih ljubi. Krist zna progonstvo i siromaštvo onih koji su njegovi; on zna kako svijet na njih gleda. Mnogo koji umorni vjernik, u kušnji i nevolji, bio je okrijepljen i ohrabren ovom kratkom riječi, znam. Ova riječ koju je Spasitelj izgovorio, Božjim se osmijehom dotiče naših nevolja i čini da patnje u ovom svijetu ‘nisu vrijedne usporedbe sa slavom koja se ima objaviti u nama’ Rimljanima 8,18.”

Ovo je riječ suosjećanja. Naš Veliki svećenik poznaje ono kroz što prolazimo jer je sâm kroz to prošao. On je Čovjek muka, znanac bola. On je trpio kroz ono u čemu je bio kušan.

Ovo je riječ sudioništva. Kao Glava tijela, on dijeli kušnje i progonstvo udova. “U svakom bolu što srce kida, Čovjek muka svoj udio ima.” On ne samo da intelektualno shvaća kroz što prolazimo, on to poznaje kao sadašnje iskustvo. On to osjeća.

To je riječ obećanja pomoći. Kao naš Paraclete, on nam prilazi da nosi naše terete i obriše suze što klize. On je ovdje da poveže naše rane i odbije neprijatelje.

Konačno, ovo je riječ sigurne nagrade. On zna sve što činimo i trpimo zbog svog poistovjećivanja s njime. Pažljivo bilježi svaki čin ljubavi, poslušnosti i strpljenja. Uskoro on će nam bogato uzvratiti.

Ako upravo sada prolaziš dolinom bola i trpljenja, čuj kako ti Spasitelj govori: “Znam.” Nisi sam. On s tobom prolazi dolinom, sigurno će te kroz nju provesti i sigurno voditi do željenog odredišta.

***“Pazite da vas tko ne odvuče mudroljubljem i ispraznim zavaravanjem što se oslanja na predaju ljudsku, na počela svijeta, a ne na Krista!”
(Kološanima 2,8)***

Od riječi prevedene u gornjem retku kao “mudroljublje” potječe riječ “filozofija”. U osnovi znači ljubav za mudrost, ali njeno značenje se dodatno još proširilo pa podrazumijeva potragu za stvarnošću i svrhom života.

Većina ljudske filozofije izražava se kompliciranim, ispraznim jezikom. Izdiže se iznad običnog čovjeka. Privlačna je onima koji vole koristiti svoju intelektualnu moć da ljudske spekulacije zaodjenu u teško razumljive riječi.

Iskreno govoreći, ljudska filozofija je manjkava. Phillips o njoj govori kao o “intelektualizmu i razmetljivim besmislicama”. Ona se temelji na ljudskim idejama o prirodi stvari i podcjenjuje Krista. Zabilježeno je da je jedan tako slavni filozof kao što je bio Bertrand Russell krajem svog života rekao: “Filozofija se za mene pokazala potpunim neuspjehom.”

Mudrog kršćanina neće prevariti razmetljive besmislice modernog intelektualizma. On se odbija pokloniti pred svetištem ljudske mudrosti. Umjesto toga on shvaća da se u Kristu nalazi sve blago mudrosti i znanja. On svu ljudsku filozofiju provjerava na temelju Božje riječi i odbacuje sve što se suprotstavlja Pismu.

Ostaje nepomičan kad su novine pune filozofa i nekog njihovog novog napada na kršćansku vjeru. Njegova prosudba je dovoljno zrela da shvaća kako od njih ništa bolje niti ne može očekivati.

On se ne osjeća inferiornim što s filozofima ne može razgovarati dugim riječima ili ih pratiti u njihovom zamršenom rasuđivanju. Nepovjerljiv je prema njihovoj nesposobnosti da svoju poruku izlože na jednostavan način te se raduje što je evanđelje takvo da ga došljaci i pridošlice, premda ljudi, mogu pojmiti.

U modernoj filozofiji on prepoznaje zmiijinamac: “... i bit ćete kao bogovi” (Postanak 3,5). Čovjek je u napasti da svoj um uzdigne ponad Božjega uma. Ali mudar kršćanin odbija đavolsku laž. On obara ljudske mudrolije i svaku uznositost koja se podiže protiv spoznaje Boga (2. Korinćanima 10,5).

21. studenog

“... da se u imenu Isusovu prigne svako koljeno onih na nebu i na zemlji i pod zemljom, i da svaki jezik prizna: ‘Isus Krist je Gospodin!’ – na slavu Boga Oca.” (Filipljanima 2,10-11)

Kakav će to biti prizor! Svako koljeno svemira prignut će se svetom imenu Isus! Svaki jezik će priznati da je on Gospodin! Bog je tako odredio i tako će sigurno biti.

Ovdje se ne radi o sveopćem spasenju. Pavao ne govori da će sva stvorenja na kraju prigrliti Krista kao svog živog i ljubljenog Gospodina. On govori da će oni koji odbijaju dati to veliko priznanje u ovome životu, biti prisiljeni učiniti to u budućem. Sva će stvorenja na kraju priznati istinu o Isusu Kristu. Podložnost će biti univerzalna.

U jednoj od svojih propovijedi, pod naslovom Isus je Gospodin, John Stott rekao je: “Tijekom krunidbe Njenog kraljevskog veličanstva u Westminsterskoj opatiji jedan od najdirljivijih trenutaka bio je onaj kad je krunu trebalo položiti na njezinu glavu i kad je nadbiskup Canterburyja, jedan od najuzvišenijih građana ove zemlje, u katedrali četiri puta uzviknuo, svaki put prema drugoj strani svijeta, prema sjeveru, jugu, istoku i zapadu: ‘Gospodo, dovodim vam neospornu kraljicu ovoga kraljevstva. Jeste li voljni pokloniti joj se?’ I tek kad se snažni potvrdni povik četiri puta prolomio duž glavnog broda Westminsterške opatije, kruna je položena na njezinu glavu.”

Zatim je John Stott nastavio: “A večeras vam kažem, dame i gospodo: ‘Dovodim vam Isusa Krista kao neospornog Kralja i Gospodina. Jeste li voljni pokloniti mu se?’”

Ovo naglašeno pitanje odzvanja kroz stoljeća. Od mnogih se diže snažan potvrdni povik: “Isus Krist je naš Gospodin.” Ostali prkosno odgovaraju: “Nećemo da ovaj vlada nad nama.” Stisnuta pesnica silom će biti otvorena i dotad kruto koljeno prignut će se pred onim čije je ime iznad svakog drugog imena. Tragično je što će tada biti prekasno. Vrijeme Božje milosti bit će okončano. Prilike za pouzdanje u Spasitelja grešnika više neće biti. Onaj čiju se vlast prezirno odbijalo, tada će postati sudac na velikom bijelom prijestolju.

Ako on danas nije tvoj Gospodin, onda ga priznaj takvim. Budi voljan pokloniti mu se!

22. studenog

***“Ako i jezicima ljudskim i anđeoskim govorim, a ljubavi nemam... “
(1.Korinćanima 13,1)***

Nakon što je jedna mlada sopranistica debitirala na opernoj sceni, neki kritičar je napisao da bi njena sjajna izvedba bila još bolja da je ona ikad prije ljubila. Otkrio je nedostatak ljubavi. Očigledno je njeno pjevanje tehnički bilo ispravno, ali mu je nedostajalo topline.

I mi možemo u životu sve činiti prema pravilima. Možemo biti iskreni, pouzdani, pravedni, velikodušni, energični i ponizni. Ipak, sve ove vrline ne mogu nadoknaditi manjak ljubavi.

Mnogi od nas teško se snalaze u davanju i primanju ljubavi. Nedavno sam čitao o jednoj slavnoj osobi “koja je sve mogla osim izraziti ono što osjeća za ljude koje voli”.

U svojoj knjizi *People in Prayer* (Ljudi u molitvi), John White napisao je: “Mnogo godina plašio sam se od pomisli da bi me netko volio. Nisam se protivio pružanju ljubavi (ili onome što sam mislio da je ljubav), ali odrastao sam tako da mi je bilo neugodno ako bi netko, čovjek, žena ili dijete, pokazao prema meni suviše osjećaja. U našoj obitelji nikad nismo naučili kako se nositi s ljubavlju. Nismo bili posebno spretni kad ju je trebalo pokazati ili primiti. Ne mislim da se nismo voljeli ili da nismo našli načina da to pokažemo. Bili smo jednostavno previše Englezi. Kad mi je bilo devetnaest godina i kad sam otišao od kuće u rat, moj otac je učinio nešto bez presedana. Stavio je ruke na moja ramena i poljubio me. Bio sam zapanjen. Niti sam znao što reći niti što učiniti. Za mene je to bilo vrlo zbudujuće dok je za mog oca moralo biti vrlo tužno.”

Jednog dana White je imao viziju Krista kako stoji pred njim i pruža mu od čavala izranjene ruke. Isprva se osjećao bespomoćnim da primi Kristovu ljubav. Zatim je molio: “O Gospodine, želim uzeti tvoje ruke. Ali ja to ne mogu.”

“U tišini koja je nastupila osjetio sam pouzdanje da će obrambeni zid koji sam oko sebe sagradio postepeno pasti i da ću saznati što znači dopustiti da me Kristova ljubav obavije i ispuni.”

Ako smo oko sebe sagradili obrambene zidove koji sprečavaju da ljubav poteče od nas i prema nama, moramo dozvoliti Gospodinu da sruši te zidove i oslobodi nas od strahova koji nas čine hladnim kršćanima.

23. studenog

“... a put je onih koji se iznevjeriše težak.” (Izreke 13,15b)

Ako treba dokazati da je put prekršitelja težak, dovoljno je nasumce izabrati dnevne novine i pronašli bismo dovoljno ilustracija. Upravo sam to učinio kao eksperiment i ovo su rezultati:

Nacistički ratni zločinac, koji je 35 godina u Južnoj Americi izbjegavao da ga otkriju i uhite, počinio je samoubojstvo. Strah od suđenja i vjerojatnog smaknuća učinio mu je život nepodnošljivim.

Čovjeka od 74 godine pod prijeljnom pištoljem otela su tri muškarca i od njegovog sina zatražila otkupninu od 90 000 dolara. Njegov sin je poznati diler droge i trenutno je u bijegu pred policijom i saveznom agencijom za narkotike.

Član Zastupničkog doma američkog Kongresa izbačen je iz tog doma zbog primanja mita u zamjenu za obećanje da će osigurati političku potporu. Čini se da će ovo izbacivanje iz Kongresa biti trajno.

Afganistanski pobunjenici nastavljaju se boriti napadajući ruske postrojbe. U novinskom članku ne spominje se činjenica da je afganistanska vlada pret hodno buldožerom razorila zgradu jedine kršćanske crkve u zemlji. Može li ruska invazija predstavljati božansku odmazdu?

Policijski kapetan lažno je prijavio krađu svog automobila. Nadao se da će dobiti odštetu od osiguravajućeg društva. Smatralo se da je izvanredan policajac i vjerojatno bi jednog dana bio imenovan za policijskog zapovjednika. Sada je otpušten iz policije i čeka kriminalističku istragu.

Ponekad smo kao i psalmist u napasti da zavidimo zlima. Čini se kao da je svijet njihov eldorado i sve im ide u prilog. Ali zaboravljamo da oni ubiru neminovan urod krivnje, srama i straha od raskrinkavanja. Često postaju žrtve ucjene i iznude. Strahuju za vlastiti život i život članova svoje obitelji. Moraju održavati razrađen i skup sustav zaštite. Suočeni su s mogućnošću uhićenja, skupim sudskim postupcima ili boravkom u zatvoru. Život postaje noćna mora umjesto sna kojem su se nadali.

Jedan čovjek koji je ovu lekciju dobro naučio, rekao je propovjedniku Samu Jonesu po svom dubokom uvjerenju ovo: “Znam jedan redak iz Pisma i znam da je on istinit: ‘Put onih koji se iznevjeriše težak je.’” On je iskusio da su posljedice svojstvene grijehu neizbježne i krajnje neugodne.

“Tada se poče kleti i zaklinjati.” (Matej 26,74)

Neki biskup šetao je jednog dana u svom vrtu i razmišljao o prošlotjednim zbivanjima. Kada je pomisao na jedan vrlo neugodan incident bljesnula u njegovu sjećanju, iz njega je izletio splet kletvi od kojih su neke bile paprene, najblaže rečeno. Jedan od župljana, hodajući s druge strane visokog vrtnog zida, čuo je taj, za duhovnika neprimjereni jezik, i zinuo u nevjerici.

Bio je to slučaj vulgarnosti u privatnosti – bolna kušnja u životu mnogo kojeg gorljivog Božjeg djeteta. Stotine uzdišu pod pritiskom ove odvratne navike, shvaćajući koliko je to sramotno za Gospodina i koliko zagađuje osobni život. Ali svi njihovi napori da se odreknu takve navike, besplodni su.

Neugodne riječi obično izlaze kad je osoba sama (ili tako misli) i kad je nervno napeta. Ponekad su one glasan izraz prikrivenog bijesa. Ponekad daju oduška našim osjećajima frustriranosti. U slučaju biskupa, one su bile njegova prirodna reakcija na sram zbog doživljene neugodnosti.

Još gori od agonije vulgarnosti u privatnim okvirima je strah da će se jednog dana te riječi omaknuti u javnosti. Ili u snu. Ili pod anestezijom u bolnici.

Ova stara navika vratila se Petru u noći kad se Spasitelju sudilo. Kad su ga prepoznali kao pratioca Isusa Galilejca, on je to zanijekao uz kletve i zaklinjanja (Matej 26,74). Nikad ne bi to bio učinio u stanju opuštenosti, ali sada je bio u opasnosti i pod ekstremnim pritiskom i riječi su izletjele iz njega istom lakoćom kao u danima prije obraćenja.

Unatoč našim najboljim namjerama i najozbiljnijim odlukama, riječi izlete prije nego stignemo misliti. Zaskoče nas potpuno nespremne.

Moramo li očekivati što nikad nećemo nadvladati ovog Golijata u našem životu? Ne, imamo obećanje pobjede nad ovom kao i nad svakom drugom kušnjom (1. Korinćanima 10,13). Prvo, moramo ispovjediti i odreći se grijeha svaki put kad padnemo. Zatim zavapiti Gospodinu da postavi stražu na naše usne. Moramo moliti za snagu da na nepovoljne životne okolnosti reagiramo trezveno i mirno. Ponekad sâm čin priznanja krivice nekom drugom vjerniku pomaže da se tvrdokorna navika odbaci. I zadnje, uvijek imajmo na umu da, dok drugi na zemlji ne moraju čuti, naš Otac na nebu čuje. Podsjećanje na to koliko je za njega ovo uvredljivo, trebalo bi nam poslužiti kao snažno sredstvo susprezanja.

25. studenog

“I budite zahvalni!” (Kološanima 3,15)

Zahvalno srce daje živahnost svemu životu. Pri kraju ručka jedno od djece reklo je: “Ovo je bio dobar ručak, mama.” Ova primjedba stvorila je novi osjećaj topline u već sretnom domu.

Prečesto propuštamo izraziti zahvalnost. Gospodin Isus iscijelio je deset gubavaca, ali samo se jedan vratio zahvaliti, a taj je bio Samarijanac (Luka 17,17). Iz ovoga možemo naučiti dvije stvari. Zahvalnost je rijetka u svijetu palih ljudi. A kad se pojavi, najčešće je to iz onog izvora od kojeg se najmanje očekuje.

Lako nam se ražalostiti kad prema drugima iskažemo ljubaznost, a oni nisu ni toliko pristojni da kažu “hvala”. Ovo nam je dokaz da možemo shvatiti kako se drugi osjećaju kad mi propustimo iskazati zahvalnost za primljenu pomoć.

Čak i letimičan pregled Biblije otkriva da je isprepletana poticajima i primjerima iskazivanja zahvalnosti Bogu. Ima toliko toga za što trebamo biti Bogu zahvalni; nije moguće sve nabrojiti. Naši životi trebali bi biti psalmi zahvale upućeni Bogu.

*Tisuće i tisuće svakovrsnih dara,
Zahvalu moju traže svakoga dana;
A veselo srce, makar plaho bije,
Te dare s radošću kušati smije.*

Također bismo trebali gajiti naviku međusobnog zahvaljivanja. Topli stisak ruke, telefonski poziv ili pisana poruka – kakvu to okrepu donosi! Jedan stariji liječnik je od svog pacijenta uz plaćanje primio i pismo zahvale. Čuvao ga je s drugim vrijednim stvarima; bilo je to prvo takvo pismo koje je dobio.

I trebali bismo biti brzi u zahvaljivanju za darove, gostoprimstvo, besplatan prijevoz, posudbu alata ili druge opreme, za pomoć u radnim projektima, za svaki oblik ljubaznosti i usluge koju smo dobili.

Nevolja je što prečesto sve ovo uzimamo zdravo za gotovo. Ili nam prečesto nedostaje discipline da sjednemo i napišemo riječ zahvale. U tom slučaju moramo poraditi na navici zahvaljivanja i na razvijanju svijesti o svemu što imamo na čemu trebamo biti zahvalni, a zatim se vježbati da sve to brzo priznamo. Brzina u odavanju priznanja čini zahvalu dvostruko snažnijom.

26. studenog

**“Gdje nema viđenja, ljudi se razuzdaju; a tko drži Zakon, blažen on.”
(Izreke 29,18)**

Prvi dio današnjeg retka glasi: “Gdje nema viđenja, ljudi se razuzdaju.” Obično se ovo razumije kao da ljudi trebaju imati ciljeve za koje će raditi. Moraju imati određeni program u glavi s jasnom slikom željenih rezultata i koraka koji do njih dovode.

Ali riječ viđenje ovdje znači “objava od Boga”. A riječ “razuzdati se” znači “odbaciti suzdržanost”. Smisao je dakle da ondje gdje se ne zna za Božju riječ i gdje se ona ne poštuje, narod podivlja.

Suprotnost ovome nalazimo u drugoj polovici retka: “... a tko drži Zakon, blažen on.” Drugim riječima, put blaženstva je u poslušnosti Božjoj volji onako kako je nalazimo u Božjoj riječi.

Razmišljajmo o prvom dijelu retka. Gdje ljudi napuste spoznaju Boga, postaju nesuzdržani u svom ponašanju. Pretpostavimo, na primjer, da se neki narod odvrti od Boga i objašnjenje za sve temelji na evolucijskim procesima. To znači da je čovjek rezultat samo prirodnih procesa, a ne stvorenje nadnaravnog Bića. Ako je tako, onda nema nikakve osnove za etičke standarde. Sve naše ponašanje neizbježan je rezultat prirodnih uzroka. Kao što Lunn i Lean ističu u knjizi *The New Morality* (Nova moralnost): “Ako je prva živa stanica evoluirala potpuno prirodnim procesom na površini beživotnog planeta, ako je um čovjeka u jednakoj mjeri produkt prirodnih i materijalnih sila kao i neki vulkan, onda je osuđivati južnoafričke političare za apartheid podjednako iracionalno kao osuđivati vulkan za erupciju lave.”

Ako se Božja riječ odbaci, onda nema apsolutnih standarda dobra i zla. Etičke istine ovise o pojedincima ili skupinama koje ih drže. Ljudi postaju suci svog vlastitog ponašanja. Njihova je filozofija: “Čini ono što voliš.” Činjenica da “svatko to radi” jedino je što treba da se pruži opravdanje.

Tako ljudi odbacuju suzdržanost. Prepuštaju se razvratu, brakolomstvu i homoseksualnosti. Kriminal i nasilje rastu do alarmantnih razmjera. Korupcija se širi u poslovanju i upravi. Laganje i varanje postaju prihvatljivi oblici ponašanja. Društveno tkivo se rastvara.

“... a tko drži Zakon, blažen on.” Čak i onda kad se ostatak svijeta razulari, vjernik pojedinac može imati dobar život u vjeri i poslušnosti Božjoj riječi. To je jedini put kojim treba ići.

27. studenog

“Da, dolazim ubrzo!” (Otkrivenje 22,20)

Kako se približava kraj ovog razdoblja, može se očekivati da će mnogi odustati od nade Kristova, svakog časa mogućeg, povratka. Ali ta istina još uvijek vrijedi, držali je ljudi ili ne.

Činjenica je da se Gospodin Isus može vratiti svakog trenutka. Nepoznat nam je dan ili sat kad će se Ženik vratiti po svoju nevjestu; to znači da bi mogao doći danas. Ne postoji proroštvo koje bi se još trebalo ispuniti prije nego čujemo njegov povik, glas arhanđela i zvuk trube Božje. Točno je da crkva iščekuje iskusiti nevolje cijelim tijekom svog boravka na zemlji, ali strahote iz perioda Velike nevolje nisu određene za nju. Ako crkva treba proći kroz Veliku nevolju, znači da Gospodin ne bi mogao doći još najmanje sedam godina, jer mi sada sigurno nismo u velikoj nevolji, a kad ona ipak dođe, trajat će sedam godina.

Mnogi dijelovi Pisma potiču nas da u svako doba budemo spremni za pojavak Spasitelja. Obratite pažnju na sljedeće: “... bliže nego kad uzvjerovamo” (Rimljanima 13,11).

“Noć poodmače, a dan se približi” (Rimljanima 13,12).

“Gospodin je blizu” (Filipljanima 4,5).

“Jer još malo, sasvim malo, i Onaj koji dolazi doći će, i neće zakasniti” (Hebrejima 10,37).

“... jer se dolazak Gospodinov približio” (Jakovljeva 5,8).

“Evo, sudac stoji pred vratima” (Jakovljeva 5,9).

“Ali približio se svršetak svega” (1. Petrova 4,7). Ovi redci kao da na naš um žele ostaviti dojam da dolazak Gospodnji uskoro predstoji. To je događaj zbog kojeg bismo trebali bdjeti i čekati. Trebali bismo biti zauzeti u njegovoj službi, vjerno izvršavajući povjerene poslove.

R. A. Torrey jednom je rekao: “Skori dolazak Gospodnji snažan je biblijski argument za iskren, nesebičan, odan, duhovno usmjeren, aktivan život služenja. Mnogo od našeg propovijedanja preporuča ljudima da sveto žive i marljivo rade jer smrt brzo dolazi, ali to nikad nije biblijska argumentacija. Biblijsko obrazloženje uvijek je: Krist dolazi, budite spremni kad dođe.”

Naša odgovornost je jasna. Naši bokovi neka budu opasani, naše svjetiljke upaljene, a mi kao oni ljudi što čekaju svog Gospodara (vidi Luka 12,35-36). Nemojmo podleći onima koji uče da nemamo pravo svaki čas očekivati Gospodina. Radije vjerujmo u njegov skori povratak, oduševljeno govorimo o njemu i pustimo da istina isijava iz naših života.

“No milošću Božjom jesam što jesam.” (1. Korinćanima 15,10)

Jedna od životnih muka koje sami sebi stvaramo pokušaj je da budemo ono što nikada nismo trebali biti. Svatko je jedinstveno Božje stvorenje. Kao što je netko rekao: “Nakon što nas je stvorio, Bog je bacio kalup.” Njegova namjera nikad nije bila da ga pokušamo promijeniti.

Maxwell Maltz napisao je: “Ti kao osoba ne takmičiš se ni s jednom drugom osobom jednostavno zato jer nema na zemlji druge osobe kao što si ti ili tvoje određene vrste. Ti si individua. Jedinstven si. Ti nisi ‘kao’ nijedna druga osoba i nikad ne možeš postati ‘kao’ nijedna druga osoba. Od tebe se ne ‘očekuje’ da budeš kao neka druga osoba i od nijedne druge osobe ne ‘očekuje’ se da bude kao ti.”

“Bog nije stvorio uzorak osobe i na neki način obilježio tu osobu rekavši ‘to je to’. On je svakog čovjeka učinio osebnim i jedinstvenim, isto tako kao što je svaku pahulju učinio osebnom i jedinstvenom.”

Svatko od nas produkt je Božje mudrosti i ljubavi. Stvorivši nas ovakvima kakvi jesmo, on je točno znao što čini. Naš izgled, naša inteligencija i naši talenti predstavljaju njegovo najbolje za nas. Svatko s bezgraničnim znanjem i bezgraničnom ljubavlju učinio bi isto.

Stoga htjeti biti netko drugi, uvreda je za Boga. To sugerira da je on napravio pogrešku ili da nam je uskratio nešto što bi za nas bilo dobro.

Žudjeti da budemo kao netko drugi, uzaludno je. Postoji svrha u tome zašto nas je Bog stvorio i zašto nam je nešto dao. Naravno, mi možemo oponašati tuđe vrline, ali ono o čemu ovdje razmišljamo je ono što mi jesmo kao Božje stvorenje.

Ako kroz život idemo nezadovoljni s onim kako nas je Bog oblikovao za ovaj život, paralizirat će nas osjećaj inferiornosti. Ali ne radi se o pitanju inferiornosti. Mi nismo inferiorni – jedino osebnim i jedinstveni.

Pokušaj da budemo netko drugi, osuđen je na neuspjeh. Jednako je nezamisliv kao i pokušaj malog prsta da obavlja funkciju srca. Bog tako nije zamislio i to neće uspjati.

Ispravan stav je zajedno s apostolom Pavlom reći: “No milošću Božjom jesam što jesam” (1. Korinćanima 15,10). Trebali bismo se radovati u onome što jesmo kao odraz jasne Božje zamisli i odlučiti da ono što jesmo i što imamo do kraja koristimo za njegovu slavu. Ima mnogo stvari koje nećemo moći učiniti, ali ima stvari koje mi možemo, a drugi ne mogu učiniti.

29. studenog

“Ja sâm od sebe ne mogu činiti ništa.” (Ivan 5,30)

Dvapat u Ivanu 5 Gospodin Isus kaže da sâm od sebe ne može ništa učiniti. U 19. retku on kaže: “Zaista, zaista, kažem vam, Sin sâm od sebe ne može činiti ništa...” Zatim opet u 30. retku kaže: “Ja sâm od sebe ne mogu činiti ništa.”

Pri prvom čitanju ovih redaka lako nas obuzme osjećaj razočaranja. Čini nam se kao da govore da je Isus bio ograničen u svojoj moći, baš kao i mi. Ali ako je on Bog, kao što je tvrdio, morao bi biti svemoguć. Kako je onda mogao reći da sâm od sebe ne može ništa učiniti? Doista, neprijatelji evanđelja koristili su ove retke da pokažu kako je Isus bio samo čovjek sa svim ograničenjima ljudske prirode.

Ali pogledajmo pobliže! Naš Gospodin nije govorio o svojoj fizičkoj snazi. Ono na čemu je inzistirao je to da je on bio toliko podložan volji svog Oca, da ništa samovoljno nije mogao učiniti. On je moralno bio tako savršen da nije mogao postupati iz vlastite volje. Nije htio ništa izvan volje Božje.

Vi i ja ne možemo reći da sami od sebe ne možemo činiti ništa. Suviše često postupamo neovisno od Gospodina. Donosimo odluke a da se ne posavjetujemo s njime. Popuštamo napastima s potpunom spoznajom da grijeshimo. Svoju volju pretpostavljamo Božjoj volji. Gospodin Isus nije ništa od ovoga mogao činiti.

Stoga umjesto što sugeriraju da je Isus Krist bio slab i ograničen, ovi redci dokazuju upravo suprotno – da je bio božanski savršen. Ovo postaje jasno čitanjem ovih redaka u njihovoj cjelovitosti umjesto zaustavljanjem u sredini. Ono što je Isus rekao u 19. retku bilo je: “Sin sâm od sebe ne može činiti ništa, osim ono što vidi da čini Otac. Jer što god On čini, to isto čini i Sin.” Drugim riječima, Sin ne može djelovati neovisno od Oca, već čini što god Otac čini. Ovo je izjava o jednakosti s Bogom.

Zatim opet u 30. retku Isus kaže: “Ja sâm od sebe ne mogu činiti ništa: kako čujem, sudim i moj je sud pravedan, jer ne tražim svoju volju, nego volju Oca koji me posla.” To znači da je on donosio odluke samo na temelju uputa koje je primio od svog Oca te da je njegova potpuna podložnost Božjoj volji osigurala ispravnost njegovih odluka.

J. S. Baxter ističe da ovaj odlomak sadrži sedam jasnih Kristovih tvrdnji o njegovoj jednakosti s Bogom. Jednakost u činjenju (r. 19), jednakost u znanju (r. 20), jednakost u uskrsavanju (r. 21, 28, 29), jednakost u suđenju (r. 22, 27), jednakost u časti (r. 23), jednakost u preporađanju (r. 24, 25) i jednakost u samoopstojnosti (r. 26). Naš Spasitelj nije slabo, krhko stvorenje ograničene snage, već svemoguć Bog očitovan u tijelu.

“Nosite bremena jedni drugih, i tako ispunite zakon Kristov... Jer svatko će nositi svoje breme.” (Galaćanima 6,2.5)

Letimično čitanje ova dva retka lako bi moglo nekoga uvjeriti da oni predstavljaju očiglednu kontradikciju. Prvi govori da nosimo bremena jedni drugih, a drugi da ćemo nositi svoje breme.

Riječ prevedena kao “bremena” iz 2. retka označava sve što osobu pritišće duhovno, fizički i emocionalno. U neposrednom kontekstu upućuje na težak teret krivnje i očajanja koji pritišće čovjeka zatečenog u prijestupu (r. 1). Takvom ćemo bratu pomoći ako ga obgrlimo i pridobijemo za život u zajedništvu s Bogom i Božjim narodom. Ali bremena uključuju i tuge, nevolje, kušnje i životne frustracije kojima smo svi izloženi. Nosimo bremena jedni drugih kad se tješimo, ohrabrujemo, dijelimo materijalna dobra i pružamo savjete koji izgrađuju. Znači da smo uključeni u probleme drugih, čak i po visoku osobnu cijenu. Kad ovo činimo, ispunjavamo zakon Kristov, a to je ljubiti jedan drugog. Svoju ljubav na praktičan način pokazujemo tako što se trošimo i što smo potrošeni za druge.

Drukčija riječ upotrijebljena je za “breme” u 5. retku. Ovdje ona označava sve što treba nositi, bez ikakve aluzije s obzirom na težinu ili lakoću tereta. Ono što Pavao ovdje govori je da će svatko morati nositi svoje vlastito breme odgovornosti pred Kristovim sudištem. Tada to neće biti pitanje onoga kako stojimo u usporedbi s drugima. Sud o nama bit će izrečen na temelju naše vlastite prošlosti i sukladno tome dodijeljena plaća.

Čini se da je veza između ova dva retka sljedeće. Osoba koja natrag dovede onoga tko je zatečen u prijestupu može upasti u zamku da se osjeća superiornijom. Noseći bremena posrnulog brata, takva osoba može o sebi misliti kao da je na višem stupnju duhovnosti. Uspoređujući se s vjernikom u prijestupu, on sebe vidi u povoljnijem položaju. Pavao ga podsjeća da, kad bude stajao pred Gospodinom, davat će račun za sebe, za svoj rad i svoj karakter, a ne za drugu osobu. Nositi će svoj vlastiti teret odgovornosti.

Stoga ova dva retka nisu suprotstavljena. Naprotiv, sasvim su blisko usklađena.

1. prosinca

“Ako... čuješ gdje govore... tada istraži i razvidi i dobro se raspitaj; i gle, ako je istina...” (Ponovljeni zakon 13,12.14)

Ako bi se proširio glas da se narod u nekom gradu u Izraelu od Boga okrene od idolima, trebalo je to temeljito istražiti prije poduzimanja kaznenih mjera.

Ništa manje ne smijemo biti niti mi na oprezu kad čujemo glasine ili trač. Trebamo primijeniti šesterostruki test: Je li to govorkanje? Jesam li istražio? Jesam li razvidio? Jesam li se dobro raspitao? Je li istina? Je li sigurno tako?

Bila bi zapravo vrlo dobra zamisao kad bismo ovakvu temeljitost i oprez koristili prije nego prenesemo dalje senzacionalne vijesti kakve se s vremena na vrijeme pojavljuju u vjerničkim krugovima. Dozvolite nekoliko ilustracija!

Prije nekog vremena počela je kružiti priča da je pošiljka kamena za izgradnju jeruzalemskog hrama pohranjena na jednom njujorškom pristaništu i čeka spremna za otpremu u Izrael kad za to bude pravo vrijeme. Govorilo se da se radi o vapnencu iz savezne države Indiana. Kršćani su oduševljeno širili vijest, da bi na kraju bili diskreditirani kad se saznalo da u iznesenom nema istine.

Jednom drugom prilikom pronijela se priča da su znanstvenici u računalu ubacili znatnu količinu podataka iz kalendara ljudske povijesti i da su dobiveni rezultati potvrdili biblijsku pripovijest o Jošuuinu dugu danu. Željni svake vijesti koja bi išla u prilog Bibliji, vjernici su na puna usta širili ovu priču u časopisima i prepričavanjem. A onda se balon ispuhao. Pokazalo se da je priča neutemeljena.

Ne tako davno, matematičkim izračunom pokušalo se sugerirati da bi jedna nepopularna javna osoba mogla biti Antikrist. Ovako je to išlo. Svakom slovu iz imena te osobe pridodana je neka brojčana vrijednost. Zatim se, nakon niza radnji zbrajanja, oduzimanja, množenja i dijeljenja, došlo do broja 666. Naravno, to nije bio nikakav dokaz. Matematički izračuni mogu biti tako zamišljeni da izbace broj 666 za gotovo svačije ime.

Imam traktat u kojem piše da se Charles Darwin u zadnjim danima svog života odrekao evolucije i vratio vjeri u Bibliju. Ovo bi mogla biti istina. Volio bih vjerovati da je istina. Možda ću jednog dana otkriti da je istina. No, u međuvremenu nemam nikakve dokumentacije za ovu priču i dok je ne budem imao, ne usudujem se širiti je.

Prištedjeli bismo si mnoge neugodnosti i sačuvali kršćansku vjeru od toga da bude ozloglašena kad bismo primjenjivali šesterostruki test iz današnjih redaka: Je li to govorkanje? Jesam li istražio? Jesam li razvidio? Jesam li se dobro raspitao? Je li istina? Je li sigurno tako?

2. prosinca

“... govoreći među sobom u psalmima i hvalospjevima i duhovnim pjesmama, pjevajući i skladajući Gospodinu u srcu svojemu.” (Efežanima 5,19)

Pjevanje je ovdje povezano s ispunjavanjem Duhom, kao da je pjesma siguran rezultat ispunjavanja. Možda je iz tog razloga pjevanje pratilo sva velika probuđenja u prošlosti. Izrazit primjer toga je probuđenje u Walesu.

Nitko nema o čemu toliko pjevati kao kršćani i nitko nema toliko bogatu baštinu psalama, hvalospjeva i duhovnih pjesama. Naši hvalospjevi veličanstvenim jezikom izražavaju ono što često osjećamo, ali ne možemo izreći. Neki hvalospjevi izražavaju misli koje nadilaze naše iskustvo – hvalospjevi potpune predanosti, kao što je “Predajem ti sve, Isuse”. U takvim slučajevima možemo ih pjevati kao čežnju naših srdaca.

U duhovnom pjevanju nije od važnosti ritam ili melodija ili sklad. Važno je da poruka dolazi od srca i da se diže k Bogu u sili Svetoga Duha. Mary Bowley lijepo je izrazila ovu istinu u sljedećim riječima: “Gospodine, znamo da ti je malo stalo do slatkog zvuka pjesme jer pjevati tebi može samo srce koje je poučio Duh.”

Božji Duh može upotrijebiti pjevanje jednako kao i propovijedanje Riječi. Majka Grattana Guinnessa čula je ratara kako pjeva dok je orao polje i odustala od samoubojstva utapanjem u rijeci. Dr. Guinness kasnije je rekao: “Sve što jesam Bogu, dugujem poniznom kršćanskom oraču koji je Gospodinu pjevao hvalospjeve dok je ponizno obavljao svoj posao.”

Oni koji se angažiraju u službi s kršćanskom glazbom, trebaju se čuvati dviju opasnosti. Jedna od opasnosti je da se ušulja vlastito ja. Kao i kod drugih oblika javne službe, lako je ukrcati se na gigantski ego-trip. Uvijek je prisutno iskušnje da se ljude zadivi svojim talentom umjesto da se pjeva Bogu na slavu i njegovom narodu na blagoslov.

Druga je opasnost da se zabavlja umjesto izgrađuje. Lako je moguće pjevati riječi osobitom glazbenom umješnošću, a ipak ne prenijeti poruku do srca slušatelja. Isto je tako moguće emocionalno uzbuditi ljude pjesmama koje su sladunjave, isprazne i sasvim nedostojne Gospodina kojeg ljubimo.

Različite kulture imaju različite glazbene ukuse, ali u svim kulturama pjesme trebaju biti ukorijenjene u zdravom nauku, podjednako pune poštovanja i na duhovnu izgradnju.

3. prosinca

“... sada... navješćuje vjeru koju je negda pustošio.” (Galaćanima 1,23)

Nakon što se Savao iz Tarza obratio, crkve u Judeji čule su da je glavni progonitelj kršćanske vjere postao gorljivi propovjednik i branitelj vjere. Bio je to izvanredan obrat.

U skorije vrijeme bilo je spektakularnih događaja kad su ljudi učinili slične preobrate.

Lord Littleton i Gilbert West zajednički su odlučili oboriti vjeru onih koji su branili Bibliju. Littleton će opovrgnuti izvještaje o Savlovu obraćenju, dok će West uvjerljivo dokazati da je Kristovo uskrsnuće bilo mit. “Obojica su morala priznati da nisu baš vješti s biblijskim zapisima, ali su ovo odlučili: ‘Ako hoćemo biti poštene, trebamo barem prostudirati dokaze.’ Često su se savjetovali tijekom rada na predmetu koji su obrađivali. Na jednom od tih dogovora Littleton je otvorio srce svom prijatelju i priznao da počinje osjećati kako u ovome ima nečega. Onaj drugi je odgovorio da je i on sâm malo uzdrman rezultatima svog istraživanja. Kad su knjige konačno bile gotove, dva pisca su se sastala i otkrila da je svaki od njih, umjesto da napiše protiv, napisao knjigu u prilog predmeta kojeg su htjeli ismijati. Složili su se da nakon što su kao pravni stručnjaci ispitali sve dokaze, uistinu nisu ništa drugo mogli učiniti, nego kao istinito prihvatiti ono što biblijski zapisi iznose o oba predmeta” (Frederick P. Wood). Knjiga Lorda Littletona bila je *The Conversion of St. Paul* (Obraćenje sv. Pavla). Westova se zvala *The Resurrection of Jesus Christ* (Uskrsnuće Isusa Krista). Nevjernik Robert C. Ingersoll pozvao je agnostika Lewa Wallacea da napiše knjigu u kojoj će kao laž razotkriti ono što je napisano o Isusu Kristu. Wallace je godinama istraživao taj predmet, na veliku žalost svoje žene metodistkinje. Zatim je započeo pisati. Kad je dovršio gotovo četiri poglavlja, shvatio je da su zapisi koji se odnose na Isusa istiniti. Pao je na koljena u pokajanju i pouzdao se u Krista kao Gospodina i Spasitelja. Potom je napisao knjigu Ben Hur, prikazavši Krista kao Sina Božjeg.

Frank Morison htio je napisati priču o Kristu, ali budući da nije vjerovao u čuda, odlučio se ograničiti samo na sedam dana koji su prethodili raspeću. No, dok je proučavao biblijske izvještaje, odlučio je proširiti priču i na uskrsnuće. Uvjerivši se da je Krist uistinu uskrsnuo, primio ga je kao svog Spasitelja i napisao knjigu *Who Moved the Stone?* (Tko je pomaknuo kamen?). Prvo poglavlje nosi naslov *The Book that Refused to be Written* (Knjiga koja je odbila biti napisana).

Biblija je živa i snažna te oštija od svakog dvosjeklog mača. Ona sama svoj je najbolji dokaz. Oni koji je napadaju i podruguju joj se trebaju se suočiti s mogućnošću da će joj jednog dana povjerovati i postati njeni vjerni branitelji.

4. prosinca

“I napunih ga Duhom Božjim... u svakojakim poslovima.” (Izlazak 31,3)

Današnji tekst odnosi se na Becalela kojega je Sveti Duh opremio da nadgleda gradnju Šatora sastanka. On je bio vješt u radu sa zlatom, srebrom, mjedi, u rezbarenju i umetanju kamenova te u rezbarenju drva. Duh Božji učinio ga je majstorem u obavljanju ove praktične vrste poslova.

Kalendar *Choice Gleanings* citira E. Trampa: “Općenito se ne osvrćemo na ovu fazu službe Duha. Bilo u polju ili tvornici, u uredu ili kući, vjernik može tražiti pomoć Duha u dnevnim poslovima. Čovjek kojeg poznajem napravio je oltar od tvorničkog radnog stola. Jedna Marta iz naše sredine pretvorila je svoj kuhinjski stol u stol s kojeg uzimamo kruh i vino. Netko drugi svoj uredski stol promijenio je u propovjedaonicu za kojom govori i piše, preobličavajući svakidašnje poslove u poslove u službi Kralja.”

U Nazaretu, u Izraelu, postoji kršćanska bolnica koja usluge pruža prvenstveno Arapima. U krugu bolnice nalazi se kapela. Kad propovjednik ustane da bi govorio, on ne stoji iza propovjedaonice. Umjesto toga on stoji iza ugladenog tesarskog stola s drvenim škripcem na jednom kraju. Ovo je prekrasan i potreban podsjetnik na to da je naš Gospodin radio kao tesar u Nazaretu i da je radni stol bila njegova propovjedaonica.

Jedan liječnik na američkom Srednjem zapadu pokušavao je liječiti ljudske duše kao i tijela. Ponekad, nakon što bi u klinici razgovarao s čovjekom i obavio temeljit pregled, posumnjao bi da je problem više duhovne nego tjelesne prirode. Uvečer bi se uputio pacijentovoj kući i pozvonio na vrata. U prvi tren pacijent bi se prenerazio kad bi ugledao liječnika. A onda bi ljubazni doktor rekao otprilike: “Ne dolazim u posjetu kao liječnik, već kao prijatelj. Postoji nešto o čemu bih volio razgovarati s vama. Hoće li vam smetati ako uđem?” Naravno, čovjeku nije smetalo i tako bi liječnik ušao i razgovarao s njime o njegovoj duhovnoj potrebi. Zatim bi objasnio kako je Gospodin Isus odgovor na njegovu potrebu. Mnogi pacijenti predali su svoj život Gospodinu i nastavili mu dobro služiti. Mnogi će biti zauvijek zahvalni službi dragog liječnika koji je brinuo za njihove duše kao i za tijela.

Gospodin ima mnogo nekonvencionalnih propovjedaonica u današnjem svijetu. Kako Tramp kaže, mnogi su naučili kako uobičajene poslove preoblikovati u poslove u službi Kralja.

5. prosinca

***“Kad neprijatelj navali ko bujica, Duh Gospodnji nagnat će ga u bijeg.”
(Izaija 59,19b)***

Postoje u životu vremena očajničke krize kad Sotona pokreće sve svoje teško naoružanje protiv Božjeg naroda. Nebo postane tamno, zemlja drhti i čini se da nema tračka nade. Ali Bog je obećao poslati svom narodu pojačanje u trenutku krajnje potrebe. Duh Gospodnji podiže stijeg protiv Zloga u pravo vrijeme.

Podjarmljen u Egiptu pod tiranskom vlašću, izraelski narod imao je slabe izgledе. Puzali su pod udarcima nadglednika. Ali Bog nije bio ravnodušan na njihovo stenjanje. Podigao je Mojsija da se suprotstavi faraonu i na kraju izvede njegov narod u slobodu.

U vrijeme sudaca strani zavojevači držali su izraelska plemena u podčinjenosti. Ipak, u najmračnijim trenucima Gospodin je podizao osloboditelje koji su vojnom silom protjerivali neprijatelja i najavljivali razdoblje mira.

Kad je Sanherib poveo asirsku vojsku na Jeruzalem, činilo se da je porobljavanje Judeje gotova stvar. Ljudski govoreći, nije bilo načina da se zauzastavi nadiruća neman uništenja. Međutim, anđeo Gospodnji prošao je noću asirskim taborom i pobio 185 000 ljudi.

Kad je Estera bila kraljicom Perzije, neprijatelj je navalio kao bujica i obznanio nepromjenljivu naredbu da sve Židove u kraljevstvu treba pobiti. Je li Bog bio blokiran ovom odlukom mogućnika Medije i Perzije? Ne, on je sve tako vodio da je izdana druga naredba kojom je Židovima bilo dozvoljeno da se kobnog dana brane. Židovi su naravno nadmoćno pobijedili.

Kad je Savonarola vidio bijedu, ugnjetavanje i nepravdu u Firenci, postao je stijeg u ruci Duha radi uvođenja reformi.

Kad je Martin Luther zagrmio protiv prodaje oprosta i protiv drugih grijeha crkve, bilo je kao da se pojavilo svjetlo u doba mraka.

Kraljica Marija pustošila je istinsku kršćansku vjeru u Engleskoj i Škotskoj. Ali Bog je u to vrijeme krajnje potrebe podigao čovjeka po imenu John Knox. “Bacivši se licem u prašinu, Knox se cijelu noć zauzimao kod Boga da obrani svoje izabrane i da mu dade Škotsku ili će umrijeti. Gospodin mu je dao Škotsku i maknuo kraljicu s njenog prijestolja.”

Moguće je da si sada suočen s jednom od najtežih kriza svog života. Nikada se nemoj bojati. Duh Gospodnji pravovremeno će poslati pojačanje i izvesti te na prostrano mjesto. Samo se uzdaj u njega!

6. prosinca

“Kad je Efraim govorio, strah je zadavao. On se uzvisio u Izraelu, ali se ogriješio Baalom i poginuo.” (Hošea 13,1)

Riječi pravednika imaju ogromnu snagu i autoritet. Ono što on govori, utječe na tuđe živote. Njegove riječi imaju težinu. Ljudi na njega gledaju kao na onoga koji zaslužuje poštovanje i poslušnost.

Ali ako taj isti čovjek padne u grijeh, on gubi sav taj pozitivni utjecaj na druge. Autoritativni ton kojim je govorio, izgubio se. Ljudi mu se više ne obraćaju radi savjeta. Ako ga i pokuša dati, oni su skloni pogledati ga zavidnim okom i reći: “Liječniče, izliječi sam sebe” ili: “Najprije izvuci brvno iz svojega oka, pa ćeš moći izvaditi iverak iz mojega.” Njegove su usne zapećane.

Ovo naglašava važnost održavanja čvrstog svjedočanstva sve do kraja. Važno je dobro započeti, ali to nije dovoljno. Ako smanjimo svoju budnost u završnoj etapi puta, slava ranih dana potamnit će u maglama sramote.

“Kad je Efraim govorio, strah je zadavao.” Williams komentira: “Dok je Efraim hodao s Bogom, kao u dane Jošue, govorio je s autoritetom i ljudi su drhtali. Tako je zauzimao položaj dostojanstva i snage. Ali okrenuo se idolopoklonstvu i duhovno umro... Kršćanin ima moralnu snagu i dostojanstvo sve dok Krist u potpunosti vlada njegovim srcem i dok se drži podalje od idolopoklonstva.”

Gideon je još jedan slučaj koji ovo potvrđuje. Gospodin je bio s ovim snažnim junakom. S 300 ljudi porazio je Midjance, njih 135 000 snažnih boraca. Kada su ga Izraelci htjeli postaviti za kralja, mudro je to odbio jer shvatio je da je Jahve jedini pravi kralj.

Postigavši velike pobjede i uspješno se oduprijevši velikim napastima, pao je na onome što se može činiti kao manje važna stvar. Zatražio je od svojih ljudi da mu dadu zlatno prstenje od plijena otetog Išmaelcima. Od ovog prstenja načinio je efod koji je postao idol izraelskom narodu i zamka Gideonu i njegovoj obitelji.

Znamo naravno da kad zatajimo, možemo poći k Bogu s priznanjem i naći oprost. Znamo da on može čak povratiti godine koje su skakavci izjeli, to jest, može nam omogućiti da nadoknadimo izgubljeno vrijeme. Ali nitko ne može zanijekati da je bolje sasvim izbjeći pad, nego se od njega oporavljati – bolje ne smrviti svoje svjedočanstvo, nego pokušavati opet spojiti komadiće. Otac Andrewa Sonara običavao mu je reći: “Andrew, moli da se obojica dobro nosimo do kraja!” Stoga molimo da putovanje dovršimo radosno!

7. prosinca

“... ali od ovih najveća je ljubav.” (1. Korinćanima 13,13)

Ljubav je snaga koja pobjeđuje u svijetu punom mržnje, sukoba i sebičnosti. Ona može postići ono što nijedna druga vrlina ne može te je u tom smislu kraljica svake kreposti. Ljubav na zlostavljanje uzvraća dobrotom. Ona moli za milosrđe prema svojim krvnicima. Postupa nesebično dok svi uokolo bučno zahtijevaju svoja prava. Daje dok ne podijeli sve.

Jedan Indijac vodio je cestom svog slona i stalno ga štapom podbadao da ide brže. Iznenada metalni štap ispao mu je iz ruke i prodorno zazvonio od udarca o tlo. Slon se okrenuo, podigao štap svojom surlom i pružio ga gospodar. Takva je ljubav.

Jedna Ezopova basna pripovijeda o takmičenju između sunca i vjetra u tome tko će natjerati čovjeka da ostane bez svoj ogrtač. Vjetar je žestoko zapuhao, ali što je jače puhao to je čovjek više uz sebe stezao svoj ogrtač. Zatim je sunce zasjalo na njega i on je skinuo ogrtač. Promijenio se zbog topline. Takva je ljubav.

Sir Walter Scott jednom je kamenom pogodio psa lualicu takvom snagom i preciznošću da mu je slomio nogu. Dok je Scott stajao pun grižnje savjesti, pas je došepao do njega i polizao mu ruku kojom je bacio kamen. Takva je ljubav.

Stanton je drskim pogrdama napadao Lincolna nazivajući ga “podlim predenim klaunom” i “pravom gorilom”. Govorio je da bi bilo ludo poći tražiti gorilu u Afriku kad ima jedna u Springfieldu. Lincoln je okrenuo drugi obraz. Stanton je kasnije imenovao ministrom rata tvrdeći da je on najkvalificiraniji za taj posao. Kad su Lincoln ustrijelili, Stanton je stajao kraj njegovog beživotnog tijela, iskreno plakao i rekao: “Ovdje leži najveći vladalac od ljudi kojega je svijet ikad vidio.” Lincoln je nadvladao okrenuvši drugi obraz. Takva je ljubav.

E. Stanley Jones napisao je: “Okrenuvši drugi obraz, razoružat ćeš svog neprijatelja. On te udara po obrazu, a ti ga svojom moralnom hrabrošću udaraš u srce tako što mu okrećeš drugi obraz. Njegovo neprijateljstvo se rastopilo. Tvoj neprijatelj je nestao. Riješio si se svog neprijatelja tako što si se riješio svog neprijateljstva. Svijet je kod nogu Čovjeka koji je imao snage uzvratiti, ali koji je imao snage ne uzvratiti. To je snaga – ona konačna snaga.”

Ponekad se čini da se više može postići izgovarajući oštru riječ, vraćajući milo za drago i zauzimajući se za svoja prava. Ovakve metode posjeduju određenu snagu. Ali težište snage na strani je ljubavi jer umjesto da produbljuje neprijateljstvo, ljubav mijenja neprijatelje u prijatelje.

8. prosinca

“Kad se osuda za zlo djelo ne izvrši brzo, tada srce sinova ljudskih uzavre u njima da čine zlo.” (Propovjednik 8,11)

Dok ovo pišem, u javnosti raste ogorčenje zbog povećanja stope kriminala u Americi. Ljudi traže zakon i red. Kao da naši zakoni i sudovi favoriziraju zločinca, dok žrtve zločina dobiju malu ili nikakvu zadovoljštinu. Sudski slučajevi beskonačno se vuku, a odvjetnik zločinca često dobije slučaj zbog besmislenih rupa u zakonu.

Općem neredu doprinose i autoritativne izjave liberalnih sociologa, psihijatar i drugih “stručnjaka”. Oni naglašavaju da je smrtna kazna pretjerana i nehumana. Tvrde da strah od kazne nije sredstvo koje odvraća zločince. Kao rješenje predlažu rehabilitaciju zločinaca, a ne njihovo kažnjavanje.

No, nisu u pravu. Što je čovjek više uvjeren da se može “izvući”, to će spremnije pribjeći zločinu. Ili ako osjeća da će kazna biti blaga, to će ga ohrabriti da riskira da ga uhvate. Ili ako misli da će sudski postupak trajati u nedogled, to će mu biti samo na poticaj. Usprkos onome što govore, smrtna kazna djeluje kao sredstvo odvratanja.

U analiziranju rastuće stope zločina, u jednom popularnom časopisu pisalo je da je “jedan od razloga za to nedostatak snažnog sredstva odvratanja u američkom sistemu kaznenog prava. Svi autoriteti slažu se da, ako prijetnja kaznom želi biti uvjerljiva, ona mora biti sigurna i brza. Zbog preopterećenosti, američki sustav nije ni jedno ni drugo”.

“Jedan stručnjak kriminologije nedavno je izjavio da na jednog čovjeka koji je dobar jer cijeni vrlinu, dolazi 10 000 ljudi koji su dobri zbog straha od kazne. A Isaac Ehrlich sa sveučilišta u Chicagu rekao je da statistike pokazuju da vijest o smaknuću jednog ubojice sprečava drugih sedamnaest.” Reforma i rehabilitacija nisu odgovor. One nikako nisu uspjele promijeniti ljude. Znamo da samo novo rođenje po Duhu Božjem preobražava grešnika u sveca. Malo njih će se među mjerodavnima, relativno govoreći, složiti s time, bilo kad su u pitanju oni ili njihovi zatvorenici.

Kad je tome tako, najbolje što mogu učiniti je da današnji redak ozbiljno shvate. “Kad se osuda za zlo djelo ne izvrši brzo, tada srce sinova ljudskih uzavre u njima da čine zlo.” Dok se kazna ne odmjeri brzo i pravedno, nećemo vidjeti pad kriminala u statistikama. Rješenje se nalazi upravo u Bibliji – samo kad bi ga htjeli prihvatiti.

9. prosinca

“A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!” (1. Korinćanima 15,57)

Nijedan um ne može shvatiti dimenzije pobjede koju je Gospodin Isus izvojevao na križu Golgote. On je pobijedio svijet (Ivan 16,33). On je osudio Sotonu, kneza ovoga svijeta (Ivan 16,11). Slavio je pobjedu nad poglavarstvima i vlastima (Kološanima 2,15). Tako je nadvladao smrt da ju je progutala pobjeda (1. Korinćanima 15,54.55.57).

A njegova pobjeda i naša je pobjeda. Upravo kao što je Davidova pobjeda nad Golijatom donijela oslobođenje svemu Izraelu, tako slavni Kristov trijumf prelazi na sve koji mu pripadaju. Stoga možemo pjevati s Horatiusom Bonarom:

Pobjeda je naša!

Za nas je u snazi istupio Jaki;

Za nas izvojevao borbu, ostvario pobjedu:

Pobjeda je naša.

Više smo nego pobjednici po onome koji nas uzljubi jer “ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni ikoji drugi stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje koja je u Kristu Isusu Gospodinu našem” (Rimljanima 8,37-39).

Guy King pripovijeda o dječaku koji je bio na željezničkoj postaji kad je dolazio vlak kojim se vraćala momčad lokalnog nogometnog kluba nakon važne utakmice. Dječak je dotrčao do prve osobe koja je sišla s vlaka i bez daha upitao: “Tko je pobijedio?” A zatim je trčeći duž perona oduševljeno vikao: “Pobjeda je naša! Pobjeda je naša!” Dok ga je King promatrao, pomislio je u sebi: “Što je pak on učinio za tu pobjedu? Što je on imao s borbom na nogometnom igralištu?” Odgovor naravno glasi: “Apsolutno ništa.” Ali zato jer je bio iz istog grada, poistovjetio se s mjesnim klubom i prisvojio njihovu pobjedu kao svoju.

Čuo sam za Francuza koji je iz poraza prešao na stranu pobjede tako što je promijenio državljanstvo. Bilo je to kad je Wellington, tzv. čelični vojvoda Engleske, ostvario sjajnu pobjedu nad Napoleonom kod Waterlooa. Isprva je Francuz bio povezan s porazom, ali svanuo je dan kad je primio britansko državljanstvo i tada je mogao smatrati da je Wellingtonova pobjeda i njegova pobjeda.

Rođenjem svi smo podanici Sotonina kraljevstva i stoga na gubitničkoj strani. Ali čim pristanemo uz Krista kao Gospodina i Spasitelja, prelazimo od poraza na stranu pobjede.

“... i pomnije mu izložiše put Božji.” (Djela 18,26b)

U objašnjavanju puta spasenja drugima izrazito je važno “da poruka bude jasna i jednostavna”, bez ičega što zbunjuje. Ljudi su obično dovoljno zbunjeni jer im je Sotona “zaslijepio umove nevjerničke” (2. Korinćanima 4,4).

Dozvolite nekoliko primjera kako možemo reći nešto što će nevjernima stvarno začepiti uši. Počinjemo svjedočiti mladom čovjeku kojega smo sada po prvi put upoznali. Nismo daleko odmakli, a on nas već prekida i kaže: “Ne vjerujem u religiju. Pokušao sam s religijom, ali nije me zadovoljila.” Na to mi olako odgovaramo: “Ni ja ne vjerujem i ne propovijedam religiju.”

Sad stanimo! Možemo li zamisliti kako ovo zbunjujuće djeluje na našeg sugovornika? Govorimo mu o stvarima koje su očigledno religijske prirode, a ipak mu kažemo da ne vjerujemo u religiju. To je dovoljno da ga totalno zbuni!

Naravno, znam na što mislimo. Na to da ne tražimo od njega da se pridruži nekoj crkvi ili denominaciji, već da razvije odnos s Gospodinom Isusom. Ne ukazujemo na vjerovanje, nego na Osobu. Ne zagovarimo reformiranje, nego regeneriranje, ne novo odijelo na čovjeka, nego novi čovjek u odijelo.

Ali kad on kaže religija, misli pritom na sve ono što je vezano uz štovanje i službu Božju. Riječ “religija” za većinu ljudi znači sistem vjerovanja i osobit način života koji su povezani s čovjekovim odnosom prema božanstvu. I zato kad mu kažemo da ne vjerujemo u religiju, odmah mu prostruji misao da smo neznabošci ili ateisti. Prije nego smo mogli objasniti, on nas je već obilježio kao nereligiozne.

U stvari neistinito je reći da ne vjerujemo u religiju. Mi vjerujemo u temeljna načela kršćanske vjere. Mi vjerujemo da oni koji ispovijedaju vjeru u Krista trebaju to pokazati svojim životom. Vjerujemo da se čista i neiskvarena religija nalazi u brizi za siročad i udovice i u čuvanju sebe sama neokaljanim od svijeta (Jakovljeva 1,27).

Ono što ne vjerujemo jest da je religija spasiteljica. Samo živi Krist može spasiti. Ne vjerujemo u razvodnjene verzije kršćanstva kojih danas ima posvuda. Ne vjerujemo u nijedan sustav koji ohrabruje ljude da vjeruju da mogu doći u nebo po svojim djelima ili zaslugama. Ali ovo moramo biti sposobni objasniti ljudima na način da ih ne plašimo bombama kakva je izjava: “Ni ja ne vjerujem u religiju.” Ne igrjamo se riječima kad su duše u pitanju.

11. prosinca

“Stoga utisnite ove moje riječi u srce svoje i u dušu svoju, i privežite ih kao znak na ruku svoju i neka vam budu kao načeonik među očima vašim.” (Ponovljeni zakon 11,18)

Današnji redak nepotpun je bez tri retka koji slijede nakon njega i zato ih ovdje citiramo: “I poučite o njima svoje sinove: govori o njima kad sjediš u domu svojem i kad ideš putem, i kad liježeš i kad ustaješ. I ispiši ih na do vratnicima doma svojega i na dverima svojim, da se umnože vaši dani i dani vaših sinova u zemlji za koju se Gospod zakleo ocima vašim da će im je dati, kao što je dana nebesa nad zemljom.”

Ovdje imamo praktičan prikaz važnosti koju Božja riječ treba imati u životu njegovog naroda. Kad su ovi uvjeti ispunjeni, vjernici će iskusiti nebo na zemlji.

Prvo trebamo napamet učiti Riječ ili, kao što tekst kaže, utisnuti je u svoje srce i dušu. Čovjek koji uči velike dijelove Pisma napamet, obogaćuje svoj život i povećava svoj potencijal da blagoslovi druge.

Nadalje, riječ treba biti privezana za naše ruke i naša čela. To ne znači da treba nositi privezan zapis u kutijici, kao što neki misle, već da naše djelovanje (ruke) i želje (oči) moraju biti pod Kristovim Gospodstvom.

Božja riječ neka bude središnja tema razgovora u domu. Uz ovo, svaki dom trebao bi imati obiteljski oltar gdje se svakodnevno čita Pismo i gdje ukućani zajedno mole. Nitko ne može izmjeriti posvećujući utjecaj Biblije na takav dom.

Ova ista riječ treba nas zaokupljati dok se krećemo danju, dok ležimo i kad se dižemo. Drugim riječima, Pismo treba toliko biti uključeno u naš život da oblikuje naš razgovor ma gdje bili i ma što činili. Moramo govoriti jezikom Biblije.

Trebamo li zapisati biblijske retke na dovratnike i vrata? Vrlo dobra zamisao! Mnogi kršćanski domovi imaju na ulaznim vratima tekst iz Jošue 24,15: “Ali ja i moj dom služiti ćemo Gospodu.” A u još mnogo više domova biblijski tekstovi su obješeni na unutrašnjim zidovima.

Kad Sveto pismo zauzme pravo mjesto u našem životu, ne samo da prištedimo sate utrošene na čavrljanje, nego se bavimo stvarima koje su važne, koje imaju značenje za vječnost, a naši domovi počinju odisati kršćanskom atmosferom.

“Ne iskušavaj Gospoda, Boga svojega.” (Matej 4,7)

Što znači iskušavati Gospodina? Možemo li skriviti takvo nešto?

Sinovi Izraelovi iskušavali su Gospodina kad su prigovarali zbog nedostatka vode u pustinji (Izlazak 17, 7). Rekavši: “Je li Gospod među nama ili nije?” nisu posumnjali samo u njegovu božansku prisutnost, nego također i u njegovu milosrdnu skrb za njih.

Sotona je kušao Gospodina kad ga je izazivao da se baci s vrha Hrama (Luka 4,9-12). Da je to učinio, Isus bi bio iskušao Boga Oca jer bi učinio ekshibiciju, nešto što bi bilo van Očeve volje.

Farizeji su iskušavali Gospodina kad su ga upitali je li po Zakonu dopušteno dati porez caru (Matej 22,15-18). Mislili su da će njegov odgovor, bez obzira kakav bio, udaljiti kako Rimljane, tako i one Židove u kojima je prevladavalo oštro proturimsko raspoloženje.

Safira je iskušavala Duha Gospodnjega pretvarajući se da Gospodinu daje sav iznos od prodaje posjeda, a zapravo je dio zadržala za sebe (Djela 5,9).

Petar je na vijećanju u Jeruzalemu rekao da bi stavljanje vjernika iz poganstva pod Zakon, jaram kojeg ni sami Židovi nisu mogli nositi, bilo ravno iskušavanju Boga (Djela 15,10).

Iskušavati Boga znači “vidjeti koliko se daleko može umaknuti prije nego on donese sud; znači biti drzak prema Bogu, vidjeti hoće li izvršiti svoju riječ ili ga istegnuti do granica suda (usp. Ponovljeni zakon 6,16; Matej 4,7)” (Toussaint). Iskušavamo Boga kad mrmljamo ili prigovaramo, jer zapravo sumnjamo u njegovu prisutnost, moć ili dobrotu. Kažemo da on ne zna naše okolnosti, da ne mari ili da nas nije sposoban spasiti.

Boga iskušavamo kad se nepotrebno izlažemo opasnosti i očekujemo od njega da nas izbavi. Svako malo čitamo o zavedenim vjernicima koji su zbog baratanja otrovnim zmijama umrli. Oni su prosudili da je Bog obećao zaštitu tamo gdje u Marku 16,18 piše “zmije će uzimati”. Ali ovo je bilo namijenjeno da opravda naše vršenje čuda samo onda kad su ona potrebna radi ispunjenja volje Božje u nama i kroz nas.

Iskušavamo Boga kad mu lažemo, a to činimo kad hinimo veću posvećenost, požrtvovnost i predanost od one koju stvarno namjeravamo pružiti. Kao što su farizeji iskušavali Krista svojim, tako ga mi iskušavamo svojim licemjerjem.

I konačno, iskušavamo Gospodina kad god sebe izuzmemo iz sfere njegove volje za nas i djelujemo svojom voljom.

Zaprepašćujuće je da bi stvorenje uopće htjelo ili smjelo iskušavati svog Stvoritelja ili da bi grešnik smio tako izazivati svog Spasitelja!

13. prosinca

“Tada oni koji se boje Gospoda prožboriše jedan drugomu, i Gospod prisluhnu i ču; i napisa se pred njim knjiga spomenica za one koji se boje Gospoda i koji misle na njegovo ime.” (Malahija 3,16)

Moguće je biti toliko pun poslova da u duši presušimo. Previše aktivnosti uzrokuje preveliku zauzetost našim poslom, a premalu zauzetost našim Bogom. Propovjednici koji ne provode mnogo vremena nasamo u razmatranju i zajedništvu s Gospodinom, ubrzo počinju iznositi korištene propovijedi koje imaju malu ili nikakvu duhovnu snagu. Svi bismo trebali moliti: “Gospodine, oslobodi me od neplodnog života zauzetog mnogim poslovima.” Mnogi vjernici boje se biti sami. Imaju potrebu biti s drugima u razgovorima, radu ili putovanju. Nema vremena provedenog u tihoj kontemplaciji. Pritisak modernog života nagoni nas na hiperaktivnost, da budemo preuspješni. Pojačavamo zamah svojih aktivnosti i teško usporavamo. Život se čini kao neprekidno guranje i gibanje. Rezultat svega je da ne uspijevamo razviti duboke duhovne korijene. Još uvijek deklamiramo iste pobožne fraze koje smo dijelili s ljudima pred dvadeset godina. Nikakvog napretka u dvadeset godina!

Pa ipak, ima onih koji su tako disciplinirani da se otrgnu od trke za društvenim položajem, odbiju pozive, odmaknu u stranu sekundarne aktivnosti, da bi mogli provesti vrijeme sami s Gospodinom. Oni su odlučni u pronalaženju vremena za molitvenu meditaciju. Oni imaju skrovište u kojem mogu stižati buku svijeta da budu sami s Gospodinom Isusom.

Ovi ljudi imaju utrtu unutarnju stazu s Gospodinom. “Tajna Gospodnja za one je koji ga se boje, i savez će svoj njima obznaniti.” (Psalam 25,14). Bog im objavljuje ono tajnovito, o čemu mi u svojim mahnitim životima ništa ne znamo. Postoji komunikacija nadnaravnog razumijevanja s obzirom na vodstvo, s obzirom na događaje u duhovnoj sferi, s obzirom na budućnost. Oni koji borave u svetištu često imaju vizije od Boga o kojima oni što žive u predgrađu ništa ne znaju. Onom koji se naslonio na Spasiteljeve grudi dano je Otkrivenje Isusa Krista.

Često se sjetim ovih riječi koje je izgovorio Cecil: “Svuda i svima govorim: ‘Morate održavati odnos s Bogom, inače vaša duša umire. Morate hodati s Bogom, inače će Sotona hodati s vama. Morate rasti u milosti, inače ćete je izgubiti; a to možete učiniti jedino tako da toj stvari posvetite odgovarajuću količinu svog vremena i marljivo iskoristite prikladna sredstva.’ Ne znam zašto neki kršćani tako malo koriste imaju od sabranih misli i povučenosti u osamu. Nalazim da je duh vremena snažno načelo asimilacije. Otkrivam kako on tjera moje misli u svoj vrtlog i povlači me u ostatke i prljavštinu stare prirode... Prisiljen sam redovito se povlačiti i reći svom srcu: ‘Što radiš? Gdje si sada?’”

14. prosinca

“... sve koji se mojim zovu imenom i koje sam na svoju slavu stvorio, koje sam saznao i načinio.” (Izaija 43,7)

Jedna od najvećih tragedija našeg postojanja vidjeti je muškarce i žene kako žive uvelim životima. Čovjek je uostalom stvoren na sliku Božju. Bio mu je namijenjen tron, a ne barska stolica. Bio je stvoren da predočava Boga, a ne da bude rob grijeha. U odgovoru na pitanje: “Koja je glavna svrha čovjeka?” Westminsteri mali katekizam podsjeća nas ovo: “Glavna svrha čovjeka je da proslavi Boga i da u njemu zauvijek ima zadovoljstvo.” Ako ovo promašimo, promašili smo sve.

J. H. Jowett jadikuje dok shvaća da putovanje mnogih kroz godine “nije prolazak čovjeka, već više gibanje neke amebe”. Bolno mu je vidjeti ljude koji su se uludo potrošili da bi bili ništa više od “nižih službenika u trenutno postojećim poduzećima”. S bolom bilježi epitaf nekoga tko je “rođen kao čovjek, a umro kao trgovac mješovitom robom”.

F. W. H. Myers promatra čovječanstvo i piše:

Samo iste duše među ljudima dolje vidim:

Svezani umjesto pobjednici, robovi umjesto kraljevi.

Slušaju o svojoj nadi i bezrazložno se čude,

Žalosno zadovoljni stvarima oko sebe.

Kad je Watchman Nee bio mlad, ganulo ga je vidjeti kako je “čovjekov kreativni dar bio potrošen za račun jednog škrtog poslodavca. U jednoj trgovini staroga grada, u lakirskoj ulici, jedan anonimni zanatlija već je bio potrošio šest godina na izradu tri od četiri dijela paravana iz bjelogoričnog drva, rezbareći cvjetove u reljefu od prirodnog drva, bijele boje na crnoj lakiranoj podlozi. Za ovo je primao plaću od osam centi dnevno, ‘bilo da je kiša, sunce, praznik ili revolucija’, kako je to rekao njegov poslodavac, uz dodatak riže, povrća i ležaja od dasaka za spavanje. Kad bi jednom stekao potrebnu vještinu za taj rad, mogao je izraditi samo dva takva paravana prije nego bi izgubio oči i živce i bio izbačen na ulicu s prosjacima”.

Tragičnost života danas je što ljudi ne uviđaju onaj poziv odozgo. Prolaze kroz život prijanjajući uz sporedne stvari. Puze umjesto da lete. Kao što je netko rekao, prekopavaju po gomili smeća, a ne primjećuju nad sobom anđela što im nudi krunu. Njihovo vrijeme prolazi u stjecanju za život, a ne u životu.

Mnogi su danas zabrinuti zloporabom prirodnih resursa, ali nikada ne pomišljaju na još veći gubitak ljudskih resursa. Mnogi vode kampanje za spas ugroženih vrsta ptica, životinja i riba, ali mirno mogu gledati ljude kako trate svoj život. Jedan ljudski život više vrijedi nego cijeli svijet. Protrati takav život, neizreciva je tragedija. Jedna je žena rekla: “Imam sedamdeset godina, a ništa nisam učinila sa svojim životom.” Što može biti tragičnije?

15. prosinca

“Oni koji siju u suzama, žet će u pjesmi. Tko je išao hodeći i plačući, noseći sjeme sjetveno, doći će dolazeći u pjesmi, noseći snoplje svoje.”
(Psalam 126,5-6)

U 126. psalmu sinovi Izraelovi podsjećaju se na svoj povratak u zemlju nakon babilonskog sužanjstva. Bilo im je kao u svijetu snova – puno smijeha i pjesme. Čak su i njihovi neznabožački susjedi govorili o velikim stvarima koje je Gospod učinio za svoj narod.

Sad kad su ponovno bili u svojoj zemlji, trebali su početi sa sjetvom. Ali pritom je nastao problem. Sa sobom su donijeli samo ograničenu količinu zrnja. Mogli su ga upotrijebiti za hranu. Na kraju krajeva, na poljima nije bilo nikakvog uroda njima za žetvu. Ili su to zrnje mogli upotrijebiti za sjeme i posijati ga u zemlju u nadi da će u nadolazećim danima uslijediti obilna žetva. Ako odluče većinu upotrijebiti za sjeme, to će značiti da će do žetve živjeti skromno i požrtvovno. Odlučili su se za ovo drugo rješenje.

Kad bi poljodjelac otišao u svoje polje, zgrabio rukama sjeme i naširoko ga posijao po uzoranoj zemlji, niz lice bi mu potekle suze od pomisli na oskudicu koju će do sljedeće žetve trpjeti on i njegova obitelj.

Ali kasnije, kad bi polja rodila zlatnim žitom, njegove bi se suze pretvorile u radost dok bi sazrele snopove odnosio u žitnicu. Sve žrtve koje su njegovi ukućani podnijeli, bogato bi bile nagrađene.

Ovo možemo povezati s time kako mi upravljamo materijalnim dobrima. Gospodin je svakome od nas povjerio ograničeni iznos novca. Možemo ga potrošiti na ugađanje samima sebi, kupujući što god naše srce poželi. Ili požrtvovnim življenjem možemo investirati u djelo Gospodnje – u strane misije, kršćansku literaturu, kršćanske medije, mjesnu crkvu i mnoge druge aktivnosti vezane uz širenje evanđelja. To će značiti odabrati umjeren standard življenja tako da sve što je iznad onog prijeko potrebnog odlazi za djelo Gospodnje. Značit će i život s ograničenim budžetom tako da duše ne propadaju u oskudici evanđelja.

Nijedna od ovih žrtava neće biti vrijedna spomena kad dođe vrijeme žetve, kad budemo vidjeli muškarce i žene u nebu kao rezultat svog požrtvovnog življenja. Jedna osoba spašena od pakla da bi postala štovatelj Jaganjca Božjeg za svu vječnost vrijedi svake naše sadašnje žrtve.

16. prosinca

“Blagoslivljaj Gospoda, dušo moja, i ne zaboravi sva dobročinstva njegova: ... on... iscjeljuje sve tvoje bolesti.” (Psalam 103,2.3b)

Jedno od složenih Božjih imena je Jahve-Rafa, a znači “Ja sam Gospod koji te iscjeljuje” (Izlazak 15,26b). Bog je onaj koji nas iscjeljuje. Iscjeljuje nas od svih vrsta bolesti i na kraju će nas trajno osloboditi od svakog njihovog oblika.

Ponekad to čini kroz silinu moći oporavka koju je stavio u naša tijela. Zbog toga liječnici često kažu: “Do jutra sve bude bolje.” Ponekad putem lijekova i operacija. Dubois, poznati francuski liječnik, rekao je: “Ranarnik previja ranu, Bog je iscjeljuje.” Ponekad to čini na čudesan način. Znamo to iz evanđelja i iz osobnog iskustva.

Međutim, nije uvijek volja Božja da nas iscijeli. Da je tako, neki nikad ne bi ostarjeli i umrli. Ali svi umiru prije ili kasnije – dok Gospodin ne dođe. Bog nije otklonio Pavlovu tjelesnu muku, već mu je dao milost da je podnese (2. Korinćanima 12,7-10).

Općenito uzevši, sva bolest rezultat je grijeha. Drugim riječima, da nije bilo grijeha, ne bi bilo nikakve bolesti. Ponekad je bolest izravna posljedica grijeha u nečijem osobnom životu. Na primjer, alkoholizam ponekad izazove bolest jetre, pušenje ponekad izazove rak, spolni nemoral ponekad donosi venerične bolesti, a brige stvaraju čir na želucu. Ali nije svaka bolest izravna posljedica vlastitog grijeha neke osobe. Sotona je uzrokovao teško Jobovo oboljenje (Job 2,7), a ipak Job je bio najneporočniji čovjek na zemlji (Job 1,8; 2,3). On je kod neimenovane žene izazvao zgrbljenost kičme (Luka 13,11-17). Prouzročio je i trn u tijelu apostola Pavla (2. Korinćanima 12,7). U Ivanu 9,2-3 nalazimo slijepca, ali uzrok sljepoće nije bio njegov osobni grijeh. Epafrodit je dospio u kritično stanje, ne zbog grijeha, već zbog neumornog rada u službi Gospodnjoj (Filipljanima 2,30). Gaj je duhovno bio zdrav, ali mu u fizičkom smislu nije bilo dobro (3. Ivanova 2).

I na kraju, izostanak iscjeljenja ne ukazuje nužno na nedostatak vjere. Samo kad je Bog dao posebno obećanje izlječenja, tada ga vjera ima pravo tražiti. U protivnom prepuštamo se našem živom Bogu koji nas ljubi i molimo da bude njegova volja.

17. prosinca

“Kad ponestane drva, oganj se gasi...” (Izreke 26,20)

Dva se čovjeka svađaju. Iz jednoga provaljuje bijes, drugi oštro odgovara istom mjerom. Jedan žestoko optužuje, drugi sipa protuoptužbe jednakom silinom. Nijedan ne želi prestati da se to ne protumači kao slabost ili poraz. Tako žar svađe postaje sve jači i valovi mržnje valjaju se naprijed-natrag.

Promotrimo ovu situaciju s druge strane. Jedan se čovjek verbalnom baražnom vatrom obara na svog protivnika, ali za uzvrat ne prima nikakva odgovora. On pokušava ogorčiti, izazvati, uvrijediti i posramiti onog drugog. Ali drugi se odbija pridružiti svađi. Konačno prvi shvaća da uzalud troši vrijeme i pokunjeno odlazi mumljajući i proklinjući. Vatra se ugasila jer je optuženik odbio ubaciti u nju drva.

Dr. H. A. Ironside često se na kraju sastanaka susretao s ljudima koji su htjeli raspravljati o nečemu što je on rekao. Obično bi oni o nečemu cjepidlačili, a ne razgovarali o temeljnim načelima vjere. Dr. Ironside bi strpljivo slušao, a onda, kad bi svadljivac zastao da dođe do zraka, rekao bi: “Pa brate, kad dođemo u nebo, jedan od nas dvojice bit će u krivu, i možda ću to biti ja.” Takav odgovor redovito bi starom doktoru oslobodio put da se posveti razgovoru s nekim drugim.

Kako prihvaćamo kritiku? Branimo li se, vraćamo milo za drago, oslobađamo sve zamjerke koje smo ikad imali prema toj drugoj osobi? Ili mirno kažemo: “Brate, drago mi je što me ne poznaješ bolje, jer da me znaš, imao bi puno više toga kritizirati.” Ovakav odgovor ugasio je mnoge vatre.

Pretpostavljam da je većina nas jednom dobila neko pismo koje je u nama izazvalo pravu eksploziju. U takvim trenucima naša prirodna reakcija je umočiti pero u kiselinu i napisati oštar odgovor. Tako se potpali vatra i vrlo brzo otrovom pisana pisma lete amo-tamo. Koliko bi bolje bilo poslati samo jedan jednostavan odgovor: “Dragi brate, ako se želiš protiv nekoga boriti, molim te da se boriš protiv đavla.”

Život je prekratak da bi ga proveli u samoobrani, svađama ili bijesnim riječima. Ovakve stvari odvrćaju nas od onog što ima prvenstvenu važnost, prigušuju naš duhovni tonus i štete našem svjedočanstvu. Drugi mogu nositi baklju kojom namjerno pale vatru, ali mi kontroliramo gorivo. Kad odbijemo dodavati drva na vatru, ona se gasi.

18. prosinca

“Jao onima koji zlo dobrom nazivaju, a dobro zlom; koji od tame svjetlost prave, a od svjetlosti tamu; koji od gorkog prave slatko, a od slatkoga gorko!” (Izaija 5,20)

Bog izriče svoj “jao” nad onima koji prevrću moralne standarde tako što grijeh predstavljaju dobrim i sugeriraju da je čistoća ispod nivoa poželjnog. Herbert Vander Lugt u tri primjera ilustrira kako se danas ljudi miješaju u pitanje razlikovanja moralnog. “Prvo sam pročitao članak koji je pridavao površno značenje lošim posljedicama pornografije, ali nije odobravao ‘puritanski stav religioznih licemjera’. Drugi put sam naišao na novinski izvještaj o skupini zabrinutih roditelja koji su tražili da se neudata trudna učiteljica makne sa svog radnog mjesta. Pisac izvještaja opisao ju je kao predivnu osobu, dok su mame i tate ispali pokvarenjaci. I kao treće, promatrao sam kako gost u televizijskoj emisiji brani hard rock, opijanje i uporabu droga s obzirom na jedan koncert na kojem je ubijena nekolicina mladih ljudi. On je krivicu za naše socijalne probleme pripisao pojedincima kojima se nisu sviđali ovakvi oblici okupljanja.”

Iznio bih dva razloga zbog kojih svjedočimo sve većem valu preinačivanja morala. Kao prvo, ljudi su napustili standarde apsolutnog kakve nalazimo u Bibliji. Danas je moral stvar vlastitog tumačenja. Drugo, što više ljudi ugađaju grijehu, to više osjećaju da moraju racionalizirati grijeh kao opravdano ponašanje i tako obraniti sebe.

Neki kojima je teško opravdati grijeh pribjegavaju umjesto toga *ad hominem* argumentima, to jest, napadaju karakter neistomišljenika umjesto da odgovore na njihove tvrdnje. Tako su u gore navedenim primjerima liberali napali “puritanski stav religioznih licemjera”, mame i tate ispali su pokvarenjaci, a za socijalne probleme optuženi su ljudi koji su podigli svoj glas protiv opijanja, droga i rock koncerta na kojem su ubijeni mladi ljudi.

Uz one koji preinačuju moralno razlikovanje, ima i onih koji se zadovoljavaju time da ga zamute. Nažalost, velik broj takvih su vjerski vođe. Umjesto da otvoreno stanu na stranu Biblije i grijehe nazovu pravim imenima, oni se ne izjašnjavaju, što podrazumijeva da grijesi na kraju krajeva i nisu tako loši. Pijanstvo je bolest. Perverzije su postale alternativni stil života. Seks izvan braka dozvoljen je ako je kulturološki prihvatljiv. Pobačaji, golotinja u javnosti i prostitucija su osobna prava koja se ne smije ograničiti.

Ovakvo konfuzno razmišljanje odaje ozbiljan nedostatak razumijevanja morala. Ovi perverzni argumenti su đavolske laži koje na kraju povlače ljude u propast.

19. prosinca

“Nebo i zemlja će proći, ali riječi moje neće proći.” (Luka 21,33)

Božja riječ nije samo vječna, nego je i apsolutno sigurno da će se ispuniti. U Mateju 5,18 Isus je rekao da nijedna jota i nijedan potezić iz Zakona neće proći dok se sve ne dogodi. Jota je slovo hebrejskog alfabeta koje slični zarezu ili apostrofu. Potezić je crtica nekog hebrejskog slova. Može se usporediti s donjom crticom u velikom slovu E, čime se slovo E razlikuje od slova F. Drugim riječima, Isus je rekao da će se Božja riječ ispuniti do najsitnijeg detalja.

Julijan Otpadnik, rimski car koji je živio od 331. do 363. godine, odlučio je da će opovrgnuti Bibliju i ozloglasiti kršćanstvo. Poseban ulomak kojega je htio osporiti bio je Luka 21,24: “I padat će od oštrice mača i odvodit će ih kao roblje po svim narodima. I Jeruzalem će gaziti pogani sve dok se ne ispune vremena pogana.” Počeo je ohrabrivati Židove da ponovno sagrađe hram. Prema onome što Gibbon piše u knjizi *The Decline and Fall of the Roman Empire* (Propadanje i pad Rimskog carstva), žustro su započeli s radom pretjerujući čak tako što su koristili srebrne lopate i nosili zemlje u purpurnim velovima. Ali dok su radili, zaustavio ih je potres i vatrene kugle iz tla. Bili su prisiljeni odustati od projekta.

Gotovo 600 godina prije Krista, Ezekiel je prorekao da će Istočna vrata Jeruzalema biti zatvorena i ostati zatvorena dok ne dođe “knez” (Ezekiel 44,3). Mnogi proučavatelji Biblije slažu se da se “knez” odnosi na Mesiju. Vrata prozvana kasnije Zlatna vrata zatvorio je sultan Sulejman 1543. godine. Car Wilhelm se u svom planu zauzimanja Jeruzalema nadao ući u grad kroz ova vrata, ali njegove nade su se izjalovile. Vrata su ostala zatvorena.

Voltaire se hvalio da će za sto godina Biblija biti mrtva knjiga. Kad je sto godina prošlo, Voltaire je bio mrtav, a u njegovoj kući bilo je sjedište Ženevskog biblijskog društva. Ingersoll se hvalisao na sličan način. Rekao je da će Biblija za 15 godina biti u mrtvačnici. U mrtvačnicu je otišao on, a ne Biblija. Biblija nadživi sve svoje kritičare.

Pomislili bismo da će ljudi postati svjesni činjenice da je Biblija vječna Božja riječ i da nikad neće proći. Ali s druge strane, kako je Jonathan Swift rekao: “Nitko nije tako slijep kao oni koji ne žele vidjeti.”

“... ta ja sam naučio biti zadovoljan u kojem god stanju bio.” (Filipijanima 4,11)

Često smo čuli da nisu važne životne okolnosti, nego je zapravo važna naša reakcija na te okolnosti. To je točno. Umjesto da uvijek pokušavamo promijeniti okolnosti, više bismo trebali misliti kako promijeniti sebe.

Ima nekoliko načina na koje ljudi odgovaraju na nepovoljna zbivanja. Prvi je stoički način. To znači da su potpuno mirni, škripe zubima i ne pokazuju nikakve osjećaje. Smjer njihove politike je “suradnja s neizbjježnim”.

Drugi reagiraju histerično. Emocionalno se slome uz glasno plakanje, suze i spektakularne fizičke manifestacije. Neki reagiraju defetistički. Prepuštaju se potpunom očaju. U ekstremnim slučajevima ovo može završiti samoubojstvom.

Normalan kršćanski odgovor podrazumijeva stav podložnosti. Vjernik ovako razmišlja: “Ovo se nije slučajno dogodilo. Bog kontrolira sve što se zbiva u mom životu. On nije pogriješio. On je ovo dozvolio sebi na slavu, drugima na blagoslov i za moje dobro. Ne vidim potpuni ishod njegova plana, ali usprkos tome pouzdat ću se u njega. Stoga se prigibam pred njegovom voljom i molim da se proslavi i mene pouči onomu što on želi.”

Postoji jedan drugi način na koji reagiraju birani vjernici, a to je super pobjedonosno. Ne usudim se pribrojiti među njih iako težim biti u njihovom društvu. To su oni koji nevolju koriste kao sredstvo za postizanje pobjede. Oni pretvaraju gorko u slatko i pepeo u ljepotu. Oni ne dozvoljavaju da okolnosti vladaju njima, nego čine da im okolnosti služe. U tom smislu oni su “više nego pobjednici”. Dozvolite nekoliko ilustracija.

Postojala je jedna kršćanka čiji se život činio ispunjenim razočaranjima i frustracijama. Ipak, pisac njene biografije zabilježio je: “Ona je od Božjih otpadaka činila prekrasne bukete.”

U jednoj istočnoj zemlji bijesna rulja napala je vjernike kamenjem. Kad su se ti isti vjernici vratili, sagradili su crkvu od kamenja kojim su ih gađali.

Nakon što je kupio kuću, čovjek je posred vrta otkrio veliku kamenu grozdu. Odlučio je na tom mjestu napraviti kameni vrt.

E. Stanley Jones rekao je: “Svako odbijanje pretvori u vrata.” Ili kako je netko drugi rekao: “Kad ti život daje limune, napravi limunadu.”

Posebno volim priču o čovjeku kojemu je liječnik rekao da će izgubiti oko i da će u zamjenu dobiti stakleno. Na to je čovjek odmah odgovorio: “Obavezno stavite jedno koje trepće.” Ovo nazivam življenjem iznad okolnosti.

21. prosinca

“... Krist uzljubi crkvu te sama sebe predade za nju.” (Efežanima 5,25)

Crkva zauzima mjesto iznimne važnosti u Kristovoj misli te bi i u našem mišljenju trebala zauzimati vrlo visoko mjesto.

Njenu važnost naslućujemo istaknutim mjestom koje ona zauzima u Novome zavjetu. Isto tako zauzima značajno mjesto u službi apostola. Pavao je, na primjer, govorio o svojoj dvostrukoj službi: da propovijeda evanđelje i da obznani istinu o crkvi (Efežanima 3,8-9). Apostoli su o crkvi govorili s ushićenjem koje danas začudo nedostaje. Kamo god pošli, osnivali su crkve, dok danas prevladava sklonost da se osnivaju kršćanske organizacije.

Istina o crkvi bila je ugaoni kamen duhovne objave (Kološanima 1,25-26). To je bio zadnji značajan nauk koji je trebalo objaviti.

Crkva je školski primjer za anđeoska bića (Efežanima 3,10). Iz nje uče pouke o mnogolikoj Božjoj mudrosti.

Kroz crkvu je Bog na zemlji odabrao širiti i braniti vjeru (1. Timoteju 3,15). O njoj govori kao o stupu i temelju istine. Zahvalni smo za paracrkvene organizacije koje su odane širenju evanđelja i podučavanju vjernika, ali pogrešno je kad one zauzmu mjesto lokalne crkve u životima svojih članova. Bog je obećao da vrata pakla neće nadvladati crkvu (Matej 16,18), ali nikad nije ovakvo obećanje dao kršćanskim organizacijama.

Pavao o crkvi govori kao o punini onoga koji sve u svima ispunjava (Efežanima 1,20-23). U čudesnoj milosti, Glava ne smatra sebe potpunom bez svojih udova.

Crkva nije samo Kristovo tijelo (1. Korinćanima 12,12.13); ona je također njegova zaručnica (Efežanima 5,25-27.31.32). Kao tijelo ona je sredstvo kroz koje je on odabrao pokazati sebe svijetu u ovom razdoblju. Kao zaručnica ona je poseban predmet njegove ljubavi i on je priprema da sudjeluje u njegovoj vladavini i slavi.

Iz svega što je gore rečeno zaključujemo da najslabija zajednica vjernika više Kristu znači od najvećeg zemaljskog carstva. On o crkvi govori izrazima nježne naklonosti i jedinstvene uzvišenosti. Isto tako zaključujemo da starješina u lokalnoj crkvi Bogu više znači od predsjednika ili kralja. U Novome zavjetu ima malo uputa o tome kako biti dobar vladar, ali je znatan prostor posvećen radu starješina.

Kad bismo vidjeli crkvu onakvom kakvu je Gospodin vidio, to bi iz temelja promijenilo naš život i službu.

22. prosinca

“Jer ako svojevolutno griješimo pošto smo primili spoznaju istine, više nam ne preostaje žrtva za grijehe, nego neko strašno iščekivanje suda i bijesni oganj koji će proždrijeti protivnike.” (Hebrejima 10,26-27)

Ovo je jedan od onih redaka iz Novoga zavjeta koji je krajnje uznemirujući za mnoge gorljive, savjesne kršćane. Oni ovako razmišljaju: “U napasti sam da sagriješim. Znam da je to pogrešno. Znam da ne bih smio ovo učiniti, a ipak nastavljam i svejedno činim. Hotimično sam prestupio. Čini mi se da svojevolutno griješim. Stoga, prema ovom retku, izgleda kao da sam izgubio spasenje.”

Problem nastaje zato što izvlače redak iz njegova konteksta i pripisuju mu nešto što nikada nije rekao. Kontekst se odnosi na grijeh otpadništva – grijeh onoga koji nakratko ispovijeda da je vjernik, ali kasnije odbaci kršćansku vjeru i obično se poveže s nekim sustavom koji je protivan Kristu. Otpadnik je opisan u 29. retku: on je pogazio Sina Božjega, smatrao nečistom krv saveza kojom je bio posvećen i ogriješio se o Duha milosti. Svojim ostrim okretanjem protiv Krista on pokazuje da nikad nije niti bio nanovorođen.

Pretpostavimo da je čovjek čuo evanđelje i da su se kod njega javili osjeća-
ji privrženosti prema kršćanskoj vjeri. On ostavlja svoju naslijeđenu religiju i prihvaća etiketu kršćanina bez istinskog obraćenja. Ali onda započne progonstvo i on se počne premošljati treba li ostati kršćanin. Na kraju se odlučuje vratiti svojoj staroj religiji. Ali nije sve tako jednostavno. Pretpostavimo da ga vođe, prije nego opet prihvate prebjega, odluče provesti kroz mali obred. Uzmju krv svinje i poškrope njome pod. Zatim kažu: “Ova krv predstavlja Kristovu krv. Hoćeš li se vratiti vjeri svojih roditelja, moraš prijeći preko nje.” I on prijeđe. On je ustvari pogazio Sina Božjega i nečistom držao njegovu krv. Taj čovjek je otpadnik. Svojevolutno je sagriješio.

Istinski vjernik ne može počinuti ovakav svojevolutni grijeh. On može počinuti druge grijehe kad zna da je to pogrešno. On može hotimično pogaziti svoju savjest. Ovo je ozbiljna stvar u Božjim očima i ništa ne smijemo reći da bi je opravdali. Ali on svejedno može zadobiti oprost tako što će priznati i odreći se svog grijeha. S otpadnikom ovo nije slučaj. Presuda za njega glasi da više ne preostaje žrtva za grijehe (redak 26b) i nemoguće ga je obnoviti na pokajanje (Hebrejima 6,6).

23. prosinca

“Tko god u njemu ostaje, ne griješi. Tko god griješi, njega nije vidio niti ga upoznao.” (1. Ivanova 3,6)

Jučer smo razmatrali ulomak koji je često mučan za iskrene kršćane. Danas ćemo pogledati tri retka iz prve Ivanove poslanice koji isto tako uznemiruju vjernike koji su predobro svjesni svoje grešnosti. Već imamo redak spomenut pri vrhu stranice. Zatim imamo redak iz 1. Ivanove 3,9: “Tko god je rođen od Boga, grijeha ne čini, jer sjeme njegovo u njemu ostaje; i ne može griješiti, jer je rođen od Boga.” I 1. Ivanova 5,18: “Znamo: tko god je rođen od Boga, ne griješi; nego se rođeni od Boga čuva i Zli ga se ne dotiče.” Uzeti ovako napisani, ovi redci bi svakog od nas lako naveli da posumnja je li istinski vjernik.

Međutim, drugi redci u ovoj poslanici prepoznaju da vjernik griješi, npr. 1,8-10; 2,1b.

Problem u velikoj mjeri leži u prijevodu. U izvornom jeziku kojim je napisan Novi zavjet postoji razlika između povremenog činjenja grijeha i činjenja grijeha kao načina života. Kršćanin čini grijeh, ali grijeh ne karakterizira njegov život. On je oslobođen od toga da grijeh nad njime gospodari.

Biblijski tekst u prijevodu *New International Version* pokazuje da se glagoli u ovim recima nalaze u onom što bismo mogli nazvati sadašnje trajno vrijeme, i to: “Tko god u njemu ostaje, ne nastavlja griješiti. Tko god nastavlja griješiti, njega nije vidio niti ga upoznao”(3,6). “Tko god je rođen od Boga, ne nastavlja činiti grijeha, jer sjeme njegovo u njemu ostaje; i ne može nastaviti griješiti, jer je rođen od Boga” (3,9). “Znamo: tko god je rođen od Boga, ne nastavlja griješi; nego se rođeni od Boga čuva i Zli ga se ne dotiče” (5,18).

Svaki kršćanin koji kaže da ne griješi, ima nepotpun pogled na to što je grijeh. On očito ne shvaća da je grijeh sve ono što ne zadovoljava savršeni Božji standard. Činjenica je da mi svakodnevno činimo grijeh u misli, riječi i djelu.

Ali Ivan pravi razliku između onog što je iznimka i onog što je navika. Za istinskog vjernika grijeh je stran, dok je pravednost karakteristična.

Kad ovo uvidimo, nema potrebe da se mučimo s ovim recima koji nas navode da sumnjamo u svoje spasenje. Jednostavne činjenice su ovo: Božja volja je da ne griješimo. Nažalost, mi griješimo. Ali grijeh više nije dominantna sila u našem životu. Ne činimo više grijeh onako kako smo to činili prije nego smo spašeni. Ako sagriješimo, nalazimo oprostjenje kroz priznanje i odricanje od grijeha.

24. prosinca

“Bogatstvo je bogatašu njegov čvrsti grad, i kao visok zid u mašti njegovoj.” (Izreke 18,11)

Bezumni bogataš iz Lukina evanđelja raspolagao je tolikim bogatstvom da nije znao što će s njime. Stoga je odlučio srušiti svoje žitnice i silos te sagrađiti veće. Mislio je da će tada biti zadovoljan, a nije znao da će umrijeti čim se njegova zamisao ostvari. Njegovo izobilje nije ga spasilo od smrti i groba.

Sider kaže: “Bezumni bogataš u malome je slika gramzljive osobe. Gramzljivost ga prisiljava da stječe sve više i više dobara iako ih ne treba. Njegov fenomenalan uspjeh u nagomilavanju imetka vodi u bogohulan zaključak da materijalna dobra mogu zadovoljiti sve njegove potrebe. Iz božanske perspektive, međutim, ovakav stav je čista bezumnost. On je grabežljivi bezumnik.”

Postoji priča o čovjeku koji se htio obogatiti na tržištu vrijednosnih papira. Kad mu je netko rekao da može imati sve što poželi, odlučio se za novinsko izdanje koje će biti objavljeno za godinu dana računajući od tog datuma. Vodila ga je naravno ideja o mogućnosti zarade kupovinom upravo onih vrijednosnih papira koji će najviše porasti tijekom te buduće godine. Kad je dobio novine, likovao je koliko će se obogatiti. Zatim je ugledao osmrtnice i našao tamo i svoje ime.

Psalmist se podruguje bogatim ljudima čija je “nada da će im kuće ostati dovijeka, stanovi njihovi od koljena do koljena; imenima svojim zemlje nazivaju” (Psalam 49,11). Ali oni umiru i ostavljaju svoje bogatstvo drugima. “Ali čovjek, makar i u raskoši, neće zadugo; on je poput stoke koja ugiba” (Psalam 49,12).

Istinita je izreka da je novac univerzalna putovnica za svako odredište osim za nebo i univerzalni snabdjevač svime osim srećom.

Nijedan bogataš nikada nema znak dolara uklesan na svom grobu iako je novac bila opsesija njegova života. Kada bi upotrijebio simbol onoga što mu je bilo na prvom mjestu, bio bi to znak \$. Ali u smrti je odabrao religijski simbol kao što je križ. To je konačna gesta licemjerja. Pravednik gleda i kaže: “Evo čovjeka koji ne uze Boga za svoj bedem, već se uzdao u svoje veliko bogatstvo i osilio se u zloći svojoj” (Psalam 52,7). A epitaf kojeg mu Bog piše glasi: “Tako biva s onim koji sebi zgrće blago, a ne bogati se u Bogu” (Luka 12,21).

25. prosinca

“I što je neprijeporno, velika je tajna pobožnosti: Bog bi očitovan u tijelu.” (1. Timoteju 3,16)

Tajna je velika, ne zato jer je vrlo tajanstvena, već zato jer je zapanjujuća. Tajna je zadivljujuća istina da je Bog očitovan u tijelu.

To znači, na primjer, da je Vječni rođen u vremenski svijet. On, Bezvremeni, živio je u sferi kalendara i kronometara.

Onaj koji je sveprisutan, na svim mjestima u jednom te istom trenutku, ograničio se na jedno mjesto, na primjer na Betlehem, Nazaret, Kapernaum ili Jeruzalem.

Začuđujuće je razmišljati da se silni Bog, koji ispunjava nebo i zemlju, stisnuo u ljudsko tijelo. Dok su ljudi gledali u njega, točno su mogli reći: “U njemu prebiva sva punina Božanstva tjelesno.”

Tajna nas podsjeća da je Stvoritelj posjetio ovaj beznačajni planet zvan Zemlja. Ona je samo čestica kozmičke prašine u odnosu na ostatak svemira, a on je ipak zaobišao sve ostalo da dođe ovamo. Od nebeske palače do štaglja za stoku, štale, jasala!

Svemogući je postao bespomoćno Djetesce. Nije pretjerano reći da je onaj kojega je Marija držala u svojim rukama držao Mariju jer on je i Svedržitelj i Tvorac.

Sveznajući je izvor sve mudrosti i znanja, a ipak o njemu čitamo da je kao dijete rastao i napredovao u mudrosti i znanju. Gotovo je nevjerojatno razmišljati kako je Vlasnik svega bio nedobrodošao u svojoj vlastitoj kući. Za njega nije bilo mjesta u svratištu. Svijet ga nije upoznao. Njegovi ga nisu primili.

Gospodar se pojavio na svijetu kao Sluga. Gospodin slave zastro je tu slavu svojim tijelom. Gospodin života došao je na svijet da umre. Svetac je došao u prašumu grijeha. Onaj koji je neizmjereno uzvišen, postao je posve malen. Onaj u kojem je bila sva Očeva milina i kojega su anđeli štovali, gladovao je i žedao, sjedio umoran kod Jakovljeva zdenca, spavao u brodici na Galilejskom jezeru, lutao “kao stranac beskućnik svijetom kojeg su njegove ruke stvorile”. Od bogatstva došao je u siromaštvo, bez mjesta na koje bi položio svoju glavu. Radio je kao tesar. Nikad nije spavao na madracu. Nikad nije imao tople ni hladne tekuće vode ili drugih ugodnosti koje mi uzimamo zdravo za gotovo.

*I sve to za tebe i za mene!
O, dođi da mu se klanjamo!*

26. prosinca

“Tada kralj Sodome reče Abram: Meni daj čeljad, a dobra uzmi sebi.”
(Postanak 14,21)

Osvajačke vojske navalile su na Sodomu i zarobile Lota, njegovu obitelj i veliku količinu plijena. Čim je Abram to čuo, naoružao je svoje sluge i pošao u potjeru za napadačima, konačno ih sustigao kod Damaska i spasio zarobljenike i njihova dobra. Na povratku je Abram izašao ususret kralj Sodome i rekao: “Meni daj čeljad, a dobra uzmi sebi.” Abram je odgovorio da neće niti remena na obući uzeti od kralja kako ovaj ne bi rekao da se Abram na njemu obogatio.

U određenom smislu kralj Sodome predstavlja Sotonu koji vjernike pokušava zaokupiti materijalnim dobrima i navesti ih da zanemare ljude oko sebe. Abram se odupro napasti, ali mnogi otada nisu bili tako uspješni. Davali su prednost nagomilavanju dobara i malo su pažnje posvećivali bližnjima i prijateljima koji se suočavaju s vječnošću bez Boga, bez Krista i bez nade.

Ljudi su važni, stvari to nisu. Mladi kršćanin ušao je u prostoriju u kojoj je njegova majka šila i rekao: “Majko, radostan sam što mi je Bog dao veću ljubav za ljude nego za stvari.” Njegova majka je također bila radosna.

Čini se neprimjerenim plakati kad netko razbije tvoju šalicu za čaj od najfinijeg porculana, a nikad ne zaplakati zbog milijuna koji propadaju. Nešto nam govori činjenica da fenomenalno pamtimo sportske rezultate, a kukamo nad time da loše pamtimo imena ljudi. Svoj iskrivljeni osjećaj vrijednosti odajem onda kad me više uznemiruje šteta na mom automobilu, nego povrijeđena osoba u drugom automobilu. Lako je žaliti se na smetnje u prekidu rada na nekom omiljenom projektu, a ipak te smetnje mogu biti mnogo važnije od samog projekta.

Često smo više zainteresirani za zlato i srebro, nego za muškarce i žene. A. T. Pierson rekao je: “U kršćanskim domovima zakopano je dovoljno zlata, srebra i beskorisnog nakita da se sagradi flota od 50 000 brodova, natovari Biblijama i napuni misionarima, da se za dvadeset godina sagradi crkva u svakom siromašnom zaseoku i svaka živa duša opskrbi evanđeljem.” Jedan drugi prorok Božji, J. A. Stewart, napisao je: “Upotrijebili smo svoje bogatstvo da uživamo u raskoši koja nam nije potrebna. Razvili smo ‘ukus za kavijar’, dok milijuni u drugim dijelovima svijeta umiru smrću od grijeha. Proдали smo svoje duhovno pravo prvorodstva za zdjelu variva.”

Moje se srce često pita kada ćemo mi kršćani odustati od pomame otimanja za materijalnim dobrima i koncentrirati se na duhovnu dobrobit ljudi. Jedna ljudska duša vrednija je od svega bogatstva ovoga svijeta. Stvari nisu važne. Važni su ljudi.

27. prosinca

“Ovo je tijelo moje koje se za vas lomi.” (1. Korinćanima 11,24)

Amy Carmichael navodi četiri slomljene stvari iz Biblije i posljedice njihova slamanja.

Razbijeni vrčevi (Suci 7,18-19) – zasjala je svjetlost.

Razbijena alabasterna posudica (Marko 14,3) – izlila se pomast.

Razlomljen kruh (Matej 14,19) – nahranjeni su gladni.

Slomljeno Tijelo (1. Korinćanima 11,24) – svijet je bio spašen.

Držimo povlasticom što ovom popisu kao petu možemo dodati i slomljenu volju, a rezultat će biti život preplavljen mirom i ispunjenjem.

Mnogi koji su prišli križu radi spasenja, nikad nisu tamo bili zbog slamanja svoje volje. Oni mogu biti nježne i blage čudi, uvijek govoriti šapatom, izvanjski mogu djelovati vrlo duhovno pa ipak mogu imati čeličnu volju koja ih drži podalje od onog najboljeg što Bog ima za njih.

Ponekad se ovo događa s mladim zaljubljenim ljudima koji razmišljaju o braku. Roditelji i prijatelji sa zreloom i mudrom prosudbom mogu vidjeti da taj brak neće funkcionirati. Unatoč tome, tvrdoglavci par odbacuje svaki savjet koji ne želi čuti. Ista nepopustljiva volja koja ih je vodila do oltara, ubrzo će ih odvesti do suca za razvode.

Ovo smo vidjeli kod kršćana koji su odlučni započeti određeni posao premda je očito da nemaju nikakvog iskustva ili potrebne vještine. Suprotno savjetu upućenih kolega, oni ulažu svoj novac i često novac posuđen od bliskih prijatelja. Događa se neizbježno. Posao propada, a vjeronjci dolaze pokupiti komadiće.

Nije neuobičajeno vidjeti uništavajuće učinke neslomljene volje u kršćanskoj službi. Ona čovjeka i njegovu obitelj odvlači na misijsko polje samo da bi se nakon godinu dana vratili u domovinu uz velik trošak za crkvu koja ih je poslala. Sredstva lakovjernih kršćana potrošena su na financiranje projekta koji je bio čovjekova, a ne Božja ideja – projekta koji se pokazao kontraproduktivnim. Stvara se sukob i nezadovoljstvo jer jedna osoba odbija surađivati s drugima; ona hoće raditi po svome.

Svi se trebamo slomiti, svu svoju nepopustljivost, svu svoju tvrdoglavost, svu svoju samovolju trebamo uzeti i ostaviti je podno križa. Ta čelična volja treba biti položena na žrtvenik. Zajedno s Amy Carmichael moramo reći:

*Ti si, moj Gospodine, slomljen bio za mene,
Daj da ja slomljena iz ljubavi budem za tebe.*

28. prosinca

“Psa za uši hvata tko se, prolazeći, umiješa u svađu koja ga se ne tiče.”
(Izreke 26,17)

Prvenstveno moramo shvatiti da pas spomenut u ovom retku nije dobrohotni, blagi irski seter kojemu vjerojatno ne bi smetalo da ga držimo za uši. Ovo je divlji, režeći, ulični pas, opake čudi i iskeženih očnjaka. Malo je vjerojatno da bi uopće bilo moguće dovoljno mu se približiti i uhvatiti ga za uši. Ako da, slijedila bi očajnička dilema: strah od toga trebamo li ga držati ili ga pustiti.

Ovo je slikovita ilustracija čovjeka koji se umiješa u svađu koja ga se ne tiče. Ubrzo navlači bijes oba protivnika.

Svaki od njih osjeća da miješanje posrednika ne pruža nikakve izgleda za pobjedu tako da oni zaborave svoje razlike i udruže se u borbi protiv njega.

Smijemo se onom Ircu koji je prišao dvojici muškaraca što su se tukli šakama i upitao: “Je li ovo privatna tučnjava ili se svatko može pridružiti?” Ipak u svakom od nas postoji nametljiva crta koja nas dovodi u kušnju da se umiješamo u prepirke koje nas se ne tiču.

Policijski službenici trebaju biti dodatno oprezni kad izlaze izvršiti očevid u svađi muža i žene. Ako je to tako, koliko moraju oprezniji biti prosječni građani kad se miješaju u tuđe kućne svađe!

Možda bi najbolja ilustracija za današnju izreku bila nevolja u crkvi. Obično započne između dvije osobe. Onda ostali počnu zauzimati strane. Ono što je započelo kao iskra, ubrzo se pretvara u veliki požar. Ljudi koji nemaju nikakve veze s ovim problemom inzistiraju da pridodaju svoje mudre iskaze kao da su iz proročišta u Delfima. Razdraženost se širi, prijateljstva su uzdrmana, a srca slomljena. Dok se intenzitet sukoba pojačava, u zajednici se javljaju srčane bolesti, moždani udari, čirevi na želucu i drugi tjelesni problemi. Ono što se javilo kao gorki korijen, proširilo se i mnoge okaljalo.

Upozorenje o nemiješanju u sukob drugih može izgledati kao da se protivi riječima Spasitelja: “Blaženi mirotvorci, jer oni će se zvati sinovima Božjim” (Matej 5,9). Ali proturječja nema. Mirotvorac ima svoje mjesto kad su sukobljene strane voljne da se o njihovoj prepirci donese arbitrarna presuda. Inače onaj koji se umiješa, jedino uspijeva sâm upasti u situaciju iz koje nema lakog, bezbolnog izlaska.

29. prosinca

“Tvoji smo, Davide! Ta s tobom smo, sine Jišajev! Mir, mir tebi i mir onomu koji ti pomaže; jer tebi pomaže Bog tvoj.” (1. Ljetopisa 12,18)

Ovaj uzvišeni iskaz odanosti Davidu svi bi vjernici trebali usvojiti kao izraz svoje privrženosti Gospodinu Isusu Kristu. Nema mjesta za bezvoljnu odanost ili podijeljenu vjernost prema Kralju kraljeva. On mora imati cijelo naše srce.

Uvijek sam bio zadivljen pričom o francuskom vojniku koji je bio ozbiljno ranjen u jednom od Napoleonovih ratova. Liječnici su se odlučili za operaciju kako bi mu spasili život. Bilo je to u vrijeme prije poznavanja anestezije. Dok je kirurg prodirao u vojnikov grudni koš, pacijent je rekao: “Doktore, uđite malo dublje i naći ćete cara.” Smisao njegovih riječi bio je da je car ustoličen u njegovu srcu.

Kad je Elizabeta okrunjena za britansku kraljicu dok je još bila sasvim mlada, njena baka kraljica Marija, napisala joj je pismo s izrazima odanosti i potpisala se: “Tvoja baka koja te ljubi i odana podanica.” Tako je izrazila svoju odanost kruni i onoj koja je nosi.

A što je s nama? Kako se to primjenjuje u našem slučaju? Matthew Henry podsjeća nas da “iz ovih Amasajinih riječi možemo učiti kako posvjedočiti našu ljubav i odanost prema Gospodinu Isusu: budimo njegovi bez zadržke ili moći opoziva; na njegovoj strani moramo biti spremni stajati i djelovati; njegove interese moramo srdačno podupirati; Hosana, uspjeh njegovu evanđelju i kraljevstvu jer njegov mu Bog pomaže i pomagat će mu dok ne podloži svaku vlast, gospodstvo i silu”.

Riječima Spurgeona, naš život treba govoriti: “Tvoji smo, Isuse. Ni ono što posjedujemo ne držimo da je naše; sve je posvećeno tvojoj kraljevskoj namjeni. I sve je na tvojoj strani, o Sine Božji. Jer, ako pripadamo Kristu, naravno da smo na Kristovoj strani, što god to bilo, u vjeri, u moralu i politici. Mir tebi. Naša srca pozdravljaju njega i na njega zazivaju mir. I mir tvojim pomoćnicima. Želimo sve dobro svim dobrim ljudima. Molimo za mir mironosnih. Bog tvoj ti pomaže. Sve Božje sile cjelokupne prirode pokreću se da podupru Gospodina milosti. Uskrslu Kriste, gledamo gore kako te nebo prima i klanjamo ti se. Uzašli Kriste, padamo do tvojih dragih nogu i kažemo: ‘Tvoji smo, o Sine Davidov, pomazan da budeš Knez i Spasitelj.’ Kriste koji dolaziš, čekamo i pazimo na tvoj pojavak. Dođi k svojim brzo! Amen i amen.”

30. prosinca

“Tada reče David: ‘Je li još tko preostao od doma Šaulova da mu iskažem milosrđe zbog Jonatana?’” (2. Samuelova 9,1)

Mefibošet je bio unuk kralja Šaula, onog kralja koji je nekoliko puta htio Davidu oduzeti život. On je stoga pripadao pobunjeničkoj obitelji koja je mogla očekivati da će biti istrijebljena kad David stupi na prijestolje. Osim toga, Mefibošet je bio bespomoćni bogalj, budući da je pao dadilji dok je bio malen. Činjenica da je živio u tuđem domu u Lo-Debaru, što znači “bez paše”, sugerira da je bio siromašan. Lo-Debar se nalazio istočno od Jordana i stoga “daleko” od Jeruzalem, Božjeg prebivališta. Mefibošet nije imao nikakvih zasluga kojima bi mogao pridobiti Davidovu naklonost.

Usprkos tome, David se raspitao o njemu, poslao za njim glasnike, doveo ga u kraljevsku palaču, jamčio mu da se nema čega bojati, učinio ga bogatim dajući mu svu Šaulovu zemlju, pribavio mu svitu slugu da mu služe i ukazao mu čast da svagda sjedi za kraljevskim stolom kao jedan od kraljevih sinova.

Zašto je David pokazao takvo milosrđe, milost i suosjećanje prema nekom tako nedostojnom? Odgovor je: zbog Jonatana. David je sklopio savez s Jonatanom, Mefibošetovim ocem, da neće nikada uskratiti svojega milosrđa prema Jonatanovoj obitelji. Bio je to bezuvjetan savez milosti (1. Samuelova 20,14-17).

Mefibošet je to shvatio jer kad je prvi put doveden pred kralja, pao je pred njega i rekao da “mrtav pas” kao što je on ne zaslužuje takvo milosrđe.

Ne bi nam smjelo biti preteško vidjeti sebe u ovoj slici. Potekli smo od buntovničkog i grešnog roda pod osudom smrti. Moralno smo bili deformirani i paralizirani grijehom. I mi smo živjeli u zemlji “bez paše”, duhovno izgledniji. Ne samo osuđeni, nego bespomoćni i siromašni, “daleko” od Boga, bez Krista i bez nade. Ničeg nije bilo u nama što bi izmamilo Božju ljubav i milosrđe.

Ipak Bog nas je potražio, našao nas, oslobodio nas straha od smrti, blagoslovio nas svakim duhovnim blagoslovom u nebesima, doveo nas do gozbenog stola i podigao nad nama stijeg svoje ljubavi.

Zašto je to učinio? Bilo je to zbog Isusa. I zbog njegova saveza milosti u kojem nas je izabrao u Kristu prije postanka svijeta.

Naš prikladan odgovor je da se prostremo u njegovoj prisutnosti i kažemo: “Što je sluga tvoj da se osvrćeš na mrtvog psa kao što sam ja?”

31. prosinca

“Evo, stojim na vratima i kucam: ako tko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom.” (Otkrivenje 3,20)

Došli smo do kraja još jedne godine, a još uvijek Spasitelj u svom strpljenju stoji pred čovjekovim vratima i traži pristup. Dugo vremena je već vani. Svatko drugi odavno bi odustao i otišao kući. Ali ne i Spasitelj. On je strpljiv i ne želi da itko pogine. On čeka u nadi da će se jednoga dana vrata širom otvoriti i iznutra mu zaželjeti dobrodošlicu.

Začuduje da bi itko propustio odazvati se na kucanje Gospodina Isusa. Da je to susjed, vrata bi se odmah otvorila. Da je prodavač, netko bi bio barem toliko uljudan da otvori i kaže: “Ne treba nam!” Zsigurno kad bi došao predsjednik ili premijer, obitelj bi se takmičila za privilegiju da mu zaželi dobrodošlicu. Čudno da onda Stvoritelj, Svedržitelj i Otkupitelj stoji pred vratima i nailazi na hladnoću i šutnju.

Čovjekovo odbijanje to više je iracionalno kad znamo da Gospodin Isus ne dolazi da oplijeni, nego da daje. On dolazi dati život u izobilju.

Jedan propovjednik na kršćanskom radiju primio je jednom kasni noćni poziv jednog slušatelja koji je htio doći u kratki posjet. Propovjednik se trudio naći izgovor da ga odvrati, ali je na kraju popustio. Ispostavilo se da je posjetitelj donio sa sobom velik novčani dar kao pomoć za troškove radija. Kad je otišao, propovjednik je rekao: “Tako mi je drago što sam mu dao da uđe.”

Joe Blinco običavao je opisivati situaciju u kojoj se u dnevnom boravku jednoga doma vodio živahan razgovor. Odjednom netko je pokucao na ulaznim vratima. Netko iz obitelji rekao je: “Netko je na vratima.”

Netko drugi je skočio, otišao do vrata i otvorio ih. Zatim je netko iz dnevnog boravka upitao: “Tko je?” Sa vrata je došao odgovor. Konačno je glava obitelji uzviknuo: “Reci mu neka uđe.”

To je ukratko evanđelje. Čuj! Netko je na vratima. Tko je to? Nitko drugi nego Gospodin života i slave, onaj koji je kao zamjenik umjesto nas umro, ustao treći dan – onaj koji je sada na prijestolju u slavi i uskoro će doći da svoj narod odvede domu da budu s njim. Reci mu neka uđe!

Izvori citata za određene dane:

21. srpnja

Citat iz LeRoy Eims: “Be the Leader You Were Meant to Be”, upotrijebljeno uz dopuštenje izdavača Victor Books.

7. kolovoza

Pjesma “Something Beautiful”, tekst Gloria Gaither, glazba William J Gaither, copyright © 1971. William J. Gaither. Sva prava pridržana. Otisnuto uz dopuštenje Benson Company, Inc Nashville.

2. rujna

Citat Jima Elliota iz: “The Journals of Jim Elliot”, urednica Elisabeth Elliot, copyright © 1978. Elisabeth Elliot, objavio Fleming H. Revell Company. Upotrijebljeno uz dopuštenje.

30. rujna

Citat Waltera Hennchsena iz: “Disciples Are Made - Not Born”, upotrijebljeno uz dopuštenje izdavača Victor Books.

22. studenog

Citat Johna Whitea iz: “Daring to Draw Near”, copyright © 1977. InterVarsity Christian Fellowship of the USA, upotrijebljeno uz dopuštenje InterVarsity Press.

24. prosinca

Citat Ronalda J. Sidera iz: “Rich Christians In An Age Of Hunger”, copyright © 1977. InterVarsity Christian Fellowship of the USA, upotrijebljeno uz dopuštenje InterVarsity Press.

Indeks biblijskih citata

POSTANAK

1,125. ožujka
2,156. rujna
5,324. veljače
12,317. srpnja
14,2126. prosinca
18,1518. veljače
24,3320. veljače
29,3125. srpnja
30,2724. rujna
39,21. lipnja
49,623. rujna

IZLAZAK

12,21. siječnja
17,1130. lipnja
22,2819. kolovoza
31,34. prosinca
34,2913. rujna

LEVITSKI ZAKONIK

25,101. rujna

BROJEVI

23,2122. siječnja
32,2328. kolovoza

PONOVLJENI ZAKON

8,11.1311. rujna
9,328. veljače
10,139. listopada
11,1811. prosinca
13,12.141. prosinca
18,10-112. listopada
33,2519. lipnja
34,911. listopada

JOŠUA

1,35. listopada

SUCI

5,2319. ožujka
7,25. siječnja

2. SAMUELOVA

2,3017. kolovoza
15,2226. svibnja
16,16. svibnja
16,1421. siječnja
28,1014. rujna

30,2430. srpnja
6,2318. srpnja
9,130. prosinca
13,1528. ožujka
18,3325. lipnja
24,2423. ožujka

1. KRALJEVI

8,1822. ožujka
19,4b2. lipnja
20,1118. kolovoza

2. KRALJEVI

4,1321. veljače
5,49. svibnja

1. LJETOPISA

11,1720. listopada
12,1829. prosinca

2. LJETOPISA

19,229. srpnja
20,1512. srpnja

JOB

11,717. lipnja
42,25. veljače

PSALMI

4,117. veljače
11,74. kolovoza
12,116. srpnja
15,1.427. kolovoza
32,917. ožujka
51,1714. kolovoza
69,44. rujna
73,154. veljače
76,1021. ožujka
85,64. srpnja
90,1726. kolovoza
103,2-3b ..16. prosinca
106,3318. svibnja
115,316. lipnja
116,1219. listopada
119,374. listopada
119,9918. listopada
126,5-615. prosinca
145,34. lipnja
147,103. kolovoza

IZREKE

1,523. veljače
4,128. travnja
10,131. listopada
11,2428. listopada
13,1124. svibnja
13,15b23. studenog
13,229. rujna
14,124. svibnja
14,1316. veljače
18,1124. prosinca
18,1311. studenog
18,1712. studenog
18,2420. srpnja
18,24b25. listopada
19,319. veljače
19,1816. rujna
23,73. travnja
23,2317. listopada
25,111. kolovoza
26,1728. prosinca
26,2017. prosinca
29,1826. studenog
31,1020. lipnja

PROPOVJEDNIK

8,118. prosinca
11,115. veljače
11,61. studenog

PJESMA

1,6b8. srpnja
5,166. listopada

IZAIJA

2,2222. svibnja
5,2018. prosinca
28,1628. siječnja
43,714. prosinca
45,38. svibnja
50,1112. listopada
51,116. studenog
53,7b9. travnja
55,728. srpnja
59,19b5. prosinca
61,37. kolovoza

JEREMIJA

2,1323. kolovoza

12,5 11. listopada
23,24b 6. lipnja
31,16 24. kolovoza
45,5 23. siječnja
48,10 8. siječnja
48,11 11. svibnja

TUŽALJKE

1,12 6. kolovoza
3,22-23 15. lipnja

EZEKIEL

33,32 27. srpnja

HOŠEA

13,1 6. prosinca

JONA

2,9 29. rujna
3,1 16. siječnja

ZAHARIJA

4,6 4. siječnja

MALAHIJA

1,8 17. studenog
3,6 10. lipnja
3,16 13. prosinca

MATEJ

4,7 12. prosinca
4,23 2. svibnja
5,25 11. ožujka
5,44 10. rujna
7,1 31. siječnja
7,9 13. listopada
7,13-14 21. listopada
9,13 15. srpnja
9,29 25. veljače
10,8 30. siječnja
10,16 18. studenog
10,35-36 26. srpnja
11,26 29. siječnja
11,27 30. svibnja
12,30 8. veljače
18,6 13. svibnja
18,15b 25. svibnja
18,16 11. siječnja
18,20 13. kolovoza
20,26-27 14. travnja
20,26-27 14. studenog

23,8-10 17. travnja
23,17 27. svibnja
23,37 15. listopada
25,40 12. ožujka
26,74 24. studenog
28,12-13 11. travnja

MARKO

1,34 3. listopada
4,24 13. ožujka
5,19 7. studenog
6,31-34 26. lipnja
10,14 24. lipnja
10,29-30 31. srpnja
16,16 28. lipnja

LUKA

2,44 12. rujna
5,28 9. kolovoza
5,37-38 20. svibnja
6,35 8. kolovoza
6,40 21. travnja
8,18 14. ožujka
9,24 15. ožujka
9,34 2. kolovoza
9,49-50 9. veljače
9,57 2. rujna
10,41-42 2. srpnja
12,15 15. kolovoza
15,21 20. ožujka
16,11 12. travnja
17,17 18. rujna
19,8 22. srpnja
19,26 16. ožujka
21,33 19. prosinca

IVAN

1,10-12 5. rujna
1,41-42 30. rujna
3,8 27. ožujka
4,21 12. veljače
5,24 29. lipnja
5,30 29. studenog
5,44 26. veljače
7,17 6. travnja
7,24 3. siječnja
8,32 14. listopada
11,9 1. ožujka
12,24 21. svibnja
12-29 10. kolovoza
13,8 26. travnja
13,17 10. srpnja

14,14 1. svibnja
14,15 30. travnja
16,13-14 23. listopada
17,21 23. svibnja
18,36 18. siječnja
20,17 22. kolovoza
21,22 26. ožujka

DJELA

4,29 14. veljače
5,18 23. srpnja
10,36 29. veljače
11,23 27. travnja
18,26b 10. prosinca
24,16 3. lipnja

RIMLJANIMA

1,18 14. lipnja
1,18 16. listopada
2,2 19. svibnja
5,5 15. rujna
5,6 19. rujna
5,15 3. rujna
7,18 6. siječnja
8,18 7. srpnja
8,28 30. ožujka
10,9 22. travnja
10,13 9. srpnja
11,4 26. rujna
11,6 20. travnja
12,11 10. studenog
12,16 20. rujna
12,21 28. rujna
13,8 13. veljače
14,5 24. srpnja
16,27 8. lipnja

1.KORINĆANIMA

1,21 12. svibnja
1,27 27. veljače
2,14 31. svibnja
3,17 24. travnja
3,21-23 14. siječnja
4,7 12. siječnja
7,20 8. studenog
10,10 15. svibnja
10,31 13. travnja
11,24 27. prosinca
13,1 22. studenog
13,12 18. travnja
13,12 1. srpnja
13,13 7. prosinca

14,1622. rujna
 14,1921. kolovoza
 15,1028. studenog
 15,579. prosinca
 15,582. studenog

2. KORINČANIMA

1,925. kolovoza
 2,1110. svibnja
 2,1425. travnja
 3,1828. svibnja
 4,214. srpnja
 4,41. veljače
 4,62. veljače
 5,77. siječnja
 5,102. travnja
 5,1311. kolovoza
 6,916. travnja
 6,17-187. rujna

GALACĀNIMA

1,233. prosinca
 2,207. veljače
 3,2827. listopada
 4,1625. rujna
 5,1315. siječnja
 5,1315. travnja
 5,1610. veljače
 5,222. ožujka
 5,223. ožujka
 5,224. ožujka
 5,225. ožujka
 5,226. ožujka
 5,227. ožujka
 5,228. ožujka
 5,239. ožujka
 5,2310. ožujka
 6,2,530. studenog
 6,83. svibnja

EFEŽANIMA

2,413. lipnja
 4,724. ožujka
 4,1222. veljače
 4,306. srpnja
 4,3110. listopada
 4,325. travnja
 5,414. svibnja
 5,1627. siječnja
 5,192. prosinca
 5,2521. lipnja
 5,2521. prosinca

6,717. siječnja

FILIPLJANIMA

1,1817. svibnja
 2,3b2. siječnja
 2,418. ožujka
 2,10-1121. studenog
 3,7-831. kolovoza
 3,1211. srpnja
 3,137. listopada
 3,13b15. studenog
 4,624. siječnja
 4,1129. svibnja
 4,1120. prosinca
 4,1313. siječnja
 4,187. travnja

KOLOŠANIMA

2,820. studenog
 2,101. travnja
 3,1129. kolovoza
 3,1525. studenog

1. SOLUNJANIMA

4,1423. lipnja
 5,19-205. srpnja
 5,2122. lipnja

1. TIMOTEJU

1,195. studenog
 2,1527. lipnja
 3,631. ožujka
 3,1625. prosinca
 4,1630. kolovoza
 5,49. siječnja
 6,816. kolovoza

2. TIMOTEJU

2,429. ožujka
 2,193. studenog
 4,821. rujna

TITU

3,10-1112. kolovoza

HEBREJIMA

4,12a8. travnja
 4,1211. veljače
 10,1720. siječnja
 10,26-2722. prosinca
 11,129. travnja

11,34. travnja
 12,110. siječnja
 12,720. kolovoza
 12,165. svibnja
 13,23. srpnja
 13,1323. travnja

JAKOVLJEVA

1,205. kolovoza
 1,226. veljače
 1,2718. lipnja
 2,149. studenog
 4,213. studenog
 4,118. listopada
 4,141. listopada

1. PETROVA

2,1126. listopada
 5,77. svibnja
 5,721. srpnja
 5,1012. lipnja

2. PETROVA

3,16b16. studenog

2. IVANOVA

1,919. siječnja
 2,1516. svibnja
 2,2710. travnja
 3,623. prosinca
 3,104. studenog
 3,1729. listopada
 3,205. lipnja
 4,113. srpnja
 4,825. siječnja
 4,1011. lipnja
 4,1126. siječnja
 4,17b19. srpnja
 5,1319. travnja

3. IVANOVA

430. listopada

OTKRIVENJE

2,919. studenog
 3,2031. prosinca
 4,89. lipnja
 8,33. veljače
 13,16-1717. rujna
 19,67. lipnja

20,1524. listopada
21,827. rujna
22,2027. studenog

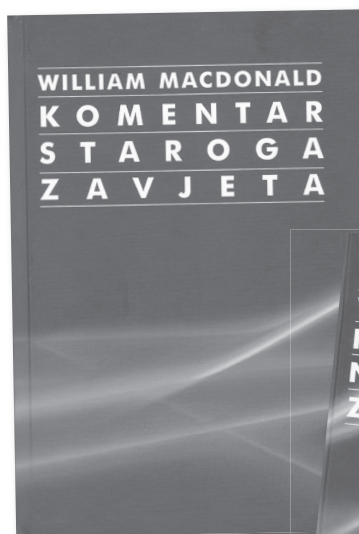

William MacDonald

Komentar Staroga i Novoga zavjeta

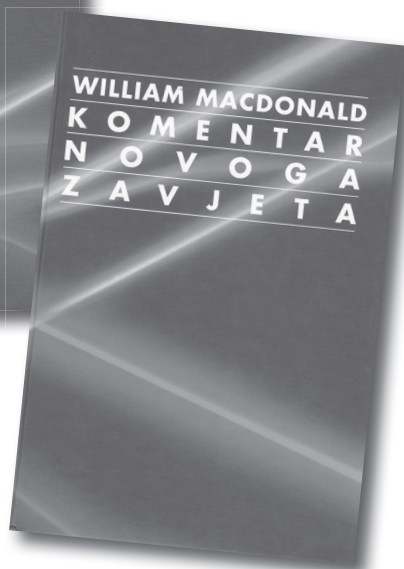
EURO LIBER

2200 stranica, 5 svezaka

tvrdi uvez

cijena: 240 kn, komplet

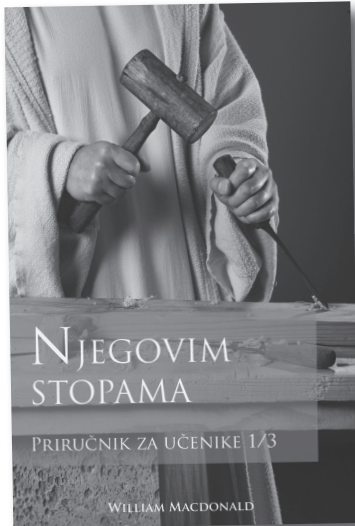
U ovom komentaru, što biblijski tekst obrađuje redak po redak, poznati autor prvenstveno je želio prikazati veličinu osobe Isusa Krista, objasniti povezanost Pisma, izložiti Božje namisli i na taj način spojiti tumačenje i izgrađivanje. Stoga su objašnjenja uvijek usmjerena na praktično iskustvo i osvježanje su za čitanje. Teška mjesta u biblijskom tekstu nisu jednostavno preskočena, već iscrpno protumačena, a sve važne teme obrađene su u ekskursima.

Komentari uz tekst dopunjeni su praktičnom primjenom duhovnih istina, a ondje gdje je to bilo prikladno, tipološkim proučavanjem.

William MacDonald
Njegovim Stopama - Priručnik za učenike

383 stranica, 3 svesaka
meki uvez
cijena: 75kn, komplet

„Njegovim stopama“ ostavština je čovjeka koji je više od pedeset godina živio i poučavao ono što mu je bilo toliko priraslo srcu: biti Isusov učenik i slijediti ga!

William MacDonald, koji je stigao do cilja svog života 25. prosinca 2007., u preko osamdeset publikacija prenio je ono što je smatrao važnim za proučavanje Božje riječi. Svojim živopisnim, ali ipak lako razumljivim izričajem neumorno nas poziva da cijelim srcem i predano slijedimo stope Onoga koji je dao svoj život za nas.

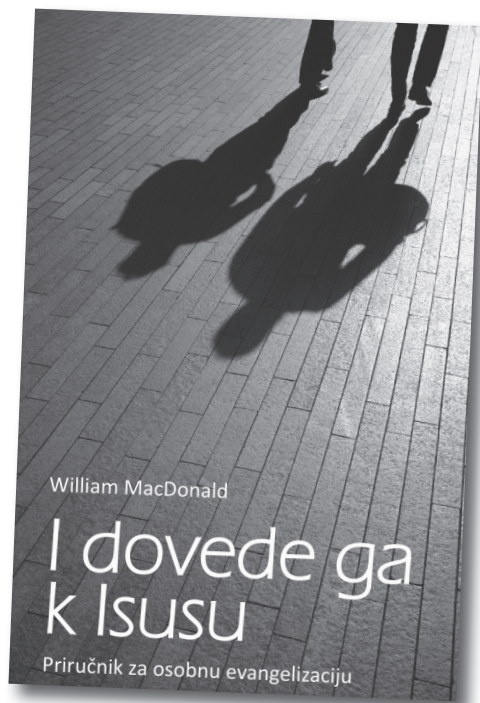
U ovom priručniku, koji je pun korisnih savjeta i uputa, obrađuju se svi vidovi učenja i sljedbeništva. U njemu nalazimo teme kao što su: „Isusov revolucionaran nauk“, „Najbolje za Boga“, „Izazov osobne evangelizacije“, „Život u čistoći“, „Svakodnevno vrijeme s Isusom“ i mnoge druge.

Ovo je jako vrijedno i sveobuhvatno djelo prikladno za one koji žele postati učenici, kao i za one koji žele druge uvesti u učenje.

William MacDonald
I dovede ga k Isusu

90 stranica
meki uvez
cijena: 20 kn

Priručnik za osobnu evangelizaciju

Iz pera iskusnog i praksom potvrđenog biblijskog učitelja, ova knjižica nudi pregled i predstavlja uvod u evangelizacijsko poslanje kroz osobne odnose. Potiče nas na aktivnost i poučava nas kako na biblijskim načelima i poučeni Božjim uzorom možemo »bacati mreže« i pridobivati ljude za Gospodina Isusa. S obzirom da je svaki kršćanin pozvan biti svjedokom za svojega Gospodina, da kroz riječ i djela svojim nespašenim prijateljima, kolegama i drugima naviješta Gospodina Isusa kao Spasitelja, ova knjižica može svakome ponuditi lekcije primjenjive u praksi koje će se jednoga dana u vječnosti sigurno isplatiti.

William MacDonald
Krist i Crkva

100 stranica
meki uvez
cijena: 20 kn

U ovoj knjizi autor je prikazao osnovne odredbe i duhovna načela novo-zavjetne crkve. U svom istraživanju ostao je temeljito i usko vezan uz biblijske iskaze, a u svom vrednovanju jasno isključio sve ono što predstavlja čisto ljudski dodatak i što ne nalazi uporišta u Božjoj riječi.

William MacDonald
Istinsko učenje

160 stranica
meki uvez
cijena: 60 kn

Biti Isusov sljedbenik, biti učenik, ne znači izabrati najugodniji put kroz život. Učenje je beskompromisno predanje, to je borba koja košta, ali i isplati svega uložnog. Jasno i bez ograničenja autor postavlja biblijske tvrdnje u aktualni kontekst naše svakodnevnice. Isusovo gospodstvo treba biti stvarno. To je ono što u konačnici odlikuje učenje. Tko se Bogu tako stavlja na raspolaganje, živi Njemu na slavu i postaje blagoslovom drugima.

William MacDonald
Misli na svoju budućnost

80 stranica
meki uvez
cijena: 15 kn

»Nemamo mnogo života, imamo jedan – samo jedan – samo ovo kratko vrijeme.« William MacDonald u ovoj vrlo izazovnoj knjizi postavlja presudna pitanja: Što ili tko toliko vrijedi da bih mu posvetio svoj život – svoj jedini život? Gdje se očituje ispravna, a gdje pogrešna ambicioznost? Kad tekuće željezo poteče iz visoke peći, moguće ga je uliti u svaki kalup. Ubrzo će se ohladiti. Postat će tvrdo i nepopustljivo zadržati oblik kalupa. Nikakvi udarci čekićem neće ga više promijeniti. Kad bi mladi ljudi mogli vidjeti kakve im mogućnosti pruža njihova mladost, malo bi se vremena tada uludo potrošilo!

EURO LIBER

Euroliber doo
Petrova 10
HR-21000 Split
021/782-530
www.euroliber.info
mail@euroliber.info

